

Giới thiệu Xin Hãy Ôm Em

Dịch giả: Tô Ngọc Hà

"

Cái motip tổng tài bá đạo thật sự đã rất quen rất quen thuộc rồi. Tình tiết quanh đi quẩn lại cũng là những hiểu lầm, ngộ nhận, nhận ra tình cảm, lại sóng gió, cứ hợp rồi tan, tan rồi hợp...

Tình một đêm kết thúc, ai nấy rồi cũng thành người xa lạ thôi! Vậy là được. Có gì cứ phải cưỡng ép bên nhau? Thế nhưng tổng tài chính là thích bá đạo như vậy đó, được không hử?

"Một đêm triền miên, quãng qua hai trăm đồng, tự nhận mình xui xẻo! Những tưởng từ nay là người qua đường, nhưng lại ba lần bốn lượt bị bắt trở lại giường... Về sau cô phẫn nộ, đối lại anh lại nghiêm túc nói yêu cầu cô chịu trách nhiệm. Cô rất muốn biết: "Chịu trách nhiệm thế nào?" Anh nhào tới như hổ vồ: "Tiếp tục ngủ!~"

Truyện có ba phần, mỗi phần là 1 cặp khác nhau. Văn án chỉ dành cho cặp chính ^^~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bất ngờ

Dịch truyện Tầm mệt mỏi quá nên dịch vui một câu chuyện khác (của bạn Tầm =))~)

Truyện này không ngắn, ai thích đọc vui thì đọc, còn ai muốn tìm một truyện để hoàn nhanh thì đừng đọc nhé.

Truyện thể loại tổng tài cầu huyết như các bộ tổng tài cầu huyết kinh điển khác, dễ khiến người đọc muốn đập nam chính hoặc nữ chính, ai yếu tim, yêu cầu thực tế, văn phong nhò nhả cũng không nên đọc. Truyện có nội dung đã nhiều truyện viết, ai thích mới lạ cũng không nên đọc. Truyện của tác giả không có tên tuổi, ai muốn tìm một câu chuyện mượt mà từ đầu đến cuối cũng không nên đọc.

"Á, đau quá..."

"Không được chạy!"

"Tôi không muốn nữa, đừng tiếp tục nữa! Á..."

...

Lâm Uyển Bạch mở mắt ra, cơn đau lạ lẫm trên người khiến cô bàng hoàng nhận ra tất cả không phải mơ.

Nơi cô đang có mặt là một phòng khách sạn, ánh nắng ngày mới mông lung hắt vào, làm nhòe đi tấm thảm trải sàn và một chiếc giường với tình cảnh "hóng bóng". Quần áo của cô từ trong ra ngoài đều rơi hết xuống đất, nhăn nhúm hết cả.

Tối qua cô đã bị ai đó cưỡng bức!

Lâm Uyển Bạch ôm đầu, cố gắng nhớ lại. Cô làm việc partime trong một quán bar, công việc chủ yếu là quảng bá rượu cho khách, có một vị khách già tâm ý đen tối cứ nằng nặc bắt cô uống rượu rồi mới thanh toán. Sau khi uống xong, cô phát hiện trong rượu có vấn đề, khó khăn lắm mới thoát ra ngoài được. Sau khi ra khỏi thang máy, trong tình thế cấp bách, cô chui vào một không gian khác, sau đó ký ức trở thành những mảnh vụn vật...

Cánh cửa phòng tắm bất ngờ được mở ra.

Bấy giờ cô mới phát hiện ra trong phòng ngoài mình còn có một người khác. Lâm Uyển Bạch vội vàng kéo cao chăn lên che kín cơ thể.

Phóng tầm mắt qua nhìn, cô phát hiện đó là vóc dáng cao lớn lực lưỡng của một người đàn ông phương Bắc, đường nét ngũ quan cương nghị nhưng không quá thô, cực kỳ đẹp trai.

Mà trên hông anh ta chỉ quấn một chiếc khăn tắm, nửa người trên cứ thế lộ ra ngoài không chút che đậy. Lồng ngực chia ra làm hai bên rắn chắc

rõ ràng, nhìn tiếp xuống dưới là từng múi cơ bắp vừa phải, quy chuẩn và đường nhân ngư thấp thoáng, nước vẫn còn đang nhỏ xuống trên mái tóc ướt.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt quay đi nhưng sau đó lại khấn trương quay lại nhìn.

Lần đầu tiên của cô cứ thế bị người lạ trước mặt này cướp mất, hơn nữa cô còn bị giày vò đến chết đi sống lại!

Người đàn ông đi qua kéo tung rèm cửa ra, cầm một điều thuốc trên bàn lên, quay lại liếc xéo cô rồi nhả ra một làn khói: "Nhìn cái gì, muốn làm lại lần nữa hả?"

Lại cái đầu anh!

Lâm Uyên Bạch phẫn uất trong lòng.

Nỗi đau mất đi sự trinh trắng đã trở thành sự thật, cô chỉ còn cách chấp nhận số phận quán chặt chần, cố gắng không bước xuống giường trong trạng thái trần truồng để lần lượt nhặt từng món đồ lên, ôm cả vào lòng rồi đi vào phòng tắm.

Khi cô trở ra, người đàn ông vẫn đang đứng trước khung cửa sổ sát đất, gạt gạt tàn thuốc, rồi đi thẳng về phía cô.

Lâm Uyên Bạch căng thẳng lùi về phía sau nửa bước, bỗng thấy anh sau khi đi tới trước mặt mình chỉ cúi người xuống, nhặt ví tiền dưới đất lên, rút ra hai xấp tiền rồi ném đại lên giường: "Tôi qua ca rất nhiệt tình nên tôi cũng rất hường thụ, ở đây tôi có hai vạn."

Lâm Uyên Bạch nhìn theo hai xấp tiền.

Hai vạn không phải là một con số lớn, nhưng quá đủ để trả tiền thuốc của bà ngoại trong vòng một tháng.

Cô ngẩng đầu lên, người đàn ông có một đôi mắt rất sâu và thâm trầm. Ánh nhìn của cả hai va vào nhau, nên thái độ lạnh lùng khinh khỉnh ấy cũng quá rõ ràng. Đường như ở trong mắt anh ta, kiểu con gái tùy tiện lên giường với đàn ông như cô chỉ đáng với từng ấy tiền.

Cảm giác hổ thẹn nặng nề từ trong lòng dâng lên.

Người đàn ông cười khẩy, nheo mắt lại, hơi nghiêng răng: "Không cần tiền là muốn yêu cầu tôi chịu trách nhiệm với cô à? Đừng có nằm mơ."

Lâm Uyên Bạch đè nén cảm giác phẫn nộ xuống, đút hai tay vào túi quần bò.

Cô không rút ra được cả xấp, nhưng hai tờ thì được.

Hồi còn đi học, cô chính là một đứa con thật thà ngoan ngoãn, luôn là kẻ thiếu nổi bật nhất trong đám đông, chưa bao giờ cãi nhau, thậm chí là đỏ mặt gân cổ lên với ai. Nhưng thò khi điên lên cũng cắn người đấy, cô gip tay lên, quăng tiền vào khuôn mặt xuất chúng kia.

"Hai trăm đồng là giá tôi trả cho anh, sao hả? Không cần tiền, định bắt tôi chịu trách nhiệm với anh à?" Lâm Uyên Bạch bắt chước ngữ khí ban nãy của anh ta, cũng cười khẩy rồi lập lại: "Đừng có nằm mơ!"

Dứt lời, cô ưỡn ngực ngẩng đầu rồi đi, tuy rằng tư thế hơi xiên xẹo vì cơn đau buốt.

Hai tờ tiền nhân dân tệ màu đỏ lướt qua trước mặt. Cuộc đời Hoắc Trường Uyên sống đến nay đã ba mươi năm, lần đầu tiên phải đứng sững tại chỗ, cho tới khi cô rời đi được vài giây rồi mới định thần trở lại.

Anh bức dọc tung chần lên, bên dưới lộ ra một vết máu đã khô cong lại...

~Hết chương 01~

**Nhắc trước cho vài bạn, truyện không có H, nữ chính cũng không cường, nam chính cũng không phải kiểu hoàn hảo đâu nhé ~*

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Là anh ta

Chiếc xe buýt lắc lư khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến nhà.

Lâm Uyên Bạch đã tắm rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài đến lần thứ ba, kỳ cọ đến đỏ rục cả da, đến khi mùi hương của người đàn ông lạ lẫm trên người không còn nữa, cô mới đi ra khỏi phòng tắm, lúc đi người vẫn còn rất đau.

"Tiểu Bạch. Con gái, dù là lúc nào đi chăng nữa cũng phải có tự trọng, tự biết yêu thương lấy mình. Cho dù con gặp được người mà con thật lòng yêu thương, cũng đừng dễ dàng trao đi sự trong trắng của mình! Như vậy, sau này người chồng tương lai mới càng trân trọng con."

Lời nói khi xưa của mẹ vẫn văng vẳng bên tai, Lâm Uyển Bạch cắn chặt mu bàn tay.

Chuông di động vang lên, cô bắt máy, là điện thoại của bệnh viện gọi tới: "Cô Lâm, thuốc của bà ngoại cô bắt buộc phải thanh toán trước thứ Hai tuần sau nhé!"

"Tôi biết rồi ạ..."

Lâm Uyển Bạch ngắt máy, bắt đầu thay quần áo.

Cuộc sống tàn khốc như vậy đây, ngay cả một chút thời gian để ngồi lại đau lòng giãy lắt cũng không cho cô!

Không nỡ bỏ tiền ra bắt taxi, cô lại ngồi xe buýt hơn hai tiếng đồng hồ nữa, khi đến nơi đã gần trưa. Lâm Uyển Bạch nhìn những tòa nhà xung quanh, đây là một khu nhà giàu nổi tiếng ở Băng Thành.

Coi như đã thông thạo đường đi lối lại, cô bước vào trong biệt thự.

Ngón tay Lâm Uyển Bạch vô thức nắm chặt lại. Mỗi lần tới đây đều bị giày vò, nhưng hết cách rồi, bà ngoại đang nằm trong bệnh viện đợi tiền thuốc.

Vừa vào đến cửa, cô đã bị thím Vương chặn lại: "Đại tiểu thư, hôm nay lão gia không tiện gặp cô, ông ấy và phu nhân đang tiếp đón khách quý!"

Tuy rằng ngoài miệng vẫn gọi cô là "đại tiểu thư", nhưng thái độ thì không hề khách khí.

Bình thường, có thể cô đã quay người bỏ đi rồi, nhưng hôm nay không được.

Lâm Uyển Bạch bày ra vẻ chuẩn bị ra về, nhưng nhân lúc đối phương lơ là mất cảnh giác, cô nhanh lẹ chạy vọt vào trong. Thím Vương gấp gấp ngăn lại: "Đại tiểu thư, cô không thể vào trong được! Phu nhân, phu nhân..."

"Bốp!"

Lâm Uyển Bạch bắt ngờ ăn một cú tát trời giáng.

Lý Huệ vừa ra ngoài, khí thế bùng bùng, trừng mắt nhìn cô: "Con tiện nhân, ai cho mày vào nhà!"

Lâm Uyển Bạch ôm một bên mặt nóng rát. Cô cũng đã quen với thái độ hăm hè đối đầu này rồi. Hơn mười năm trước kẻ thứ ba Lý Huệ đã ép mẹ cô tới nước nhảy lầu tự vẫn. Mà cô, khi mới vừa tròn tám tuổi, đã tận mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện, cả cảnh Lý Huệ lao về phía mọi người như một kẻ điên, thực chất là trên môi nở nụ cười trộm. Không biết có phải báo ứng hay không mà về sau Lý Huệ đã mất một đứa con trai khi còn chưa kịp chào đời.

"Cháu tới tìm bố." Lâm Uyển Bạch nghĩ tới bà ngoại, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

"Bố mày không rảnh gặp mày! Trong nhà đang có khách quý, đừng có vác xúi quẩy tới đây cho tao, cút khản trương!"

"Cháu tìm bố cháu có chuyện quan trọng!"

"Mày thì có được chuyện gì quan trọng, chẳng qua lại muốn vòi tiền chứ gì?" Lý Huệ cười khẩy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chỉ cần nhìn thấy cái mặt của mày, tôi liền nghĩ ngay tới con mẹ đẻ tiện đã mất của mày, cả người đầy mùi xúi quẩy! Chết thì cũng đã chết rồi, còn giữ lại con tiểu tiện nhân là mày ngày ngày tới đòi nợ! Mẹ con bản tính như nhau!"

Bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại, cô vẫn có thể nhớ lại dáng vẻ ngã gục trong vũng máu của mẹ.

Lâm Uyển Bạch dường như quay trở về năm tám tuổi, cô điên cuồng lao lên: "Không cho phép bà nói mẹ tôi như thế!"

Nhưng bên cạnh có thím Vương giữ rịt, cô còn chưa kịp lại gần, Lý Huệ đã lại tát cô thêm cái nữa.

"Không biết đang có khách quý sao, ồn ào cái gì!"

Dường như nghe thấy động tĩnh, Lâm Dũng Nghị đi tới, nhăn mặt quát khê.

Lý Huệ vội vàng đi qua, mách leo ngay lập tức: "Ông à, đều tại cô con gái quý báu của ông phát ngôn hỗn hào!"

Lâm Uyển Bạch không có tâm trạng cãi tay đôi với bà ta, cô nói ngay vào trọng điểm: "Bố à, bệnh viện bên đó giục tiền thuốc men của bà ngoại..."

"Hôm khác nói sau, bây giờ trong nhà đang có khách, con cứ về trước đi!" Lâm Dũng Nghị sốt ruột thẳng thừng ngắt lời.

"Không lấy được tiền, con sẽ không đi đâu." Lâm Uyển Bạch đứng lì ra đó.

"Ông nhìn xem, thái độ của nó kìa!" Lý Huệ xưa nay luôn biết chọn lựa thời cơ, bà ta bày ra nét mặt ám ức: "Ban nãy tôi đã khuyên nhủ nó, bảo là hôm khác hãy đến, thế mà nó đâu có nghe. Cứ nhất quyết đòi xông vào trong. Còn... còn mang chuyện năm xưa ra chêm chọc tôi! Ông phải biết, vì nó mà con trai của chúng phải chết, nó còn bảo đáng đời nhà họ Lâm không có người nổi đời khỏi hương!"

Lâm Dũng Nghị quả nhiên nổi con thịnh nộ. Ông ta cầm chặt một quả bóng yoga quăng về phía cô: "Súc sinh!"

Lâm Uyển Bạch chỉ hơi né đầu một chút là tránh được, nhưng một giây sau, Lâm Dũng Nghị đã đá một cái vào người cô.

Đàn ông so với phụ nữ sức lực khác nhau, cô bị đá trúng xương sườn, cả người bay sang bên cạnh, sau đó đập vào một cây cột trụ làm bằng đá cẩm thạch, chỉ phát lên một tiếng hự trầm thấp.

Cô đau tới nỗi tầm mắt mờ tịt, bên cạnh cây cột bằng đá xuất hiện một đôi giày da sáng loáng.

Nhìn theo ống quần thẳng tắp hướng lên, Lâm Uyển Bạch chạm phải một đôi mắt u tối mà cả đời này cô cũng không bao giờ quên được.

... Là anh ta!

~Hết chương 02~

***Chả hiểu sao rất thích kiểu nữ chính có một gia đình điên rồ kiểu này xong được nam chính che chở =))) Cũ với mọi người rồi nhưng mình cứ thích đọc mãi:v**

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Uống thuốc đi

Chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ ngán ngùi, thật không ngờ họ lại một lần nữa gặp mặt nhau.

Thì ra khách quý mà mấy người trong nhà họ Lâm nói nãy giờ chính là anh.

Người đàn ông cũng giống như cô vậy, trong ánh mắt lướt qua một tia bất ngờ, nhưng nó xuất hiện rồi cũng biến mất rất nhanh. Anh đứng với tư thế từ trên cao nhìn xuống cô chăm chú, đường nét sắc lẹm dưới khuôn cằm cũng không hề có chút gì biến đổi, giống như một vị thần lạnh lùng và vô tình nhất trên thế giới này.

Lâm Uyển Bạch không nhìn anh thêm nữa, cũng không hề hy vọng anh sẽ giơ tay ra đỡ mình.

Lâm Dao Dao đứng bên cạnh, lúc này đang ngồi xổm ngay trước mặt cô, nhìn cô bằng khuôn mặt ngây thơ vô tội: "Chị à, chị cũng thật là, đừng có lần nào tới đây cũng khiến bố không được vui như thế. Chị biết rõ lâu nay bố vẫn bị huyết áp cao mà!"

"Bố, bố cũng nguôi giận đi! Có chuyện gì thì từ từ nói, huyết áp còn đang có mặt anh Trường Uyên ở đây!"

Lâm Dao Dao giống Lý Huệ như đúc, lúc nào cũng đóng vai vợ hiền, con ngoan trước mặt Lâm Dũng Nghị, tiện thể giẫm cho cô một cái vào chân.

Con tức của Lâm Dũng Nghị đã dịu đi nhiều, ông ta giải thích: "Trường Uyên, để cậu chê cười rồi!"

Hoặc Trường Uyên chỉ khẽ giật giật khóe môi, nét mặt thản nhiên, dường như chẳng quan tâm quá nhiều tới chuyện gia đình người khác.

Lâm Dao Dao rút vạt tờ nhân dân tờ mỏng manh trong ví ra: "Chị, chỗ này em có ba ngàn tệ, là tiền lẻ em tích lại từ tháng trước! Tuy rằng bố có tiền, nhưng chị cũng biết đấy, em không bao giờ tiêu tiền bừa bãi!"

Nói dối như Cuội, ai tin chứ?

"Lâm Uyển Bạch, còn không mau đi!" Lâm Dũng Nghị nghiêm giọng quát.

Nếu không đi, chắc không tránh khỏi ăn thêm một trận đòn dữ dội nữa.

Không muốn thể hiện một bộ mặt thảm hại trước mặt người đàn ông này, Lâm Uyển Bạch cầm chắc ba ngàn tệ như muối bỏ bể ấy, hất bàn tay đang định đỡ cô của Lâm Dao Dao ra, cắn chặt răng tự mình đứng dậy. Cô thẳng lưng, đi từng bước, từng bước ra khỏi biệt thự.

Đằng sau lưng vọng lại tiếng hét bực bội của Lý Huệ: "Quản gia, lập tức đổi cái thảm này đi cho tôi! Bắn chết đi được!"

Từ biệt thự ra đến trạm xe buýt vẫn còn một đoạn đường khá dài nữa.

Lâm Uyên Bạch siết chặt ba ngàn tệ trong tay rồi đút vào túi. Cô không có sự lựa chọn khác, không thể ném tiền vào mặt hai mẹ con nhà đó. Không phải vì cô hèn, vì đây là tiền của nhà họ Lâm, gia đình đó nợ cô.

"Pim..."

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc Land Rover màu trắng chẳng biết đã đi theo mình từ lúc nào.

Sau khi nhìn rõ mặt người ngồi trong, Lâm Uyên Bạch không dừng bước. Nhưng chiếc Land Rover sau khi tăng ga đột ngột đã phanh gấp và chặn đường đi trước mặt cô.

Khi Lâm Uyên Bạch định vòng qua thì người đàn ông đã mở cửa xe ra, đi thẳng về phía cô.

Từ độ cong của khoe môi và ánh mắt, cô có thể nhìn ra một câu nói trong sâu thẳm lòng anh ta: Sớm đã biết như vậy, còn không ngoan ngoãn nhận hai vạn tệ của anh ta từ đầu.

"Cầm lấy này." Hoắc Trường Uyên đưa cô một túi đá để chườm.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy bên trên có tên thuốc, tự dưng anh lại tốt vô có, cô không nhận. Sau đó anh thẳng thừng ném vào trong lòng cô, cô đành cầm lên đặt vào vết sưng trên trán, đồng thời nhìn anh với vẻ cảnh giác.

Hoắc Trường Uyên thò bàn tay phải này giờ vẫn giấu sau lưng ra, bên trong có một hộp thuốc, nhưng lại chỉ có duy nhất một viên, còn có một chai nước suối: "Uống thuốc đi."

"Tôi nhìn đến khi nào cô uống xong." Anh lại bổ sung thêm một câu.

Lâm Uyên Bạch bấy giờ mới hiểu ra mục đích thật sự khi anh đuổi theo mình.

"Khỏi cần."

Cô chỉ nhận lấy hộp thuốc, thẳng thừng ngửa cổ lên nuốt viên thuốc khô xuống bụng.

Trượt qua cổ họng khô khốc, đường trượt của viên thuốc cứ vào khiến cô đau rát, nhưng cô đều không thể hiện ra ngoài. Ngẩng đầu lên, cô phát hiện anh đã nheo mắt nhìn mình chăm chăm, có vẻ do thám.

Cô quay mặt đi.

Hoắc Trường Uyên vung chìa khóa xe: "Đi đâu, tôi đưa cô một đoạn."

"Khỏi cần." Lâm Uyên Bạch chỉ lặp lại câu ấy.

Sau đó cô bèn nhìn thấy anh cúi người ngồi vào trong xe, phóng vút đi không chút do dự.

~Hết chương 03~

**Mọi người thấy truyện đọc được hém. Đọc giải trí cho vui mình thấy là ổn, hơn khá nhiều truyện mình đã phải drop rồi =)) Tuy vẫn mắc bệnh dài của bà bạn thân Án Tâm nhưng mỗi chương chỉ ngắn xiu xiu thế này, tính ra thì chả dài mấy. Spoil chương sau, nam chính của chúng ta hôm rồi mới khai trai nha, thương lão =))*

"Tôi hôm trước chẳng phải cậu đã bắt đầu ăn mặn rồi sao, chứng tỏ súng của cậu đâu có vấn đề gì?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Con đau sau gáy

Hộp đêm, phòng VIP.

"Cạch" một tiếng, trên mặt bàn, một quả bida màu đen được đẩy chuẩn xác xuống lỗ. Hoắc Trường Uyên đưa gậy đánh bóng cho người phục vụ, rút một miếng thuốc lá từ trong bao ra, châm lên rồi đi về phía phòng vệ sinh.

Tần Tư Niên đang dựa vào quầy bar, thấy vậy bèn ra hiệu cho cô tiếp viên đang đứng bên cạnh bàn bida.

Cô gái cười ỳ ị rồi lập tức đặt ly rượu trong tay xuống, là lướt dịu dàng lắc lắc cái eo đi theo Hoắc Trường Uyên.

Mười phút sau, Hoắc Trường Uyên và cô gái đó một trước một sau đi ra ngoài. Người đi sau mang khuôn mặt được trang điểm kỹ càng nhưng biểu cảm chỉ toàn là hệt hắt. Đi tới quầy bar, cô gái lắc đầu với người đàn ông: "Tần thiếu..."

Tần Tư Niên nghe xong, bèn đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên: "Trường Uyên, vẫn không được à?"

Hoắc Trường Uyên chau mày.

Anh cởi chiếc áo khoác ngoài trên người ra, trên người vẫn còn thoang thoảng mùi nước hoa, khiến anh rất không thoải mái.

"Không lẽ cậu thật sự thích đàn ông?" Tần Tư Niên cười.

"Cút." Hoắc Trường Uyên liếc xéo anh ấy.

"Đùa thôi mà!" Tần Tư Niên vờ về cảm, sau đó bắt đầu phân tích một cách nghiêm túc: "Tối hôm trước chẳng phải đã khai trai rồi sao? Hơn nữa tớ thấy cô gái đó cũng bị cậu hành hạ thâm trầm, chứng tỏ sủng của cậu đâu có vấn đề gì!"

Hoắc Trường Uyên là một người lạnh nhạt, bao nhiêu năm nay bên cạnh anh chưa bao giờ có phụ nữ.

Không phải là anh thanh tâm quả dục, chỉ là... không cứng lên được.

Anh cũng từng đi kiểm tra các chuyên gia về lĩnh vực này, họ đều nói không có bất kỳ vấn đề gì. Nhưng những cô gái nhào về phía anh cho dù bày ra đủ các loại chiêu trò, có phóng đảng hơn nữa, yêu kiều hơn nữa, anh cũng không có chút kích động nào, thậm chí còn cảm thấy chán ghét. Hơn nữa anh đảm chắc chắn, anh tuyệt đối không hứng thú gì với phái nam.

Bao nhiêu năm rồi đã trôi qua như thế, cho đến tối hôm qua, dục vọng ngủ vùi suốt ba mươi năm đã thức tỉnh hoàn toàn.

Hoắc Trường Uyên nghĩ tới cảm giác căng chặt mà cô gái kia mang tới cho mình, bụng dưới dường như cũng rục rịch...

Anh lấy lại cây gậy đánh bóng từ tay người phục vụ, yết hầu trượt lên trượt xuống: "Đánh bóng."

Tần Tư Niên cũng đón lấy gậy đánh bóng, nhưng lại vồ vồ lên vai Hoắc Trường Uyên, nở nụ cười sâu xa: "Trường Uyên, cậu mời tớ một bữa đi. Chuyện này cứ để người anh em giải quyết!"

Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng bệnh ra.

Bên trong hoàn toàn im ắng, cô cũng cố gắng không phát ra tiếng động nào, sợ sẽ quấy rầy tới hai người già đang nghỉ ngơi trên giường.

Đây không phải phòng bệnh riêng, cùng phòng với bà ngoại còn có một bà lão khác cùng tuổi bị mắc bệnh phổi. Tuy rằng như vậy không có lợi cho việc nghỉ ngơi của bà ngoại, nhưng không còn cách nào khác, bây giờ cả một phòng bệnh chung như thế này cô cũng sắp không trả nổi tiền nữa.

Cũng may có người bạn thân cấp cứu cho một vạn tệ, cộng thêm số tiền lần trước lấy của Lâm Dao Dao, cô mới miễn cưỡng trả được tiền phòng tháng trước, chỉ có điều tiền tháng này vẫn chưa có hy vọng.

Lâm Uyển Bạch nắm lấy tay bà, áp lên má mình, từng đường vân toát ra một sự ảm áp, khiến mọi nỗi buồn của việc đánh mất lần đầu tiên và việc bị đánh đập đều dâng lên thành hơi nước, long lanh trong khóe mắt cô.

Roi vài giọt nước mắt, cô vội vàng lau đi, sợ bà ngoại tỉnh dậy sẽ phát hiện ra điều khác lạ.

Năm tám tuổi cô mất mẹ, sau khi khiến đứa con trai của Lý Huệ bị sảy, tuy rằng còn nhỏ không thể đưa cô vào đồn cảnh sát, nhưng Lâm Dũng Nghị đã đuổi cô ra khỏi nhà họ Lâm. Từ đó, cô vẫn luôn sống cùng bà ngoại. Thế nên đôi với cô mà nói, bà là người thân duy nhất còn lại trên cõi đời này.

Lâm Uyển Bạch nhìn ra cảnh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, nghĩ tới món khoai lang nướng mà bà ngoại thích ăn nhất.

Tuy rằng bác sỹ không cho phép, nhưng thi thoảng ăn một chút cũng vẫn được. Cô rón rén khẽ khàng rời khỏi phòng bệnh, ra ngoài bệnh viện, đi sang bên kia đường. Từ xa, cô đã nhìn thấy một người bán khoai nhiệt tình mời gọi.

Vừa đi tới cửa chợ đêm, cô bỗng cảm giác sau lưng có tiếng bước chân bám theo mình.

Bất luận cô đi nhanh hay đi chậm, bước chân đó vẫn còn nguyên.

Khi chuẩn bị quay đầu lại, gáy cô đau nhói lên một cái, rồi cả người ngất lịm đi...

~Hết chương 04~

***Xin giới thiệu, anh Tần Tư Niên là nam chính của phần 2 của truyện ^^**

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cô giỏi lắm

Khi Lâm Uyển Bạch vừa khôi phục lại ý thức, cô lập tức giơ tay ra phía phát ra cơn đau ở sau gáy.

Cô đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Lại là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Tới khi cô xác nhận được hiện mình đang ở trong một căn phòng khách sạn thì bỗng chốc giật mình.

Tiếng "rào rào" vô cùng quen thuộc vọng vào tai, thể rồi cánh cửa phòng tắm được kéo ra.

Đôi mắt Lâm Uyển Bạch đông đầy sự sợ hãi. Cô quả nhiên nhìn thấy bóng hình cao lớn của người đàn ông với chiếc khăn tắm quấn quanh hông bước ra ngoài. Từng múi cơ bắp rõ ràng như kênh rạch. Chỉ có điều, lần này anh ta đang cầm một chiếc khăn lông lau tóc.

"Anh... Anh..." Cô căng thẳng bỗng lấp bắp.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Uyển Bạch cảm nhận được bàn tay mình đang run lên bần bật.

Cụp mắt xuống, may mắn thay, cô phát hiện quần áo của mình vẫn còn nguyên vẹn. Phát giác được có tiếng bước chân trầm ổn đang dồn ép từng bước về phía mình, đáy mắt cô dâng lên sự hoảng loạn: "... Anh định làm gì?"

Anh giống một con thú tràn đầy dã tính, bỗng dưng xuất hiện giữa chốn nhân gian này, khiến người ta không thể tưởng chừng sự tồn tại nguy hiểm của nó.

Trong nháy mắt, cái bóng cao lớn đó đã bao trùm toàn bộ nơi cô ngồi.

Có thứ gì đó lướt qua da, cô thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ, hai tay đã bị giơ cao lên đỉnh đầu, trong tư thế mặc cho người ta chém giết.

"Cô bảo tôi định làm gì đây?"

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên tối lại, bàn tay hơi dùng sức.

Nơi cổ áo đã lộ ra dây áo lót bằng ren màu tím, cảnh xuân loáng thoáng xuất hiện, kích thích sự hưng phấn đang sôi trào trong dòng máu mà suốt ba mươi năm qua anh chưa hề cảm nhận được.

Sau khi tắm rửa đi ra, nhìn thấy trên giường có thêm một người, anh biết ngay đây là việc tốt mà Tần Tư Niên gây ra.

Cũng thật kỳ lạ. Hôm đó cô gái phục vụ trong hộp đêm gần như trần truồng bám riết vào người anh như sắp chảy nước, anh cũng thản nhiên như không. Thế mà bây giờ, hương thơm của cô chỉ cần quanh quần đùi đây, anh đã nhấp nhòm không kiềm chế được nữa...

"Buông ra! Không tôi kêu lên đó!" Lâm Uyển Bạch thật sự sợ hãi, gào khản giọng.

Ánh mắt của Hoắc Trường Uyên rất sâu, không hề có chút dao động nào: "Cô có thể hét tùy ý. Tôi thích cô kêu lên, cô càng kêu tôi càng sướng."

Ý thức được anh muốn làm gì, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn hét những câu "Đừng" rất to.

Trong lúc giằng co, cô nghiêng đầu cắn mạnh lên cánh tay anh. Hoắc Trường Uyên không kịp phòng bị, đau đớn ôm cánh tay. Cô nhân lúc ấy liên tục lăn xuống giường rồi trốn tới bên cạnh một khung cửa sổ sát đất cách đó khá xa.

Lần đầu tiên là sự cố ngoài ý muốn, lần thứ hai nếu lại bị anh hành hạ chắc nôn ra máu mà chết mất!

Lâm Uyển Bạch nhìn xuống dòng xe cộ nườm nượp dưới chân, tay vịn lên lan can, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi: "Đừng! Anh đừng có lại đây. Nếu không, nếu không tôi nhảy xuống dưới đó..."

"Chỉ cần cô dám, cứ nhảy đi." Hoắc Trường Uyên bước những bước thành thoi.

Biểu cảm của anh cũng giống ngữ điệu của anh, trong sự bình tĩnh mang theo nét chế giễu.

Hoắc Trường Uyên nói đúng, cô đích thực không dám nhảy.

Đây là tầng 16, Lâm Uyển Bạch không chỉ vì sợ độ cao mà còn vì năm xưa mẹ cô đã chọn đúng cách này để kết liễu cuộc đời. Nó chính là một con ác mộng, trong đầu cô luôn hiện lên hình ảnh mẹ nằm giữa vũng máu.

Nhìn người đàn ông đang từng bước từng bước đi đến và sự tàn nhẫn trong mắt anh, Lâm Uyển Bạch cảm thấy tuyệt vọng.

Cô rút ra một con dao găm từ trong túi xách trên người, rồi giơ cổ tay trái ra, đặt lưỡi dao lên trên: "Anh đừng có ép tôi!"

Cô dồn toàn lực vào bàn tay cầm dao, dùng sức, cảm giác từng giọt máu đang tí tách nhỏ xuống.

Hoắc Trường Uyên dừng bước, nhưng lại cười khẩy một tiếng.

Cười khẩy thái độ hoang mang của cô.

Sự lạnh nhạt trên khuôn mặt anh khiến cô có cảm giác trên đời chuyện gì cũng không đáng để anh bận tâm. Thậm chí anh còn ngậm một miếng thuốc lên miệng, vừa nhai nhả nhai vừa bình thản nhìn máu cô chảy xuống.

Máu càng chảy càng nhiều, đỏ rực cả một góc thảm trải sàn.

Một giây trước khi Lâm Uyển Bạch mất đi ý thức, cô nghe thấy anh nói: "Lâm Uyển Bạch, cô giỏi lắm!"

~Hết chương 05~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Oan gia ngõ hẹp

"Cô tỉnh rồi à!"

Lâm Uyển Bạch vừa mở mắt ra đã nhìn thấy nụ cười tươi như hoa của cô y tá trẻ.

Mùi thuốc khử trùng quá đỗi quen thuộc khiến cô không cần xác nhận cũng biết mình đang ở trong bệnh viện. Những ký ức trước khi ngất xỉu dâng lên, hình như cuối cùng cô đã ngã vào một vòng tay ấm áp.

Cô cúi đầu xuống nhìn cổ tay trái của mình, chỉ hơi cử động một chút đã thấy đau. Cô y tá vội vàng tiến lên ngăn cản: "Cô đừng cử động bừa bãi! Đã khâu tới sáu mũi đấy, cẩn thận vết thương rách miệng! Cô cũng thật là, sao lại suy nghĩ không thông suốt như vậy chứ, cửa sâu như vậy đau biết chừng nào, cũng may chưa thương tổn tới động mạch!"

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Thật ra cô không hề muốn chết, cho dù có định chết thật thì cũng phải mua một phần bảo hiểm trước đã, phần tên người thụ hưởng sẽ ghi tên bà ngoại.

Cô chỉ muốn dùng cách thức này để ngăn cản Hoắc Trường Uyên tiếp tục cưỡng ép mình, cũng không ngờ lại cửa sâu như vậy, dù gì cô cũng chưa có kinh nghiệm.

Lâm Uyển Bạch nhìn căn phòng bệnh viện chỉ có độc một mình mình, nhủ mày: "Chuyện viện phí..."

"Cô đừng lo, anh chàng đưa cô tới bệnh viện đã thanh toán cả rồi!"

Lâm Uyển Bạch không hề cảm kích. Viện phí do anh bỏ ra là đúng lắm, tất cả mọi chuyện đều "nhờ" anh ban cho. Cô chưa kiện anh tội bắt cóc là đã quá hiền lành rồi!

Nghĩ tới hành vi của anh trước khi mình ngất xỉu, cô trở nên cảnh giác: "... Anh ta đâu?"

"Đưa cô tới đây là đi luôn rồi!" Cô y tá nhỏ nhún vai tỏ ý.

Lâm Uyển Bạch nghe xong thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Tàn nhẫn, lạnh lùng, vô tình hoàn toàn là ấn tượng trực quan Hoắc Trường Uyên mang tới cho cô. Từ thái độ điềm nhiên của anh khi nhìn cô chảy từng giọt máu tới khi ngất xỉu thì việc anh đưa cô tới bệnh viện chỉ là để chắc chắn cô không chết và mình không phải chịu trách nhiệm mà thôi.

"Bây giờ cô đang thiếu máu, cố gắng đừng vận động quá mạnh. Còn nữa, anh ấy chỉ trả cho cô viện phí trong vòng ba ngày thôi, cô cố gắng tỉnh dưỡng đi!" Cô y tá tận tâm dúi góc chăn cho cô, rồi có vẻ ngáp ngừng: "Sau này cô đừng ngốc như vậy, vì chuyện tình cảm chẳng đáng đâu..."

Chuyện tình cảm?

Khóe miệng Lâm Uyển Bạch giật giật.

Cô đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, vội vàng gọi giật cô y tá đang chuẩn bị rời đi lại: "Đợi chút! Con dao găm của tôi đâu?"

...

Hộp đêm dưới lòng đất, Lâm Uyển Bạch buộc chặt cổ tay áo lại, che đi vết thương còn chưa tháo băng trên cổ tay trái.

Hôm đó, truyền nước xong là cô xuất viện ngay, trả lại ba ngày tiền viện phí, không ngờ viện phí bệnh viện đó đắt kinh người, nhận lại được những năm ngàn.

Dĩ nhiên số tiền này cô sẽ không trả lại, không giống như hai vạn của tôi hôm trước, chỗ tiền này cô nhận với một sự thoải mái.

Chỉ có điều con dao găm cô dùng để cứa cổ tay không thấy đâu nữa, trong chỗ đồ mang theo bên người gửi tại chỗ cô y tá cũng không có. Cô tới khách sạn mọi người cũng nói là không thấy. Nó cứ thế không cánh mà bay.

Lâm Uyển Bạch không biết phải làm sao. Con dao găm có ý nghĩa đặc biệt đó là một vật rất quan trọng đối với cô. Cô luôn mang theo nó bao năm nay chưa ngày nào rời xa. Mà chỉ có một con dao găm chẳng có vị cảnh sát nào chịu tìm kiếm hộ, nghĩ tới đây cô không khỏi nổi con thịnh nộ.

"Tiểu Bạch, phòng VIP số 12 gọi rượu."

Lâm Uyển Bạch đáp lại một câu "Tôi qua ngay" rồi khăn trương bày rượu lên khay.

Đẩy cửa phòng ra, vẫn là cảnh tượng say sưa be bét mà cô gặp hằng ngày. Bên trong có rất nhiều nam nữ, đều là những người có tiền áo quần sang trọng.

Lâm Uyển Bạch giữ vững sự cung kính cung cúc cần có của một nhân viên phục vụ, cúi đầu bê rượu đặt lên mặt bàn bên trong. Người đàn ông ngồi chính giữa sofa đang vắt chân, tư thế rất hồ hởi, nhưng lại thể hiện một sự tồn tại không thể coi thường. Ánh mắt u tối thâm trầm, trong sự thâm trầm lại toát ra một vẻ quyền quý, dội thẳng vào tim người đối diện.

Đúng thật là... oan gia ngõ hẹp!

Lâm Uyển Bạch lần lượt xếp từng ly rượu, rồi đứng dậy định đi ngay.

Bỗng dưng chiếc khay của cô bị người ta giữ lại, cô nhìn vào đôi mắt hoa đào rất đẹp của đối phương: "Đừng đi, còn chưa nâng ly!"

Tần Tư Niên đã nhận ra cô từ lâu, nghĩ thầm trong bụng: Hei, lần này hay rồi! Tránh phiền mình phải mất công thêm lần nữa, tự dâng tới cửa!

Lâm Uyển Bạch giật lại chiếc khay, muốn nói với đối phương sẽ có đồng nghiệp khác tới phụ trách mời rượu thì bỗng có một tia sáng bạc lóe lên hất vào tầm mắt. Cô vô thức nhìn qua, động tác bất chợt khựng lại.

Giữa những ngón tay gầy, khớp xương rõ ràng của người đàn ông đang đưa một con dao găm...

~Hết chương 06~

**Đoán thử coi, con dao đó ai để lại cho Tiểu Bạch Bạch~~~*

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Uống hết nửa chai rượu này

Hoắc Trường Uyên chỉ dùng đầu mũi dao đã cạy được nắp chai XO ra.

Lâm Uyển Bạch nhìn chăm chăm vào con dao găm: "Con dao găm này..."

Hoắc Trường Uyên thuần thục đùa nghịch nó giữa những ngón tay, ánh mắt như đang cười: "Con dao găm này không tồi, dao Thụy Sĩ, cảm giác khi cầm cán dao cùng với mức độ sắc bén của lưỡi dao đều là đẳng cấp cao."

"Nó là của tôi!" Lâm Uyển Bạch chắc chắn không nhận nhầm.

Chẳng trách đi đâu cũng không tìm thấy, thì ra đã bị anh tiện thể đút túi!

Hoắc Trường Uyên thu tay lại, hoàn toàn không có ý định trả cho cô.

Cuộc đối thoại giữa hai người họ đã sớm thu hút sự chú ý của cả phòng VIP. Lúc này có một cậu chủ nào đó đã ngà ngà say, cười nói: "Muốn xin dao chẳng dễ quá hay sao, còi quần áo ra!"

Lâm Uyển Bạch đứng sững lại.

Xung quanh cười rộ lên hòa theo, đối với những kẻ có tiền như họ, đây rõ ràng là một trò chơi.

"Nếu không thì mấy anh đây sẽ giúp em còi sạch, rồi quăng ra đường lớn cũng được!"

Lâm Uyển Bạch siết tay lại rất chặt, chỗ khớp xương trắng bệch tới mức nổi gân xanh. Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, vẫn là khuôn mặt thản nhiên ngàn năm không đổi ấy.

Hoắc Trường Uyên lúc này cũng đang nhìn cô chăm chú. Trong phòng VIP, ánh đèn trên tường rực rỡ huy hoàng. Biểu cảm của cô lúc này giống với cô khi gặp ở nhà họ Lâm, rất giống một người đứng một mình bên vách núi chênh vênh, nhưng nét mặt chỉ toàn là sự kiên cường, bướng bỉnh.

Có một giây phút, Hoắc Trường Uyên đã thất thần.

Thấy tay cô đặt lên cúc cổ áo, anh quát mắt: "Chỉ là một con dao cùn thôi mà, có cần phải thế không?"

Không phải dao cùn!

Lâm Uyển Bạch thầm phản bác trong lòng.

Nhưng kiểu người như anh làm sao hiểu được. Cô cắn chặt răng, ánh mắt như đang xem kịch hay của những người xung quanh khiến cô không thể chịu nổi.

Tần Tư Niên đã sớm nhìn ra vấn đề. Anh ấy trừng mắt nhìn người bạn không có mắt nhìn của mình, rồi tiến lên nói: "Hay là thế này đi, cô hát một bài hát góp vui cho chúng tôi đi!"

Hoàn toàn coi cô như một món đồ chơi tìm niềm vui. Lâm Uyển Bạch cảm thấy si nhục trong lòng, nhưng hát vẫn còn tốt hơn còi quần áo rất nhiều!

Cô đón lấy micro, cô nhìn lên lời bài hát phát ra trên màn hình lớn, liều mạng cất tiếng hát: "Oh oh oh oh ~ Cho dù số phận cuộc đời chao đảo ~ Cho dù vận mệnh gặp ghềnh nổi trôi ~ Cho dù cuộc đời khiến bạn phải làm người nhát nhẽo ~..."

Sau khi bài hát kết thúc, tất cả mọi người trong phòng VIP đều im phăng phắc.

Tần Tư Niên móc móc tai, đau khổ hỏi: "Cô gái, cô có tình phải không?"

Một Lâm Uyển Bạch mù tịt ngũ âm rõ ràng đã bị hỏi đến mức ngượng ngập: "Tôi đã phát huy vượt trên mức bình thường rồi..."

Tần Tư Niên hoàn toàn câm nín.

"Cô uống hết nửa chai rượu này đi."

Hoắc Trường Uyên im lặng nãy giờ, bất ngờ lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía chai XO chỉ còn một nửa, nghiêng rằng: "Uống hết rồi là anh sẽ trả chứ?"

Hoắc Trường Uyên chậm rãi từ tốn châm một điếu thuốc, rồi gạt đầu một cái rất khế.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy làn khói thuốc trắng bay ra từ miệng anh, mơ màng tụ lại thành đám, thấp thoáng nhìn thấy được khóe miệng lạnh lùng rướn lên sau làn khói. Cô suy đoán độ tin cậy trong lời anh nói, dùng ba giây để quyết định rồi sải bước tiến lên nhấc lấy chai rượu.

Trước khi tu, cô nói với anh: "Có bao nhiêu người ngồi đây làm chứng, hãy nhớ những gì anh đã hứa!"

Lâm Uyển Bạch không phải là một người không chạm vào giọt rượu nào, nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc thưởng thức, nhấp nhấm mà thôi. Loại rượu nặng như thế này cô vẫn lần đầu thử.

Con cay nồng đốt cháy xuyên suốt từ cổ họng xuống tới dạ dày. Cô chỉ uống vài ngụm đã không chịu nổi nữa, nhưng vẫn không đặt chai rượu xuống, mà nghiêng rằng tiếp tục đổ hết chỗ rượu còn lại vào miệng. Suy nghĩ duy nhất trong đầu cô là phải lấy lại con dao của mình.

Tần Tư Niên có phần bất ngờ: "Trường Uyên, cô gái này trông bề ngoài có vẻ ngây thơ hiền lành, không ngờ cũng góm thật."

Tuy rằng chỉ nửa bình, nhưng loại rượu nặng này bình thường đến đàn ông còn chịu không nổi, huống hồ là một cô gái như cô.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên không chút thay đổi, thực ra sâu lòng đang tích tụ lại một điều gì đó.

Như vậy đã là gì, loại ghê gớm hơn anh còn gặp rồi!

"Tôi uống hết rồi!"

Lâm Uyển Bạch dốc ngược trái rượu đã rỗng xuống, chỉ còn vài giọt nhỏ ra ngoài.

Cô đưa cổ tay áo lên lau miệng, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên: "Bây giờ có thể trả lại cho tôi chưa?"

Sau đó chân cô mềm nhũn, ngã về phía trước...

~Hết chương 07~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nụ hôn rơi xuống

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch tỉnh dậy sau cơn đau đầu như búa bổ.

Cô phát hiện gần đây mình thường xuyên gặp phải chuyện này, đây đã là lần thứ ba, cô mở mắt ra và phát hiện mình ở trong một môi trường xa lạ.

Tuy nói là xa lạ nhưng vẫn là một căn phòng khách sạn được trang hoàng theo tiêu chuẩn. Lâm Uyển Bạch nhìn về phía phòng tắm, cảm thấy dường như một giây sau cánh cửa sẽ lại được mở ra như hai lần trước. Tới khi cô nhìn gần như xuyên thấu, cuối cùng mới chắc chắn bên trong không có ai.

Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cô suyết nữa thì kêu ầm lên.

Tuy rằng không trần trụi trực nhưng quần áo trên người đều không thấy đâu nữa, bao gồm cả hai món đồ lót, thay vào đó là một chiếc sơ mi nam giới rộng thùng thình.

"Tỉnh rồi?"

Từ khung cửa sổ sát sàn vọng lại một giọng nói trầm thấp.

Lớp rèm dày cộp hơi rung lên, từ phía sau, một bóng hình cao lớn xuất hiện, tay kẹp điều thuốc lá.

Hoắc Trường Uyên vẫn chỉ quần độc một chiếc khăn tắm trên hông. Anh ngồi xuống cuối giường, khói thuốc vẫn còn vẩn vút nơi đầu ngón tay. Khoảng vài giây sau, anh gạt đầu lọc xuống chiếc gạt tàn bên tay trái, rồi ngược mắt lên: "Lát nữa uống thuốc đi."

Lâm Uyển Bạch chú ý tới lọ thuốc nhỏ màu trắng đặt bên cạnh gối, không khác gì bị tạt nước lạnh từ đầu xuống chân.

"Tối qua..." Tay cô run lên, cảm giác mình đã cứa tay phí công vô ích: "Anh đã làm gì tôi rồi?"

"Những gì cần nhìn đã nhìn rồi, những chỗ cần sờ đã sờ rồi." Hoắc Trường Uyên bày ra vẻ đùa giỡn.

"Anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!" Trước mắt Lâm Uyển Bạch như tối sầm lại.

Hoắc Trường Uyên dập tắt điều thuốc, sa sầm mặt lại nói một câu khiến cô hoan hỉ: "Nhưng tôi chưa làm gì cô."

"... Thật sao?"

Lâm Uyển Bạch như người ngã xuống vực sâu được ai đó kéo lên, không dám tin vào tai mình.

Đuôi mắt Hoắc Trường Uyên hơi nhướng lên, anh châm chọc cô: "Tôi sợ tỉnh dậy rồi cô lại tự sát. Thuốc kia là thuốc giảm đau. Tối qua cô uống nhiều rượu như thế, dễ kích thích vết thương lắm."

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi, hơi rút cổ tay trái đang được khâu lại, kỳ thực trong lòng đã kích động tới phát điên. Cô nhanh chóng nghĩ tới một vấn đề khác, bèn ấp úng hỏi: "Vậy quần áo của tôi đâu rồi? Ai thay cho tôi vậy?"

"Nôn mửa bắn hết, vứt đi rồi, tôi thay đấy." Hoắc Trường Uyên trả lời rất kiệm chữ.

Lâm Uyên Bạch nghe câu trước còn đỡ, nghe đến câu sau đã vô thức siết chặt tay lại.

Nhưng dù thế nào, không bị anh quan hệ thêm lần nữa là tốt rồi!

Thấy anh có động thái, cả người Lâm Uyên Bạch lập tức trở nên cảnh giác.

Anh không hề nhào tới như những lần trước mà thẳng thừng giật tung khăn tắm, để lộ ra độc chiếc quần bốn góc, rồi bắt đầu vô tư đứng mặc quần áo trước mặt cô. Từng mũi cơ bắp rạch ròi rắn chắc, đôi chân rắn rỏi lại còn một thứ phồng phồng dưới hông...

Lâm Uyên Bạch âm thầm cúi đầu xuống, không dám liếc bừa bãi.

Có thứ gì đó bị ném qua, cô vô thức giơ tay ra đón.

Sau khi nhìn rõ, tâm trạng mừng rỡ quay trở về khó mà che giấu được, hai tay Lâm Uyên Bạch nắm chặt con dao găm, đặt trước ngực, chỉ sợ sẽ đánh mất lần nữa. Cô vuốt ve mép dao, nụ cười của người ấy dường như cũng ẩn hiện trước mặt...

"Con dao cùn này quan trọng đến vậy sao?" Hoắc Trường Uyên khinh thường.

Ngày cửa cổ tay, khi được đưa đến bệnh viện, dù đã hôn mê bất tỉnh nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn nắm chặt nó trong tay không chịu buông. Hai cô y tá phải dùng khá nhiều công sức mới tách nó ra được.

"Ủm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Dao găm đã tìm lại được. Biết rõ chỗ này không nên ở lại lâu, cô tung chăn ra, xỏ giày vào, định rời đi.

Ngang qua trước mặt Hoắc Trường Uyên, chẳng biết anh đã lại châm một liều thuốc khác lên từ lúc nào, rồi nhả một làn khói về phía cô: "Cô mặc thế này đi ra ngoài, để hở đôi chân trần thế kia ư?"

Lâm Uyên Bạch cúi đầu xuống, cũng ý thức được sự không ổn thỏa.

Sau đó liền nhìn thấy anh ngậm liều thuốc vào miệng, ấn nút gọi nội bộ khách sạn, dường như đang dặn dò họ mang một ít đồ nữ giới lên phòng.

Lâm Uyên Bạch đắn đo giây lát, đành phải ở lại đợi. Nhưng để an toàn, cô định sẽ rời xa anh một chút, ra ngoài phòng khách ngồi đợi.

Đôi chân vừa nhúc nhích thì cổ tay đã bị kéo giật lại, cả người cô bị anh kéo thẳng tới ngồi lên chân mình. Có một cánh tay mạnh mẽ bám vào eo cô ngay sau đó. Cô nhìn thấy một ngũ quan lập thể bị phóng to trước mắt. Một giọng nói xen lẫn mùi thuốc lá cùng lúc phả vào mũi cô: "Tôi qua chưa làm gì cả, tôi phải đòi lại gì đó chứ."

Lâm Uyên Bạch hoảng hốt tròn tròn mắt, nụ hôn của anh cứ thế rơi xuống...

~Hết chương 08~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9: Đàn ông cũng có thể

Eo nhói đau.

Lâm Uyên Bạch vô thức há miệng, nhưng lại để anh được nước lấn tới.

Cô giãy giụa, nhưng lại bị anh giữ rịt trong lòng không ngoay ngoay được, đành ngẩng mặt lên mặc cho anh hôn.

Nụ hôn của Hoắc Trường Uyên cũng như bao người khác, mạnh mẽ và cuồng thế, không cho phép đối phương chối từ, từ nông tới sâu, hơi thở của cô gần như hoàn toàn bị anh tước đoạt.

Cuối cùng khi anh chịu buông cô ra, cô suýt nữa đã tưởng mình ngạt thở.

Lâm Uyên Bạch không biết tối đó họ đã hôn nhau hay chưa, nhưng anh đích thực là một người đàn ông có kỹ thuật hôn siêu đẳng. Đối với một người còn non nớt như cô thì chưa bao giờ cô được cảm nhận một nụ hôn có thể khiến mình ý loạn tình mê như vậy.

Cảm nhận được bầu không khí mờ ám trong phòng, cô xấu hổ đẩy anh đứng dậy. Đẩy được vài cái, cô đã cứng đờ người lại, vì ánh mắt biến sắc của

anh cùng với nhiệt độ cơ thể nóng lên một cách rõ rệt...

"Ngồi yên!" Giọng Hoắc Trường Uyên cộc cằn vang lên.

Anh cũng rất bất ngờ với mỗi lần cô mang lại cho mình một phản ứng mãnh liệt.

Lâm Uyển Bạch dĩ nhiên không dám động đây, thậm chí còn không dám thở mạnh.

Cô chỉ hơi hơi cử động đầu mày đuôi mắt cũng có thể sẽ rước họa vào thân. Bây giờ cô đang đứng bên bờ vực thảm nguy hiểm.

"Cô giúp tôi."

Bỗng nhiên nghe thấy câu đó, Lâm Uyển Bạch hoảng sợ: "Giúp... Giúp thế nào..."

Bàn tay phải định co rút lại của cô bị túm chặt, thẳng thừng kéo xuống dưới.

Lâm Uyển Bạch hai mắt tròn xoe.

Hoắc Trường Uyên đã bọc trọn bàn tay phải của cô, tựa cằm lên bờ vai cô, hơi thở càng lúc càng nặng nề.

Hồn phách như bị rút cạn, cả người rơi vào trạng thái bồng bềnh lâng lâng. Chẳng biết cụ thể đã qua bao lâu, cô cảm giác được anh giống như một ngọn núi đôn toàn bộ trọng lượng vào người cô: "Ừm~"

Lần đầu tiên Lâm Uyển Bạch biết, hóa ra đàn ông cũng có thể kêu lên một tiếng đầy quyến rũ như vậy.

"Ding doong!"

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, để cô như tỉnh giấc khỏi cơn mộng mị.

Còn cảm giác nơi lòng bàn tay phải nhắc nhở cô ban nãy đã làm chuyện hoang đường gì cho anh.

Nhìn ánh mắt thỏa mãn của người đàn ông, Lâm Uyển Bạch chỉ muốn khóc.

Cô có thể đập đầu vào tường chết ngay đi không?

Lâm Uyển Bạch né nhanh như gặp phải rắn độc, gần như bật nhảy khỏi người anh, rào bước chạy ngay về phía cửa.

Mặc kệ ánh mắt quái đản của người phục vụ đứng trước cửa, cô như bị sói dữ đuổi theo phía sau, chỉ kịp đón lấy bộ quần áo người kia mang đến chụp vội lên người rồi dùng tốc độ lớn nhất có thể lao về phía phòng vệ sinh công cộng ở tận cùng hành lang.

Hoắc Trường Uyên làm việc rất tỉ mỉ, từ bộ quần áo và đôi giày có thể thấy, chúng đều là đồ mới, hơn nữa kích cỡ còn vừa vặn tới đáng kinh ngạc, không biết là đoán bừa hay đã đo chuẩn...

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt, lòng bàn tay phải cũng trở nên nóng rực.

Cô dùng nước rửa tay rửa đi rửa lại đúng ba lần rồi mới đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Trước khi rời khỏi khách sạn, cô bị giám đốc đại sảnh chặn lại: "Xin lỗi, cô Lâm, tiền quần áo cô còn chưa trả!"

"..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng.

Giám đốc đại sảnh bày ra biểu cảm kiên quyết nếu không trả tiền sẽ báo cảnh sát. Lâm Uyển Bạch nhìn xuống bộ quần áo mình mặc trên người, không thể nào cỏi ra được, đành chấp nhận số phận đi tới quầy lễ tân thanh toán.

"Có nhầm không ạ?"

"Không đâu ạ!"

Giá tiền vừa vặn là số tiền viện phí cô được trả lại, còn chính xác tới từng đồng...

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn rồi.

Cuối tuần đối với Lâm Uyển Bạch mà nói chưa bao giờ là một ngày nghỉ.

Tuy rằng không phải tới công ty làm việc, nhưng cô đã sắp xếp kín lịch công việc. Hôm nay cô tới truyền thông cho một trung tâm thương mại, kết thúc vẫn còn sớm, nhìn đồng hồ chưa tới năm giờ, vẫn còn ba tiếng nữa mới tới giờ đến quán bar làm thêm, cô chuẩn bị tiện thể mua một ít đồ gia dụng giảm giá về nhà. Nếu kịp thời gian còn có thể tới bệnh viện thăm bà ngoại.

Từ thang cuốn đi xuống, lúc cô đang lấy hộp sữa chua trong túi ra uống thì va phải một người.

Nghe thấy một giọng nữ "à" lên một tiếng, ngay sau đó là một giọng quát giận dữ vang lên: "Cô có mắt không hả!"

"Thành thật xin lỗi! Cô không sao chứ..."

Lâm Uyên Bạch rồi rít xin lỗi, sau khi ngẩng đầu lên nhìn rõ đối phương, cô cảm thấy hôm nay ra cửa mình chắc chắn chưa xem lịch hoàng đạo.

"Không sao là thế nào! Chiếc giày tôi mới mua bẩn hết rồi!" Lâm Dao Dao phần nộ trùng mắt giậm chân với cô, chỉ vào đôi giày cao gót quý giá vừa bị bẩn vài giọt sữa chua lên đó, rồi cười âm hiểm: "Cô quỳ xuống, lau sạch giày cho tôi thì tôi sẽ nhận lỗi xin lỗi của cô!"

Lâm Uyên Bạch không muốn dây dưa với mấy kẻ thần kinh, bèn lục túi, lấy giấy ăn quăng qua rồi quay người bỏ đi.

"Không được đi, nếu không tôi bắt cô liếm sạch đó!" Lâm Dao Dao không chịu dễ dàng bỏ qua cơ hội khiến cô tủi nhục, túm chặt lấy cô không buông. Nhưng rồi dường như nhìn thấy thứ gì đó, biểu cảm trên khuôn mặt cô ta thay đổi nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã nở nụ cười tươi rói như hoa: "Em ở đây, anh Trường Uyên!"

~Hết chương 09~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Một bàn chân lạnh lẽ

Lâm Uyên Bạch cũng đã nhìn thấy bóng người đàn ông cao lớn chắc nịch đi tới, mặc bộ vest màu đen, bên trong là chiếc sơ mi màu xám tro, cà vạt được thắt nghiêm chỉnh không sai một ly. Chiếc đồng hồ hàng hiệu và chiếc cúc măng séc bạch kim để hở ra ngoài đều thể hiện một thân phận không hề tầm thường của anh.

Đám người không muốn gặp nhất lại tới cả đôi!

Lâm Uyên Bạch quyết định, sau này trước khi ra khỏi cửa đều phải xem giờ hoàng đạo.

"Anh Trường Uyên, tài liệu anh cần em đã thay bố em mang tới cho anh đây!" Lâm Dao Dao bày ra vẻ mặt đơn thuần vô hại, hoàn toàn không còn vẻ kiêu căng hắc hách vừa rồi, trong ánh mắt ngập tràn vẻ chờ đợi: "Nhưng bố em nói, bên trong có một vài chi tiết nhỏ muốn nghe thêm ý kiến của anh, hay là chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé?"

"Cũng được." Hoắc Trường Uyên có vẻ trầm ngâm.

Lâm Uyên Bạch xách túi lùi về phía sau, định lạnh lẽo biến mất như chưa hề xuất hiện, bỗng nhiên ánh mắt anh liếc về phía cô: "Lâm đại tiểu thư cũng ở đây, vậy đi chung đi!"

"..." Lâm Uyên Bạch giật mình.

Lâm Dao Dao thân mật khoác tay cô: "Đừng đẩy chị à, chúng ta đi chung đi!"

Lâm Uyên Bạch bị gọi giật lại, đầu tóc tê rần rần. Cô còn chưa kịp lên tiếng từ chối đã bị Lâm Dao Dao cưỡng ép kéo đi.

Tầng bốn của trung tâm thương mại chính là nhà hàng. Trước cửa, các nhân viên phục vụ đứng chào vô cùng quy củ, lễ phép. Tất cả các lỗ chân lông trên người Lâm Uyên Bạch đều đang xù lên kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn bị ấn lên ghế.

Lâm Dao Dao thẳng thừng buông tay, rồi rất tao nhã vòng sang phía đối diện ngồi bên cạnh người đàn ông, dường như thể hiện rằng mình chú trọng tới từng chi tiết nhỏ.

Lâm Uyên Bạch nhìn về phía chiếc Hermès Lâm Dao Dao tiện tay đặt ra sau ghế. Đừng nói đến việc mua, đến sờ cô thậm chí còn chưa từng sờ. Nhưng cô biết thông thường giá của những loại bằng da đều phải lên tới tám mươi ngàn đến một trăm ngàn tệ. Mà loại da ca sấu này của Lâm Dao Dao, giá còn cao gấp đôi nữa, hoàn toàn đủ tiền viện phí, thuốc men cho bà ngoại cả năm trời.

Lúc này, người phục vụ mang thực đơn của mỗi người lên. Sau khi mở ra xem giá, Lâm Uyên Bạch lại gấp vào, nghiêng răng nói gọi gì cũng được.

Mỗi một đĩa thức ăn trong này đều khiến cô cảm thấy có tội.

Lâm Dao Dao nói tiếp một câu: "Chị à, để em giúp chị", sau đó bắt đầu lật ra. Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ đang đỏ hồng lên, chốc chốc cô ta lại chỉ vào thực đơn rồi mỉm cười hỏi ý kiến người đàn ông bên cạnh, trong ánh mắt là sự khao khát được nói.

Lâm Uyên Bạch nhìn cảnh tượng ấy và suy nghĩ trong lòng: Ác nam giả nữ, tuyệt phẩm!

Gọi thức ăn xong, người phục vụ cầm thực đơn rời đi. Đối mặt với hai người này, làm sao cô có thể nuốt trôi được. Lâm Uyên Bạch quyết định, nhắm nháp vài miếng rồi sẽ tìm cơ hội chuồn.

Cô vừa cầm cốc nước lọc bên cạnh lên thì nghe thấy giọng nói có phần hứng thú của người đàn ông cất lên: "Lâm đại tiểu thư mặc bộ quần áo này đẹp lắm."

"..." Lâm Uyên Bạch suýt nữa chết sặc.

Cô âm thầm mải rắng. Bộ quần áo cô đang mặc chính là bộ hôm đó anh gọi điện thoại cho khách sạn bảo cô thanh toán. Sau việc này, cô dĩ nhiên không thể vứt đi. Bình thường cô toàn kiếm hàng giá rẻ trên Taobao. Tiền mua quần áo cả năm của cô cộng lại cũng chưa tới năm ngàn tệ!

Lâm Dao Dao thấy Hoắc Trường Uyên nhìn mình, trong lòng dấy lên cảm hận.

Chị ta là Lâm đại tiểu thư cái quái gì, người mà cả nhà họ Lâm từ trên xuống dưới nâng niu cưng chiều chỉ có một mình cô ta mà thôi!

Hôm nay khó khăn lắm mới tạo ra được cơ hội, Hoắc Trường Uyên lại phá lệ đồng ý cùng mình ăn cơm, Lâm Dao Dao vì muốn thể hiện sự dịu dàng thực nữ trước mặt anh, đã bấm bụng kéo cả chị ta cùng đi, nhưng thực tế là chẳng thoải mái gì. Rõ ràng có thể có thế giới của hai người, thế mà lại bị Lâm Uyên Bạch chen ngang!

Lâm Dao Dao cố gắng giữ hình tượng, cố tình nghiêng đầu tỏ vẻ ngây thơ: "Đúng đấy chị, chị mua ở đâu vậy? Hôm nào có thời gian cùng em đi mua vài bộ!"

"Tôi quên rồi..." Lâm Uyên Bạch lại uống hai hớp nước lọc cho thoải mái.

Cũng may người phục vụ bắt đầu bê thức ăn lên rồi, không để chủ đề này tiếp tục thêm.

Lâm Uyên Bạch cầm đĩa quán lấy một miếng mỳ Ý, nhìn chằm chằm miếng bông cải xanh bày trên đĩa, suy tính xem nên tìm thời cơ nào để chuồn lẹ...

"Keng!"

Chức đĩa trong tay cô rơi xuống đĩa.

Dưới gầm bàn, một bàn chân lạnh lẽo cọ cọ dần lên đôi chân nhỏ của cô...

~Hết chương 10~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tôi không muốn đá cô xuống

Cả người Lâm Uyên Bạch hoàn toàn cứng đờ.

Bàn chân ấy đương nhiên không thể là của Lâm Dao Dao!

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang cúi xuống, từ tốn chậm rãi cắt thịt bò, chiếc cốc măng séc bằng bạch kim trên cổ tay sáng lấp lánh. Khi Lâm Dao Dao nói về nội dung tài liệu, anh chỉ hờ hững đáp lại mấy câu, trong ánh mắt thấp thoáng nụ cười và hoàn toàn tảng lờ những gì đang xảy ra dưới gầm bàn.

Người đàn ông này thật là biến thái..

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại, nghiến răng trừng mắt với anh.

Ánh mắt cảnh cáo dường như không có tác dụng gì, bàn chân đó vẫn đang tùy tiện hướng lên trên, cọ qua đầu gối với ý định tiến vào sâu hơn...

Cô đứng bật dậy khỏi bàn.

Hoắc Trường Uyên và Lâm Dao Dao ngồi đối diện đều đồng thời ngước mắt lên nhìn cô. Người phía trước bình tĩnh thản nhiên, người phía sau kinh ngạc bất ngờ: "Chị, chị làm sao thế?"

Lâm Uyên Bạch nhìn đến đó ửng mặt nhưng lại không thể vạch trần: "Tôi... Tôi vào nhà vệ sinh!"

Gạt chiếc khăn ăn trên người xuống, cô quay người đi về phía nhà vệ sinh.

Rửa tay xong, cô vốc nước lạnh lên mặt cho tỉnh táo. Điều hòa tổng của nhà hàng được bật thoải mái, đứng ở góc nào cũng cảm thấy rất sáng khoái, vậy mà trong gương, cô không khác gì một người đang sốt cao.

Bởi vì túi đồ mua sắm vẫn còn để ở ghế nên không thể dứt khoát bỏ đi, Lâm Uyên Bạch đành ngồi sụp bên cạnh thùng rác, rút di động ra chơi trò "Rắn săn mồi" để tiêu khiển, giết thời gian. Sau khi mở đồng hồ lên xem thấy cũng hòm hòm, cô mới lè rề quay trở lại bàn ăn.

Lâm Dao Dao cầm khăn ăn lên tào nhả lau miệng: "Chị à, sao chị đi lâu quá vậy, em và anh Trường Uyên ăn sắp xong rồi!"

"Không sao, vừa nãy tôi đã ăn no rồi." Lâm Uyên Bạch gạt đầu một cách hài lòng.

Ra khỏi nhà hàng, cô lập tức định mỗi người một ngả, chỉ có điều cô còn chưa nói ra khỏi miệng, Lâm Dao Dao bỗng nhiên tiến lên khoác chặt tay cô, rồi làm nũng với Hoắc Trường Uyên: "Anh Trường Uyên, hôm nay tài xế gia đình đưa em đến đây, em không tự lái xe. Anh xem, chị xách đồ nặng như vậy, hay là chúng ta tiễn chị một đoạn đường nhé?"

Mấy câu giả tạo kiểu này sao Lâm Uyên Bạch không hiểu rõ, mình hoàn toàn đã trở thành một quân cờ để cô ta lợi dụng.

Cô nhắc chiếc túi có phần nhẹ nhàng lên, tỏ ý: "Tôi không..."

"Cùng xuống hầm lấy xe."

Hoắc Trường Uyên kiểm soát tông giọng vừa đủ để lấn át cô, rồi ấn thang máy.

Lâm Dao Dao lộ ra vẻ hí hửng, rồi tự sắp đặt kế hoạch cho mình: "Được ạ, anh Trường Uyên, vậy lát đưa chị về trước nhé."

Chiếc Land Rover màu trắng, vẫn như lúc trước, Lâm Uyên Bạch bị Lâm Dao Dao luôn miệng xưng "chị" rồi nhét vào trong xe, sau đó đóng sầm cửa lại không chút nề tình, hớn hờ chạy ra ghế trước, ánh mắt như dính hẳn lên người đàn ông lái xe.

Lâm Uyên Bạch rất hài lòng với sự sắp xếp này, không cần lo có người giờ chân về phía mình nữa.

Men theo con đường dần dần xuất hiện những hình ảnh cũ kỹ quen thuộc, ngay cả một ngã tư đường cũng không có. Vì con đường chật hẹp, xe cũng đi chậm dần lại. Từ ánh mắt của người đàn ông trong gương chiếu hậu, Lâm Uyên Bạch có thể đọc hiểu được vẻ quái đản của anh, anh dường như đang muốn nói "Chỗ này mà cô cũng sống được".

"Đỗ ở ngã tư phía trước là được rồi!" Cô mặc kệ, tiếp tục nói.

Cô đóng cửa xe lại, Lâm Dao Dao ngồi phía trước vẫn cố diễn kịch cho trọn: "Tạm biệt chị!"

Lâm Uyên Bạch xách túi, quay đầu bỏ đi.

Không còn kịp tới chỗ bà ngoại nữa, cô về nhà cất đồ đạc rồi khăn trương tới quán bar. Thời gian đối với cô mà nói từng giây từng phút đều rất quý giá, hoàn toàn bị lãng phí vào hai con lợn rồi!

Sau khi cái bóng đỏ biến mất sau tòa nhà, con Land Rover mới lại khởi động. Đi vào đường lớn chưa được bao lâu, chiếc xe bỗng xi nhan rẽ phải rồi tấp vào lề đường. Toàn bộ sự kiên nhẫn của Hoắc Trường Uyên đã dùng hết, cất giọng nhạt nhòa không nhiệt độ: "Tôi bỗng nhớ ra công ty còn có việc, cô bắt taxi về đi."

"... Anh Trường Uyên?"

"Tôi không muốn đá cô xuống xe đâu đấy."

Lâm Dao Dao nhìn theo đuôi xe biến mất khỏi tầm mắt mình, quả thực tức đến phát điên!

~Hết chương 11~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đi theo tôi, thế nào?

"Mấy cô nhìn thấy chưa, vị Hoắc tổng đó quá đẹp trai, quá "man"!"

"Người thì cao, vóc dáng cũng chuẩn, còn cả gương mặt lạnh lùng đó nữa... Kiểu nam thần theo phong cách "cắm dục" này thật sự có lực sát thương đối phương trong giây lát đó! Thật muốn được trở thành cô bé Lọ Lem trong mấy bộ phim thần tượng, rồi sinh cho anh ấy cả một đám khi con!"

Trong quán bar ồn ã, phòng vệ sinh xưa nay luôn là nơi để các nhân viên lười biếng trốn việc, dĩ nhiên cũng không tránh khỏi những câu chuyện bà tám.

Lâm Uyển Bạch biết họ đang thảo luận về ai. Ban nãy ở trước cửa, cô nhìn thấy cả đám người rầm rộ kéo vào, trong đó có anh, đi giữa đám đông, nổi bật hơn người, khiến các cô nhân viên khác phải say đắm một phen.

Nhưng phải đến khi nghe Lâm Dao Dao gọi anh là "anh Trường Uyên", cô mới biết anh họ Hoắc...

Hoắc gia, một gia tộc hiển hách tiếng tăm lẫy lừng khắp Băng Thành, thế lực chiếm tới một nửa thành phố, bao năm qua địa vị không thể lung lay. Ngay cả các vị quan chức khi gặp người nhà họ Hoắc cũng phải nể mặt vài phần. Đến bây giờ, sự nghiệp kinh doanh của Hoắc Thị lại càng như điều gặp gió.

Lâm Uyển Bạch nghĩ đến việc mình lại dây dưa với một người đàn ông như vậy, chập tới anh ta còn giờ chân về phía mình...

Cô cúi đầu chạm tay lên đùi, không ai chú ý đến động tác nhỏ bé của cô, sự nhiệt tình trước những tin lá cải càng lúc càng tăng cao: "Hoắc tổng và Tần thiếu hoàn toàn không giống mọi người. Tuy rằng mỗi lần tới đây họ đều gọi nhân viên, nhưng không bao giờ yêu cầu phục vụ thể xác! Các cô bảo, phải chăng các anh ấy có vấn đề về phương diện đó?"

Lâm Uyển Bạch nhớ tới màn kịch tối hôm đó, và nụ hôn mạnh mẽ của anh...

"Anh ta tuyệt đối không có vấn đề gì!" Cô gần như buột miệng thốt ra.

"Nếu như không có vấn đề gì, vậy thì chỉ còn nguyên nhân khuynh hướng giới tính..." Đối phương nhìn cô, tung ra một suy đoán vô cùng táo bạo: "Lẽ nào lại thích nam giới?"

"Anh ta tuyệt đối không thích nam giới!" Lâm Uyển Bạch đáp chắc nịch.

Tối lần này, tất cả mọi người đều nhìn cô bằng vẻ kinh ngạc.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, cũng cảm thấy mình biểu hiện có hơi khác thường, áp ứng định giải thích thì phát hiện tất cả các ánh mắt đều hướng ra sau lưng cô. Cô bất giác quay đầu, suýt nữa thì ngã nhào.

Hoắc Trường Uyên đang đút một tay vào túi, đứng ngay trước cửa. Ánh sáng hắt trên đỉnh đầu anh, bên khóe môi vẫn còn những vòng khói anh vừa nhả ra, trắng trắng xám xám quán quýt bay về phía này, cùng với đó là một câu nói như đùa như thật vang lên: "Không ngờ em cũng hiểu tôi đấy chứ."

"..." Lâm Uyển Bạch thật sự muốn đập đầu vào tường.

Cùng với sự xuất hiện của nhân vật chính nguồn tin lá cải, cô và các nhân viên phục vụ khác cũng cuống cuống chạy ra khỏi nhà vệ sinh.

Chẳng bao lâu sau, đã có thông báo cô tới đưa rượu, là căn phòng VIP nơi Hoắc Trường Uyên đang ngồi. Tất cả mọi người đều không có mặt, không thể trốn được, cô đành bấm bụng gõ cửa đi vào.

Bên trong không có ai đang hát, nhạc cũng đã tắt. Trong phòng VIP chỉ còn ánh đèn rực rỡ hắt xuống, hơn nữa đám cậu chủ kia cũng chẳng biết đã đi đâu hết, chỉ còn lại một mình Hoắc Trường Uyên. Khuôn mặt với từng đường sắc nét ấy nửa sáng nửa tối dưới ánh đèn, khí thế tuyệt đối mạnh mẽ tới mức người thường không thể bắt kịp.

Lâm Uyển Bạch không thể không thừa nhận, anh đích thực là một người đàn ông rất có sức hấp dẫn.

Chỉ riêng dáng vẻ anh khi gạt tàn thuốc, để mấy cô nhân viên phục vụ ban nãy nhìn thấy chắc họ cũng phát điên mất.

Lâm Uyển Bạch không liếc ngang liếc dọc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cúi người đặt rượu vào đúng chỗ, mở nắp chai rồi định chuẩn bị. Hoắc Trường Uyên không ngẩng đầu lên, nhưng ngón tay cầm điều khiển lại giờ về phía cô.

"Rót rượu cho tôi."

Lâm Uyển Bạch không nhúc nhích.

Hoắc Trường Uyên ngậm điều khiển lên miệng: "Em không rót, thì gọi quản lý tới đây!"

Gọi quản lý tới há chẳng phải sẽ trừ tiền của cô sao?

Lâm Uyển Bạch lấy lại tinh thần, vội vàng cười trừ: "Thưa anh, tôi sẽ rót rượu cho anh ngay..."

Cô gấp đá bỏ vào trong ly thủy tinh. Bàn tay cầm chai rượu của cô hơi run rẩy, bởi vì dù cô không ngẩng lên cũng vẫn cảm nhận được có hai tia nhìn đang chòng chọc hướng về phía mình, giống như thiêu cháy thành hai cái lỗ.

Lâm Uyên Bạch hướng mắt liếc nhìn ra cửa, sầu não sao khi đi vào mình lại khép cả cửa.

Con dao găm lại để trong túi xách, không mang theo người...

Lâm Uyên Bạch nuốt cục tức trong bụng xuống, đặt bản thân vào trạng thái phòng ngự cao độ. Nếu lát nữa anh ta có bất kỳ hành vi thái quá nào, cô sẽ lao ra ngoài với tốc độ chạy một trăm mét, nếu không thì cũng kéo căng cổ họng ra hét. Dẫu sao thì ở đây cũng có rất nhiều người thân thiết với cô...

Bỗng nhiên, bàn tay cô bị một bàn tay lớn khác phủ lên.

Quả nhiên tới rồi!

Lòng cô run lên. Nghĩ tới những kế hoạch lúc trước của mình, Lâm Uyên Bạch đang định rút tay ra bỏ chạy ra ngoài thì nghe thấy anh lên tiếng, nói một câu hồ hững:

"Lâm Uyên Bạch, đi theo tôi, thế nào?"

~Hết chương 12~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vẫn nên đôi bên tình nguyện

Cái... Cái gì?

Lâm Uyên Bạch nghi ngờ tai mình đã xuất hiện ảo giác.

Cô ngẩng đầu lên, sững người nhìn anh, ngây ngốc nhìn cả điều thuốc trong tay anh đã được hút gần đến tận cùng, thậm chí quên luôn cả rút tay về.

Ánh mắt u tối của Hoắc Trường Uyên như khóa chặt lấy cô, nơi tận sâu trong đáy mắt dâng lên một lớp sóng ngầm.

Chập tối khi đi ăn, nhìn thấy cô, anh đã có phản không nhin nổi rồi...

Nếu không, một người luôn đặt công việc lên hàng đầu như anh cũng chẳng từ chối một bữa cơm rất quan trọng, để chạy tới quán bar này ăn chơi lu bù.

Tay cô rất mềm mại, khớp xương mảnh dẻ tưởng chừng không có. Nắm tay cô vào lòng bàn tay dịu nhẹ như chỉ có một dòng suối chảy qua. Chỉ được phủ nhẹ nhàng lên tay cô như thế này thôi, vậy mà anh như trúng tà, chỉ muốn lập tức bế cô vào phòng phóng đảng khắp các góc ngách. Anh không thể tin nổi sức hấp dẫn của cô đối với anh lại khủng khiếp nhường ấy.

Hoắc Trường Uyên hơi đỏ người về phía trước: "Trả lời tôi!"

Lâm Uyên Bạch bất ngờ bị anh quát như vậy, dường như mới hoàn hồn trở lại. Cô vội vàng rút tay mình về, vô thức trả lời: "Chẳng thế nào cả..."

"Con trưởng nhà họ Lâm, mẹ ruột bị kẻ thù ba ép phải nhảy lầu tự sát, tám tuổi đã bị đuổi ra khỏi nhà, sống nương tựa cùng bà ngoại cho đến tận bây giờ. Một năm trước, bà ngoại nhập viện vì bệnh suy tim, tháng nào cũng cần bỏ ra một khoản tiền thuốc thang vượt quá phạm vi khả năng của bản thân."

"Anh điều tra tôi?"

Lâm Uyên Bạch nghe anh nói xong bèn tròn tròn mắt.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, ngón tay khẽ gõ nhẹ nhàng lên đôi chân rắn chắc của mình, rồi anh cất giọng trầm trầm chậm rãi: "Đi theo tôi, em sẽ không phải đề nấy nơi này cười trừ lấy lòng người khác nữa, cũng không cần tiếp tục tới nhà họ Lâm chịu ăn tát và xin tiền trong âm ức nữa."

"Không phải ai cũng có thể khiến tôi mở lời như vậy đâu. Có biết bao cô gái đơn đã trước sau muốn được làm ấm giường cho tôi, đối với em mà nói đây là một cơ hội mà người khác muốn có còn chẳng được."

Làm ấm giường...

Mấy chữ này như gõ thẳng vào màng nhĩ của cô.

Sự cao quý và kiêu ngạo đọng nơi đuôi mắt đầu mày của anh trở thành một sự gai mắt dữ dội trong mắt Lâm Uyên Bạch.

Cô nhớ lại sau buổi tối sau họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh cũng cầm hai xấp tiền ném cho cô, dường như ở trong mắt anh, cô chính là kiểu phụ nữ có thể lấy tiền trao đổi như thế.

Một sự rẻ mặt, vô liêm sỉ!

"Tôi từ chối!" Cô không suy nghĩ, cũng không cần suy nghĩ thêm.

Lâm Uyên Bạch cầm chiếc khay lên và đứng dậy. Dưới những ánh đèn rực rỡ, mắt cô sáng rực lên: "Anh Hoắc, rượu của anh tôi đã rót xong rồi!"

Đã hoàn thành xong công việc của người phục vụ, cô không muốn nghe anh nói thêm một câu nào nữa. Cô bèn quay người bê khay ra khỏi phòng VIP.

Cửa vừa mở ra, người ở bên ngoài bất ngờ loạng choạng đâm vào.

Nét mặt Tần Tư Niên có phần ngượng ngập. Anh ấy nhìn một vòng trên dưới trái phải, rồi khum tay đặt lên miệng ho khẽ một tiếng.

Lâm Uyên Bạch cúi gầm xuống, rảo bước đi ra ngoài.

Tần Tư Niên thấy bóng cô biến mất trong chớp mắt, bèn búng ngón tay vào trong rồi ngồi phịch xuống sofa. Không thăm dò được cảnh tượng nào nóng bỏng và nhiệt tình, anh ấy bèn đá đá người đàn ông bên cạnh: "Trường Uyên, cứ để cô ấy đi như vậy sao?"

Hoắc Trường Uyên nâng ly rượu lên, lắc lắc cho những viên đá trong ly trôi nổi trên bề mặt.

Ánh mắt bừng bừng và bừng sáng ban nãy dường như đã khiến ánh đèn trong phòng cũng phải nhạt đi vài phần.

Sau khi lắng lắng giọng ly rượu về phía Tần Tư Niên, anh đưa lên môi nhấp một ngụm. Anh ngậm viên đá vào miệng, nhai lộp cộp, rồi nở nụ cười quyến rũ: "Chuyện giường chiếu này vẫn nên đòi bên tình nguyện sẽ sáng khoái hơn."

Tần Tư Niên ngớ ngẩn, quen biết bao nhiêu năm rồi, anh ấy chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm này từ bạn mình.

Anh ấy vô thức dịch sang bên cạnh một chút, cảm giác những cột nhà bao năm qua người bạn này đè nén, dường như chỉ sau một đêm ấy đã bị móc hết ra ngoài...

Lúc này Lâm Uyên Bạch vẫn không hề biết, mình đã đánh thức một con thú vẫn luôn say ngủ bao lâu nay...

~Hết chương 13~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đến trong mơ cũng bám riết không tha

Hơi thở của người đàn ông đột ngột sát lại gần.

Bàn tay nhỏ bé của cô ôm chặt lấy sự nóng rẫy của anh, cảm nhận được từng mạch máu nhảy nhót trên đó.

Chất giọng khàn khàn của người đàn ông bật ra khỏi cổ họng: Ừm...

Lâm Uyên Bạch đột ngột mở mắt ra. Sau khi con người rệu rã tập trung lại thành một điểm, cô lập tức nhìn xung quanh xem mình đang ở đâu.

Cũng may vẫn ở trong căn phòng bé hẹp của mình, những nơi ánh mắt có thể nhìn thấy vẫn là những đồ dùng và vật dụng cô quen thuộc. Khi bàn tay chạm được vào chiếc chăn bông vừa giặt sạch sẽ, cuối cùng cô mới cảm nhận được sự yên tâm.

Một giây sau, cô lập tức sờ tay lên khuôn mặt đỏ bừng của mình.

Điên mất rồi!

Nhất định là do bóng ma tâm lý mà gã đàn ông tên Hoắc Trường Uyên đó mang tới cho cô quá nặng nề, đến cả giấc mơ cũng bám riết không buông tha.

Lâm Uyên Bạch rảo bước đi về phía nhà vệ sinh, áp mặt lên nước lạnh, cảm giác mình đã tỉnh táo hơn không ít. Liếc nhìn đồng hồ, cô thầm kêu một tiếng "Chết toi", thế mà lại ngủ quá giờ. Một ngày Chủ Nhật được phép ngủ đến khi muốn tỉnh mới thôi là điều xa xỉ cô không thể hưởng thụ.

Việc quảng bá cho siêu thị ngày hôm qua phải tròn hai ngày mới được lĩnh tiền. Cô vội vội vàng vàng lấy quần áo trong tủ ra thay, đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

Cửa vừa mở ra, Lâm Dao Dao đã lập tức xông vào.

Lâm Uyển Bạch chống lên tay nắm cửa, còn chưa kịp phản ứng lại thì Lâm Dao Dao đã xông vào phòng ngủ, như một con báo mẹ bị chọc điên, lôi tất cả chỗ quần áo cô còn chưa kịp cất gọn gàng ở trong tủ ra, ném xuống sàn nhà.

"Cô làm cái trò gì đấy?" Cô nhủ mày xông lên ngăn cản.

"Cút ra!" Nói rồi Lâm Dao Dao đẩy cô ra. Sự hống hách ngang bướng của một đại tiểu thư hoàn toàn không cần che giấu. Cô ta kêu gào lên, ánh mắt đầy đố kỵ: "Quần áo đâu? Bộ quần áo hôm qua chị mặc để đâu rồi? Mang ra đây cho tôi!"

Rồi bỗng dưng nhìn thấy gì đó, cô ta lại xông vào phòng tắm.

Lâm Dao Dao lôi hết đồng quần áo chưa kịp giặt trong đó ra ngoài, quả nhiên đã tìm được mục tiêu.

Lâm Uyển Bạch phát hiện Lâm Dao Dao rút từ trong túi xách ra một cây kéo, tàn nhẫn chọc xuống lớp vải. Một bộ quần áo đang yên đang lành bị cô ta cắt thành giẻ rách. "Cô điên đủ chưa thế, đi ra khỏi đây cho tôi!"

"Sao hả? Thấy xót à?" Cây kéo trong tay Lâm Dao Dao bị khua nhặng lên, để cô không được phép lại gần. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được người ta khen một câu xinh đẹp có phải là chói sáng tới mức mắt hết phương hướng rồi không? Lâm Uyển Bạch, tôi nói cho chị biết, chị tự biết lượng sức mình chút đi. Chị mà là đại tiểu thư nhà họ Lâm cái thá gì. Chị đừng vọng tưởng có ai đó mất lác lại thích chị!"

Lâm Uyển Bạch nhủ mày: "Cô cứ luyện tha luyện thuyền cái gì vậy..."

Tối qua Lâm Dao Dao bị vứt giữa đường, về nhà tức tới nỗi cả đêm không ngủ được. Mới sáng sớm, cô ta đã sai người đi tìm một bộ quần áo giống y hệt về, nghe ngóng được Hoắc Trường Uyên đang ở sân bóng, sau khi thay vào cô ta đã cố tình tạo một cuộc gặp tình cờ trước mặt anh nhưng lại bị anh chê một câu "Quá xấu".

Lâm Dao Dao càng nghĩ càng tức, cây kéo trong tay càng điên rồ hơn: "Tôi cho chị biết tay này, cho chị biết tay này! Tôi phá hủy hết, xem chị còn đẹp không!"

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng hiểu những cơn giận dữ này từ đâu mà ra.

Cô nhìn về phía bộ quần áo đã tan nát tả tơi, thế mà Lâm Dao Dao vẫn chưa có ý dừng tay, có khi phải cắt thành từng mảnh nhỏ mới hả dạ.

Lâm Uyển Bạch có phần xót xa, nhưng không phải như Lâm Dao Dao nghĩ, cô chỉ thấy xót tiền...

Đây chính là nỗi bi ai của người nghèo.

Có lẽ nếu đây là nhà họ Lâm cô có thể nhẫn nhịn vài phần, nhưng đây là căn phòng cô thuê. Kể cả có là chó khi bị người khác chiếm ổ nó cũng phải sủa vài tiếng cơ mà. Lâm Uyển Bạch không nhẫn nhịn được nữa, cầm điện thoại đi ra ngoài ban công: "Alô, 110 phải không ạ?"

...

Lâm Dao Dao bị công an bắt về đồn với lý do xâm phạm nơi ở công dân trái phép.

Lúc này cô ta khoác chiếc túi xách đi từ trong đồn ra, xoa xoa cánh tay bị công an lôi đi đau nhức, đôi mày dựng ngược lên đánh mắt nhìn về phía Lâm Uyển Bạch cùng tới cho lời khai, hung dữ phản nộ: "Lâm Uyển Bạch, rồi có một ngày tôi cũng sẽ khiến cô ném trái mìn vị ngồi tù!"

~Hết chương 14~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Có một cánh tay rắn chắc

Buông lời hân học xong, biểu cảm trên gương mặt cô ta quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Lâm Dao Dao tỏ ra rất ám ức: "Bố..."

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, bên đường có một chiếc xe hạng sang đang đỗ, Lâm Dũng Nghi và Lý Huệ đến đón đang đứng ở đó.

Lâm Huệ kéo Lâm Dao Dao qua: "Dao Dao, để mẹ xem nào, có bị thương ở đâu không? Sao sắc mặt lại tiêu tụy thế này?"

Trước sau họ chỉ ở trong đồn chưa tới nửa tiếng, hơn nữa chỉ là hỏi han và lấy lời khai hết sức bình thường, lấy đâu ra vết thương?

Lâm Uyển Bạch đứng nhìn họ diễn vở tình cảm mẹ con sâu nặng. Ở ạt xuất hiện như thế này, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là Lý Huệ cố tình dẫn theo Lý Dũng Nghị tới đây.

Nhìn cảnh tượng gia đình ba người, nghĩ tới người mẹ nhảy lầu tự vẫn của mình, cô lại thấy bi thương. Lâm Dao Dao chỉ sinh sau cô hai tháng, chứng tỏ trong lúc mẹ đang mang thai cô, Lâm Dũng Nghị đã ra ngoài chung chạ với người đàn bà khác.

"Bố mẹ, con sợ lắm, cảnh sát bên trong người nào người nấy cũng rất hung dữ!" Lâm Dao Dao nước mắt nhạt nhòa: "Hu hu, nếu không có bố mẹ đến đón con ra, con cũng không biết phải làm sao mới được!"

"Dao Dao, con chịu cực rồi!" Lâm Dũng Nghị vỗ về con gái.

Khi nhìn sang Lâm Uyển Bạch, biểu cảm của ông ta lạnh hẳn xuống: "Khốn kiếp, mày lại dám báo cảnh sát bắt em gái mày!"

"Chính nó chạy đến nhà con phát điên." Lâm Uyển Bạch tự giải thích cho mình.

"Bố, lần này chị thật sự quá đáng lắm. Con đã xin lỗi chị ấy nhiều lần rồi nhưng chị ấy quyết không nghe, nhất định bảo cảnh sát đến bắt con vào đồn!"

"Ông à, ông xem Dao Dao của chúng ta sợ hãi đến mức nào!"

Lâm Dao Dao và Lý Huệ mỗi người một câu, đã thành công khiến Lâm Dũng Nghị nhìn cô bằng ánh mắt càng phần nộ hơn, dường như không giáo huấn cho cô một bài là không được. Khi cái tát của ông hướng về phía mình, cô muốn tránh cũng đã không kịp nữa.

Lâm Uyển Bạch đã thật sự ăn tát.

Lâm Dũng Nghị đánh cô từ trước đến nay đều không nể tình, gò má chỉ trong giây lát đã sưng vù.

Khi bên tai chỉ toàn những tiếng ong ong, Lâm Uyển Bạch nghe thấy Lâm Dũng Nghị để lại một câu: "Nghiep churong! Sau này đừng hòng xin của nhà họ Lâm một đồng một hào nào nữa!"

...

Sau chuyến đi đến đồn cảnh sát lần này, công việc phía siêu thị thế là đi tong. Lâm Uyển Bạch bèn đến bệnh viện thăm bà ngoại.

Bà ngoại vừa uống thuốc chưa lâu, nói chuyện với cô một lúc thì cũng mệt quá, chìm vào giấc ngủ. Cô cẩn thận dèm lại chăn, vuốt ve bàn tay đầy nếp nhăn của bà, cảm giác hình như bà lại gầy đi nhiều so với mấy hôm trước rồi.

Nhìn ra ánh nắng bên ngoài, cô chỉ cảm thấy lạnh giá.

Lâm Uyển Bạch biết Lâm Dũng Nghị nói một không nói hai, giống như năm xưa đuổi cô đi, dù cô có ôm chân ông ta gào khóc cỡ nào cũng vô ích. Ai cũng nói con gái là người tình kiếp trước của bố, là viên trân châu được cưng chiều. Thế nhưng có lẽ trong mắt Lâm Dũng Nghị chỉ có mình Lâm Dao Dao.

Tiền thuốc thang của bà ngoại sau này...

Lâm Uyển Bạch buông một tiếng thở dài, lần này thật sự không thể xin thêm tiền từ nhà họ Lâm nữa rồi.

Cô cẩn thận khép cửa phòng bệnh lại, nhìn bà ngoại thêm một lần nữa. Khi cô chuẩn bị rời đi thì bác sỹ chữa chính trong chiếc áo blouse trắng đi tới. Sau khi nhìn thấy cô, dường như bác sỹ rào nhanh bước chân hơn. Vài ngày nữa là cuối tháng rồi, Lâm Uyển Bạch không cần nghĩ cũng biết họ tới giục tiền thuốc.

Cô quay đầu bỏ chạy, thang máy cũng không dám đi mà lao thẳng vào hệ thống cầu thang thoát hiểm.

Cô lao như bay qua từng bậc cầu thang, bên tai toàn là tiếng gió.

Liên tục chạy năm, sáu tầng lầu, sau khi chắc chắn đằng sau lưng không còn người nữa, Lâm Uyển Bạch mới miễn cưỡng thở phào. Không biết có phải vì tinh thần được giải tỏa hay không mà khi còn hai bậc thang cuối, chân cô chột hắng nhip, ngã thẳng xuống, thậm chí cô còn quên cả kêu lên.

Lâm Uyển Bạch cam chịu nhắm mắt lại.

Có một cánh tay rắn chắc đỡ lấy cô, một mùi hương nam tính xa lạ mà quen thuộc phả qua mũi...

~Hết chương 15~

*** Đây chính là mẫu nữ chính mình ưng, nói cường chả cường vì rất bị động trong việc đấu lại kẻ thù của mình, nhưng nói hiền thì không, vì rất bướng =))**

Chương 16: Đường như cô đã nghe thấy tiếng vả mặt

Trái tim Lâm Uyển Bạch nhảy dựng lên.

Ngước mắt nhìn kỹ lại, quả nhiên nhìn thấy một khuôn mặt với những đường nét sâu sắc và một đôi mắt u tối, thâm trầm.

Trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi khói thuốc lá, trong tầm nhìn nơi khóe mắt cô chú ý thấy có đầu lọc còn chưa cháy hết vừa rơi xuống đất, có vẻ như vừa được vớt trong lúc cấp bách.

Vì Hoắc Trường Uyên đỡ cô ở bên dưới, ở giữa là khoảng cách hai bậc thềm, nên cả người cô gần như được treo lơ lửng trên người anh, mà nơi cánh tay anh vòng qua vừa hay là phần eo nhạy cảm của cô.

Da thịt trên eo cô tiếp xúc với phần bắp tay của anh, cảm giác trơn tru mềm mại ấy...

"Buông tôi ra!" Lâm Uyển Bạch giãy giụa.

Hoắc Trường Uyên dường như cũng cảm nhận được, yết hầu của anh trượt lên trượt xuống: "Đây là thái độ của cô đối với người vừa giúp đỡ sao?"

Cảm nhận được cánh tay anh dường như đang cố tình thu chặt lại, Lâm Uyển Bạch vừa xấu hổ vừa giận dữ: "Buông ra! Tôi bảo anh buông ra..."

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô mấy giây, sau đó bình thản buông tay ra.

Lâm Uyển Bạch không ngờ anh lại đột ngột buông tay, trong lúc giãy giụa cô ngã thẳng xuống bậc thềm, đầu gối và khuỷu tay đập xuống đất, tê dại.

Trong tầm mắt, cô nhìn thấy anh dùng đôi giày da giẫm nát đầu lọc dưới đất, sau đó cúi xuống nhặt lên bỏ vào thùng rác, cuối cùng chấp hai tay sau lưng đứng quan sát cô, nét mặt không có chút âm áp nào, cũng không có ánh mắt dịu dàng, thương hoa tiếc ngọc.

Cô biết ngay loại người như anh chỉ có thể là máu lạnh, từ ngày anh thân nhiên vô cảm nhìn cô cứa tay là cô đã nhìn ra rồi!

Khi cô cố nén nỗi đau định đứng dậy thì Hoắc Trường Uyên bất ngờ giơ tay ra trước mặt cô lần nữa không hề báo trước.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu nhưng không né ra, cô nghe thấy anh hỏi một câu nghi hoặc: "Mặt em sao vậy?"

Bấy giờ cô mới để ý, ngón tay anh đã vén sợi tóc dài bên má cô ra. Khi tới bệnh viện, sợ bà ngoại lo lắng, cô đã tung mái tóc cột cao sau gáy ra. Lúc này nguyên gò má trái sưng vù và đầu tay vẫn nguyên vẹn lộ ra trước mặt anh.

Hơi động đậy, bị đầu ngón tay anh cọ phải, ngoài nỗi đau ra còn có cảm giác ngứa ngứa nhói vào tận trái tim.

Lâm Uyển Bạch còn chưa rõ cơn ngứa ngáy ấy từ đâu mà tới thì đã nghe thấy câu nói có phần khích bác của anh: "Lại đi hứng tát đoi lấy tiền rồi?"

"..." Cô bỗng cảm thấy má trái càng đau hơn nữa.

Câu nói này như chọc vào đúng điểm giới hạn của cô, một cơn sóng nóng rực như tràn lên não bộ.

Nghĩ tới việc tất cả những điều này đều "nhờ" anh mà ra, nếu không vì anh, Lâm Dao Dao đã chẳng ghen tỵ, sáng sớm tới nhà phát điên, sau đó chọc vào cơn giận lôi đình của Lý Dũng Nghị, cuối cùng rước họa vào thân, hơn nữa cũng vì vậy mà tiền công của siêu thị bay biến...

"Việc này không liên quan gì tới anh!" Lâm Uyển Bạch đánh mạnh vào tay anh, lùi sang bên cạnh vài bước. Sau khi kéo dài khoảng cách, cô ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt sa sầm của anh, dần mạnh từng câu từng chữ: "Anh Hoắc, nếu có thể tôi rất hy vọng chúng ta không bao giờ gặp lại nhau nữa!"

Hoắc Trường Uyên trầm mặc nhìn bóng cô biến mất ở hành lang.

Lát sau, anh rút điều thuốc ra, châm lên, con mắt hơi nheo lại giữa làn khói trắng.

...

Chiếc du thuyền sang trọng hào hoa đậu trên mặt sông, những ánh đèn hắt xuống mặt sông vờ vụn.

Hành lang tầng hai của du thuyền trải thảm dài, giẫm chân lên hoàn toàn không phát ra tiếng động. Mỗi một gian phòng ở đây đều có thể so sánh với

khách sạn năm sao, Lâm Uyển Bạch ôm chiếc ga giường rẽ vào một phòng nghỉ.

Sau khi gõ cửa, cô mới quét thẻ phòng.

Bên trong tầm nhìn rất thông thoáng, vị khách ở căn phòng này đang đứng quay lưng lại.

Có một người vóc dáng rất cao ráo, tráng kiện đang đứng gọi điện thoại, chỉ phát ra những âm đơn nhạt nhẽo.

Lâm Uyển Bạch tiến lại gần, nửa gương mặt cương nghị của người đàn ông từng chút từng chút đập vào tầm mắt. Cho dù đứng ngược chiều sáng, ánh mắt sâu xa kia vẫn như một miệng giếng cạn khô.

Hình như cô nghe thấy tiếng mình bị vạ mặt...

~Hết chương 16~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bật nước tắm cho tôi

Anh Hoắc, nếu có thể tôi rất hy vọng chúng ta không phải gặp lại nhau nữa...

Lâm Uyển Bạch chống tay lên trán.

Câu nói mà mình rần chắc sắt thép buông ra vẫn còn văng vẳng bên tai, không ngờ lần này lại là cô chủ động xuất hiện trước mặt anh, những tiếng và mặt bôm bốp vang vọng đâu đây.

Sở dĩ Lâm Uyển Bạch có mặt tại đây là vì các đồng nghiệp trong quán bar biết cô đang áp lực về tiền bạc. Họ nói cuối tuần này có mấy cậu ấm cô chiêu thuê cả một du thuyền sang trọng, tổ chức tiệc rượu và bàn chuyện làm ăn trên này, cần gấp rất nhiều phục vụ, chỉ làm ba ngày hai đêm là được nhận năm ngàn tệ. Công việc này đối với cô mà nói quá sức hấp dẫn, hơn nữa lại bắt đầu từ tối thứ sáu nên không ảnh hưởng đến việc tới công ty, còn việc xin nghỉ tạm mấy hôm ở quán bar là hoàn toàn có thể.

Chỉ có điều, không ngờ anh cũng lên du thuyền này.

Lâm Uyển Bạch cúi gầm đầu xuống, cố gắng hết sức để không nhìn ngang ngó dọc, lao thẳng tới chiếc giường giữa phòng. Khi lên du thuyền, cô đã được đào tạo một khoảng thời gian ngắn. Cô nhanh chân nhanh tay trải phẳng bốn góc giường trong thời gian ngắn nhất, cố gắng hít thở nhẹ nhàng, xóa tan cảm giác tồn tại.

Sau khi luồn vỏ chiếc gối cuối cùng, cô định lặng lẽ, âm thầm rời đi.

Quay người đi chưa được vài bước chân, phía sau bỗng có tiếng hét: "Đứng lại!"

Lâm Uyển Bạch đứng nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích, rồi rón rén quay ngược lại. Cô thấy anh vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, có điều lúc này anh đã gọi điện thoại xong, đang đổ bao thuốc ra lấy điều thuốc lá, bật lửa bật tanh tách.

"Bật nước tắm cho tôi."

Lâm Uyển Bạch hạ thấp giọng: "Vâng..."

Giống như một kẻ trộm, cô chui vào trong phòng tắm, không hiểu vì sao mỗi lần đứng trước mặt anh lại căng thẳng như vậy.

Cô ngồi xổm trước bồn tắm, nhìn chằm chằm dòng nước ào ào chảy xuống. Ánh mắt của Lâm Uyển Bạch có hơi rệu rã. Cô chớp chớp mắt, trước mặt lập tức sắc nét trở lại. Bỗng nhiên cảm nhận được điều gì đó khác thường, cô quay người lại, bỗng giật thót.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã vào đây từ khi nào, đang đứng ngay sau lưng cô, cái bóng cao lớn trùm xuống. Vì là góc nghiêng nên khuôn mặt anh trở nên rất sắc bén.

Nhìn thấy người ấy là cô, ánh mắt Hoắc Trường Uyên lóe lên một tia bất ngờ, nhưng cũng rất nhanh anh đã hiểu ra lý do cô có mặt ở đây.

Anh nhìn lướt qua bộ trang phục nhân viên phục vụ trên người cô. Chiếc sơ mi trắng ngắn tay, để lộ hai bắp tay nhỏ bằng ngón sen, chiếc gile màu đen khoác ngoài càng tôn lên vòng eo thon gọn, mà thắt lưng của gile vừa hay lại mắc bên dưới vòng một. Dưới nữa là chiếc váy ngắn bao trọn vòng ba và đôi tất liền quần màu đen...

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, quay mặt đi chỗ khác: "Sao lâu quá vậy?"

"Bồn tắm to quá..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

"Còn cần bao lâu nữa?"

"Tôi đã xả xong rồi đây."

"Nhiệt độ của nước thì sao?"

"... Cũng điều chỉnh vừa phải rồi!"

Lâm Uyên Bạch nói xong, còn không yên tâm, phải dùng tay thử lại lần nữa, sau đó mới đứng dậy, xoay lưng lại: "Anh còn gì dặn dò không ạ?"

"Không còn gì nữa." Ánh nhìn của Hoắc Trường Uyên chỉ dừng lại đôi chút trên người cô.

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch thở phào, đồng thời giữ vững thế chủ động của người phục vụ: "Vậy tôi xin phép ra ngoài trước, có việc gì khác anh có thể gọi điện thoại cho phòng phục vụ!"

Nói xong, cô muốn chuồn càng nhanh càng tốt, nhưng không biết có phải là vì quá vội không, chân cô trượt đi trên nền gạch ướt nước. Cô kêu "á" lên một tiếng rồi đổ người về phía sau, hai tay trong lúc hoảng loạn đã quơ bừa, sau đó cô rơi tõm xuống bồn tắm.

Trong giây lát, nước bắn tứ tung.

Cảm giác có một hơi thở nóng rầy phả vào mặt mình, mở mắt ra, Lâm Uyên Bạch nhìn thấy người đàn ông đang lơ lửng bên trên, mà lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ bằng khoảng một gang tay, những mũi cơ bắp dưới lớp áo sơ mi đen như sắp bung ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên nhướn đuôi mày: "Cô có tình hả?"

Đập vào mắt Lâm Uyên Bạch vừa hay là vết hằn của anh.

Có giọt nước đọng lại trên đó, cùng với câu nói của anh, nó trượt đi trông rất... gợi cảm.

"Còn không định bỏ tay ra?"

Lâm Uyên Bạch nhìn xuống dưới, hóa ra mình đang nắm chặt vào thắt lưng của anh.

Trời ạ!

~Hết chương 17~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Sao lại có chị ta?

Ban nãy trong lúc cấp bách, cơ thể dường như có ý thức của riêng nó, cô lại túm ngay lấy thắt lưng của anh.

Còn lúc này, bởi vì sức lực của cô, thắt lưng đã bị tuột ra khỏi cái khóa vàng của nó một đoạn dài, khiến cho chiếc quần Âu cũng vì thế bị nói lỏng ra, thấp thoáng có thể nhìn thấy mép chiếc quần lót bên trong lộ ra ngoài...

Cô đã làm cái gì thế này?

Ôi, thật sự là quá mất mặt!

Cả khuôn mặt Lâm Uyên Bạch đỏ ửng lên như quả cà chua.

"Tôi nhớ có người nói rằng hy vọng chúng ta không bao giờ phải gặp nhau nữa, nhưng chớp mắt đã túm chặt lấy thắt lưng của tôi không buông?"

"Đây là chuyện ngoài ý muốn..."

Lâm Uyên Bạch thê thảm buông tay, miệng lắp ba lắp bắp: "Xin lỗi... tôi..."

Vì rơi vào trong bồn tắm, cả người cô đều ướt sũng, nhất là chiếc sơ mi trắng. Sau khi ướt sũng, nó mất hẳn khả năng che đậy, để lộ ra chiếc áo lót trong màu hồng phấn viền ren.

Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên nhớ tới buổi tối hôm đó, hình như là cùng một chiếc, đã từng bị anh giặt tung ra...

Lòng ngực anh hơi phập phồng, có thứ gì chảy trong huyết mạch chỉ trực phun trào. Cổ họng như sắp thắt lại, anh trầm giọng thô lỗ quát: "Cô ra ngoài!"

Nếu cô còn không ra ngoài, xảy ra chuyện gì anh không thể bảo đảm được!

"Vâng, vâng... tôi lập tức ra ngoài!" Lâm Uyên Bạch cũng sắp xối hổ đến chết rồi. Vật lộn một lúc cô mới ra được khỏi bồn tắm. Một giây cô cũng không dám dừng lại quá lâu, chạy tuốt ra ngoài như một con chó bị kẹp đuôi.

"Quay lại!"

Lâm Uyên Bạch quay đầu, có một chiếc khăn tắm được chụp lên đầu cô.

Cô giơ tay lên lấy, rồi nhìn xuống theo hướng ánh mắt anh. Một tiếng nổ "bùm" bỗng chốc vang lên trong đầu. Cô vội vàng giặt khăn xuống, che lên người: "Cắm... Cắm ọc..."

Giây phút cửa phòng đóng lại, trong phòng tắm vẫn còn vọng ra tiếng nước chảy rào rào.

Trên hành lang, đôi giày cao gót đế nhọn cao tám phân của Lâm Dao Dao nện xuống nền thảm, trên tay cô ta là chiếc túi xách phiên bản giới hạn, bước chân rào rào nhanh có mục đích, đi ngay bên cạnh là Giang Phong, người trợ lý đã đi theo Hoắc Trường Uyên nhiều năm: "Cô Lâm, Hoắc tổng đang nghỉ ngơi, không cho phép người ngoài quấy rầy..."

Lâm Dao Dao mặc kệ sự ngăn cản của anh ấy, bước chân vẫn không dừng lại.

Khi tới ngã rẽ, bước chân của cô ta đột ngột khựng lại. Cô ta nhìn thấy một người phụ nữ bọc khăn tắm lên lên lút lút từ trong phòng của Hoắc Trường Uyên đi ra.

Lâm Uyên Bạch?

Sao lại là chị ta?

...

Ngày thứ hai, Lâm Uyên Bạch thu dọn phòng xong từ sớm, bị điều tới nhà ăn.

Trong lúc bày biện dao đĩa, cô nghe thấy bàn bên có tiếng quát tháo không vui của một thiên kim tiểu thư kênh kiệu nào đó: "Mấy người làm ăn kiểu gì thế hả, trên đĩa có cả một vệt bẩn to như thế này mà cũng không nhìn thấy? Bảo tôi ăn thế nào đây?"

Với giọng nói này, Lâm Uyên Bạch không cần nhìn cũng biết là ai.

Chỉ có điều, cô không ngờ Lâm Dao Dao cũng lên chiếc du thuyền này, nguyên nhân tự nhiên cũng được vạch trần.

Lâm Uyên Bạch hành động khẩn trương hơn, không muốn bị phát hiện, dự định đi tới một khu vực khác. Nhưng có người lại kiên quyết không cho, cô ta giơ tay chỉ vào cô: "Cô... qua đây!"

"Tiểu thư, cô có gì cần dặn?" Cô đành bấm bụng đi qua.

"Đổi hết chỗ này thành mới cho tôi."

"Vâng, tôi sẽ đổi cho cô ngay."

Lâm Uyên Bạch gạt đầu rồi xếp chồng bát đĩa lại chuẩn bị cất đi. Khi cầm con dao lên, ánh mắt Lâm Dao Dao ánh lên một tia nhìn sắc lạnh, cô ta giơ cánh tay lên làm như vô tình đánh rơi con dao xuống đất.

Thấy vậy, cô đành cúi xuống nhặt.

Nhưng vừa chạm đến con dao, thì nhìn thấy một chiếc giày cao gót giẫm lên.

"Thật là ngại quá, tôi không nhìn thấy." Biểu cảm và ngữ khí của Lâm Dao Dao đều tỏ ra áy náy.

"..." Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại.

Tuy rằng cô né kịp thời nhưng ngón út vẫn bị giẫm lên một chút, không đỏ lên, nhưng rất đau.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy sự hả hê trong mắt Lâm Dao Dao, nhưng không thể nổi xung lên. Nếu cãi vã để quản lý biết được, trừ hết tiền của cô thì mất

công mất sức.

Cô mím môi, nhìn nhin nhặt con dao lên, rồi lấy một bộ dao đĩa mới ra thay vào. Lâm Dao Dao ngồi trên ghế khoanh hai tay trước ngực nhìn cô như một nữ hoàng, rồi bỗng dưng tươi cười hớn hở đứng bật dậy.

Không cần đoán cũng biết là ai xuất hiện...

~Hết chương 18~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nụ cười phơi phới xuân tình

"Anh Trường Uyên!" Lâm Dao Dao đã tung tẩy chạy qua đón, niềm nở vô cùng: "Em đã ở đây đợi anh rất lâu rồi! Em đã gọi một cốc cà phê đen đúng sở thích của anh. Lát nữa ăn sáng xong, chúng ta lên boong hóng gió nhé!"

Hoắc Trường Uyên nhủ mảy, khi nhìn thấy một bóng hình nào đó, bước chân vừa khựng lại của anh lại chuyển động.

"Anh Trường Uyên, tối qua anh ngủ sớm vậy sao?"

"Không được khỏe."

Lâm Uyên Bạch nghe xong, vô thức ngẩng đầu lên nhìn.

Hoắc Trường Uyên vừa ngồi xuống cũng đang nhìn về phía cô, ánh mắt trầm xuống sâu hút tỏ vẻ lãnh đạm.

Lâm Dao Dao dĩ nhiên cũng đã chú ý tới việc này. Cô ta tính toán trong lòng, vĩnh viễn đôi môi thể hiện sự dễ thương: "Em đã bảo không để chị ấy làm rồi, để chị ấy phục vụ em thấy khó chịu trong lòng lắm. Nhưng chị ấy nhất quyết không nghe, nói đó là công việc, thế nên em đành để mặc chị ấy!"

Lâm Uyên Bạch cười khẩy trong bụng, chuyện thường tình thôi mà.

"Lần này không thể mời chị ấy ngồi ăn cùng chúng ta rồi!" Lâm Dao Dao bày ra vẻ tiếc nuối.

"Chúc hai vị ngon miệng." Bày đầy đủ đồ ăn lên bàn, cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng được rời đi.

"Anh Trường Uyên, có cần thêm chút sữa vào cà phê cho anh không?"

"Anh Trường Uyên, buổi tiệc tối nay em làm bạn nhảy của anh được không?"

...

Những âm thanh sau lưng dần dần biến mất, Lâm Uyên Bạch quay đầu nhìn đôi nam nữ đang ăn chung bàn.

Không lâu trước kia, cô còn ác độc suy nghĩ hai người họ thật là xứng đôi vừa lứa, nhưng bây giờ lại cảm thấy có phần muốn phủ nhận suy nghĩ đó.

...

Lâm Uyên Bạch đứng bên cạnh chiếc bàn dài, gió sông làm rối loạn những lọn tóc trước trán cô.

Buổi tiệc được tổ chức trên boong tàu. Những ngọn đèn sàn hình hoa mộc lan chiếu sáng bừng cả du thuyền, ánh sáng đan cài vào nhau, hắt lên những con người diêm dúa là lướt. Ánh đèn ở bên kia sông lại dường như không ăn nhập gì với nơi này.

Ở đây ngoài những người phục vụ như họ thì ai cũng ăn mặc sang trọng, túm năm tùm ba trò chuyện rôm rả. Nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn có thể nhận ra Hoắc Trường Uyên sau một cái nhìn. Một bộ vest đen không quá nổi bật, mở rộng, trên túi ngực trái có cài một chiếc khăn vuông xếp tỉ mỉ.

Cô chú ý thấy từ lúc buổi tiệc bắt đầu là đã có người quây xung quanh anh.

Hoắc Trường Uyên không nói nhiều, chỉ thi thoảng gật gù, đa phần đều là người trợ lý đứng bên cạnh anh trả lời.

Sắc mặt lạnh lùng, khắp người toát ra một phong thái mạnh mẽ của người đứng trên cao. Từng đường nét của gương mặt nghiêng cực kỳ sắc nét. Những ánh đèn trên sông phản chiếu nơi đáy mắt anh, rực rỡ chói sáng. Nhìn từ góc tối tăm của cô, có một giây phút quên cả hít thở.

Cô ý thức được mình đã thất thần quá lâu, bèn sàu nảo.

Suýt chút nữa thì lại mê trai!

Cô thu lại ánh nhìn, phát hiện Lâm Dao Dao đứng cách đó vài bước đang hần học nhìn mình chăm chăm, dường như rất bất mãn thái độ nhìn anh không rời của cô vừa nãy.

Khi Lâm Dao Dao đi tới, Lâm Uyển Bạch đã tự nhủ với lòng mình, tránh được thì tránh, không tránh được thì tăng lờ. Thế nên, khi Lâm Dao Dao cầm một ly cocktail trên khay của cô rồi cố tình va vào người cô, làm tất cả mọi ly rượu trên khay rơi xuống đất vỡ tan tành, cô chỉ biết cách im lặng âm thầm thu dọn tàn cuộc.

"Cô ta ức hiếp cô như vậy mà cô để yên sao, không biết đáp trả à?"

Có một đôi giày da sáng loáng xuất hiện trong tầm mắt, cùng với đó, giọng nói trầm của người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang cầm ly rượu vang đứng nhìn cô từ trên xuống. Cúc cổ tay áo của anh khảm một viên mã não màu đỏ, nó lấp lánh trên tay anh, cùng đũa đưa với ly rượu của anh, như hút hết tinh thần người đối diện.

Cô bình tĩnh lại, cầm khay lên và đứng dậy: "Chó đại cắn anh một miếng, lẽ nào anh định cắn lại?"

"..." Hoắc Trường Uyên nghen lời.

So sánh này, thật sự khiến người ta không thể phản bác.

Nhìn theo bóng cô quay đi lấy những ly cocktail mới, khóe môi Hoắc Trường Uyên xuất hiện một đường cong mờ mờ, nó lan tỏa vào tận đáy mắt.

Trợ lý Giang Phóng đứng bên cạnh kính ngạc: Đại boss bỗng dừng lại cười phoi phoi xuân tình...

~Hết chương 19~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mau quán vào người đi

Buổi tiệc rượu náo nhiệt vẫn tiếp tục.

Lâm Uyển Bạch đứng nguyên vị trí cũ, hai tay đan chéo nhau để trước ngực, cũng tiếp tục ở lại đây phục vụ, đồng thời cực kỳ cảnh giác Lâm Dao Dao, nhưng cô ta thì cả buổi chỉ cười tươi như hoa, là lướt bay bên cạnh Hoắc Trường Uyên như một con bướm.

Hôm nay Lâm Dao Dao mặc một bộ váy dạ hội hở vai, vòng một thấp thoáng ẩn hiện, lấp lánh như một cô công chúa.

Rồi cô lại cúi đầu xuống nhìn bản thân. Tuy rằng cũng mặc một chiếc váy đen dài coi như phù hợp với buổi tiệc, nhưng rõ ràng là không cùng một đẳng cấp, vẫn chỉ là đồng phục thống nhất của các nhân viên phục vụ.

Ngay gần đó, trước mặt Lâm Dao Dao chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một cậu nhóc, tầm khoảng năm, sáu tuổi, một bộ vest nhỏ xíu trông rất Tây, đôi mắt đảo trông rất nghịch ngợm và ương bướng. Chẳng biết Lâm Dao Dao nói gì với thằng bé, nó bèn tung tẩy chạy về phía cô.

"Chị gái chị có thể lấy cho em một cốc nước hoa quả không?"

Lâm Uyển Bạch nhìn cậu bé đang ngẩng đầu lên nhìn mình, giọng nói non nớt giòn tan.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một cậu nhóc nào đó cũng đang ở bên kia đại dương xa xôi, thế rồi khuôn mặt người ấy cũng mơ hồ hiện lên trước mặt. Cô chợt mềm lòng, xoa đầu cậu bé: "Được thôi!"

Lâm Uyển Bạch quay người, đặc biệt lựa chọn một cốc nước ép bưởi ít đường.

Cô vừa cầm lên thì bỗng nghe thấy một tiếng "rẹt", ngay sau đó là tiếng cả mảnh vải lớn bị xé rách.

Phản dưới cơ thể bỗng chốc mát lạnh. Ý thức được việc chẳng lành nhưng Lâm Uyển Bạch quay người lại thì đã không kịp nữa. Cô chỉ thấy vạt váy của mình rơi là tả như lá mùa thu, mềm oặt nằm dưới đất. Còn cậu bé kia dường như cũng đạt được mục đích trêu chọc, cười khúc khích rồi bùm miệng bỏ chạy.

"Ai ya!"

Không biết là tiếng ai hét lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía này.

"Nhìn cô ta kìa, mắt mặt quá!"

"Tôi mà là cô ta thì nhảy thẳng xuống sông cho xong!"

...

Giữa tiếng ồn ào của đám đông, Hoắc Trường Uyên cũng nhíu mày nhìn cô, trong hốc mắt hơi đỏ kìa như bị mờ đi vì hơi nước bốc lên nhưng từ đầu đến cuối vẫn buồng bình không trào ra ngoài. Anh đánh mắt sang người trợ lý bên cạnh.

Chiếc váy bị kéo rách xuống từ phần mông, hơn nữa phần vải đã bị cậu nhóc hỗn hào kia lấy đi mất.

Lâm Uyển Bạch cong hẳn người xuống. Điều may mắn duy nhất là bên trong chiếc váy dài cô đã mặc một chiếc quần đùi. Nhưng việc này cũng không thể giảm bớt sự thảm hại của cô. Cô hoảng loạn lấy hai tay che chân, đành phải dùng lớp vải bên cạnh che tạm.

Khuôn mặt cô tái nhợt đi, nhất là khi tiếng cười xung quanh không ngừng khiến cô mất mặt.

"Mau quần vào người đi!"

Đang sau có người đưa cho cô một chiếc áo vest nam. Lâm Uyển Bạch quay đầu, nhìn thấy đó là một anh chàng mặc áo vest trắng thơm, dáng vẻ rất chín chắn. Nhận ra đây là người trợ lý của Hoắc Trường Uyên, cô cảm kích đón lấy trùm lên eo: "Cảm ơn anh..."

Lúc này có những người phục vụ khác đi tới, vội vàng đưa cô rời khỏi.

...

Sau khi buổi tiệc rượu kết thúc, đêm dường như cũng yên ắng hơn nhiều.

Trong một góc nào đó của du thuyền, trên dòng sông ngay bên cạnh có một chiếc cano trông lạnh lẽo hơn hẳn so với du thuyền, bên trên có hai mái chèo.

Giang Phóng lạnh lùng truyền đạt với cô gái đứng trước mặt mình: "Cô Lâm, Hoắc tổng cho cô mười phút để rời khỏi du thuyền!"

"Cái gì?" Bộ lễ phục trên người Lâm Dao Dao còn chưa được cởi bỏ, nghe xong cô ta tức giận: "Không thể nào! Anh Trường Uyên đâu. Đang yên đang lành sao lại đá tôi xuống du thuyền. Anh tránh ra, tôi phải hỏi trực tiếp anh ấy."

"Hoắc tổng nói, bảo cô hãy suy nghĩ đến chuyện hợp tác với bố cô."

Lâm Dao Dao mặt biến sắc, thế này là ý gì?

Nếu thật sự vì quan hệ của cô ta mà làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của Lâm Thị thì Lâm Dũng Nghị chắc chắn sẽ bóp chết cô ta. Lâm Dao Dao khăn trương so sánh thiệt hơn. Tuy rằng không tình nguyện nhưng cô ta vẫn xách vác lên. Chỉ có điều, nhìn chiếc cano kia, cô ta cảm thấy thật không cam lòng.

Lẽ nào cô ta thật sự phải một thân một mình chèo thuyền quay về ư?

Nhưng Giang Phóng vẫn nhắc nhở bằng một khuôn mặt không cảm xúc: "Cô Lâm, tôi phải tận mắt nhìn thấy cô rời đi mới được!"

Lâm Dao Dao nghiêng răng, hẳn học lờm anh ấy, đành phải tháo bỏ giày cao gót rồi bò lên cano.

Cho tới khi nhìn thấy chiếc cano càng lúc càng xa, không thể có dấu hiệu quay trở lại, Giang Phóng mới chuẩn bị rời đi sau khi hoàn thành nhiệm vụ của sếp. Đúng lúc này, anh ấy nghe thấy một giọng nữ trong trẻo vang lên sau lưng: "Anh Giang!"

~Hết chương 20~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hình như bị trẹo chân rồi

Giang Phóng quay người lại, nhìn thấy Lâm Uyển Bạch ôm chiếc áo vest trong tay.

Lâm Uyển Bạch đã thay quần áo, may mắn là quản lý cho mắng cô vài câu, không bị phạt. Dĩ nhiên cô cũng không thể tìm cậu nhóc kia để tính sổ, bởi vì cô không chọc vào được. Đã lên được du thuyền này thì không giàu có cũng quyền quý, hơn nữa cô cũng biết thằng bé kia chỉ bị Lâm Dao Dao xúi mà thôi.

Cô đã đặc biệt đi nghe ngóng tên tuổi của người trợ lý này, trong lòng đầy cảm kích.

Dù sao thì lúc đó trong buổi tiệc rượu ai ai cũng đứng xem trò vui, không ai muốn tiến lên giúp đỡ, chỉ có mình anh ấy chịu giơ tay giải vây giúp cô, thế nên ngữ khí của cô càng trở nên chân thành: "Anh Giang, ban nãy trong buổi tiệc thật sự cảm ơn anh, áo khoác của anh tôi đã là phăng phiu rồi, trả lại cho anh!"

"Cô hiểu lầm rồi, áo khoác này là của Hoắc tổng!" Giang Phóng trả lời.

"Hả..." Lâm Uyển Bạch sửng người.

Áo khoác là của Hoắc Trường Uyên, vậy thì...

"Tôi chỉ làm theo những gì Hoắc tổng căn dặn thôi!" Giang Phóng trả lời thẳng thắn cho những điều cô nghi hoặc. Đúng lúc này chuông di động vang lên. Anh ấy rút ra, xin lỗi cô: "Thật ngại quá, tôi nhận điện thoại một chút. Hoắc tổng ở ngay trên boong tàu trước mặt, cô qua đó đích thân trả cho anh ấy đi."

Lâm Uyển Bạch trông thấy Giang Phóng đi nhận điện thoại, hình như là công việc, trong chốc lát sẽ không thể kết thúc ngay được.

Cô vuốt ve chất liệu mềm mại của chiếc áo vest, mím môi, đi về phía boong tàu.

Từ xa, quả nhiên cô nhìn thấy một bóng hình cao lớn.

Hoắc Trường Uyên chưa thay quần áo, chỉ là áo khoác của anh đang ở trong lòng cô mà thôi. Anh mặc độc một chiếc sơ mi trắng, cổ tay được xắn tới tận khuỷu tay, để lộ bắp tay rắn chắc.

Nửa người trên của anh vắt vẻo trên lan can, bàn tay kẹp điều thuốc đang cầm di động.

Màn hình đang sáng lên, không biết là anh đang gửi tin nhắn hay đang lướt web. Nó phản chiếu ánh mắt trầm và tối của anh.

Một người lạnh lùng như xa cách cả thế giới.

Lâm Uyển Bạch định thần lại, tiếp tục tiến về phía trước, chỉ có điều cô mới đi được vài bước thì trong tầm mắt xuất hiện một cái bóng loạng choạng.

Là một người phụ nữ đã có tuổi, mặc bộ đồ lao công, hai tay vẫn còn xách một túi rác màu đen to tướng. Có lẽ vì túi rác quá nặng, bà lão đảo rồi ngã ngay vào chân người đàn ông.

"A! Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!" Người phụ nữ rồi rít xin lỗi trong sự hoang mang.

Lâm Uyển Bạch nhất thời nín thở.

Bởi vì cô đã nhìn thấy anh nhú mảy. Trong lúc cô đang toát mồ hôi thay cho người phụ nữ thì bất ngờ khi thấy anh không hề tỏ ra khó chịu hay lên tiếng quát nạt. Ngược lại, anh cất di động đi sau đó cúi người xuống đỡ.

Lâm Uyển Bạch chú ý thấy việc đầu tiên anh làm là dập tắt điều thuốc, sau đó lấy tay quạt hết khói đi.

Người phụ nữ thấy thế hơi hoảng, vội xua tay: "Đừng đừng! Không được đâu! Bộ quần áo của ngài nhất định là rất quý. Người tôi bẩn thỉu, không thể làm ngài bị bẩn được..."

"Không sao ạ." Hoắc Trường Uyên không hề để ý. Tuy rằng ngữ điệu vẫn xa cách như thường nhưng ngữ khí thì rất kiên nhẫn: "Có đứng lên được không? Cô à, ban nãy cô ngã không hề nhẹ, có bị thương ở đâu không?"

"Hình như bị trật chân rồi." Người phụ nữ vừa cử động chân vừa trả lời.

"Đề cháu xem nào." Hoắc Trường Uyên từ từ khom lưng quỳ một chân xuống trước ánh mắt thảng thốt của người phụ nữ.

Lúc này trên boong tàu chỉ còn ánh đèn lác đác, tạo ra những quảng sáng nhạt nhòa sau lưng anh. Cả người anh như nhòe đi, hư ảo, càng lộ rõ một khuôn mặt đẹp như tượng, hút hồn người khác.

Lâm Uyển Bạch đứng sững, ánh mắt không rời đi đâu được.

Từ tận đáy lòng có thứ gì đó đang lặng lẽ đổi thay...

~Hết chương 21~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hỡi Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Nghe một thứ rất thú vị

Hoắc Trường Uyên kiểm tra qua: "Có lẽ chỉ hơi bị trẹo chân một chút thôi, chườm nóng qua là được."

Anh gọi một người phục vụ đi ngang qua đó tới, dặn dò mấy câu, rồi bảo người đó dìu người phụ nữ rời đi. Người phụ nữ đã sững sốt và kích động tới không nói nên lời, chỉ liên tục cúi gập người và nói: "Cảm ơn, cảm ơn anh!"

Sau khi người phụ nữ đi khỏi, Hoắc Trường Uyên mới khôi phục lại trạng thái ban nãy, một lần nữa rút di động và thuốc lá ra.

Lâm Uyển Bạch phát hiện ra mình đã đứng nguyên tại chỗ như thế lâu lắm rồi.

"Ta kính trọng cha mẹ ta như kính trọng cha mẹ người; Ta yêu thương con em ta như yêu thương con em người"*

**Một câu nói của Mạnh Tử.*

Có vẻ như anh cũng không xấu xa, lạnh lùng vô tình như trong tưởng tượng của mình...

Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi, tiếp tục đi tới trước mặt anh. Tuy rằng nửa người anh vất vèo trên lan can nhưng cô cũng chỉ miễn cưỡng đứng ngang bằng anh. Vì tư thế này, lại đứng gần nên cô có thể nhìn rõ từng múi cơ bắp gồ lên trên cánh tay, rắn chắc như sắt vậy.

Tinh thần cảnh giác của Hoắc Trường Uyên có vẻ cũng rất cao, cô vừa tới gần thì anh đã liếc xéo tới.

Lâm Uyển Bạch hắng giọng: "Anh Giang nói đây là áo khoác của anh..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi hát cảm về phía cô: "Đề đó đi!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong bèn vất chiếc áo khoác đã gấp lại lên lan can, cuối cùng còn không quên vuốt cho bớt nếp nhăn.

Hoắc Trường Uyên nhìn những động tác nhỏ của cô, đuôi mắt hơi nhướng lên: "Sau này nếu lại gặp phải chó điên, chưa chắc đã cần can lại, cứ thẳng thừng giơ chân lên đá."

"..." Lâm Uyển Bạch không hiểu.

Khỏe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật. Anh không có ý định nói thêm nữa, khói thuốc lan ra thành từng đường mảnh màu trắng trên đầu ngón tay anh, sau đó tỏa đi khắp nơi.

Gió sông mang mùi thuốc lá xộc vào khoang mũi cô. Lâm Uyển Bạch hơi thở gấp, cảm thấy có một vài lời vẫn cần phải nói: "Ban nãy tôi đã nghe anh Giang nói rồi, áo khoác... cảm ơn anh!"

"Chỉ nói miệng thôi?" Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại.

Trái tim Lâm Uyển Bạch khẽ run lên.

Cô bắt giác cuộn chặt tay lại, tất cả những việc anh làm và những lời anh nói lướt nhanh qua trong đầu, cảm giác đến cả gió sông cũng trở nên mờ ám. Cô vội vàng chuyển đề tài: "Thật ra anh là một người tốt."

Nhưng đây cũng không phải là lời nịnh bợ anh, với thái độ của anh ban nãy khi đối xử với phụ nữ, hoàn toàn có thể được khen như vậy.

Người tốt? Một chút ánh sáng lóe lên nơi đáy mắt Hoắc Trường Uyên, anh là người tốt ư?

"Thế sao?" Đuôi mày anh hơi rung rinh, như có ý bồn chồn, sau khi dập tắt điếu thuốc bèn hỏi cô: "Tôi đang nghe một thứ rất thú vị, cô có hứng thú không?"

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới chú ý rằng bên tai anh vẫn luôn đeo một chiếc tai nghe Bluetooth.

Cô lắc đầu, muốn nói rằng mình phải đi làm việc đây: "Không, tôi..."

Nhưng Hoắc Trường Uyên bất ngờ giơ tay, nhanh chóng đeo tai nghe vào tai cô, âm thanh bên trong cũng đồng thời vọng vào màng nhĩ.

"Đừng... Anh tránh ra..."

Cùng với đó là tiếng thờ đóc, Lâm Uyển Bạch hoài nghi phải chăng mình đã nghe nhầm.

"Đừng... Đáng ghét! Đừng lại, đừng..."

Âm thanh ám muội bỗng nhiên tăng cao, dù đã tắt rồi vẫn còn âm vang vọng lại.

Thật xấu hổ!

Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch đỏ bừng, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng sẽ không nghĩ này giờ anh vẫn đang nghe loại âm thanh này. Ai cũng nói người có tiền đa phần đều có bệnh tâm lý, hơn nữa còn rất nhiều bệnh quái lạ...

Trước kia có thể cô không tin, hôm nay cuối cùng cũng được diện kiến!

Lâm Uyển Bạch cuống quýt tháo tai nghe ra, giọng cô gái bên trong khiến cô sắp chịu không nổi.

Chỉ có điều khoảnh khắc tháo xuống cô bỗng khựng lại, vì dường như nó có phần quen thuộc.

Đội đã! Âm thanh này...

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt, chỉ tay về phía anh, giọng nói run lên vì kích động và thảng thốt: "Anh, hóa ra anh..."

~Hết chương 22~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tổng giám đốc không biết bơi

Hoắc Trường Uyên gõ gõ ngón tay lên màn hình di động: "Sao hả, có phải nhiệt tình như nước không?"

Lâm Uyển Bạch thật sự không dám tin, hóa ra anh đã ghi lại âm thanh tối đó của hai người...

Đồ biến thái!

Cô gần như giật tai nghe xuống khỏi tai. Không biết có phải vì dùng lực quá mạnh hay không mà vành tai cô vừa nóng vừa đau. Con nóng rất đó lan dần tới tận óc tai, khiến cả trái tim cũng râm ran chịu hậu quả theo.

Nhìn đáng vẻ đỏ mặt của cô, ánh mắt Hoắc Trường Uyên chột tới lại.

Không phải anh là người có thói quen quái dị. Tối đó cô nhiệt tình như nước nhào vào lòng anh, hấp dẫn tất cả mọi thứ mà anh đè nén bao lâu nay, anh làm gì còn thời gian mà nghĩ tới mấy chuyện khác. Mà vì lúc đó anh đã gọi điện thoại cho Tần Tư Niên, cậu ta đã ghi âm lại toàn bộ lần đầu "khai trai" của anh, sau đó nén lại mười phút đầu tiên gửi cho anh...

"Đưa cho tôi!" Lâm Uyển Bạch đỏ mặt nhìn chằm chằm di động của anh.

"Hử?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Xóa đi!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng.

Hoắc Trường Uyên thu gọn di động vào lòng bàn tay, rồi lấy ngón tay vuốt ve mép điện thoại như đang trêu tức cô: "Không, tôi định giữ lại làm kỷ niệm, thi thoảng mang ra nghe cũng vui lắm."

Lâm Uyển Bạch không thể chấp nhận sở thích ghê tởm của anh, chỉ muốn đoạn ghi âm đó biến mất ngay khỏi điện thoại của anh.

Anh không chịu đưa, cô buộc phải giật.

Nhưng động tác của Hoắc Trường Uyên còn nhanh hơn cô. Cơ thể anh khi đứng thẳng lên cao hơn cô một cái đầu, chiếc bóng vĩ đại bao trùm lấy cô, cánh tay chỉ hơi giơ cao lên thì dù cô có kiễng chân cũng không thể với tới được.

Lâm Uyển Bạch chỉ một lòng muốn giăng lại điện thoại, cô liếc nhìn sang phía dòng sông, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ...

Đầu tiên cô giả vờ thẹn quá hóa giận quay người đi, sau đó lại bất thành linh bổ nhào về phía anh, muốn theo quán tính hất chiếc di động kia xuống sông.

Ai ngờ Hoắc Trường Uyên nắm giữ di động rất chặt, anh lại không ngờ cô sẽ đột kích, nhất thời không hề phòng bị. Trên lan can lại có một lỗ hổng, nên thứ bị rơi xuống sông không chỉ là chiếc di động.

"Àm.."

Vang lên tiếng một vật rất nặng rơi xuống sông.

Lâm Uyển Bạch ngây ngốc nhìn người đàn ông bị rơi ra giữa sông.

Dòng sông chịu đả kích, vô số bọt sóng bắn tứ tung lên boong tàu.

Giang Phóng lúc trước đang nghe điện thoại thấy có tiếng động bèn chạy qua. Nhìn thấy sếp nhà mình rơi xuống sông, anh ấy cũng hoảng loạn, khăn trương phản ứng lại sau đó kêu toáng lên sốt sắng: "Trời ơi, tổng giám đốc không biết bơi đâu!"

"... Có thật không vậy?" Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Cô trông thấy Giang Phóng quay mòng mòng tại chỗ, nét mặt hốt hoảng hoàn toàn không giống diễn kịch, sau đó lại nhìn về phía dòng sông. Người đàn ông vốn đang chơi với lúc này từ từ chìm xuống.

"Àm.."

Lại một thứ nữa rơi xuống sông.

Lâm Uyển Bạch không kịp suy nghĩ nhiều nữa. Cô cởi bỏ áo gile nhảy ngay xuống sông, nhanh chóng bơi tới bên cạnh anh, gắng sức nâng cơ thể nặng nề của anh lên rồi bơi sát về phía du thuyền.

Hồi nhỏ cùng bà ngoại sống ở dưới quê một khoảng thời gian, lúc đó cô thường xuyên ra sông bắt cá, nên rèn luyện được sức bơi khá tốt. Nhưng phải đỡ theo một cơ thể cao 1 mét 88 quả thật vẫn đuối sức, cổ tay trái của cô đẩy lên một con đau thấu tim.

Cảm nhận được người kia không có động tĩnh gì, Lâm Uyển Bạch hơi lo lắng. Cô mặc kệ cơn đau, khăn trương bơi thật nhanh.

Có Giang Phóng đứng trên giúp đỡ, hai người hợp lực cuối cùng cũng lôi được Hoắc Trường Uyên từ dưới sông lên boong tàu.

Có vẻ như anh đã sặc nước, nằm im bất động.

Lâm Uyển Bạch nhớ lại cách các ngư dân cứu người bị nạn ở dưới quê, rồi quỳ xuống bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

Cô nhanh chóng cởi chiếc sơ mi ướt sũng của anh ra, đan hai tay lại đặt lên ngực rồi ấn theo nhịp. Sau khi ấn khoảng chục cái, cô rướn lên bịt mũi anh lại.

Cho dù đang ở trong tình trạng ngất xỉu, từng đường nét trên khuôn cằm của anh vẫn rất sắc nét.

Cô liếm môi, cuối cùng vẫn hướng về phía bờ môi anh...

Hai đôi môi chạm vào nhau, một cảm giác mềm mại dâng lên.

Trong lúc liên tục ấn lên ngực Hoắc Trường Uyên, bắt đầu có nước trào ra khỏi khóe miệng của anh. Khi cô đang định tiếp tục cúi xuống hô hấp nhân tạo thì phát hiện bờ mi của anh run run, có dấu hiệu tỉnh lại. Ý thức được mình vừa làm gì, mặt cô bỗng chốc nóng bừng lên.

Cô đánh mắt sang bên cạnh, rồi gờ tay kéo một cái.

Giang Phóng vô duyên vô cớ bị cô kéo qua: "..."

Lúc này có lẽ đã nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống nước, rất nhiều người bắt đầu xuất hiện. Lâm Uyển Bạch cũng nhân lúc hỗn loạn, thay đổi vị trí với Giang Phóng một cách hoàn hảo.

Giang Phóng loạng choạng, tay vừa kịp đặt lên bả vai của Hoắc Trường Uyên.

Với tư thế cúi đầu ấy, ánh mắt anh ấy chạm phải đôi mắt vừa mở ra của Hoắc Trường Uyên một cách trùng hợp.

Giang Phóng: "!!!"

~Hết chương 23~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Sống người

Tầm mắt Hoắc Trường Uyên dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Anh nhìn thấy một Lâm Uyển Bạch quần áo cũng ướt sũng, sau đó lại nhìn sang người trợ lý Giang Phóng đang đứng gần mình nhất. Anh có ấn tượng là Lâm Uyển Bạch đã nhảy xuống sông cứu mình lên, nhưng vị trí và tư thế hiện tại của người trợ lý...

Nét mặt Giang Phóng đờng ngất như vừa ngậm thuốc.

Hoắc Trường Uyên đen xì mặt lại, khóe môi giật giật: "Tôi cũng cho cậu mười phút để rời khỏi du thuyền!"

"... Dạ!" Giang Phóng nức nở như sắp khóc.

Lâm Uyển Bạch một lần nữa nhân lúc hỗn loạn lên lút chuồn đi mất.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch và một đồng nghiệp khác cùng nhau đi thu dọn phòng.

Khi Hoắc Trường Uyên từ xa xa phía hành lang đi tới, cô đang đẩy một chiếc xe chất đầy ga giường tiến về phía trước.

Khi anh đi gần tới bên mình, cô và đồng nghiệp đều vội vàng dừng bước, nghiêng người đồng thời cúi đầu nhường đường.

Anh vẫn mặc bộ vest đen, chỉ có điều chiếc sơ mi bên trong đã bị đổi thành áo phông, có thêm một chút giản dị. Anh đi giữa hành lang thấp thoáng ánh nắng mai hắt vào, khiến toàn bộ đường nét trên người đều rõ hơn gấp ba lần.

Lâm Uyển Bạch đứng ngược chiều ánh sáng, nhìn từ đường lông mày khắc sâu của anh cho tới sống mũi cao thẳng, chẳng hiểu sao cuối cùng lại dừng lại trên bờ môi mỏng.

Hình ảnh tối qua dâng lên trong đầu, bờ môi nóng rực, dường như còn có thể vẽ ra đường viền môi của anh...

Đồng nghiệp đứng bên thấy cô ngơ ngẩn bèn huých huých cô: "Tiểu Bạch, cậu nghĩ gì vậy?"

"Không... Không có gì!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu như trống bỏi.

Bàn tay đẩy xe hơi dừng sức, nhưng cô bất chợt kêu lên một tiếng. Người đồng nghiệp lại vội vàng hỏi: "Sao vậy, không sao chứ?"

"Không sao!" Lâm Uyển Bạch co rút cổ tay lại.

Lúc vào phòng, cô vô tình nhìn thấy một bóng dáng cao lớn ở phía xa mà hình như anh cũng quay đầu lại nhìn cô.

Mỗi một phòng đều đã được dọn dẹp xong. Từ nay đến lúc chuẩn bị bữa trưa còn một khoảng thời gian nữa, Lâm Uyển Bạch trở về phòng nghỉ trực sẵn của các phục vụ, tám người một phòng, lúc này không có một ai, chỉ có mình cô.

Nhưng vẫn còn một chuyện khiến cô cảm thấy kỳ lạ. Hình như tối qua không nhìn thấy Lâm Dao Dao... Nhưng không nhìn thấy đối với cô mới là chuyện tốt nhất.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu vuốt ve cổ tay trái đã được quấn băng trắng.

Thông thường mà nói một tuần là được tháo chỉ ngoài da, còn các khớp chân tay thì mất hai tuần, nhất là khớp cổ tay, nơi hoạt động khá thường xuyên, lớp da cũng khá non và yếu thì phải vài ngày nữa mới đến lúc tháo chỉ.

Tối qua lúc nhảy xuống cứu Hoắc Trường Uyên, vì dùng sức quá mạnh đã khiến cho đường chỉ khâu vết dao rách hết cả.

Hôm nay là ngày cuối cùng ở lại trên du thuyền, nếu bỏ dở giữa chừng có thể sẽ không được lấy tiền. Nói gì thì nói, Lâm Uyển Bạch cũng quyết kiên trì tới cùng.

"Cốc cốc cốc..."

Lâm Uyển Bạch đứng lên đi ra mở cửa, nhìn thấy đứng ngoài là Giang Phóng, người đã bị đuổi khỏi tàu tối qua.

Giang Phóng thấy cô thì cũng rất sợ hãi. Bốn mươi phút trước, anh ấy vẫn còn đắm chìm trong nỗi bi thương bị đuổi khỏi tàu. Không ngờ lại nhận được một cuộc điện thoại của sếp yêu cầu anh ấy lập tức dẫn theo bác sỹ trở lại tàu...

Lâm Uyển Bạch cũng chú ý tới cô gái xách theo hộp bông băng đi sau Giang Phóng, sau đó nghe anh ấy giới thiệu: "Đây là y tá Hạ, tôi khâu lại vết thương cho cô!"

Sau khi đi vào phòng, y tá Hạ nhanh nhẹn chuẩn bị dụng cụ khâu vết thương.

Trong lúc dùng cồn và nước muối sinh lý để khử trùng, cô ấy mỉm cười hỏi Giang Phóng ngồi bên cạnh: "Trợ lý Giang, anh không tin tay nghề của tôi à?"

"Cô đi theo bác sỹ Tần nhiều năm rồi, dĩ nhiên phải tin tưởng chứ!" Giang Phóng mỉm cười đáp lại.

Y tá Hạ cũng mỉm cười, cầm kéo và kim chỉ lên, tập trung khâu lại vết thương cho cô.

Lâm Uyển Bạch bất giác nhìn Giang Phóng. Từ đầu tới cuối, anh ấy vẫn đứng nghiêm chỉnh ở bên cạnh, nét mặt nghiêm túc. Thật ra đã không còn việc gì cần anh ấy ở lại đây nữa, cô lên tiếng: "Anh Giang, anh có việc gì cứ đi làm đi."

"Tôi phải đứng chờ tới khi cô được khâu xong, không còn vấn đề gì nữa tôi mới đi, nếu không tôi không thể báo lại với tổng giám đốc." Giang Phóng nghe xong lập tức lắc đầu.

Lâm Uyển Bạch sững người.

Buổi sáng chỉ đi lướt qua nhau, vậy mà một động tác nhỏ xíu của cô anh cũng biết...

"Khâu xong rồi!"

Cô y tá vừa nhanh vừa thuần thục, chẳng mấy chốc đã đứng tháo găng tay.

Cô ấy kiểm tra lần cuối cùng rồi dặn dò cô: "Cô Lâm, nhớ phải thường xuyên thay băng, giữ cho vết thương và khu vực xung quanh được vệ sinh sạch sẽ, tránh nước và bụi bẩn. Còn nữa, đừng vận động quá mạnh, hai tuần sau là có thể tháo chỉ!"

"Cảm ơn cô!" Lâm Uyển Bạch cảm kích.

Giang Phóng đứng bên cạnh cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ: "Y tá Hạ, để tôi đưa cô xuống thuyền!"

Y tá Hạ gật đầu, đúng lúc thu dọn xong đồ đạc để cùng anh ấy rời đi. Khi chuẩn bị bước ra khỏi phòng, Lâm Uyển Bạch vẫn không nhịn được lên tiếng gọi: "Anh Giang..."

"Tổng giám đốc của các anh... ở trong phòng à?" Cô cố gắng không thể hiện sự thờ ơ.

"Chắc là anh ấy đang ở trên boong hút thuốc." Giang Phóng ngẫm nghĩ rồi trả lời.

"Ồ." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Căn phòng một lần nữa chỉ còn lại mình cô. Dường như hơi buồn ngủ, cô đi ra ngoài hít thở chút không khí, tay vuốt ve lớp băng mới thay, chẳng hiểu sao mà xui quẻ khiến lại đi lên boong tàu.

Cách đó vài bước, Hoắc Trường Uyên quả nhiên đang đứng đó.

Vẫn như tối hôm qua, chỉ có điều đã thay đổi tư thế, lưng tựa vào lan can.

Áo sơ mi trắng, quần Âu đen, hai chân đang tùy tiện vắt chéo đặt phía trước, thoải mái lại không đánh mất sự chừng mực.

Lâm Uyển Bạch do dự không biết có nên tiến lên hay không, thật ra trong lòng cô ít nhiều có phần sợ sệt, dẫu sao thì tối qua chính cô đẩy người ta uống sòng...

Trong lúc cô còn đang bứt rứt, Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên ngược mắt lên nhìn cô. Anh nhìn thẳng về phía cô. Trái tim cô đập dồn dập, nếu đã bị phát hiện, cô đã bấm bụng bước qua.

Hoắc Trường Uyên nhìn xuống dưới: "Khâu xong rồi sao?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch chú ý thấy anh đang nhìn vào cổ tay mình, bèn lúng túng nói: "Cảm ơn anh! Còn nữa..."

"Tối hôm qua tôi thật sự không có ý đâu, tôi xin lỗi..."

Nghe thấy cô nhắc đến chuyện tối hôm qua, Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc chợt khựng lại. Sắc mặt có hơi tối đi, dáng vẻ nhả thuốc ra cũng hơi giật dứ.

"Hôm qua, người hô hấp nhân tạo cho tôi là..."

Lát sau, khước môi anh giật giật, nói tới đây bèn dừng lại hai giây: "Thật sự là Giang Phóng?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch chột dạ cúi đầu.

"Mẹ kiếp!" Hoắc Trường Uyên chửi thề một tiếng.

Đàn ông với đàn ông, hình như có chút gì đó...

"..." Lâm Uyên Bạch chột dạ, lại tiếp tục cúi đầu thấp hơn chút nữa.

Khuôn mặt nóng bừng như bị thiếu đốt, ngón tay cô bối rối co quắp lại, cảm giác còn tiếp tục ở lại đây sẽ bị vạch trần. Chân cô bắt đầu dịch chuyển, muốn tìm một lý do để rời đi.

Nhưng vừa có chút động thái, bàn tay phải không chút thương tích bất ngờ bị giữ chặt lại, người đàn ông vốn đang đen xì mặt lại lúc này đuôi mày hơi nhướng lên: "Thật ra ban nãy tôi đã xem lại CCTV."

"Hà?" Lâm Uyên Bạch giật mình. Thế là ý gì?

"Người cứu tôi lên bờ là em, người hô hấp nhân tạo cho tôi cũng là em!" Hoắc Trường Uyên nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

"..." Lâm Uyên Bạch ngã vào ngực anh, mặt càng nóng hơn.

Sau khi bị vạch trần, ánh mắt và biểu cảm của cô đều trở nên hoảng loạn, cô ấp a ấp úng: "Tôi... ừm!"

Mới bật ra được một chữ, cô đã bị bịt kín miệng bởi nụ hôn của anh.

Cả đêm qua Hoắc Trường Uyên không ngủ được. Cứ nhắm mắt lại là lại nghĩ đến cảnh khi tỉnh dậy nhìn thấy Giang Phóng quỳ bên cạnh mình, thế là lại cảm thấy khó chịu khắp người.

Tuy rằng tư thế và vị trí đó cực kỳ giống với việc Giang Phóng vừa hô hấp nhân tạo, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy cảm giác mềm mại đó không giống môi của đàn ông. Cũng may anh đã cố nhẫn nhịn sự khó chịu ấy để xem lại CCTV.

Hoắc Trường Uyên ôm chặt vòng eo trong lòng, tách răng của cô ra.

Lâm Uyên Bạch bị hôn đến choáng váng đầu óc, mất hết phương hướng, sau khi được thả ra còn ngơ ngẩn một lúc lâu. Bàn tay cô chẳng biết từ khi nào đã vô liêm sỉ túm lấy áo sơ mi của anh, để lại một nếp nhăn lộ liễu.

Lúc này chẳng phải đêm tối, ban ngày ban mặt kiểu gì cũng có người đi qua đi lại.

Nếu bị ai đó nhìn thấy...

Lâm Uyên Bạch xấu hổ đẩy anh ra, rồi bỗng nghe thấy anh hỏi: "Lâm Uyên Bạch, đây là lần thứ hai tôi hỏi em, đi theo tôi, thế nào?"

~Hết chương 24~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Có phải vẫn còn nhớ cậu ấy không?

Vì đứng khá gần nhau nên chất giọng trầm của anh còn vọng lại tiếng vang.

Gió sông thổi qua, thanh âm đó lại càng vắng vắng bên tai.

Trái tim Lâm Uyên Bạch đập dồn dập.

Đôi mắt trầm ổn sâu hút đó giống như một miệng giếng khô, có thể hút một người vào trong. Đôi môi mỏng kia rướn lên: "Mỗi tháng tôi có thể chu cấp cho em hai trăm ngàn tệ*, trang sức, túi xách, nhà cửa, ô tô. Em cần thứ gì cứ nói cho tôi biết. Chỉ cần tôi được vui, tôi sẽ khiến em mãn nguyện!"

*Hai trăm ngàn NDT ~ 700 triệu VNĐ.

Mà ánh mắt cuối cùng nhìn thẳng vào cô chứa đựng một lời mời gọi lộ liễu.

Một câu nói chậm rãi, từ tốn nhưng lại như tảng băng trôi ở Bắc Cực thức tỉnh cô.

Hai trăm ngàn, gấp mười lần giá lúc trước.

Có phải Lâm Uyển Bạch nên vui vẻ không, ở trong mắt anh, mình xứng đáng với ngàn ấy tiền?

Vết khâu nơi cổ tay trái dường như đang nhói đau. Nhưng bây giờ Lâm Uyển Bạch chỉ thấy nực cười, cô đẩy tay lên ngực anh, cú đẩy thứ hai dùng lực khá mạnh, sau đó chính bản thân mình loạng choạng lùi lại sau nửa bước, rồi nhanh chóng đứng vững lại.

"Chẳng thế nào cả."

Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng vào con mắt đen hơi nheo lại của anh, cũng trả lời lần thứ hai: "Tôi từ chối!"

"Em không buồn suy nghĩ, cân nhắc một chút sao?" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Lâm Uyển Bạch chỉ cười nhạt, không trả lời mà thẳng thừng quay người, rời khỏi du thuyền.

Hoắc Trường Uyên nhìn theo bóng cô một lúc rồi quay về, hừ lạnh một tiếng nơi khóe miệng. Sau đó, một tiếng "rầm" rất to vang lên. Anh giơ chân đá chiếc thùng rác bằng sắt bên cạnh xuồng biển. Nắp và thân thùng rác chia làm hai nửa, làm sóng sông trào dâng dữ dội, chỉ còn lại hậu quả của sự bạo ngược.

Giang Phóng vừa tiến y tá Hạ đi khỏi, liền căng thẳng chạy tới: "Tổng giám đốc, anh không sao chứ?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên lạnh nhạt đáp.

Anh chỉnh lại cổ áo sơ mi, chấp hai tay sau lưng đi xuống khỏi boong thuyền, đôi mắt sâu lắng không một gợn sóng, biểu cảm trên khuôn mặt cũng trở về với vẻ bình thản mọi ngày, hoàn toàn khiến người ta không thể tưởng tượng nổi người đá thùng rác chính là anh.

Giang Phóng âu sầu nhìn xuống mặt sông.

Cái thùng rác đáng thương...

...

Thời gian hai ngày ba đêm thật ra trôi rất nhanh, hôm nay đã là đêm cuối cùng.

Theo yêu cầu của quản lý, vì trên du thuyền toàn là khách quý nên phòng của khách phải được dọn dẹp sáng tối một lần để du khách được trải nghiệm cảm giác thoải mái nhất.

Phòng của Hoắc Trường Uyên là khu vực mà Lâm Uyển Bạch phụ trách. Có điều, nghĩ tới cục diện không vui ban sáng, cô không muốn đối mặt với anh, đành xin một đồng nghiệp nữ khác cho đổi phòng.

Ai ngờ cô ấy nghe xong bèn nói: "Vị khách phòng 2210 ư? Phòng đó không cần dọn nữa, khách đã trả phòng rồi!"

"Đi rồi ư?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

"Đúng thế! Hình như xuống thuyền từ buổi trưa rồi!"

Lâm Uyển Bạch dường như đã ngăn người gây lát, sau đó "ồ" lên một tiếng để tiếp tục câu chuyện.

Chẳng trách sau lúc đó hình như cô không còn nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên nữa, ngay cả Giang Phóng bình thường hay đi lại cũng biến mất tăm, thì ra họ đã xuống thuyền từ lâu.

Buổi tối, nằm trên chiếc giường ký túc cứng đờ, không biết có phải vì gió đêm quá to hay không, du thuyền cứ đung đưa suốt, khiến Lâm Uyển Bạch mất ngủ. Đến sáng hôm sau, cô vẫn còn mơ mơ màng màng.

Nhưng cô cũng lấy lại tinh thần rất nhanh, vì quản lý đã thanh toán thù lao ngay cho cô.

Đến tận khi cầm được một xấp tiền dày, Lâm Uyển Bạch mới nở nụ cười. Vất vả bao ngày qua cuối cùng cũng không phí hoài. Nhưng cô bị trừ năm trăm tệ so với mọi người, vì sự cố xảy ra trong buổi tiệc rượu...

Không thể oán trách, cô đã miễn nguyện rồi.

Cô gấp lại tiền cẩn thận rồi nhét vào trong ví. Nhận thêm một nguồn kinh phí đối với cô mà nói là giảm đi đáng kể những áp lực. Lâm Uyển Bạch lục quan tính toán rằng mình cần rằng ăn tiêu vẫn đủ tiền nộp viện phí.

Nhưng cô còn chưa xuống thuyền hẳn, đã có tin sét đánh dội xuống giữa trời quang.

Vừa xuống thuyền, Lâm Uyển Bạch đã vội vàng chạy tới bệnh viện.

Trong điện thoại, người đó nói không quá rõ ràng, chỉ nói với cô rằng sáng sớm tinh dậy bà ngoại đã ngất xỉu, bây giờ đã được đưa tới phòng cấp cứu...

Từ trong thang máy đi ra, đầu óc Lâm Uyển Bạch có mấy giây ngơ ngẩn, chân nhẹ bẫng như giẫm phải bông.

Dọc đường chạy tới phòng cấp cứu, có mấy lần cô va phải xe đồ dùng y tế. Các y tá thấy cô vội vã vội dịu cô dậy: "Cô Lâm đừng hốt hoảng! Bà ngoại cô không sao, đã đưa trở lại phòng bệnh rồi!"

Nghe được câu này, cô mới cảm thấy trước mắt bừng sáng trở lại.

Cô đẩy cửa phòng bệnh ra, bà ngoại đang nằm trên giường, nhưng sắc mặt vẫn nhợt nhạt, âm ỉ. Bà nằm yên như đã đi vào cõi vĩnh hằng vậy.

Lâm Uyển Bạch nhào tới nắm chặt tay bà, những đầu ngón tay lạnh lẽo từ từ được cô sưởi ấm, dây thần kinh căng thẳng của cô cuối cùng cũng dần ra.

Nửa tiếng sau, bà mới từ từ tỉnh dậy.

Thấy cô nằm phủ phục bên giường, bà nở nụ cười hiền từ mà yếu ớt: "Con bé ngốc nghếch này, khóc đấy à?"

"Bà ngoại, con không khóc." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Lại nói linh tinh! Mắt đỏ rực thế kia, nhất định là nhân lúc bà ngủ lại lén lút lau nước mắt rồi!" Bà ngoại vuốt ve tay cô, rồi lại vuốt ve mặt cô: "Đừng lo lắng, bà ngoại không dễ chết vậy đâu. Con quên rồi sao, lúc xem bói đã nói bà có thể sống tới 99 tuổi cơ mà."

Lâm Uyển Bạch nghe thấy từ "chết", một tiếng nổ đing tai vang dội trong đầu.

"Bà ngoại! Mau nhở ra!"

"Được rồi, xí xóa!"

Bà ngoại cười ha ha hớp tác với cô, bầu không khí nặng nề trong phòng bệnh dần trở nên ấm áp.

Lâm Uyển Bạch đứng dậy rót nước, tỉ mỉ kiểm tra nhiệt độ rồi đưa tới miệng bà ngoại, nhưng ánh mắt bà lại dừng ở chiếc túi xách trước người cô: "Tiểu Bạch, có phải con... vẫn nhớ cậu ấy không?"

Cô cũng cúi đầu, lúc xuống taxi, vì quá vội vã, cô rút tiền ra lại quên khóa túi lại. Lúc này chiếc túi mở hé, để lộ ra chuỗi của con dao găm.

Nụ cười và gương mặt ai đó lại hiện hiện trước mặt.

"Con không có!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu phủ nhận, kéo chiếc túi ra sau lưng, hạ thấp giọng: "Con không có thật mà, con đã hứa với bà..."

Bà ngoại nhìn thấy nơi đầu mày cháu mình hiện lên hai cái bóng, định nói gì rồi lại thôi dài.

Lát sau, cả hai bà cháu đều né tránh chủ đề này, không ai nhắc tới nữa, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Sau khi bà thiếp đi, Lâm Uyển Bạch khẽ khàng đi ra khỏi phòng.

Bà ngoại gắng gượng nói chuyện với cô gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng vẫn phải để cô bắt đi nghỉ mới chịu ngủ. Sao Lâm Uyển Bạch không hiểu, bà sợ mình lo lắng.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, chưa cần cô đi tìm, bác sỹ điều trị chính đã tới.

"Bác sỹ Từ, tiền viện phí tháng này anh cứ yên tâm, hai hôm nữa là tôi gom đủ!" Lâm Uyển Bạch vội vàng giải thích.

"Cô Lâm, bây giờ không chỉ là vấn đề viện phí nữa..." Bác sỹ xoa tay.

Lâm Uyển Bạch dừng lại, không lên tiếng mà đối đối phương tiếp tục: "Lần này bệnh nhân ngất xỉu, tuy đã cấp cứu kịp thời nhưng bệnh tình có chiều hướng xấu đi. Chúng tôi vừa họp bàn, phải làm phẫu thuật bắc cầu thêm lần nữa!"

"..."

"Hơn nữa chi phí lần phẫu thuật này rất cao, chỉ ít cần..."

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy con số mà đối phương vẽ ra: "Hai mươi ngàn?"

Bác sỹ chính lắc đầu, lại giờ ngón trở ra, viết "nhân 10".

Lâm Uyển Bạch cảm thấy hô hấp khó khăn, xuất hiện tình trạng choáng váng, ù tai.

"Đây mới chỉ là bước đầu. Bệnh nhân tuổi đã cao, một khi quyết định phẫu thuật lần hai thì các thủ tục và viện phí sau đó cũng không hề thấp. Cô Lâm, tôi buộc phải nhắc nhở cô nên chuẩn bị tâm lý!"

Bóng bác sỹ chính khuất dạng, Lâm Uyên Bạch phải cầm chặt lấy tay nắm cửa mới có thể đứng vững được...

~Hết chương 25~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Có bàn tay chạm lên chân cô

Đêm, dưới hộp đêm.

Trong phòng VIP, khói thuốc vẫn mù mịt như mọi ngày. Lâm Uyên Bạch không giống mọi lần xếp rượu xong rồi rời đi mà ngồi xuống sofa, trước mặt là chiếc cốc thủy tinh trông không vừa đặt xuống.

Nếu uống rượu cùng khách, khách được vui, mua thêm rượu sẽ được trích phần trăm, thậm chí còn có tiền bo.

Trước đây cô không bao giờ làm vậy, sợ bị giở trò, nhưng bây giờ không được.

Lâm Uyên Bạch thiếu tiền, cũng may chỉ là uống rượu cùng khách chứ không phải tiếp khách qua đêm. Hơn nữa vài đồng nghiệp có kinh nghiệm đã dạy cô cách, có thể lén giấu một chiếc khăn tay trong người, ngậm rượu trong miệng rồi tìm cơ hội nhổ ra.

Cô vờ về chiếc khăn trong tay, nó đã bị thấm ướt chất lỏng.

Bỗng nhiên, có một bàn tay đặt lên chân cô.

Lâm Uyên Bạch nhủ mảy mề tránh, nhìn thấy người khách nam bên cạnh quả nhiên đã say rồi, khuôn mặt đầy sắc dục.

Thấy cô né, đối phương cũng không tức giận, ngược lại càng cười to hơn, sau đó ập cả người về phía cô. Một giây trước đó Lâm Uyên Bạch đã kịp đứng lên, vội vàng đi ra ngoài: "Xin lỗi anh đợi một lát, em giúp anh tìm người!"

Đi ra tới cửa, bước chân của cô khựng lại.

Cánh cửa của căn phòng đối diện chênh 45 độ cũng mở ra đúng lúc ấy, đập vào mắt là một con người u tối.

Là Hoắc Trường Uyên...

Lâm Uyên Bạch vô thức nắm chặt chiếc khăn tay.

Hoắc Trường Uyên mặc một bộ vest làm bằng thủ công, thắt một chiếc cà vạt màu xanh dương, toát lên vẻ trầm ổn và vững vàng của một người làm ăn.

Theo sau anh là người trợ lý Giang Phong cũng ăn mặc chỉnh chu. Tiếng nhạc phía sau căn phòng đã tắt, có vẻ như họ vừa tiếp xong khách, chuẩn bị ra về.

Có vẻ như dù là bất kỳ lúc nào, bất kỳ ở đâu, anh đều xuất chúng như vậy, đều mang một khí thế bức người.

Đằng sau bỗng dưng có người ôm chầm lấy cô, Lâm Uyên Bạch giật thót, quay đầu lại thì thấy mùi rượu phả thẳng vào mặt.

Là người khách nam háo sắc ban nãy, cô bỗng giẫy giụa: "Anh à, anh định làm gì!"

"Nào nào nào, ngoan ngoãn tiếp anh! Muốn bao nhiêu tiền, anh cho em bấy nhiêu!" Người khách nam ôm lấy eo cô không buông, không ngừng kéo về phía mình.

"Buông ra! Tôi không tiếp khách qua đêm!"

"Còn giả vờ giả vịt gì nữa. Đứa nào vào đây mà chẳng bán thân, còn giả vờ thanh cao! Lát nữa, tao sẽ khiến mày kêu không thành tiếng!"

Người khách nam có phần phần nộ, động tác bắt đầu trở nên thô lỗ, gần như cưỡng ép lôi cô vào trong phòng.

Lâm Uyên Bạch sắp phát điên rồi, nhưng không thể nào dọ lại được với sức của đàn ông, bàn tay giữ chặt cánh cửa của cô sắp không trụ vững nữa.

Đúng lúc này lại không có một người đồng nghiệp nào đi ngang qua hành lang cả. Trong lúc hoảng hốt, có tiếng bước chân vang lên.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang đi từng bước về phía mình.

Cô mừng thầm trong lòng, lên tiếng gọi: "Hoắc..."

Hai chữ sau bị mất nơi đầu môi, bởi vì Hoắc Trường Uyên thẳng tiến bước vượt qua cô, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng thể hiện thái độ thản nhiên như không, làm như không hề nhìn thấy cô, thậm chí là còn như hoàn toàn không quen biết cô.

Lâm Uyển Bạch nhìn về mặt thờ ơ đó với sự bàng hoàng.

Một người cao 1 mét 88 thì bước chân cũng dài, chẳng mấy chốc, anh và người trợ lý đã biến mất nơi góc khuất hành lang.

Lâm Uyển Bạch không dám tin vào mắt mình, đáy lòng dâng lên một niềm tuyệt vọng vô cùng. Tay cô đã buông ra khỏi khung cửa, cô bị lôi tuột vào trong phòng, tiếng cười dâm dăng của người đàn ông vang vọng bên tai.

Bỗng, một tiếng "rầm" rất lớn vang lên.

Cô không bị ghim giữ nữa, bèn ngã xuống đất. Cô quay đầu lại, nhìn thấy vị khách nam say xỉn kia đang ôm đầu gào lên đau đớn, máu chảy ra giữa kẽ tay, còn bên cạnh là một chiếc gạt tàn đầy máu.

Lâm Uyển Bạch bất giác nhìn ra cửa, ở đó có một cái bóng mảnh khảnh đang dựa vào cửa, ưỡn oai lên tiếng: "Chỉ có loại đàn ông vô dụng mới dùng sức mạnh cưỡng ép phụ nữ!"

Là một người đàn ông khá điển trai, đuôi mắt hơi nhướng lên.

Khác với ngữ khí nói chuyện của anh ấy, trên gương mặt toát ra một vẻ băng nháng, từng cử chỉ hành động đều giống một cậu ấm có tiền hay ra vào mấy chốn này.

Dù là người nào, Lâm Uyển Bạch cũng cảm kích vô ngần.

Trên hành lang vang lên những tiếng nhộn nhạo, có không ít nhân viên làm trong hộp đêm xuất hiện.

Điều khiến Lâm Uyển Bạch bất ngờ là đi đầu chính là giám đốc của họ, hơn nữa trông còn rất hốt hoảng, sợ hãi.

Thấy vậy, cô hơi thấp thỏm trong lòng, bất giác nhìn về phía vị khách nam đã chảy máu khắp mặt. Nếu đối phương là nhân vật lớn không thể đắc tội thì đen đuôi rồi.

Ai ngờ sau khi người giám đốc đến, còn chẳng buồn nhìn người nằm dưới đất một cái mà lại nói với người đứng dựa vào cửa với thái độ e dè và nịnh nọt: "Vân thiếu, có chuyện gì chọc giận anh thế ạ?"

"Ném gã đầu lợn kia ra ngoài cho tôi, nhìn là thấy phiền!" Người đàn ông hét căm.

"Dạ dạ dạ, chúng tôi làm ngay!" Người giám đốc lập tức gật đầu, dặn dò bảo vệ dẫn người đó ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch đã lồm cồm bò dậy, bất giác nhìn thêm người đàn ông.

Ngoài cửa hộp đêm đỗ hai chiếc Bentley màu đen, vẫn nổ máy nhưng mãi chưa thấy chạy đi.

Trong ô cửa sổ phía sau hạ xuống, có một bắp tay rắn chắc thò ra ngoài.

Dưới lớp áo sơ mi được xắn lên, ánh sáng của chiếc đồng hồ hàng hiệu ẩn hiện trong đêm, trên từng ngón tay dài kẹp một điếu thuốc lá. Vì đã lâu không di chuyển nên tàn thuốc đã dài lắm rồi.

Đến tận khi Giang Phóng từ trong hộp đêm chạy ra, tàn thuốc mới nặng nề rơi xuống.

Giang Phóng ngồi vào ghế lái phụ rồi quay đầu lại, cung kính báo cáo: "Hoắc tổng, cô Lâm không sao rồi ạ. Vị khách nam kia chưa kịp làm gì cô ấy. Nhưng em chưa kịp ra tay, đã có người khác tới kịp!"

Hoắc Trường Uyên nghe xong ngược đôi mắt đen lên.

Giang Phóng cẩn thận quan sát sắc mặt của sếp: "Hình như là Vân thiếu..."

Đôi mắt u tối hơi nheo lại. Anh dập tắt điếu thuốc trên tay, lẳng lặng vứt vào thùng rác sau đó nâng cửa xe lên.

Giang Phóng đánh mắt nhìn đóm lửa bắn lên ngoài cửa xe, âm thầm liếm môi: "Anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì phải ra tay sớm chứ, bị người ta cướp mất cơ hội rồi..."

"Cậu làm bầm cái gì đấy?"

"... Dạ không!"

"Lái xe!"

...

Lâm Uyên Bạch vào nhà vệ sinh sửa sang lại quần áo.

Trong lúc giăng co ban nãy, cô bị đứt hai chiếc cúc áo, cũng may đều ở dưới vạt áo. Có người đồng nghiệp nữ đi vào, nhưng cũng chỉ an ủi cô có lẽ, vì mấy chuyện này xảy ra trong hộp đêm như cơm bữa, không có gì kỳ lạ.

Cô nhìn giờ rồi lấy lại tinh thần, tiếp tục làm việc.

Lâm Uyên Bạch đi ra ngoài, nhìn thấy người đàn ông được gọi là "Vân thiếu" đang khoanh tay đứng đợi mình ở đó.

Ánh mắt tràn đầy tà khí khóa chặt người cô. Rõ ràng anh ấy đang đợi cô. Lâm Uyên Bạch không thể giả vờ không thấy. Hơn nữa nhìn thái độ ban nãy của giám đốc, đây không phải là một nhân vật đơn giản, quan trọng là cô còn nợ người ta một tiếng cảm ơn.

Cô đi qua, cũng nói với thái độ có phần cung kính: "Vân thiếu, ban nãy tôi quên nói, cảm ơn anh!"

"Vậy thôi sao?" Người đàn ông cất giọng đùa giỡn.

"Vân thiếu còn muốn sao ạ?" Lâm Uyên Bạch bỗng dưng thấy hơi phiền, kiên trì nghiên răng: "Tôi biết ban nãy anh đã cứu tôi, tôi rất cảm kích, nhưng nếu anh cảm thấy vì chuyện này mà có thể..."

"Lâm Uyên Bạch." Người đàn ông thẳng thừng ngắt ngang.

"... Hà?" Bỗng dưng bị gọi cả họ lẫn tên khiến cô sững người.

"Em thật sự không nhớ anh à?" Người đàn ông nhún vai.

"..." Lâm Uyên Bạch lại càng ngây người. Cô mơ màng nhìn người đàn ông trước mắt. Khóe miệng anh ấy luôn treo một nụ cười băng nháng, nhưng ánh mắt nhìn cô lại giống một người đã quen từ lâu. Một vài ký ức xếp chồng lên trong đầu cô. Một giây sau, cô tròn tròn mắt: "Anh..."

"Là anh sao! Tiêu Văn Tranh!"

~Hết chương 26~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Anh ấy có biết không

Lâm Uyên Bạch vẫn có phần không dám tin, không thể nào liên kết người đàn ông trước mặt với người lính công vụ ngày nào.

Khi đó, anh ấy thường xuyên ở bên cạnh người ấy. Cơ hội để họ gặp nhau dĩ nhiên không nhiều. Chút tâm tư của cô dĩ nhiên không thể giấu được, dù ngoài mặt hay ngấm ngầm đều không ít lần bị anh ấy trêu ghẹo.

Cô một lần nữa quan sát lại anh ấy. Chiếc áo phông cổ chữ V của Tiêu Văn Tranh trễ hẳn xuống ngực, để lộ xương hõm vai, trên đó treo lủng lẳng một miếng Ngọc Phật to bằng ngón tay cái. Không ngờ khi tháo bỏ lớp quân trang, người này lại có một vẻ yêu nghiệt đến vậy.

Sau khi kinh ngạc qua đi, Lâm Uyên Bạch vẫn cảm thấy rất mừng rỡ.

Dẫu sao thì người quen cũng hiếm có cơ hội gặp nhau. Nhưng sau khi nghe thấy cô gọi, Tiêu Văn Tranh bỗng ngỡ ngàng một lúc.

"Sao thế?" Lâm Uyên Bạch hỏi.

Tiêu Văn Tranh cười cười: "Không có gì, chỉ là lâu lắm rồi không có ai gọi anh như vậy."

Lâm Uyên Bạch hiểu ra ngay khi nhớ lại danh xưng "Vân thiếu" vừa rồi của người giám đốc. Cô chỉ cười, không suy nghĩ gì nhiều, chỉ là vẫn có nghi vấn:

"Chẳng phải trước kia anh là lính công vụ bên cạnh anh ấy sao, sao bây giờ lại..."

"Anh Phong đi rồi, anh cũng rời khỏi quân ngũ!" Tiêu Vân Tranh nói có phần hồ hững, tựa như cuộc sống nơi quân ngũ chỉ là một trải nghiệm trong đời.

"À..." Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống.

Tiêu Vân Tranh đứng thẳng người lên: "Đi nào, tìm chỗ nào ăn vài món cho bình tĩnh lại!"

"..." Cô mới là người cần bình tĩnh lại mới phải.

Lâm Uyển Bạch nhìn giờ rồi lắc đầu: "Hôm khác đi, em còn phải làm việc!"

"Được!" Tiêu Vân Tranh cũng không miễn cưỡng, chỉ xua tay rồi tiêu sái bỏ đi.

...

Buổi trưa ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch ngồi gặm cơm hộp trong phòng trà nước.

Cô đang làm tại một doanh nghiệp thương mại nhỏ, tiền lương bốn ngàn tệ một tháng, lượng công việc mỗi ngày cũng không nhiều lắm, bữa trưa nhân viên tự gọi đồ bên ngoài về ăn.

Vừa bỏ thêm một miếng đậu phụ vào miệng, cô đồng nghiệp bỗng vỗ vai cô: "Tiểu Bạch, có người tìm cô."

Lâm Uyển Bạch nhìn theo hướng người đó chỉ, liền nhìn thấy Tiêu Vân Tranh đứng dựa vào cửa phòng trà nước, nét mặt điển trai đầy xấu xa.

Cô bất ngờ.

Càng lúc càng có nhiều nữ đồng nghiệp chú ý tới họ. Lâm Uyển Bạch sợ mọi người vây lại, đành kéo Tiêu Vân Tranh về phía thang máy.

"Sao anh lại biết em ở đây?"

"Việc này quá đơn giản." Tiêu Vân Tranh làm động tác ngoắc ngoắc ngón tay, tỏ thái độ dễ như trở bàn tay, ngay sau đó anh ấy ấn nút thang máy, nói với cô: "Chẳng phải đã hứa sẽ ăn một bữa cơm sao, dù gì tối qua anh cũng đã cứu em, nên có chút thể hiện chứ! Đi thôi!"

Lâm Uyển Bạch nhớ rõ rằng mình nói là "hôm khác".

Nghĩ tới chuyện mình đích thực cũng nên có sự thể hiện gì đó, khi thang máy tới, bị anh kéo vào trong cô cũng không phản đối, chỉ là rất tiếc hộp cơm vừa gọi.

Tiêu Vân Tranh lái một chiếc Porsche mui trần, suốt dọc đường vô cùng nổi bật. Lâm Uyển Bạch ngồi vịn vịn, thiếu tự nhiên như ngồi trên đồng lúa. Lúc xe dừng lại, cô ôm lấy mái tóc bị gió thổi bay, chạy vào trong nhà hàng.

Tiêu Vân Tranh ném thẳng chìa khóa cho bảo vệ rồi rào bước đuổi theo cô.

Vừa vào bên trong, người quản lý nhà hàng tươi cười ra đón: "Vân thiếu, bàn anh đặt sẵn đã có rồi ạ."

"Ừm." Tiêu Vân Tranh thờ ơ đáp lại rồi quay đầu nói với cô: "Đi thôi!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, đi theo sau anh ấy. Nghĩ tới nụ cười đậm đà không đổi từ đầu tới cuối của người quản lý, cô càng thấu hiểu sâu sắc một điểm, Tiêu Vân Tranh của bây giờ đã không còn là anh lính công vụ theo sau người ta ngày nào.

Cánh cửa cảm ứng phía sau dường như lại xoay thêm lần nữa, hình như vừa có khách đi vào.

Loáng thoáng vang lên một tiếng bước chân quen thuộc, nhanh mà không vội, mang theo sự bình tĩnh và điềm đạm của người làm ăn.

Ngay sau đó, chất giọng nịnh nọt của người quản lý nhà hàng lại vang lên: "Hoắc tổng, mời anh qua bên này!"

Lâm Uyển Bạch bất giác quay đầu lại.

Quả nhiên cô nhìn thấy bóng hình cao lớn của Hoắc Trường Uyên. Anh mặc một chiếc áo vest màu xanh đậm, thắt cà vạt, cúc măng séc cũng là loại đá đỏ được lựa chọn tỉ mỉ.

Theo sau là trợ lý Giang Phóng, xem ra cũng nghỉ trưa qua đây ăn cơm.

Người quản lý ban nãy đang đầy nịnh nọt tiến lên trước, đích thân dẫn họ lên bàn ở trên tầng.

Lâm Uyển Bạch chú ý thấy, so với lúc này khi cô và Tiêu Vân Tranh bước vào, người quản lý khi đối mặt với Hoắc Trường Uyên đã có thêm nhiều sự dè dặt, lầy lằng.

Cô bất giác nhìn về phía khuôn mặt với những đường nét sắc lẹm ấy, vẫn không có nhiều biểu cảm dư thừa.

Ánh mắt nhạt nhòa, dường đã quen với sự cung cúc tận tụy kiểu này, không thể hiện quá nhiều sự khoe mẽ, cũng không bày tỏ chút chán ghét nào.

Ý thức được mình lại một lần nữa thất thần trước mặt anh, Lâm Uyển Bạch vội quay đi.

Nhìn thấy Tiêu Văn Tranh đã vượt mình mấy bước, cô vội đuổi theo.

Sau khi ngồi vào bàn, Tiêu Văn Tranh nhận lấy thực đơn, thuận thực gọi món, có lẽ anh ấy là khách quen ở đây.

Lâm Uyển Bạch cũng ngồi lật thực đơn. Các món ăn chay trên đó đều không có món nào có giá dưới ba chữ số. Đây là nhà hàng tư có tiếng nhất Băng Thành, không đón khách vắng lai, chỉ tiếp người đặt trước. Ban nãy cô vội vàng xuống xe không chú ý, nếu không đã kiên quyết đổi nhà hàng khác.

"Bữa này anh mời, bữa sau em mời."

Tiêu Văn Tranh nhận ra ý đồ của cô, lười biếng nhướn mày.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch rất cảm kích, không từ chối nữa, vì cô quả thực không gánh nổi một bữa ăn ở đây.

Cô lật đi lật lại vẫn chẳng gọi món nào, chỉ nói với người phục vụ mình muốn lấy một cốc nước lọc. Ngược lại, Tiêu Văn Tranh gấp thực đơn lại, nhớ tới hộp cơm không vụn thịt của cô, bèn gọi thêm một bát canh thịt.

Người nhân viên vừa đi khỏi, Tiêu Văn Tranh đã đùa giỡn: "Sao em vẫn y như trước đây vậy, thật thà chân chất, toàn bị người ta bắt nạt!"

Lâm Uyển Bạch có phần gượng gạo, biết là anh ấy định ám chỉ chuyện tới qua.

Nghĩ tới tới qua, cô bất chợt nhớ tới người đàn ông đã lạnh lùng đi lướt qua mình...

Bàn tay bất giác siết chặt lại, Lâm Uyển Bạch giọng cốc nước lọc lên cao: "Tới qua cũng may có anh giúp đỡ!"

Tiêu Văn Tranh cũng nâng cốc tượng trưng. Sau khi đặt xuống, anh nói tiếp: "Nhưng hôm qua anh gặp em trong hộp đêm, ban đầu anh còn ngỡ mình nhìn nhầm đấy! Anh đã nghĩ em theo anh Phong qua Mỹ..."

Cái tên một lần nữa được nhắc đến làm Lâm Uyển Bạch như ngừng thở giây lát.

Đương nhiên cô đã chuẩn bị tinh thần, gặp lại Tiêu Văn Tranh, người cô giữ kín trong trái tim cũng không tránh khỏi bị nhắc tên.

Tiêu Văn Tranh lúc trước thường hay trêu chọc cô, nhưng cũng giúp đỡ cô không ít. Khi cô bị những người hàng xóm bên nhà ức hiếp, anh ấy cũng đứng ra, rồi kiêu hãnh vẫy chiếc mũ quân nhân trong tay: Em là người anh Phong, dĩ nhiên anh phải bảo vệ!

Mỗi lần nghe thấy câu này, cô lại xấu hổ đuổi đánh anh ấy, bị người đó nhìn thấy, cô đành đỏ mặt chạy về nhà...

Ký ức như khắc hằn vào trong trái tim, đáy mắt Lâm Uyển Bạch xao động...

"Em làm việc ở mấy nơi đó, anh Phong có biết không?"

"Bọn em lâu lắm không liên lạc rồi..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, rồi ngược mắt nhìn anh ấy: "Tiêu Văn Tranh, anh giúp em một chuyện được không? Đừng nói với anh ấy là anh gặp em, cũng đừng kể những chuyện về em."

Tiêu Văn Tranh nhử mày nhìn cô mấy giây, cuối cùng cũng gật đầu.

Người phục vụ bê thức ăn lên dần, sóng lòng của Lâm Uyển Bạch xao động quá dữ dội, cô buông đĩa xuống: "Anh ăn trước đi, em vào nhà vệ sinh một lát!"

Cô không ngừng táp nước lên mặt, cho tới khi lục phủ ngũ tạng trở về vị trí cũ. Cô đứng nhìn mình trong gương rất lâu, rồi mới dùng khăn giấy lau mặt thật sạch.

Đang chuẩn bị ra khỏi nhà vệ sinh, từ bên cạnh bỗng có một cánh tay kéo giật cô lại.

Lâm Uyển Bạch hoảng hốt định kêu ầm lên, nhưng đã bị đối phương bịt chặt miệng, mọi âm thanh đều không thể phát ra được.

Con ngươi của cô tròn trũng, ngũ quan sắc nét và đôi mắt sâu hút của người đàn ông đập vào mặt.

Là Hoắc Trường Uyên!

~Hết chương 27~

Chương 28: Động vào người của tôi

Lâm Uyển Bạch miễn cưỡng thở phào.

Cô bị Hoắc Trường Uyên đè thẳng lên tường. Thấy cô không hét nữa, bàn tay bịt miệng cô cũng buông ra, nhưng bàn tay ôm eo thì không. Qua lớp vải, nhiệt độ mà nó truyền tới vẫn khiến cô không khỏi dấy lên hồi chuông cảnh giác.

Phóng tầm mắt nhìn qua là cả hàng bồn tiểu, Lâm Uyển Bạch mới ý thức được mình đang đứng trong một tình huống đáng xấu hổ đến mức nào.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên.

Trong lúc hoảng loạn không biết nên làm gì, eo cô bỗng dưng bị ôm chặt, cô cứ thế bị đưa tới căn phòng trong cùng.

Cánh cửa được cài then lại trong bờ vai người đàn ông. Bên ngoài có tiếng nước róc rách, Lâm Uyển Bạch thật chỉ muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Cô ngẩng đầu lên, lờm tên tội đồ trước mặt. Đôi mắt đen như hai miệng giếng khô ấy không có bất kỳ tia sáng nào bên trong, nhưng dường như lại có thể hút toàn bộ ánh sáng xung quanh vào.

Trái tim Lâm Uyển Bạch như vừa đập lỡ nhịp, suýt chút nữa thì nhảy vọt ra ngoài.

Cô hoảng loạn định quay đi thì anh bất ngờ cúi đầu.

Một nụ hôn như trời sập xuống.

Lâm Uyển Bạch không có chỗ né tránh, ngẩn ra mấy giây, nụ hôn của anh đã trở nên kịch liệt.

Vẫn là sự mạnh mẽ khiến người ta không thể từ chối.

Dù muốn chối bằng cách nào cũng vô dụng, nhất là nhiệt độ tỏa ra từ lồng ngực anh làm cho ngón tay cô nóng bỏng đến co rút lại. Trong tình hình cấp bách, cô đành cắn thật mạnh.

Cô nghe thấy tiếng kêu đau đớn của anh, khi anh buông ra đã có mùi máu tanh lan tràn.

Lâm Uyển Bạch rất căng thẳng, cô nhìn anh có chút sợ sệt, sợ làm anh phần nộ sẽ làm ra chuyện gì đó quá đáng hơn nữa.

Nhưng Hoắc Trường Uyên chỉ giơ tay lên lau vết máu rướm ra ở khóe môi, con ngươi đen sẫm hơi nheo lại, mang theo một sự quan sát kín đáo. Vào lúc cô đang nín thở, anh lên tiếng hỏi: "Em không chịu theo tôi, là vì đã theo hắn?"

"Ai cơ?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Nhớ tới Tiêu Văn Tranh ngồi bên ngoài, cô nhú mày: "Anh muốn nói tới Văn thiếu?"

Hoắc Trường Uyên trầm mặc, không phủ nhận.

Lâm Uyển Bạch càng chau mày tợn, cô cảm giác ánh mắt anh gây khó chịu như chiếc gai đâm thẳng vào da thịt cô.

"Trả lời câu hỏi của tôi, phải hay không phải?" Hoắc Trường Uyên thúc giục cô.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, bướng bỉnh đón ánh mắt anh: "Anh Hoắc, dù có phải hay không, đây đều là chuyện của tôi, liên quan đến anh sao?"

"Phải, hay không phải?"

Hoắc Trường Uyên lặp lại câu này, thanh âm rõ ràng càng lúc càng trầm hơn.

Lâm Uyển Bạch quay mặt sang từ chối trả lời, một giây sau, cô cảm giác bàn tay trên eo mình dùng sức hơn nữa.

Cả người cô như bị anh bế bổng lên, trước mặt lại là một thân hình cao lớn đầy uy hiếp đè xuống, hình thành một tư thế cực kỳ mờ ám, nhất là ở một nơi cả hai phải đứng sát vào nhau thế này.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy sợ hãi.

Người bên ngoài chẳng biết đã đi từ lúc nào, im phăng phắc, bên tai chỉ còn lại tiếng nuốt nước bọt của anh.

Cô vội vàng lắc đầu: "... Không phải!"

"Coi như em thông minh." Hoắc Trường Uyên lùi ra sau một bước.

"..." Lâm Uyển Bạch từ từ đứng vững lại.

Có vẻ rất hài lòng với câu trả lời của cô, vẻ u ám trên khuôn mặt Hoắc Trường Uyên dịu đi không ít. Anh rút điều thuốc lá từ trong túi ra như một thói quen.

Anh chậm lên, nhả khói: "Lâm Uyển Bạch, ai động vào người của tôi thì sẽ không thể rút lui an toàn được đâu."

Nhìn cánh cửa đóng sầm lại trước mặt, Lâm Uyển Bạch không dám hành xử tùy tiện.

Nếu bị ai đó nhìn thấy cô và Hoắc Trường Uyên từ phòng vệ sinh nam đi ra thì họ sẽ nghĩ thế nào. Cô đành đợi, cố gắng đợi, cho tới khi chắc chắn bên ngoài không còn tiếng động nào nữa, cô mới lén la lén lút cúi thấp đầu, đổ mặt đi ra ngoài.

Ai ngờ vừa ra thì gặp một vị khách bước vào, người đó nhìn cô mấy giây như gặp phải ma vậy.

Thật là muốn chết mà!

Cuối cùng cũng trở về bàn, Lâm Uyển Bạch cảm giác lòng bàn tay mình ra đầy mồ hôi lạnh.

Tiêu Vân Tranh đợi cũng hơi sốt ruột: "Sao lâu quá vậy, ngã trong đó à?"

"Không..."

"Sao mặt em đỏ quá vậy?"

"Dạ..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập: "Ban nãy em không cẩn thận, đi nhầm nhà vệ sinh nam..."

"Ha ha ha..." Tiêu Vân Tranh phá lên cười, không chút khách khí.

Lâm Uyển Bạch lại càng ngượng ngập hơn, quay ra nhìn cửa sổ một cách thiếu tự nhiên. Giám đốc nhà hàng niềm nở tiễn khách.

Nhìn theo cái bóng cao lớn đó, cô bỗng dung cảm thấy.

Câu nói cuối cùng của anh là ý gì nhỉ?

~Hết chương 28~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trùng hợp quá

Từ trên xe buýt bước xuống, Lâm Uyển Bạch đi vào khu nhà giàu.

Mỗi lần tới đây, cô đều cảm thấy áp lực nặng nề. Từng khu biệt thự xung quanh đều là những thứ xa xôi cô không bao giờ có thể với tới. Nhưng trước năm 8 tuổi, cô cũng từng sống ở đây, đạp xe lao đi trên con đường này, quay đầu lại là có thể nhìn thấy nụ cười của mẹ, vậy mà bây giờ âm dương cách biệt...

"Nghiep chuong, sau này đừng hòng lấy thêm một xu nào của nhà họ Lâm nữa!"

Giọng nói phẫn nộ của Lâm Dũng Nghị như vẫn còn vang vọng bên tai, cơn đau của cú tát bên má vẫn còn chưa nguôi.

Nhưng ca phẫu thuật của bà ngoại cần rất nhiều tiền, cô buộc phải mặt dày quay trở lại đây.

Lâm Uyển Bạch đưa mắt nhìn toàn bộ căn biệt thự, hít sâu một hơi rồi tiến vào như mọi khi.

Có điều, cô còn chưa kịp bước hẳn vào phòng khách thì đã bị thám Vượng chặn lại ngoài cửa: "Đại tiểu thư, cô có việc gì vậy?"

"Tôi tới tìm bố tôi." Lâm Uyên Bạch trả lời.

"Vậy thì không may rồi, ông không có nhà!"

"Không sao, tôi đợi được!"

Thân hình phiêu nhiên của thám tử Vương đứng chặn trước cửa, hoàn toàn không có ý nhường bước: "Thật xin lỗi! Đại tiểu thư, ông đã có lệnh trước, không cho phép cô bước vào nhà nữa! Mong cô đừng làm khó đám người làm chúng tôi!"

Quả nhiên là nói một không nói hai, không nề tình chút nào.

"Được." Lâm Uyên Bạch cắn răng, quay lưng đi nhưng không thể ra về: "Vậy tôi sẽ đứng ngoài này đợi."

Thám tử Vương thấy vậy cũng không tiện đuổi, đành mặc kệ cô, đóng sầm cửa lại.

Tuy rằng đã tới cuối hè nhưng lúc này là ban trưa, nắng vẫn rất gắt gao. Cho dù là đứng dưới trời râm mát, Lâm Uyên Bạch cũng chẳng thể đứng quá lâu. Cô đành ngồi sụp xuống, không ngừng xem đồng hồ.

Một loạt tiếng còi xe inh ỏi ầm ĩ vang lên.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên nhìn, thấy một chiếc xe mui trần bốn chỗ màu đỏ đang ngông nghênh đi tới.

Đầu xe sắp đâm thẳng vào biệt thự rồi, bánh xe tạo thành hai vệt chà mạnh xuống nền đất, ở nhà họ Lâm có thể hung hăng tới mức này ngoài Lâm Dao Dao ra còn ai vào đây.

Lâm Dao Dao chẳng mấy chốc cũng đã nhìn thấy cô, ánh mắt bỗng chốc hơi nheo lại.

Sau khi một chút bức bối lướt qua, Lâm Dao Dao nện đôi giày cao gót đi tới trước mặt cô: "Lâm Uyên Bạch, chị lại tới vòi tiền đây à?"

Lâm Uyên Bạch im lặng.

"Bố không có nhà, chị không biết à?" Lâm Dao Dao đánh mắt nhìn vào trong.

"Tôi có thể đợi." Lâm Uyên Bạch nói.

"Vậy e là chị phải mất công chờ đợi rồi!" Lâm Dao Dao đứng khoanh tay, giữ vững tư thế bề trên: "Sinh nhật mẹ tôi, bố tôi đặc biệt dành thời gian để đi nghỉ mát chúc mừng bà, chưa đến một tuần chưa thể về đâu."

"Nghỉ mát?" Lâm Uyên Bạch nhún mày.

Chẳng trách cô gọi cho Lâm Dũng Nghị n cuộc mà cuộc nào cũng thông báo máy bận.

"Chị thiếu tiền lắm à?" Lâm Dao Dao bắt được chút hụt hẫng và lo lắng của cô, trong lòng nảy ra một kế: "Thế này đi, chỉ cần chị giúp tôi làm chút chuyện, tôi có thể cho chị tiền..."

Lâm Uyên Bạch thẳng thừng từ chối: "Khỏi cần đi!"

Không dung lại tỏ ra nhiệt tình, cô còn lâu mới tin Lâm Dao Dao tốt bụng đến vậy. Ôm lấy đầu gối, cô đứng dậy bỏ đi.

Lâm Dao Dao trừng mắt nhìn theo bóng lưng Lâm Uyên Bạch, rồi rút di động ra, nheo mắt lại nói: "A lô, tôi đây! Giúp tôi làm một việc..."

Đêm xuống, đường phố lên đèn.

Chiếc taxi vừa đỗ vững, Lâm Uyên Bạch đã đẩy cửa xe, rào bước đi vào một nhà hàng sang trọng.

Vừa xót xa cho tiền taxi, cô vừa sửa sang lại quần áo. Cô nhận được điện thoại của quản lý công ty. Người đồng nghiệp vốn dĩ phải tới tiếp khách hôm nay bỗng dưng có việc đột xuất, nên yêu cầu cô tới tiếp ứng khẩn cấp, nếu không cô sẽ bị đuổi việc.

Tuy rằng Lâm Uyên Bạch không tình nguyện nhưng cũng đành đổi ca với nhân viên trong quán bar để vội vàng tới đây.

Cô đẩy cửa ra, bên trong thức ăn đã được bày biện hết lên chiếc bàn xoay, xung quanh bàn có vài ba người, đều mặc áo vest quần Âu chỉnh tề, trông có vẻ đều là cấp lãnh đạo.

"Tiểu Lâm, em tới muộn rồi, mau mời Hoắc tổng hai ly để chuộc tội!" Vị quản lý ngồi ngay bên cạnh cửa sổ lập tức đứng dậy, kéo cô đi vào trong.

Lâm Uyên Bạch ngược mắt lên, bốn mắt chạm nhau.

Người đàn ông trầm tĩnh cất giọng uể oải: "Trùng hợp quá."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hoắc tổng giao cho cô đấy

Hoắc Trường Uyên ngồi vắt vẻo, dựa ra sau ghế với vẻ lười biếng, có thể nhận ra địa vị của anh giữa những vị tổng giám đốc ở đây.

Trong tay anh vẫn kẹp điều thuốc, đã tích cả một đoạn tàn dài.

Khi nói câu này, anh khẽ gạt tàn thuốc, rồi ngậm lại vào miệng. Đôi mắt thâm trầm hơi nheo lại vì làn khói xộc lên. Dưới ánh đèn, trông anh càng trưởng thành và đầy quyến rũ.

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi.

Người quản lý kéo tay cô, nét mặt rạng rỡ: "Hoắc tổng và Tiểu Lâm quen nhau à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mơ hồ đáp lại.

Ngữ khí hờ hững nhưng lại toát ra vài phần mờ ám.

Không biết có phải là anh cố tình không, Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, nhưng lại không thể phủ nhận khi đối diện với vẻ kích động của quản lý.

"Vây thì quá tốt rồi! Tiểu Lâm, cô mau ngồi xuống bên cạnh Hoắc tổng đi!" Vị quản lý kéo tuột cô vào trong, bắt chấp ấn cô xuống chỗ ngồi bên cạnh Hoắc Trường Uyên, đồng thời kê tai thì thầm: "Hoắc tổng là một nhân vật quan trọng, cô phải tiếp đãi cẩn thận cho tôi!"

"Tôi hiểu rồi..." Lâm Uyên Bạch đành phải gạt đầu.

Dưới ánh mắt uy hiếp mạnh mẽ của quản lý, cô cúi mặt nâng ly rượu lên: "Hoắc tổng, để tôi rót rượu cho anh."

Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô, rồi dập tắt điều thuốc trong tay.

Khi đón lấy ly rượu, chẳng biết là cố tình hay vô ý, ngón tay gầy mảnh của anh lướt qua tay cô, sau đó anh ngừng đầu uống cạn.

Trên bàn tiệc vang lên những tiếng hoan hô, chỉ có Lâm Uyên Bạch rút tay lại rất nhanh như phải bóng.

Sau ba tuần rượu.

Cả đám người từ trong nhà hàng đi ra, Lâm Uyên Bạch đi cuối cùng.

Trong bữa tiệc, cô cũng đã uống rượu, nhưng cộng dồn lại chẳng qua cũng mới được ba ly, đa phần cô chỉ ngồi rót rượu cho Hoắc Trường Uyên. Đường như cũng vì chuyện này mà người khác không yêu cầu cô quá nhiều...

Khi cô vừa đi tới bên lề đường đứng lại thì có ai đập mạnh vào vai.

Mùi rượu nồng nặc phả vào mũi, người quản lý cẩn thận dìu Hoắc Trường Uyên tới rồi giao lại cho cô: "Tiểu Lâm, Hoắc tổng giao lại cho cô đấy!"

"Quản lý, tôi..."

Lời từ chối của Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp cất lên, người quản lý đã ngang nhiên bỏ đi.

Các vị khách khác đều đã lên xe riêng và lần lượt ra về, bên đường chỉ còn lại một chiếc taxi. Cô nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy bóng dáng người trợ lý Giang Phóng đâu cả, còn Hoắc Trường Uyên thì say mềm, từ đầu tới cuối không thấy ngừng lên.

Không còn cách nào khác, Lâm Uyên Bạch đành dìu tạm anh vào trong xe rồi tính tiếp.

Chiếc taxi chậm chậm lăn bánh dưới những ánh đèn đường. Sau khi sắp vòng một vòng trên con đường Tam Hoàn, cuối cùng người tài xế cũng không nhịn được nữa: "Cô à, chúng ta rốt cuộc đi về đâu vậy?"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch cắn môi, khổ não nhìn Hoắc Trường Uyên đang nhắm nghiền mắt nằm bên cạnh.

"Hoắc tổng? Anh Hoắc?"

Không có tiếng trả lời, cô bèn thử đẩy người anh: "Này! Này này..."

Cô ra sức đẩy nhưng vẫn không có phản ứng gì.

Đúng là say như chết rồi!

Lâm Uyên Bạch hơi đau đầu, không biết nên xử lý thế nào.

Ban nãy cô có lục túi của Hoắc Trường Uyên nhưng không tìm thấy ví tiền hay chứng minh thư, chiếc di động duy nhất tồn tại cũng tắt nguồn. Lúc từ pub đi ra vội vàng, cô cũng không mang theo chứng minh thư, không thể đưa tạm anh tới khách sạn nào đó. Mấy nhà khách làm ăn phi pháp thì đúng là có thể thương lượng không cần chứng minh thư.

Cô bất giác quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên.

Chiếc áo vest thủ công màu đen, chiếc cà vạt hơi nói lỏng đang đưa trên ngực, nhìn lên trên là yết hầu của anh, cương nghị nhưng không thô kệch. Mỗi một đặc điểm đều nổi bật, ngay cả lúc say vẫn toát lên vẻ quyền quý.

Mấy nhà khách kia đa phần đều lộn xộn, tạp nham, bẩn thỉu...

Lâm Uyên Bạch có phần không đành lòng, hơn nữa người tài xế phía trước vẫn đang nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Cô ngừng lại mấy giây để cân nhắc, rồi cắn răng đọc địa chỉ nhà mình: "Lát nữa anh có thể giúp tôi một việc không?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tự em tìm tới

Nơi Lâm Uyên Bạch sống là khu nhà cũ kỹ nhất Băng Thành.

Cô sống ở tầng cao nhất tòa nhà sáu tầng, không có thang máy, hành lang cũng rất bé hẹp. Nếu không có tài xế taxi giúp đỡ, cô thật sự không có thể di chuyển nhờ nhờ của Hoắc Trường Uyên vào tận trong nhà.

Có một lúc nào đó, Lâm Uyên Bạch đã hoài nghi anh giả vờ say.

Nhưng suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên thực sự không mở mắt lần nào, ngay cả một tiếng hậm hừ cũng không có, dường như có vút anh ở vệ đường anh cũng sẽ không phản kháng.

Lúc đặt anh lên chiếc giường đơn nhỏ bé của mình cũng là khi Lâm Uyên Bạch vã mồ hôi.

Đây là căn nhà cô thuê từ sau khi bà ngoại đổ bệnh, từ trước tới nay chỉ có mình cô ở. Ngoài cô bạn thân Tang Hiểu Du ra thì chưa có người lạ nào từng đến, nói chi tới đàn ông.

Mùi hương nam tính mạnh mẽ tỏa lan khắp căn phòng nhỏ, một cảm giác xa lạ, kỳ quặc.

Cô ngồi tít ở cuối giường nhìn anh vài phút, xác nhận anh không nhúc nhích dù chỉ là một ngón tay, Lâm Uyên Bạch mới yên tâm ôm quần áo đi ngủ.

Nhưng trước khi đóng cửa phòng ngủ lại, cô vẫn rút chìa khóa ra, khóa lại.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch dậy từ sớm.

Cô ngủ không ngon lắm, vì cứ có cảm giác một giây nữa Hoắc Trường Uyên sẽ phá cửa lao ra.

Giờ vẫn còn sớm, tuy là cuối tuần nhưng Lâm Uyên Bạch không hề nhàn nhã, buổi sáng cô còn phải đi làm nhân viên tiếp thị bán thời gian.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi, Lâm Uyên Bạch áp chặt tai vào cửa rất lâu, bên trong hoàn toàn không có động tĩnh gì. Cô cẩn thận xoay chìa khóa trong do dự rồi đẩy cửa ra.

Trên chiếc giường đơn, cơ thể to lớn của Hoắc Trường Uyên có phần chật chội.

Lâm Uyển Bạch bắt giấc lại gần hơn một chút.

Trong lúc say ngủ, đôi mày của anh vẫn nhíu lại, vẫn toát ra vẻ lạnh lùng, xa cách.

Anh vẫn nằm nguyên như tối qua, nhưng chẳng biết cả vật bị quăng đi đâu rồi, mấy chiếc cúc áo đều đã bung ra, từng đường rãnh cơ bắp dưới ánh bình minh khiến người ta chỉ muốn phạm tội.

Lâm Uyển Bạch ngấm ngấm mấy giây rồi hoảng loạn quay đi, vành tai nóng rực.

Nhưng cũng không thể để anh ngủ mãi như thế. Cô đành rướn người qua, hắng giọng: "Này! Hoắc tổng, anh Hoắc... Anh dậy đi..."

Bàn tay vươn ra bất ngờ bị nắm chặt.

Lâm Uyển Bạch giật mình, sững sờ nhìn Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã tỉnh từ lúc nào, trong đôi mắt sâu không có một chút ngái ngủ, đang nhìn cô chăm chăm không chớp.

Anh dùng sức kéo, ngay lập tức cả người cô ngã vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Một tư thế nam trên nữ dưới không thể mờ ám hơn, gần tới mức cô nhìn thấy được mấy sợi râu mới nhú ra trên cằm anh, và mỗi lần yết hầu chuyển động lên xuống.

Trái tim cô như ngừng đập giây lát, ba giây sau thì bắt đầu đập điên cuồng.

Máu huyết tựa hồ có thể trào lên đỉnh đầu trong khoảnh khắc.

"Anh anh anh..." Lâm Uyển Bạch lại lắp bắp.

Dưới nắng sớm, khuôn mặt mộc vừa rửa sạch sẽ của cô chỉ thoang thoang một mùi sữa rửa mặt, mềm mại tới mức tưởng có thể vắt ra nước.

Nhất là ánh mắt vừa kinh hoàng vừa sợ sệt cùng đôi môi nhỏ xinh xinh ấy, đối với Hoắc Trường Uyên chính là một sự kích thích vô hình...

Bàn tay trái của Hoắc Trường Uyên giữ chặt vòng eo thon của cô, tay phải đặt sau gáy cô, khi ánh mắt anh sầm lại, tay phải cũng đồng thời dùng sức ấn cô xuống: "Lâm Uyển Bạch, lần này chính em tự tìm tới tôi đấy."

... Không phải!

Lâm Uyển Bạch cứ thế giương mắt nhìn môi mình áp vào môi anh.

Mặt cô đỏ hồng lên, những lời phản bác bị nuốt trọn, chỉ còn lại những tiếng thở khe khẽ bật ra.

Cô không giãy ra được, không né tránh được.

Lâm Uyển Bạch bị hôn tới ngất thở, trong mơ màng cô chỉ có một suy nghĩ.

Anh còn chưa đánh răng mà...

*Spoil: "Anh Hoắc, lúc trước anh nói muốn tôi theo anh... Tôi đồng ý." Lâm Uyển Bạch cắn chặt răng, gờ tay cời từng chiếc cúc áo một...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Em bận rộn quá nhỉ

"Cốc cốc cốc!"

Bầu không khí đang nóng dần lên trong phòng bị tiếng gõ cửa bất ngờ phá vỡ.

Lâm Uyển Bạch mơ màng mở mắt ra, mới phát hiện chẳng biết mình đã bị Hoắc Trường Uyên đẩy xuống dưới từ lúc nào. Anh đang đè chặt chẽ lên cơ thể cô, bàn tay ban nãy còn giữ sau gáy cô cũng không biết từ lúc nào đã chuyển sang nắm nơi mềm mại...

Cô đẩy mạnh anh ra: "Có người!"

Cô gần như bật dậy khỏi giường, rồi chạy vội ra cửa chính.

Trong lúc đó cô vừa khăn trang chỉnh trang lại quần áo, vừa đưa tay áp lên gò má nóng rực.

Ban này cô bị làm sao thế nhỉ?

Lẽ nào bị anh cợt nhả nhiều rồi, cô bỗng dưng chìm đắm...

Lâm Uyên Bạch ra sức lắc đầu, bước chân cũng rào nhanh hơn một chút, cũng may có người tới gõ cửa kịp thời.

Sau khi mở cửa ra, cô sững người.

"Tiêu Vân Tranh?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc, nhìn về phía người đàn ông mới sáng sớm đã tới nhà: "Sao anh lại..."

Tiêu Vân Tranh vẫn mang điệu bộ một cậu ấm băng băng, ôm cánh tay đứng dựa vào cạnh cửa: "Tối qua anh đánh bài thông đêm, vừa hay lại chơi ở gần nhà em, đói bụng quá nên tới tìm em, rủ em ăn sáng!"

Lâm Uyên Bạch cũng đã nhìn thấy giỏ bánh bao nóng hổi trong tay anh ấy.

Đối với việc Tiêu Vân Tranh biết nhà mình, cô cũng không quá hoảng hốt. Lúc trước có lần tan làm ở quán bar vô tình gặp nhau, anh đã tiện đường cho cô quá giang.

Lâm Uyên Bạch đang định nhường đường cho anh vào thì chợt khựng lại.

Bây giờ trong nhà đâu chỉ có mình cô...

Tiêu Vân Tranh đứng thẳng lên: "Em còn không mời anh vào nhà sao?"

Lâm Uyên Bạch đứng yên, đang ấp úng không biết dùng cớ gì để lấp liếm thì sau lưng bỗng vang lên tiếng bước chân trầm ổn.

Cả hai người đều đồng thời nhìn qua. Cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên dần dần xuất hiện, áo vest và cà vạt đều được vắt lên khuỷu tay. Cúc áo sơ mi chưa được cài lại hết, để lộ một khoảng ngực nhỏ màu vàng đồng, toát lên vài phần phóng đảng.

Có điều, sự hùng hực trong ánh mắt đã tan biến, thay vào đó là sự lạnh lẽo.

"Anh ấy..."

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, cũng không biết nên giải thích với ai.

Hoắc Trường Uyên đã đi tới trước mặt họ. Anh cao hơn Tiêu Vân Tranh nửa cái đầu, cũng làm giảm nhiệt bầu không khí tại đây.

Khung cảnh ba người vào buổi sáng sớm quả thật rất ngượng ngập, nhất là khi một người đứng ngoài cửa, một người đứng trong cửa. Lâm Uyên Bạch bị kẹp ở giữa cũng cảm thấy hốt hoảng nghẹt thở.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt nhìn Tiêu Vân Tranh, rồi lại quay sang nhìn cô, con lạnh lẽo nơi đáy mắt càng thêm đậm, sau đó anh cười khẩy: "Ha, Lâm Uyên Bạch, em bận rộn quá nhỉ!"

Lâm Uyên Bạch nhú mày, bị kích động bởi những lời anh nói.

Cô cuộn chặt tay lại, còn chưa lên tiếng thì Hoắc Trường Uyên đã đi vượt qua cô, xuống dưới nhà.

Cánh cửa lại được đóng vào, Lâm Uyên Bạch và Tiêu Vân Tranh lần lượt đi vào trong.

Từ lúc Hoắc Trường Uyên xuất hiện, sau cơn sững sờ, Tiêu Vân Tranh vẫn chưa nói lời nào, chỉ cụp mắt xuống không biết đang nghĩ chuyện gì.

Trầm mặc một lúc lâu, lúc này anh ấy mới hỏi: "Lâm Uyên Bạch, em và anh ta có quan hệ gì?"

"Không phải như anh nghĩ đâu!" Lâm Uyên Bạch cắn môi, nhấn mạnh giải thích đơn giản chuyện tối qua: "Em và anh ta chỉ gặp nhau trên bàn tiệc..."

Nghe xong, Tiêu Vân Tranh trầm ngâm giây lát, không nói thêm gì nữa.

Lồng bánh bao vẫn đang tỏa khói nghi ngút.

Lâm Uyên Bạch ngồi gặm vỏ bánh, nghĩ tới thái độ và lời nói của Hoắc Trường Uyên trước khi đi.

Có phải anh thật sự hiểu lầm chuyện gì không...

Tiêu Văn Tranh cầm đầu gõ vào đầu cô: "Lâm Uyển Bạch, em ngăn người ra nghỉ gì vậy!"

"À không..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoặc Trường Uyên hiểu lầm thì liên quan gì tới cô chứ?

Tuy nghĩ như vậy nhưng bàn tay siết chặt đặt trên đầu gối của cô vẫn mãi chưa buông ra.

Đêm dần khuya.

Lớp thảm lông dài cao cấp theo đúng tiêu chuẩn khách sạn, bước lên cũng tự động hút hết mọi âm thanh.

Trên bức tường hành lang cách đó khoảng mười bước chân có một chiếc gương dài được khảm lên. Lâm Uyển Bạch trong trang phục nhân viên phục vụ đang nhìn vào đó, sửa lại cổ áo sơ mi.

Cô vuốt phẳng lại nếp nhăn, rồi đón lấy chiếc khay từ người đồng nghiệp mặc đồng phục giống hệt bên cạnh, cảm kích nói: "Tiểu Tịnh, tôi thật sự không biết nên cảm ơn cô thế nào! Cô lại giúp tôi tìm được một cơ hội kiếm tiền tốt như vậy. Khi nào kết thúc được lĩnh tiền, tôi nhất định mời cô một bữa ngon!"

Cô nhấn mạnh chữ "lại" vì đây chính là người đồng nghiệp giới thiệu cho cô công việc phục vụ trên du thuyền đợt trước.

Tuần trước người này hỏi cô có một công việc tương tự có làm hay không, chỉ cần làm liền hai ngày cuối tuần nhưng thù lao còn nhiều hơn đợt trước một ít. Một chuyện tốt như vậy dĩ nhiên không thể bỏ qua. Cô không suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

"Trời ơi, tôi cũng tiện thì giúp thôi mà." Cô đồng nghiệp tên Tiểu Tịnh xoa tay.

Lâm Uyển Bạch mỉm cười, hai người họ tiếp tục đi tới căn phòng được chỉ định.

Khi tới cửa phòng, Tiểu Tịnh giữ cô lại: "Tiểu Bạch, tôi bỗng nhiên đau bụng quá muốn đi vệ sinh, cô vào đó trước đi, tôi quay lại ngay!"

"Được thôi!" Lâm Uyển Bạch gật đầu không chút nghi ngờ.

Sợ khách đợi lâu không vui, cô lập tức mở cửa phòng, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt chột dạ của Tiểu Tịnh.

Lâm Uyển Bạch bê khay đi vào trong, vẫn làm theo đúng phận sự của mình. Nhưng bầu không khí bên trong có vẻ khác hôm qua, hoàn toàn không giống một nơi cần rót trà tiếp nước.

Trên chiếc sofa ở gian ngoài, các vị tổng giám đốc ai nấy đều sơ mi không chỉnh tề, có người thậm chí chỉ quần khăn tắm. Bên cạnh có một đến hai cô gái phục vụ, đang làm những chuyện không thể miêu tả...

Người đàn ông thì thờ dốc, những cô gái thì cười đon đả dâm dăng.

Cảnh tượng thật sự rất khó nhìn. Lâm Uyển Bạch lập tức quay đi.

Cô nghi ngờ không biết mình có đi nhầm phòng không. Cô định ra ngoài đã rồi tính tiếp nhưng chiếc khay trên tay bỗng rơi xuống đất, rượu vang rơi vỡ đầy thảm. Người đàn ông ngồi ngoài cùng háo sắc giữ rịt tay cô lại.

Chuyện này đã từng xảy ra nên Lâm Uyển Bạch lập tức theo đà rút tay về.

Đối phương giữ rất chặt, cô đang dùng sức kéo thì cửa phòng bất ngờ bị đá tung ra. Bốn năm người mặc thường phục xông vào: "Cảnh sát đây, tất cả ngồi yên! Bất giữ mại dâm!"

...

Cả đám người âm ỉ ồn ào vây kín trước đại sảnh khách sạn.

Chốc chốc lại có những âm thanh như "bán dâm", "đĩ thõa" vọng ra.

Cảnh tượng này Lâm Uyển Bạch chỉ mới nhìn thấy trên tivi. Lúc đó cô từng thấy rất nhiều cô gái ăn mặc hở hang, mặt bị làm mờ vẫn còn thỏ thẻ không hiểu, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình cũng có ngày rơi vào tình cảnh ấy.

Tay chân Lâm Uyển Bạch lạnh ngắt, cô chưa từng hoảng sợ như vậy.

Cô rất muốn ngụy biện cho bản thân, nhưng không một ai nghe cô nói, tất cả đều bị đưa hết đèn đèn cảnh sát lấy lời khai.

Cô cũng cúi đầu và bị đưa ra khỏi khách sạn như mọi người, bỗng có một hình bóng quen thuộc lướt qua.

Lâm Uyển Bạch kích động quay lại nhìn, thấy bóng dáng cao lớn và khuôn mặt cương nghị của người đàn ông.

Giây phút định lên tiếng, cô chợt nhớ tới thái độ lạnh lùng đi lướt qua của anh trong quán bar dạo nọ và cả nụ cười khẩy khi đứng trước cửa nhà, cô lại thôi, không phát ra một âm thanh nào nữa.

Cô bị người cảnh sát đứng sau đẩy một cái, sau đó bị áp lên xe cảnh sát.

Giang Phóng quay đầu nhìn ra ngoài cánh cửa xoay, do dự nói: "Hoắc tổng, đó hình như là cô Lâm.."

Hoắc Trường Uyên ấn tắt điện thoại, đôi mày chợt nhíu lại...

~Hết chương 32~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Quá tam ba bận

Lâm Uyển Bạch và cả đám người bị dẫn về được yêu cầu ngồi xổm thành một hàng, dựa lưng vào tường trong đồn cảnh sát.

Sau đó, từng người lần lượt bị đưa đi lấy lời khai và thông báo cho người thân. Khi tới lượt mình, cô chợt phát hiện mình chỉ có thể tìm tới nhà họ Lâm. Nhưng di động của Lâm Dũng Nghị liên tục tắt máy, nhất thời giữa thế giới rộng lớn này, cô chẳng tìm được một người nào để dựa dẫm.

Số điện thoại trong danh bạ không nhiều, một cái tên chợt nhảy ra.

Khoảnh khắc đầu kia bắt máy, trái tim Lâm Uyển Bạch tưởng chừng cũng nhảy dựng lên: "Tiêu Vân Tranh, là em đây!"

"Lâm Uyển Bạch?" Tiếng nhạc ở phía Tiêu Vân Tranh có hơi ồn ào.

Lâm Uyển Bạch nhìn những gương mặt nghiêm nghị của những người mặc cảnh phục đứng xung quanh, bàn tay càng nắm chặt di động hơn: "Anh có thể giúp em một việc không? Em gặp chút phiền phức, bây giờ đang bị đưa tới đồn cảnh sát..."

Cô gấp gáp nói cho xong, không kịp đợi Tiêu Vân Tranh hỏi đáp, nữ cảnh sát đứng bên đã thúc giục cô ngắt máy.

Lấy xong lời khai, khai báo rõ ràng toàn bộ sự việc, cô những tưởng sẽ được thả ra nhưng không ngờ lại bị đưa vào một căn phòng khác.

Diện tích chỉ khoảng mười mét vuông, vô cùng bí bách, tuy có một ô cửa thông gió nhỏ xíu nhưng bên trên đều là những lan can sắt vững chắc. Trong phòng có khoảng hơn mười cô gái, rõ ràng là đang bị giam giữ, lớn nhỏ đủ cả.

Lâm Uyển Bạch tựa vào khung cửa sổ, ôm vai ngồi sụp xuống, mồ hôi lạnh trong tay chưa hề ngừng rỉ ra.

Từ nhỏ tới lớn, cô vẫn luôn là đứa trẻ thật thà, chưa bao giờ vào mấy nơi như thế này, nói không sợ hãi là việc hoàn toàn không thể.

Bỗng nhiên có tiếng đế giày cao gót nện xuống nền gạch lạnh lạnh vang lên, từ xa tới gần.

Cô cảm giác có một bóng đen trùm xuống. Lâm Uyển Bạch ngước lên theo phản xạ. Qua lan can, cô nhìn thấy một khuôn mặt không thể quen thuộc hơn, được trang điểm xinh đẹp, và vẫn luôn kiêu hãnh như một con công.

Lâm Dao Dao nhẹ nhàng vuốt phụ kiện trên chiếc túi hàng hiệu, cao giọng nói: "Lâm Uyển Bạch, tôi đã nói rồi, sẽ có một ngày tôi cũng sẽ khiến chị nếm mùi vào đồn cảnh sát ngồi!"

"Thì ra là cô!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng, hiểu ra mọi chuyện trong chớp mắt.

Chẳng trách từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, cô không tìm ra được cô Tiểu Tịnh kia để chứng minh sự trong sạch của mình, thì ra mọi chuyện đều là một cái bẫy.

"Sao hả? Mùi vị cũng đâu tệ lắm!" Lâm Dao Dao cười càn lúc càng sáng khoái, ánh mắt cũng đầy đắc ý: "Lâm Uyển Bạch, chị cứ ngồi đây từ từ hưởng thụ đi, chưa đủ mười lăm ngày, chị đừng hòng ra khỏi đây!"

Trái tim Lâm Uyển Bạch như vừa đập lỗ nhịp.

Cô nhìn chăm chăm theo bóng Lâm Dao Dao ngông nghênh bỏ đi, việc cô có thể làm chỉ là giận dữ siết chặt thanh lan can lạnh lẽo.

Trong phòng không có đèn, chỉ ánh sáng ngọn đèn hành lang hắt vào qua ô cửa sổ. Những người khác hoặc ngồi hoặc nằm, trông đều không tử tế gì. Trong không khí cũng toát lên những hơi thở áp lực và tuyệt vọng.

Lâm Uyên Bạch vòng tay ôm lấy vai mình, vùi mặt vào đầu gối.

Từng giây từng phút trôi qua.

Trong đêm tối, tiếng cánh cửa sắt bị kéo ra vô cùng chói tai. Lâm Uyên Bạch ngồi nguyên một tư thế quá lâu, đến lúc được kéo lên, bước chân còn có phần loạn choạng.

Sau khi ra ngoài, thấy nữ cảnh sát lên tiếng, cô vừa bất ngờ vừa nghi hoặc hỏi: "Tôi đi được rồi sao?"

"Phải." Cô cảnh sát gạt đầu.

"Đã điều tra rõ ràng rồi sao?" Lâm Uyên Bạch vẫn có phần khó tin.

"Đâu còn cần điều tra nữa!" Cô cảnh sát cười cười, ngữ khí rất khách khí: "Cô Lâm, có người đã ra mặt giúp cô rồi, chỉ là chuyện của một câu nói thôi mà!"

Lâm Uyên Bạch sững người, cô chợt nhớ tới cuộc điện thoại với Tiêu Văn Tranh.

...

Từ Cục cảnh sát đi ra, trên đường gần như không còn ai nữa.

Chút ánh sao xa xăm chẳng thể sưởi ấm nỗi đêm nặng nề này. Lâm Uyên Bạch ôm vai, chậm rãi bước từng bước. Cô đi ra chưa được hai, ba mét, bỗng có tiếng còi xe vang lên.

"Bíp..."

Lâm Uyên Bạch quay đầu, nhìn thấy một chiếc Land Rover màu trắng.

Chiếc xe rất sạch sẽ, càng trở nên nổi bật dưới trời đêm.

Lâm Uyên Bạch liếc nhìn năm số "8" trên biển xe, bây giờ đã không còn dễ gặp những chiếc xe không có chữ trên biển nữa rồi.

Cô nhìn tiếp lên trên, quả nhiên, qua tấm kính mui xe, cô nhìn thấy một gương mặt đàn ông cương nghị quen thuộc, con người u tối đang nhìn cô như muốn đâm xuyên.

Cô nhú mào, dường như đã trở thành một định luật.

Mỗi lần cô thăm hại là đều sẽ gặp anh.

Hoắc Trường Uyên tiến lên, đi ngang bằng với cô rồi hạ kính xe xuống: "Nửa đêm nửa hôm, cô đi lang thang như ma vậy!"

Lâm Uyên Bạch làm như không nghe thấy, tiếp tục tiến về phía trước.

Hoắc Trường Uyên ấn còi mấy lần, thấy cô tảng lờ, giống y như lần đầu tiên gặp mặt vậy, anh bèn nhấn ga sau đó đỗ ngang xe trước mặt cô.

"Lên xe!"

Lâm Uyên Bạch nhìn trước sau con đường, không thấy bóng một chiếc taxi nào.

Trong chốc lát sẽ không thể nào bắt được xe, cô cũng không muốn lằng nhằng với anh bèn mở cửa xe.

Không cần cô báo địa chỉ, Hoắc Trường Uyên từng đưa cô về, thậm chí ở lại nhà, nên anh vòng xe ngay ngã tư đường một cách thuần thục.

Cả đoạn đường dài im lặng, Lâm Uyên Bạch đều quay mặt ra nhìn cửa sổ, tựa trán lên lớp kính. Vì cảnh giác người ngồi bên, cô cố gắng không ngủ gật, nhưng vẫn mệt mỏi nhắm mắt lại.

Mặc dù đã được ra khỏi Cục cảnh sát, nhưng tay cô vẫn chưa hết mồ hôi.

Trải nghiệm tối nay đối với cô có thể nói là cả đời khó quên, thậm chí lạnh lẽo tới mức cô không muốn nhớ lại.

Nhưng có rất nhiều mảnh vụn vẫn lấp đầy não bộ. Trong mơ màng, dường như ai kia cố tình phanh gấp, khiến trán Lâm Uyên Bạch đập vào kính cửa xe.

Cảm giác đau đớn ập tới, cô mở mắt ra, chiếc Land Rover đã dừng lại trong khu nhà cũ.

Lâm Uyên Bạch không tính toán chuyện ấy với anh, cô còi dây an toàn: "Anh Hoắc, cảm ơn anh đã đưa tôi về."

"Đừng khách khí." Hoắc Trường Uyên cất giọng hồ hững.

Lâm Uyên Bạch đẩy mấy cái mà cửa không bật ra.

Có làn khói thuốc trắng xóa bay tới, cô đành quay đầu sang nhìn Hoắc Trường Uyên.

Hoắc Trường Uyên kẹp thuốc ở đầu ngón tay, anh cúi đầu nhìn chằm chằm đổ cháy trên đầu lọc rồi hỏi: "Sao lại vào trong đồn cảnh sát?"

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng.

"Tự soi gương xem giờ trông em ra cái hình thù gì!" Hoắc Trường Uyên giơ tay, gạt tấm gương trước mặt cô xuống.

"..." Lâm Uyên Bạch mím chặt môi.

Chiếc gương sáng loáng chiếu rõ mái tóc bù xù như tổ quạ của cô.

Trên người vẫn là bộ đồng phục nhân viên phục vụ từ trong khách sạn ra, cổ tay và vạt áo đều nhăn nhúm.

"Sao không nói gì cả?"

Lâm Uyên Bạch quay đi: "Không liên quan tới anh."

Trong tiềm thức, cô không muốn nói với anh. Tuy chỉ bị kẻ khác hăm hại nhưng tội danh "bán dâm" và bị đưa tới đây cũng khiến cô khó mở lời.

"Đây là thái độ của em với tôi đấy à?" Hoắc Trường Uyên bỗng hạ thấp tông giọng.

Lâm Uyên Bạch nhủ mày nhìn qua, phát hiện sắc mặt anh đen đi vài phần, có chút vô duyên vô cớ.

Cô có thái độ gì chứ?

Lẽ nào sau khi bị anh lạnh lùng khinh thường, cô vẫn phải tươi cười niềm nở?

"Ha, em không nói thì tôi cũng biết." Hoắc Trường Uyên rít một hơi thuốc, đuôi mắt mảnh dài nhìn lướt qua cô: "Nếu em thiếu tiền như vậy, không những phải chịu ăn tát, tới quán bar tiếp rượu cười trừ, bây giờ thậm chí sa đọa tới mức vào đồn cảnh sát, vì sao..."

Nói tới đây anh bỗng dừng dừng lại. Hoắc Trường Uyên dập tắt điều điều thuốc, cơ thể rần rỏ đổ về phía cô.

Cả người Lâm Uyên Bạch chợt căng thẳng.

Cánh tay anh rõ ràng chỉ chống lên mép phải chiếc ghế của cô, nhưng cô vẫn ngồi im như bị cố định.

Vì sát lại gần, hơi thở của Hoắc Trường Uyên dễ dàng phả vào gáy cô, bao gồm cả câu nói của anh: "Hay là theo tôi luôn đi? Lâm Uyên Bạch, quá tam ba bận thôi đấy."

~Hết chương 33~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sau này nếu cô cầu xin

Lâm Uyên Bạch hơi ngẩn người.

Đây đã là lần thứ ba anh mở lời, đồng thời còn nhắc "quá tam ba bận".

"Chỉ cần em đồng ý, những chuyện anh đã hứa đều có hiệu lực." Hoắc Trường Uyên giơ tay, ngón tay quẩn vào những lọn tóc lòa xòa bên má cô: "Em phải biết, có biết bao nhiêu cô gái trẻ trung hơn em, xinh đẹp hơn em đều chỉ mong được lọt vào tầm mắt tôi, làm người nên biết thức thời."

Nói tới cuối cùng, ngón tay anh nhẹ nhàng cọ lên gò má cô.

Lâm Uyên Bạch co rụt lại phía sau.

Người đàn ông gần trong gang tấc mặc nguyên một bộ vest, bên trong là chiếc áo sơ mi còn mới nguyên, cúc măng séc cũng là viên đá mã não màu đỏ được lựa chọn tỉ mỉ, ngũ quan cương nghị mà không thô kệch, đi cùng với đó là một ánh mắt sâu hút.

Dù nhìn từ mặt nào, anh đích thực cũng có bản lĩnh khiến phụ nữ phát điên. Lâm Uyên Bạch không hề nghi ngờ sự cuồng vọng trong lời nói của anh ban nãy.

Cô nuốt nước miếng, ép giọng nói của bản thân không bị mê hoặc: "Đáp án của tôi không thay đổi."

"Em đang dùng kế lạt mềm buộc chặt đấy à?" Hoắc Trường Uyên nhũn mày.

"Cái gì?" Lâm Uyên Bạch cũng chau mày lại.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên cong lên một nụ cười lạnh lùng: "Tôi ghét nhất là phụ nữ giờ trò, phụ nữ vẫn nên thật thà một chút sẽ đáng yêu hơn."

Sự tự tôn cô kiên trì một thời gian dài dường như đã bị anh dễ dàng dẫm lên.

"Anh Hoắc!" Lâm Uyên Bạch nghiêng rặng, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh: "Tôi không giờ trò gì với anh hết, tôi cũng chẳng giả vờ lạt mềm buộc chặt! Dù là lần thứ ba hay lần thứ ba mươi, đáp án của tôi cũng sẽ không thay đổi! Có thể có rất nhiều người đứng đó xếp hàng chờ được làm ấm giường cho anh, mong được lọt vào mắt xanh của anh. Nhưng, tôi từ chối!"

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chăm, ánh mắt như một chiếc khóa.

Ở nơi tận cùng của đôi mắt sâu, dường như ẩn hiện một sự đăm chiêu quan sát.

Rất lâu sau, nguồn sức mạnh dồn ép lên cơ thể bỗng nhiên biến mất. Cơ thể tráng kiện một lần nữa quay trở lại ghế lái. Có tiếng bật lửa bật lên, sau đó mùi thuốc lá một lần nữa lan tỏa trong khoang xe chật hẹp.

Trầm mặc giây lát, Hoắc Trường Uyên một lần nữa đánh mắt nhìn cô, trên gương mặt che giấu một ý nghĩ sâu xa: "Chúng ta còn nhiều thời gian, rồi sẽ có ngày em phải cầu xin tôi."

"Yên tâm đi! Sẽ không có đâu!" Hai bàn tay Lâm Uyên Bạch nắm chặt lại kiên định như ngữ khí của cô vậy.

Bầu không khí trong xe trầm đi vài phần.

Không một người đàn ông nào chịu đựng nổi ba lần từ chối của phụ nữ, nhất là một người đàn ông mặt nào cũng ưu tú như anh.

Hoắc Trường Uyên dùng sức rít một hơi thật mạnh, tận sâu trong đáy mắt như bùng lên một ngọn lửa giận dữ chỉ chờ trào ra.

Nhưng khi bờ môi mỏng của anh nhấp máy, thanh âm phát ra vẫn rất bình tĩnh: "Lâm Uyên Bạch, mọi chuyện đừng nói chắc chắn như thế."

"Sau này dù cô có cầu xin tôi, tôi cũng sẽ cân nhắc."

Trái tim Lâm Uyên Bạch chợt run lên.

Bỗng dưng, cô có cảm giác có một móng vuốt vô hình đang thò về phía mình.

Lâm Uyên Bạch trông thấy anh dập tắt điếu thuốc đang hút dở, cảm nhận được sự kiên nhẫn của anh đã cạn kiệt rồi.

"Bây giờ, dứt!"

"..."

Tiếng khóa cửa cạch cạch vang lên. Lâm Uyên Bạch cắn chặt răng, đẩy cửa rời khỏi xe.

Cô trở về căn phòng trên tầng cao nhất, đèn sáng lên, cô nhìn xuống dưới qua ô cửa sổ phòng ngủ, vẫn còn thấy cánh chiếc Land Rover màu trắng hung dữ lao đi.

Đuôi xe chớp nháy vài cái rồi biến mất trong tầm mắt. Nhưng nguồn sức mạnh đầy áp lực kia thì vẫn chưa tan đi. Nó trở thành một nỗi sợ hãi vu vơ trào dâng trong cơ thể...

...

Khi đường phố lên đèn, Lâm Uyên Bạch đã tới quán Pub thay quần áo và làm việc.

Giờ này vẫn còn hơi sớm, không có quá nhiều khách khứa, khá là nhàn nhã.

Lâm Uyên Bạch từ nhà vệ sinh đi ra, thì nhìn thấy trước cửa xuất hiện thêm một bóng hình. Hiếm có dịp người ấy không ăn mặc quá bảnh bảnh, một bộ vest tây trông rất đứng đắn, nhưng nụ cười trên gương mặt thì không có gì thay đổi.

Cô chớp chớp mắt: "Tiêu Vân Tranh? Anh lại tới đây chơi bời à?"

Khi làm việc trong quán Pub này, gặp được Tiêu Vân Tranh là chuyện quá đổi bình thường.

"Hôm nay không phải, anh đặc biệt tới tìm em." Tiêu Vân Tranh giơ tay biểu thị.

"Có chuyện gì vậy?" Lâm Uyên Bạch nhìn anh.

"Lát nữa mười giờ anh bay, phải qua New York công tác. Sự việc khá phức tạp, chắc là phải hai tuần trở lên mới quay về được. Chẳng phải anh đến tạm biệt em sao, tránh để em nhớ anh!" Tiêu Vân Tranh gõ lên mặt đồng hồ.

Lâm Uyên Bạch "xi" một tiếng: "Chẳng trách anh ăn mặc kiểu này!"

"Haizz, chẳng nhẽ anh lại lông bông suốt ngày?" Tiêu Vân Tranh cười xấu xa, ngừng một chút rồi nghiêm mặt: "Lâm Uyên Bạch, anh Phong cũng ở New York đấy, anh qua đó kiếm gì cũng gặp mặt anh ấy... Anh có nên kể chuyện của em cho anh ấy không?"

Nghe được hai chữ ấy, Lâm Uyên Bạch như ngừng thở, nghe được phía sau lắc đầu nguây nguây: "Đừng mà!"

"..." Tiêu Vân Tranh nhún mày nhìn cô.

Lâm Uyên Bạch tỏ ra rất cương quyết: "Tiêu Vân Tranh, anh nhớ kỹ, anh từng hứa với em rồi đấy!"

"Thôi được rồi!" Tiêu Vân Tranh khó xử gật đầu.

Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới yên tâm, nhưng vẫn không kiềm chế được cơn chua xót dâng lên trong lòng.

"Đúng rồi, tối hôm trước em gọi điện thoại cho anh..."

"À!" Lâm Uyên Bạch tự đánh vào đầu mình: "Em suýt quên cảm ơn anh!"

"Cảm ơn chuyện gì?" Tiêu Vân Tranh nghe xong không hiểu.

Thấy vậy, Lâm Uyên Bạch cũng ngẩn người: "Chẳng phải anh gọi điện thoại cho em, sau đó..."

"Hôm trước anh gặp hai chiến hữu cũ, lúc đó đang quẩy trong quán bar, sau đó thì nhận được điện thoại của em. Em hỏi anh có giúp được em không, phía sau thì anh chưa nghe rõ, di động tự nhiên tắt!" Tiêu Vân Tranh nhớ lại rồi hỏi cô: "Nửa đêm nửa hôm em nhờ anh giúp chuyện gì vậy?"

"Không có gì đâu..." Lâm Uyên Bạch ngậy ra giấy lát rồi mới lắc đầu.

Những câu hỏi nghi vấn trong lòng cô mọc lên như nấm.

Không phải Tiêu Vân Tranh thì là ai đây?

Lâm Dao Dao muốn xử lý cô, không thể có chuyện chưa điều tra rõ ràng họ đã thả cô ra. Hơn nữa cô nữ cảnh sát đó nói rõ ràng có người ra mặt thay cô, một câu nói là có thể giải quyết xong..

Rốt cuộc là ai đã giúp cô...

Trước mắt Lâm Uyên Bạch lướt qua một khuôn mặt cương nghị...

...

Hôm sau là cuối tuần, làm xong công việc part-time ban ngày, Lâm Uyên Bạch rảnh rỗi đi tới bệnh viện.

Khi cô tới phòng bệnh, bà ngoại vẫn đang ngủ, mu bàn tay phải cầm ống truyền dịch, sắc mặt đã khá hơn một chút.

Giường bên cạnh có một bệnh nhân cao tuổi bị viêm phổi cách vài phút lại ho rũ rượi một lần. Tuy rằng giữa hai giường có rèm che kín nhưng đâu có tác dụng gì. Lâm Uyên Bạch đành ngồi vỗ về tay bà, để bà không bị giật mình tỉnh giấc.

Ánh nắng ngoài cửa sổ soi lên gương mặt cô.

Tiền phẫu thuật lần hai của bà đến một chữ số 0 còn chưa đủ, di động của Lâm Dũng Nghị vẫn cứ tắt máy.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy trên vai mình như có một sức nặng ngàn vạn cân, nhưng cô sẽ không sụp đổ, cũng không thể sụp đổ.

Trước khi ra đi, mẹ cũng ở trong bệnh viện. Vợ chính thức bị kẻ thứ ba giày vò đến sức cùng lực kiệt, đêm đêm mất ngủ chỉ có thể dựa vào thuốc của bệnh viện để duy trì tinh thần.

Mẹ từng nắm tay cô nói rất nhiều chuyện, nhất là lời dặn dò cuối cùng. Nói xong mẹ hôn lên trán cô, đưa tiền cho cô đi mua bánh Donut. Lúc đó cô còn ngây thơ, không hiểu màu đỏ trong ánh mắt mẹ. Khi cô tung tăng trở về, thì chỉ biết giương mắt nhìn mẹ nhảy từ trên cao xuống...

Lời cuối cùng của mẹ là: Tiểu Bạch, sau này bà ngoại giao lại cho con chăm sóc đấy!

Lâm Uyển Bạch cẩn thận né mũi kim trên tay bà, âm thầm nắm chặt.

Cô tự nhủ với bản thân, tuyệt đối sẽ không để bà xảy ra chuyện.

Cô cup mắt xuống, bờ mi ươn ướt. Trên giường dần dần có động tĩnh, sau đó, tiếng bà ngoại già cả vang lên: "Tiểu Bạch, hay chúng ta ra viện đi?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tôi đang đợi anh

Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên, phát hiện chẳng biết bà ngoại đã tỉnh dậy từ khi nào, đang nhìn mình bằng đôi mắt già cả.

Cô giả vờ nghiêng đầu, lau sạch mấy giọt nước còn đọng trên mi mắt, làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Không được!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu, vỗ nhẹ lên bàn tay bà: "Bà ngoại, bà nói gì vậy! Với tình trạng sức khỏe hiện tại của bà, bắt buộc phải ở trong bệnh viện tiếp nhận điều trị, không thể ra viện được đâu. Khi nào bà khỏe chúng ta tính tiếp!"

"Bà nghe mấy cô y tá lắm bầm, có phải sắp làm phẫu thuật cho bà không?"

Lâm Uyển Bạch sao không nghe ra sự lo lắng của người già, cô mỉm cười: "Bà yên tâm đi, chuyện tiền bạc bà không cần lo lắng, cháu giải quyết được mà!"

"Haizz!" Bà thờ dài, mắt ươn ướt: "Tiểu Bạch, bà làm liên lụy cháu rồi!"

"Không có đâu, không có bà ngoại, làm sao cháu lớn lên mạnh khỏe như thế này được." Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay bà, không ngừng lắc đầu.

Năm xưa khi Lâm Dũng Nghị đuổi cô ra khỏi nhà, cô như một con chó lang thang ngồi sụp bên vệ đường. Tới bây giờ, cô vẫn còn nhớ cái bóng loạng choạng vừa gạt nước mắt vừa đỡ cô dậy của bà. Nếu không có bà ngoại, cô đã chết đói ở đâu đường từ lâu.

"Bà ngoại, đừng nói chuyện này nữa!" Lâm Uyển Bạch không muốn tăng thêm nỗi lo lắng cho bà, bèn cười ha ha: "Bà cứ yên tâm chữa trị đi, tất cả vẫn còn có cháu! Hôm nay cháu ở với bà một lúc, muộn mới đi."

Bà ngoại hiểu nỗi khổ tâm của cô, mỉm cười gật đầu đồng ý.

Hai bà cháu nói chuyện hơn hai tiếng đồng hồ. Lâm Uyển Bạch sợ bà ngoại khô miệng, đứng lên cầm chai bình giữ nhiệt đi lấy nước.

Bệnh viện có phòng cung cấp nước ấm tổng hợp, cách đó cũng không xa, ở tận đầu hành lang. Khi Lâm Uyển Bạch lấy nước quay về thì bác sỹ chính đang mặc áo blouse đứng ở trước cửa, biểu cảm vô cùng nghiêm trọng.

Cô giật mình.

Cô rảo nhanh đi tới, khi nhìn thấy bà ngoại vẫn bình an vô sự nằm trong phòng bệnh, cô mới bình tĩnh hơn một chút.

"Bác sỹ Hứa, anh qua đây là muốn nói với tôi về ca phẫu thuật lần hai của bà ngoại sao?"

"Cũng không hẳn."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch bắt ngờ.

Bác sỹ Hứa cân nhắc giây lát rồi lên tiếng: "Cô Lâm, chúng tôi không thể làm phẫu thuật cho bệnh nhân nữa."

"Vì sao chứ? Vì tiền ư?" Lâm Uyển Bạch bắt ngờ vì câu nói đột ngột ấy. Cô sốt sắng: "Anh không cần lo lắng, chi phí phẫu thuật tôi nhất định sẽ nghĩ cách mà..."

Bác sỹ Hứa lắc đầu, không trả lời quá nhiều, mà tung ra một quả bom lớn: "Ngoài ra, tôi cho cô mười hai tiếng đồng hồ, bắt buộc phải xuất viện!"

"Giờ cơ?" Lần này Lâm Uyển Bạch thực sự bàng hoàng.

Giống như bầu trời tươi đẹp trong xanh bỗng dưng có mây đen kéo tới và sấm chớp ùng đoàng.

"Xin lỗi cô! Chúng tôi lực bất tòng tâm, đây là mệnh lệnh bệnh viện truyền đạt xuống." Bác sỹ Hứa tỏ thái độ khó xử: "Không ngại nói sự thật với cô. Bây giờ khắp Băng Thành e rằng không bệnh viện nào chịu nhận bà ngoại cô nữa. Cô Lâm, có phải cô đắc tội với người nào không?"

Câu nói cuối của anh ta như ẩn chứa điều gì.

Lâm Uyển Bạch ngẩng phắt lên, con ngươi co rụt lại với tiết tấu rất nhanh.

Giống như không dám tin, lại giống như bàng hoàng tỉnh ngộ. Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của người đàn ông: Chúng ta còn ngày rộng tháng dài, rồi sẽ có một ngày em phải cầu xin tôi...

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng hiểu ý tứ sâu xa đằng sau câu nói của anh.

Cô một lần nữa quay vào nhìn bà ngoại trong phòng. Ở khoảng cách này, khuôn mặt bà ngoại vẫn nở một nụ cười.

Lẽ nào mười hai tiếng sau phải để bà bị đuổi khỏi bệnh viện?

Bước chân Lâm Uyển Bạch xiêu vẹo. Cũng may bên cạnh là tường khiến cô không bị ngã, trước mắt như tối sầm đi.

...

Trở về phòng bệnh, sống lưng Lâm Uyển Bạch không ngừng lạnh toát, một chút cảm xúc cũng không thể hiện ra mặt.

Cô rót nước cho bà, rồi tiếp tục ngồi trò chuyện với bà. Khi hoàng hôn bên ngoài hắt vào phòng, cô đứng lên nói mình phải đi làm việc part-time rồi rời khỏi.

Có điều, sau khi ra khỏi bệnh viện, cô không tới Pub làm việc mà quay người đi vào góc cầu thang thoát hiểm.

Cô bước xuống mấy bậc cầu thang, ôm gối ngồi đó không hề nhúc nhích.

"Đi theo tôi, em sẽ không phải đến mấy nơi này giả vờ cười đùa, cũng không phải tới nhà họ Lâm chịu tất cả tiền."

"Mỗi tháng, tôi có thể cho em hai mươi vạn, trang sức, túi xách, quần áo, nhà cửa, xe hơi, em muốn gì có thể nói với tôi. Chỉ cần tôi vui, tôi sẽ chiều em hết!"

"Chỉ cần em đồng ý, mọi lời hứa khi trước của tôi đều có hiệu lực."

"Lâm Uyển Bạch, quá tam ba bận."

...

Lâm Uyển Bạch bịt chặt tai, giọng nói của người đàn ông vẫn không ngừng len lỏi vào tai.

Khoang mũi ngập tràn mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, nhắc nhở cô về thái độ kiên quyết của vị bác sỹ chữa chính.

Không liên lạc được với Lâm Dũng Nghị, cho dù cô liên lạc được thì cũng không dám chắc chắn một trăm phần trăm ông ta sẽ giúp đỡ.

Bên cạnh chỉ còn đứng một Tiêu Vân Tranh nhưng khi gọi điện, di động của anh ấy cũng thông báo tắt máy y như Lâm Dũng Nghị vậy. Mỗi lúc sau cô mới nhớ, người ta đã chào tạm biệt mình để sang Mỹ, nước xa chẳng cứu được lửa gần.

Cô cứ ngồi bất động như thế, sắc trời ngoài kia từ từ tối đi.

Ánh trăng nhợt nhạt thấp thoáng hắt vào. Lâm Uyển Bạch tựa mặt vào tay vịn bằng sắt lạnh lẽo, cái bóng của cô và người thật đều tĩnh mịch như đã chết vậy.

Bên trên, có ai đó mở cửa thoát hiểm ra, tiếng động không nhỏ, ánh đèn cảm ứng trên cầu thang bật sáng.

Lâm Uyển Bạch như bị ai đánh thức, đồng thời nó cũng phá vỡ tuyến phòng vệ cuối cùng của cô.

Cô chậm rãi đứng lên, sau đó từ từ ra khỏi cầu thang thoát hiểm, một lần nữa gặp lại bác sỹ chính trên hành lang.

Tuy mang theo chút không đành lòng nhưng bác sỹ Hứa vẫn không ngừng nhắc nhở: "Cô Lâm, những gì tôi nói không phải đùa giỡn đâu. Sau mười hai

tiếng nữa nếu cô không đi, chúng ta đành phải dùng biện pháp cưỡng chế."

Đây đâu phải là sự uy hiếp bệnh viện dành cho cô, rõ ràng chính là từ Hoắc Trường Uyên.

"Không đâu." Lâm Uyển Bạch khẽ nói một câu như vậy.

Cô thò tay vào trong chiếc túi đeo trước ngực, chạm vào chuôi con dao găm, dường như có thứ gì đó đang lặng lẽ biến tan.

...

"Dừng!"

Lâm Uyển Bạch bước ra khỏi thang máy khách sạn.

Cô dừng lại trước cửa một căn phòng cao cấp nào đó. Chỗ này cô không quá quen thuộc, nhưng cũng không lạ lẫm. Từng có ba lần cô tỉnh dậy và phát hiện mình đang nằm trong đây.

Trong phòng không có ai, cô đành ngồi xổm trước cửa chờ đợi, khiến sự tồn tại của mình trở nên không thanh không tiếng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, có một đôi giày da sáng bóng đá vào cô.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy bóng hình cao lớn đang đứng nhìn mình từ trên cao.

Hoắc Trường Uyên mặc một bộ vest xanh đậm, cà vạt thắt chín chu, từ đầu tới chân đều toát lên sự tỉ mỉ và sạch sẽ.

"Em đang làm gì ở đây?"

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng: "Tôi đang đợi anh..."

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, rút thẻ phòng ra thẳng thừng quẹt, rồi điềm nhiên vượt qua cô, đi vào phòng.

Tuy mất mặt nhưng Lâm Uyển Bạch đành mặt dày bước vào theo, mỗi bước đều vô cùng khó khăn.

Cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên vắt chân ngồi lên sofa. Cô tiến lên mấy bước, giọng nói nhẹ mà run rẩy: "Anh Hoắc, lúc trước anh nói muốn tôi theo anh..."

"Tôi đồng ý!"

Cô đã dứt lời nhưng Hoắc Trường Uyên vẫn không ý kiến gì.

Cảm xúc trong ánh mắt anh rất bình thản, nhạt như nước hoa.

Lâm Uyển Bạch bứt rứt cắn răng, gờ tay cời từng chiếc cúc áo một...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đã quen tự tay làm

Không còn sự bó buộc của cúc áo, chiếc sơ mi trắng chẳng mấy chốc đã dễ dàng tuột xuống.

Những cơn gió lạnh của điều hòa trong phòng liên tục thổi tới, Lâm Uyển Bạch không dám dừng tay lại, cô tiếp tục lần tới khóa quần bò.

Chẳng bao lâu sau, chiếc quần bò rộng ống cũng rơi xuống thảm trải sàn như một cánh hoa mỏng manh. Trên người cô chỉ còn lại hai món nội y nhỏ bé.

Lâm Uyển Bạch giấu hai tay sau lưng. Khi tay cô chạm tới chiếc khóa áo bằng kim loại ẩn bên trong áo lót thì cuối cùng Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên sofa cũng ngước lên nhìn cô: "Tôi nhớ có người từng nói, dù là ba lần hay ba mươi lần, đáp án cũng không thay đổi."

Ngữ khí nhạt nhòa, không nghe ra cảm xúc gì.

Đôi lông mi rậm và dài dường như đã che đi ánh mắt thâm trầm ấy, nhưng vô hình lại chứa một khí thế mạnh mẽ.

Một câu nói bản thân đã từng chắc như đinh đóng cột, vậy mà lúc này trở thành một chuyện nực cười.

Cơ mặt Lâm Uyên Bạch như cứng đờ lại. Hai hàm răng của cô run rẩy va vào nhau, chỉ có thể bật ra hai tiếng nhỏ bé:

"Xin anh..."

Hình như Hoắc Trường Uyên đã bật cười: "Lâm Uyên Bạch, em cũng nên nhớ tôi đã từng nói, sau này cho dù em cầu xin tôi, tôi cũng phải cân nhắc."

Cổ họng Lâm Uyên Bạch thắt chặt lại từng cơn. Cô cúi đầu xuống, đành chờ đợi lời phán xử của anh.

"Mặc vào!" Hoắc Trường Uyên bất ngờ quát.

"..." Lâm Uyên Bạch sửng người.

Bàn tay sau lưng cô không biết nên tiếp tục hay nên thu về, cho tới khi anh đứng lên, buông một câu: "Tôi đói rồi, đi ăn gì đó đã."

...

Lâm Uyên Bạch những tưởng họ sẽ đến nhà hàng, không ngờ lại là một hộp đêm.

Hoắc Trường Uyên dường như là khách quen ở đây, đến chào hỏi cũng không cần mà lên thẳng phòng VIP trên tầng ba.

Không gian bên trong rất lớn, đã có không ít người, ở giữa bày một chiếc bàn tròn có vẻ rất cao cấp, liên tục có những tiếng bóng va đập lên mặt bàn giòn tan.

Bên cạnh xuất hiện người đàn ông cô đã có duyên gặp mặt hai lần trong Pub, một đôi mắt hoa đào rất dễ nhận ra.

Tần Tư Niên quay đầu lại, thu cây gậy vào trong tay: "Ồ! Mặt trời mọc từ đằng Tây đấy à?"

Giống như nhìn thấy chuyện gì kỳ lạ lắm, anh ấy chỉ nhìn chòng chọc ra sau lưng Hoắc Trường Uyên.

Khi nhìn rõ gương mặt cô gái bước vào, anh ấy mới như tỉnh dậy tỏ vẻ đã hiểu.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu lảng lảng đi theo Hoắc Trường Uyên, mắt không nhìn ngang ngó dọc nên suýt nữa còn đâm sầm vào lưng anh. Ngay lập tức cô được anh giữ tay kéo thẳng xuống ngồi lên sofa.

Cô nhìn khắp phòng một lượt, bên cạnh mỗi người đàn ông đều có một cô gái xinh xắn phục vụ, không ai cô đơn cả.

Tần Tư Niên đang đánh bóng lúc này đi tới, ngồi phịch xuống đối diện. Chẳng bao lâu sau, cô gái bên cạnh anh ấy cũng tự nhiên sát vào như hình như bóng.

Cô gái ấy cầm ly rượu màu xanh dương lên, giọng nói vừa bẽn bệ vừa nũng nịu: "Tư Niên, anh ném thử ly cocktail em vừa pha chế này?"

Tần Tư Niên nhấp một ngụm, rồi vuốt má cô gái như khích lệ.

"Rót cho tôi một cốc."

Hoắc Trường Uyên bất ngờ đá vào chân cô.

Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn chai rượu trên bàn, giờ tay cầm lên rồi rót một ly rượu đưa qua.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, sau đó hát hăm: "Tôi muốn ăn quả óc chó."

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày nhìn anh, ý tứ là sao anh không tự làm đi.

"Đây là thái độ của em khi cầu xin người khác đấy à?" Hoắc Trường Uyên đặt ly rượu lên bàn, giọng nói nhẹ như không.

Một câu nói đã khiến Lâm Uyên Bạch phải im bật, cô khẽ lắc đầu: "Không phải..."

Cô vội lấy chiếc xô đựng hoa quả sấy khô, rồi cúi đầu, bóc từng quả một, không dám oán thán thêm một câu nào nữa.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh mình. Cô đang cúi người, tay trái cầm hạt óc chó, tay phải cầm cái kẹp. Trên bàn có một tờ giấy sạch sẽ được trải ra. Sau khi bóc vỏ xong, cô đặt từng hạt lên tờ giấy.

Đôi mày cặp xuống chưa hề ngược lên, giống như cô đang phải tập trung làm một việc vĩ đại nào đó.

"Tôi bóc xong rồi!"

Lát sau, cô gạt tờ khăn giấy về phía anh.

Ánh mắt cô giống như một học sinh nhỏ, trở thành một sự đối lập dữ dội so với cô gái ngồi bên cạnh Tần Tư Niên.

Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc từ trong bao ra: "Em nên học cách làm thế nào để lấy lòng người khác."

Lâm Uyển Bạch cũng hướng mắt về phía đối diện, bàn tay cô gái kia đã bắt đầu sờ qua sờ lại cái bụng nhỏ của Tần Tư Niên.

"Đút cho tôi." Hoắc Trường Uyên nâng cằm cô lên.

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên lúc này giống như con chim ưng trong đêm tối vậy.

Dưới cái nhìn ấy, cô không kiên trì được quá hai giây. Cô cầm hạt óc chó đã được bóc vỏ lên, đưa tới bên môi anh.

Hoắc Trường Uyên ăn vào miệng nhưng không hề nhai mà đưa tay về phía cô, giữ chặt gáy, ép cô hướng về phía mình. Anh nhắm thẳng vào bờ môi đang hé mở. Khi lưỡi anh đâm vào trong, hạt óc chó cô vừa đút cho anh cũng đồng thời được chuyển sang miệng cô.

Gò má bên phải của Lâm Uyển Bạch phồng lên, xen lẫn cả nước bọt của anh.

"Đây mới là đút, hiểu không?" Hoắc Trường Uyên ấn ngón tay cái lên khóe miệng cô.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Răng cô nhẹ nhàng cử động, hạt óc chó cũng tan ra trong miệng.

Nhiệt độ trên gương mặt theo đó nổ tung. Cô phát hiện mọi người trong phòng đều đang quay ra nhìn họ, biểu cảm như đùa như thật.

Lâm Uyển Bạch chưa bao giờ khó xử như thế, cô cảm thấy mình chẳng khác gì máy cô phục vụ kia cả.

Cô biết Hoắc Trường Uyên cố tình, anh đang trừng phạt cô trước sau nhiều lần không biết điều.

Dòng máu trong cơ thể như chảy qua từng mạch máu rồi giật giật. Lâm Uyển Bạch cảm thấy nhục nhã nhưng không thể bỏ đi. Bây giờ không phải anh đang muốn thuyết phục cô mà chính cô đang cầu xin anh ngủ với mình.

Quả nhiên, chọc vào anh thì không ai có thể dễ dàng rút lui cả.

Cô giật giật khóe miệng, tự đầu hàng, cổ tay bỗng dưng bị người ta giật lên: "Đi nào, về thôi."

...

Hoắc Trường Uyên không uống ly rượu nào trong hộp đêm nên không phải thuê tài xế.

Đền đường vùn vụt lướt qua, Lâm Uyển Bạch chẳng có tâm trạng gì ngắm nhìn.

Hai tay cô nắm chặt dây an toàn. Từ lúc anh dẫn cô ra khỏi hộp đêm, trái tim căng thẳng của cô như con quay vẫn đang xoay tròn với tốc độ cao.

Nếu nói, lúc ở trong khách sạn, cô coi quần áo trước mặt anh là để thể hiện thành ý của mình thì chắc chắn bây giờ đã phải làm thật.

Chiếc Land Rover dừng lại khi nào Lâm Uyển Bạch không hề hay biết. Cô chỉ nghe thấy anh nói một câu: "Xuống xe" rồi đi theo anh như một cái máy.

Ra khỏi thang máy, nơi họ tới lại không phải khách sạn.

Là một căn hộ cao cấp. Hoắc Trường Uyên lấy chìa khóa ra mở cửa: "Còn không vào?"

"À!" Lâm Uyển Bạch rào bước đi theo.

Nơi này chắc phải rộng đến hai trăm mét vuông, trang hoàng không quá xa hoa, mang các tông màu đen trắng xám chủ đạo, nhưng đi vào từng chi tiết vẫn toát lên một vẻ cao quý và kín đáo.

Mùi hương của đàn ông xộc thẳng vào mũi nói cho cô biết, đây là nhà của anh.

Lâm Uyển Bạch vẫn đi theo phía sau anh, rụt dè như một con chuột.

Trong tủ giày trước cửa chỉ có một đôi dép lê nam giới. Cô xỏ vào một đôi cực rộng, đi qua đi lại cứ loẹt quẹt.

Hoắc Trường Uyên đi chân đất vào trong, tới nhà bếp bèn quay đầu hỏi cô: "Có uống nước không?"

"Không uống..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Cô một mình đứng trong phòng khách, không có lệnh của anh, cô không dám ngồi xuống cũng không dám đứng chạm linh tinh.

Chẳng bao lâu sau, bóng Hoắc Trường Uyên một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt, tay cầm một cốc nước trắng.

Anh đi tới trước mặt cô uống một hớp nước rồi đặt cốc xuống bàn. Ngay sau đó, anh quay người, bất ngờ đẩy cô xuống chiếc sofa bằng da thật: "Mấy chuyện còi quần áo này, tôi vẫn quen tự tay làm hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tôi chỉ có một yêu cầu

Trời xoay đất chuyển.

Lâm Uyển Bạch chỉ cảm thấy mình bị đè lên một góc sofa, xương quai xanh lạnh lẽo.

Chiếc sơ mi lúc trước cô phải rất vất vả mới cởi được từng chiếc cúc, trong chớp mắt đã bị anh nhẹ nhàng cởi ra, chỉ còn lại tiếng vải mềm rơi xuống thảm.

Dưới ánh đèn lung linh của phòng khách, đáy mắt thâm trầm sâu xa của Hoắc Trường Uyên giống như được thiêu đốt.

"Anh..."

Lâm Uyển Bạch muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì.

Dịu dàng hơn bão táp mưa sa, nhưng lại cấp thiết hơn những cơn mưa nhỏ.

Động tác nhanh chóng và sức mạnh của Hoắc Trường Uyên đều thể hiện sự bá đạo ẩn nấp sau vẻ trầm mặc của anh.

Còn Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối đều không dám gây gổ, sợ dù chỉ một động tác nhỏ của mình cũng làm anh tức giận. Kể từ giây phút tìm được anh ở khách sạn, cô đã tự nhủ mình phải ngoan ngoãn phục tùng 100%.

Nhưng tới cuối cùng, cô vẫn không nhìn được, bám vào vai anh: "Đau lắm..."

Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhìn cô, khung xương mềm mại mỏng manh như cây dương liễu gục trong lòng bàn tay anh.

Cột tóc đuôi ngựa đằng sau gáy đã xổ ra, dính lên gò má ửng hồng. Dáng vẻ cúi mặt, xấu hổ không dám nhìn anh càng kích động cho máu huyết trong người anh thêm sôi sục, khao khát nhìn đến tận đáy mắt cô, giống như con lữ vũ đề cần được giải cứu kịp thời, chỉ muốn được lấp đầy cô.

"Cố nhịn!" Hoắc Trường Uyên quát.

Bờ môi Lâm Uyển Bạch run rẩy, cô dè dặt nghẹn ngào: "Tôi rất sợ hãi..."

Hoắc Trường Uyên bất ngờ nghĩ đến vết đỏ hồng lưu lại trên giường lúc trước.

Cô còn rất non nớt...

Nghĩ như vậy, yết hầu Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống.

Con người đen sẫm thâm trầm dục vọng vẫn lạnh ngắt, nhưng bên trong lại bất chợt dịu dàng hơn, đến cả động tác của anh cũng vậy.

Lâm Uyển Bạch không nhớ rõ sau khi mọi chuyện kết thúc, cô đã được anh bế lên phòng ngủ trên tầng như thế nào. Trong tầm mắt mông lung, anh ngồi ở đầu giường hút thuốc, mùi thuốc lá nhanh chóng lan tỏa.

Ai cũng nói đàn ông sau khi làm chuyện ấy đều sẽ hút một điếu thuốc.

Tay chân nhừ mỏi không thể nhấc lên được, khi cô nhắm mắt lại chuẩn bị thiếp đi, thì cô thấy anh ấn đầu ngón tay vào trong gáy tàn, rồi lập tức tung chăn ra, một lần nữa phủ lên người cô.

Lâm Uyển Bạch muốn nói "Không muốn" nhưng đã bị lưỡi anh chặn hết.

...

Ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch mở mắt ra.

Nếu nói ký ức của buổi tối lần đầu là những mảnh vụn vỡ thì mỗi một hình ảnh tối qua đều như chế độ HD in sâu trong não bộ.

Thứ đánh thức cô là tiếng nước ồ ồ chảy trong nhà tắm. Lúc này tiếng nước đã ngừng lại, cánh cửa bật mở, một vóc dáng trắng kiêu rần chắc còn dính nước đập thẳng vào tầm mắt.

Tuy rằng cảnh này không còn xa lạ với cô nữa nhưng cô vẫn ngượng ngập quay đi.

Hoắc Trường Uyên vẫn đi chân đất, để lại vệt nước dưới sàn nhà.

Anh đập đập chiếc khăn mặt trong tay lên người cô: "Dậy rồi sao? Đi tắm đi."

"Ồ." Lâm Uyển Bạch khẽ bật ra một tiếng từ trong chần.

Đợi thêm vài giây, cô thấy anh vẫn ngồi ở phía cuối giường, không có ý rời đi.

"Nhìn gì vậy?" Hoắc Trường Uyên cũng bất gặp ánh mắt cô, liếc xéo qua: "Muốn tôi làm thêm lần nữa với em hả?"

"Không... Không!" Lâm Uyển Bạch cuống quýt lắc đầu.

Cô cúi xuống nhìn mình đang không một mảnh vải, sợ một giây nữa anh thật sự lóe mình vào phòng tắm.

Cô cắn răng, đành giữ chặt hai mép trái phải của chiếc chăn, cố gắng bọc kín cơ thể. Khi chắc chắn không hở ra chút nào, cô mới lê dép đi vào phòng tắm.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nhìn theo, phát từ mấy tiếng hậm hừ từ trong mũi.

Có chỗ nào trên người cô mà anh chưa thấy, chưa sờ cơ chứ?

Bây giờ mới nghĩ tới việc phòng anh, thừa thải!

Anh nhìn cô rõ ràng đã quấn chăn kín người như một con chim cánh cụt, nhưng vẫn loẹt quẹt dép thê thảm đi qua mình, rồi đóng kín cửa phòng tắm lại.

Hoắc Trường Uyên đang định quay đi thì cánh cửa phòng tắm lại bị mở ra lần nữa.

"À..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt, lạch bạch đi ra ngoài, ngượng ngập nói: "Quên lấy quần áo rồi..."

Cô ôm đồng quần áo trên sofa nằm tối qua lên, sắp úp mặt vào đồng quần áo tới nơi, chuồn vào trong phòng tắm với tốc độ còn nhanh hơn vừa nãy.

Bên ngoài cánh cửa phòng tắm được dán giấy cát, tiếng cười thầm của Hoắc Trường Uyên bật ra.

Hức hức...

Lâm Uyển Bạch gục đầu lên tường gạch.

Khi tắm xong đi ra ngoài, cô còn đặc biệt dọn sạch sẽ phòng tắm, đặt đúng mọi thứ về vị trí cũ, như chưa hề có ai xuất hiện vậy.

Trong phòng chỉ còn lại mình cô, Lâm Uyển Bạch quét mắt nhìn đồng giấy vệ sinh lộn xộn dưới sàn, hít sâu một hơi.

Cô từ trên gác đi xuống, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang ngồi trong phòng khách.

Anh đã thay quần áo, vì ở trong nhà, bên trên anh chỉ mặc chiếc sơ mi trắng sạch sẽ, bên dưới là chiếc quần Âu đen thẳng tắp.

Lâm Uyển Bạch khẽ khàng đi tới, lên tiếng có phần sốt sắng: "Anh Hoắc..."

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu khỏi tờ báo, đồng thời đặt tách cà phê trong tay xuống.

"Phía bệnh viện..."

"Tôi đã gọi điện thoại rồi."

Nghe xong, trái tim căng thẳng của Lâm Uyển Bạch cuối cùng cũng được hạ xuống.

Liềm liềm môi, cô lẳng lặng cuộn chặt bàn tay lạnh lại: "Anh từng nói... chỉ cần tôi đồng ý, mọi lời hứa lúc trước của anh đều có hiệu lực."

"Phải." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Anh nói mỗi tháng có thể cho tôi hai mươi vạn."

Giọng Lâm Uyển Bạch càng lúc càng thấp xuống, tựa hồ chỉ còn tiếng thở khẽ khàng.

Cuộc đàm phán như vậy khiến cô cảm thấy hèn hạ không còn chỗ đứng, nhưng nếu đã lựa chọn đi tới bước này thì nên đối mặt với sự thật.

"Phải." Hoắc Trường Uyên vẫn gật đầu như ban nãy.

Ngay lập tức, anh rút từ trong ví ra một chiếc thẻ, ấn hai ngón tay lên rồi đẩy tới trước mặt cô: "Em cầm tạm chiếc thẻ này, sau này mỗi tháng tôi sẽ bảo Giang Phong chuyển vào đó hai mươi vạn, mật khẩu là sáu số chín."

Lâm Uyển Bạch cầm chiếc thẻ lên, chi phí mở của bà ngoại không phải lo lắng nữa rồi.

Giây phút đáng lẽ phải cảm thấy thoải mái và vui vẻ, nhưng cô không cười nổi. Một chiếc thẻ nhẹ tênh nhưng sao thấy nó nặng trĩu.

"Còn gì muốn bổ sung không?"

Hoắc Trường Uyên cầm tách cà phê lên, chất lỏng màu đen đặc bên trong không được cho thêm dù chỉ nửa viên đường, soi rõ từng đường nét trên khuôn mặt anh. Anh kiên nhẫn đưa lên môi chờ đợi.

Lát sau, Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại: "Nếu không còn gì thì tôi lướt tôi nói."

Cả người Lâm Uyển Bạch lại căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng tạm ngừng.

"Tôi chỉ yêu cầu đúng một việc, gọi là tôi." Hoắc Trường Uyên nhìn cô chằm chằm, trầm giọng.

Gọi là tôi...

Vậy có nghĩa là một thời gian rất dài sau này, cơ thể cô sẽ không còn thuộc về mình nữa.

Lâm Uyển Bạch chậm chạp gật đầu: "... Được."

Hoắc Trường Uyên không nói thêm gì nữa, chỉ đưa cho cô một chiếc chìa khóa chống trộm.

Ngồi lâu trên chiếc sofa bằng da thật, nơi lồm xồm tựa hồ sắp rơi thẳng tuột, cộng thêm việc hôm qua họ còn mãnh liệt ở đây. Lâm Uyển Bạch ngồi không yên nữa, cô đứng lên khô miệng nói: "Không còn sớm nữa, tôi phải đi làm rồi..."

Nói xong, cô cúi đầu chạy bước nhỏ về phía cửa chính.

Khi cô cúi người xỏ chân vào đôi giày búp bê, đằng sau có những bước chân trầm ổn vang lên.

"Tôi đưa em đi."

~Hết chương 37~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Người con gái của tôi

Lâm Uyển Bạch cùng anh đi thang máy xuống hầm để xe.

Khi ngồi lên chiếc Land Rover này một lần nữa, hoàn cảnh của cô đã hoàn toàn khác biệt.

Lúc tắm rửa cô đã kiểm tra một lượt, phát hiện có một vài chỗ bị sưng. Có thể thấy được sức mãnh liệt của buổi tối hôm qua. Mấy vết xanh xanh tím tím trên người đều là dấu ấn anh để lại, cảm giác như cả hơi thở cũng không thể tách rời được.

Lâm Uyển Bạch âm thầm thở hắt ra một hơi.

Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh bất ngờ đổ người về phía cô, khuôn mặt cương nghị và sắc nét bỗng dung bị phóng to trước mắt.

"Đừng..."

Lâm Uyển Bạch co rụt vai lại, căng thẳng nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy bật cười: "Trong đầu em nghĩ cái quái gì vậy hả! Tôi qua chưa đã à?"

"..." Lâm Uyển Bạch sững người.

Một giây sau, trước ngực cô có thêm một dây đai an toàn. Cô xấu hổ đến nỗi ngón chân cũng co quắp lại.

Chiếc Land Rover lao từ trong hầm ra ngoài đường lớn. Hoắc Trường Uyên có vẻ nghiện thuốc lá nặng, gấp đèn đỏ anh cũng rút một điếu thuốc ra, đặt lên khóe miệng và châm hút, sau đó ném đại chiếc bật lửa vào hộc đựng đồ.

Mùi thuốc lá ập tới, Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Tôi qua anh không dùng biện pháp an toàn...

Tìm cô nẩy lên mấy nhịp. Khi chiếc xe lăn bánh, cô nghiêng đầu nhìn biển hiệu màu xanh lá bên đường: "Anh có thể dừng xe lại không? Tôi muốn mua thứ này."

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu, rồi đổ xe vào lề đường.

Vì anh đã đi quá một đoạn nên sau khi xuống xe, Lâm Uyển Bạch phải chạy ngược lại mấy mét.

Khi anh đã hút xong quá nửa điếu thuốc, cô cũng quay trở lại xe. Có thể vì sợ anh phải đợi quá sốt ruột, lúc về cô vẫn còn thở hồng hộc.

Hoắc Trường Uyên để ý thấy trong tay cô có thêm một hộp thuốc.

Dòng chữ nhỏ bên trên không cần nhìn kỹ cũng biết là gì, bởi vì bản thân anh cũng từng mua. Sau khi lên xe, cô không nói câu nào, chỉ lẳng lặng bỏ hộp thuốc vào trong túi xách đặt bên chân.

Tôi qua cũng giống như đêm đầu tiên, Hoắc Trường Uyên quá dũng mãnh.

Không kịp làm bất cứ biện pháp nào, hơn nữa anh cũng chưa từng đưa cô gái nào về nhà thế nên không có sẵn.

Hành động này của cô là rất biết điều, rất ngoan ngoãn, đủ khiến anh yên lòng. Nhưng chẳng hiểu sao trong lòng Hoắc Trường Uyên lại xuất hiện đôi chút khó chịu.

Suốt dọc đường, cả hai đều im lặng.

Giờ này là giờ đi làm buổi sáng, lưu lượng xe rất lớn. Họ từ trên cầu cao tốc đi xuống, tiếp tục đi thẳng khoảng sáu, bảy trăm mét nữa thì tới tòa nhà văn phòng.

Lâm Uyển Bạch liếc thấy trước cửa tòa nhà có rất nhiều nhân viên văn phòng đang rào bước đi vào trong. Cô bèn chỉ về phía ngã tư vừa qua: "Anh Hoắc, anh dừng xe ở đây là được rồi!"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, rồi một lần nữa tấp xe vào lề theo yêu cầu.

Sau khi nói một tiếng "Cảm ơn", Lâm Uyển Bạch cũng khấn trương cởi dây an toàn ra.

Trước khi xuống xe, cô còn cẩn thận ngoái trước ngoái sau một lượt rồi lén la lén lút như sợ bị ai phát hiện vậy.

Hoắc Trường Uyên nhú mày lại, cảm giác khó chịu ban nãy hình như còn nghiêm trọng hơn.

...

Việc đầu tiên khi tới công ty của Lâm Uyển Bạch là gọi điện thoại cho bác sỹ.

Mặc dù cô đã nghe chính miệng Hoắc Trường Uyên đảm bảo, nhưng vẫn muốn tự kiểm tra lại.

Cô gọi điện tới phòng y tá, người nhận máy là cô y tá đã quá quen thuộc với cô. Cô ấy vẫn nói như bình thường rằng vừa đi kiểm tra phòng bệnh của bà ngoại, hình như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có mình cô biết, qua mười hai tiếng đồng hồ vừa rồi, thể giới của cô đã đảo lộn.

Sau khi tan làm, Lâm Uyển Bạch bắt xe tới bệnh viện thăm bà, đồng thời tới tìm bác sỹ chính bàn về việc phẫu thuật lần hai.

Đứng trước quầy thu ngân, cô rút luôn số tiền vừa được chuyển vào tài khoản.

Hoắc Trường Uyên không hổ danh là thương nhân, làm việc vừa tốc độ vừa hiệu quả.

Hòn đá tảng trong lòng đã được giải quyết. Lâm Uyển Bạch ngắm nhìn bà ngoại nằm ngủ yên bình trong phòng, khoảnh khắc này cô chợt cảm thấy mình làm gì cũng xứng đáng.

Sau khi bà ngoại tỉnh dậy, cô cùng bà ăn xong bữa tối rồi lại vội vã ngồi xe buýt tới Pub.

Về đêm, không cần biết là thứ mấy, việc kinh doanh trong Pub vẫn cứ bận rộn.

Lâm Uyển Bạch bị đồng nghiệp gọi qua mang rượu. Cô xếp đủ rượu lên khay rồi đẩy cửa phòng VIP. Bất luận trong không gian ấy có bao nhiêu người, sự tồn tại của Hoắc Trường Uyên vẫn cực kỳ nổi bật, chỉ một cái nhìn đã có thể phát hiện ra.

Không phải là đám công tử nhà giàu vẫn hay chơi với nhau. Lần này toàn là những người mặc quần Áo áo vest như anh. Cả trợ lý Giang Phóng cũng có mặt, có lẽ đây là một buổi tiếp khách.

"Thưa anh, rượu đã tới!"

Hoắc Trường Uyên chỉ giờ đại tay lên.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh, tầm mắt chạm nhau trong khoảnh khắc. Ánh mắt của anh không có quá nhiều thay đổi, chỉ hồ hững quay đi.

Biểu cảm trên khuôn mặt anh cũng rất khó hiểu, làm như người đàn ông hôm qua anh vờ vu trên người cô, dùng sức đến mức mặt mũi cạo cạo không phải là anh vậy.

Lâm Uyển Bạch bắt giác bấu môi.

Cô rót xong rượu, vừa hay có vị khách cầm lên, chẳng biết là vô tình hay cố ý mà lại chạm vào tay cô. Cũng may cô phản ứng nhanh, rút lại kịp thời.

Khi ra khỏi phòng, cô cảm giác có ai đó theo mình.

Ban đầu Lâm Uyển Bạch không quá để ý, khi phát hiện người ấy càng lúc càng gần, cô vô thức quay đầu.

Mũi cô chạm phải lồng ngực người đàn ông, cô loạng choạng lùi về sau mấy bước, eo kịp thời được một cánh tay đỡ lại, không để cô vấp ngã.

"Sao em vẫn còn chạy đến đây làm? Đã cho em một cái thẻ rồi cơ mà, chưa đủ sao?"

"Đủ rồi!" Lâm Uyển Bạch vội vàng lên tiếng.

Cô xấu hổ xoa xoa chóp mũi đau đớn, giải thích: "Tôi chỉ định làm nốt tháng này thôi."

Nghe xong, bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên giật giật, từ trong cổ họng bật ra một câu nói vừa ngang bướng vừa âm u: "Người con gái của tôi sao có thể tùy tiện đề kẻ khác chấm dứt chứ!"

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, hơi ngây người.

"Tôi giúp em xin nghỉ việc, hay em muốn tự xin?"

"Tự tôi..."

Có mấy đồng nghiệp đi qua đã bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ. Nếu để anh đi nữa, há chẳng phải ai cũng biết hay sao.

Lâm Uyển Bạch giờ tay lên xem đồng hồ, ấp úng nói: "Giờ này không hay lắm, làm nốt hôm nay tôi sẽ qua nói với quản lý."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rất hài lòng, giờ tay xoa đầu cô: "Ngoan."

Cứ như nựng thú cưng vậy.

Lâm Uyển Bạch không quay qua, trong đầu cô vẫn còn văng vẳng câu nói ban nãy của anh.

Người con gái của tôi...

...

Mười hai rưỡi tối, Lâm Uyển Bạch từ trong Pub đi ra.

Giống như yêu cầu của Hoắc Trường Uyên, trước khi về cô đã xin quản lý nghỉ việc. Cô cứ nghĩ sẽ bị gây khó dễ, không ngờ quản lý đồng ý rất thoải mái, cũng không cố ý trừ lương và hoa hồng của cô.

Có điều, xuất hiện vài đồng nghiệp nữ ghen ăn tức ở, nói cô trèo cành cao.

Lâm Uyển Bạch chẳng cãi, ai bảo cô đúng là một kẻ như vậy cơ.

Đi tới bên đường, cô phát hiện chiếc Land Rover vẫn còn đỗ ở đó, cánh cửa ghế lái phụ được đẩy từ trong ra: "Lên xe đi!"

Lâm Uyển Bạch tròn xoe mắt.

Cô bất ngờ vì anh vẫn còn ở đây, căn phòng ban nãy anh ngồi đã có khách mới từ sớm.

Cùng với tốc độ xuyên đêm của chiếc Land Rover, Lâm Uyển Bạch siết tay càng lúc càng chặt, tim cũng đập càng lúc càng nhanh.

Những chuyện sắp xảy ra khiến cô cảm thấy hoang mang vô cùng. Nói thật, cơ thể cô có phần quá tải, bây giờ đi lại vẫn còn đau nhức.

Trong lúc cô đang lo lắng và sốt ruột thì xe dừng lại.

Ánh đèn đường vàng vọt ngả vào trong xe, những căn nhà xung quanh nào có phải là chung cư cao cấp mà chính là khu nhà cũ quen thuộc của cô.

Lâm Uyển Bạch sửng sốt.

Cô quay đầu lại với vẻ khó hiểu, bỗng bị nụ hôn của anh lấp kín đôi môi. Sau một nụ hôn quyến luyến và triền miên, Hoắc Trường Uyên liếm liếm khóe miệng cô rồi cất giọng trầm trầm: "Tôi nay ngủ một giấc thật ngon đi."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cùng tắm đi

Hoắc Trường Uyên nói xong thì ngồi thẳng dậy.

Lâm Uyển Bạch vẫn còn ngây ra nhìn anh như ban nãy, bên khóe môi vẫn còn vương mùi hương của anh.

Cô còn tưởng..

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô: "Không đành lòng xuống xe à?"

Biểu cảm lạnh nhạt trên khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, nhưng Lâm Uyển Bạch lại bị anh nhìn chằm chằm đến đỏ mặt.

"Không phải!" Cô lắc đầu nguầy nguậy.

Cô tháo dây an toàn, như bật dậy khỏi ghế lái phụ. Trước khi đóng cửa lại, cô cúi xuống chào anh: "Anh Hoắc, tôi lên nhà trước, anh lái xe cẩn thận... Chúc ngủ ngon!"

Hai chữ cuối cùng có phần ngượng nghịu, Lâm Uyển Bạch chạy vào trong khu nhà.

Cô không chạy ngay lên trên mà trốn đằng sau cửa chính tòa nhà.

Cho tới khi chiếc Land Rover một lần nữa nổ máy, cô mới chậm rãi thò đầu ra.

Hai chiếc đèn đuôi xe nhấp nháy trong bóng tối, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác khác thường.

...

Chiều hôm sau, công ty họp xong, quản lý gọi riêng cô ra.

Người đó nói có một dự án cần tới doanh nghiệp đối tác đàm phán, bảo cô chỉnh lý lại tài liệu rồi đi cùng.

Lâm Uyển Bạch dĩ nhiên không dám chậm trễ, nửa tiếng sau cùng quản lý rời khỏi công ty.

Taxi dừng lại ở khu CBD phồn hoa nhất trung tâm thành phố, đập vào mắt trước tiên là một tòa nhà cao chọc trời, vô cùng phong cách.

Khi Lâm Uyển Bạch nhìn thấy chữ "Hoắc Thị" nổi bật ấy, cô mới hiểu tại sao quản lý lại muốn cô đi theo, e rằng vì bữa cơm hôm trước quản lý mặc

nhận cô và Hoắc Trường Uyên có chuyện mờ ám.

Đội nửa tiếng trong phòng họp, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên mới đứng định đi tới, theo sau là trợ lý Giang Phóng.

Nhìn thấy cô, dường như có chút kinh ngạc thoáng qua trong đôi mắt anh, nhưng cảm xúc ấy cũng rất ngắn ngủi.

Vẫn là một bộ vest màu đen vừa vặn, đường vai chặt chẽ, cà vạt không chút xộc xệch, từ đầu tới chân đều thể hiện một sự tỉ mỉ và gọn gàng. Vì có ánh nắng hắt xuống ô cửa chớp, ngữ quan của anh dường như trông càng vuông vắn hơn.

Sau khi Hoắc Trường Uyên ngồi xuống, trợ lý Giang Phóng đứng bên lập tức đưa tài liệu tới.

"Xin lỗi."

Anh chỉ nói khẽ một câu như vậy, sau đó bắt đầu nhập tâm vào công việc ngay, từ đó về sau, nhìn ai anh cũng chỉ thoáng qua.

Chỉ từng gọi anh là Hoắc tổng trên bàn rượu, đây quả thực là lần đầu tiên Lâm Uyển Bạch quan sát anh trong lúc làm việc.

Ngoài biểu cảm lạnh nhạt đã như bén rễ trên khuôn mặt ra, anh còn có một sự nghiêm khắc. Chiếc bút trên ngón tay chạm xuống mặt bàn. Anh không nói quá nhiều lời thừa thãi, không huênh hoang nhưng khiến người ta phải nể sợ, chẳng trách anh khiến nhiều người nghe theo.

Khi buổi họp kết thúc, Lâm Uyển Bạch cảm thấy đầu óc cũng bắt gặp xoắn tít lại.

Cô thu dọn tài liệu, rồi cùng quản lý đi ra thang máy.

Chân trước của cô vừa bước qua cánh cửa xoay của tòa nhà, phía sau đã có tiếng nhiều người cung kính chào "Hoắc tổng".

Lâm Uyển Bạch và quản lý không hẹn mà gặp đều quay đầu lại, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên và Giang Phóng một trước một sau đi ra, có lẽ là còn có lịch trình khác.

Giống như vô tình, Hoắc Trường Uyên hờ hững lên tiếng: "Vừa hay tiện đường, tôi đưa hai người đi một đoạn."

"Vậy thì cảm ơn Hoắc tổng quá!" Quản lý lập tức tiếp lời.

Bên đường có một chiếc Bentley màu đen đang đỗ, Giang Phóng đã chạy qua, mở cánh cửa phía sau xe.

Lâm Uyển Bạch gần như bị người quản lý kéo thẳng vào trong, đánh mất nhìn Hoắc Trường Uyên đã ở trong đó, rồi nói với cô: "Tiểu Lâm, mau, em ngồi vào giữa đi!"

"Dạ..."

Cô còn chưa suy nghĩ xong lời từ chối thì đã bị nhét vào trong.

Tài xế cho xe chạy, Lâm Uyển Bạch cứ thế bị Hoắc Trường Uyên và quản lý kẹp ở giữa, một trái một phải. Quản lý có vẻ quá bất ngờ với đặc ân này, suốt dọc đường cứ xoa hai tay, liên tục nói mấy lời nịnh nọt.

Hoắc Trường Uyên không quá để tâm, chỉ thi thoảng khẽ nhếch môi.

Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng về phía trước, từng lời vẫn đập vào hai tai. Bỗng dưng, có một bàn tay đặt lên bàn tay trái bên cạnh đùi cô.

Trái tim cô đập thành thịch.

Cô muốn rút về, nhưng ngược lại càng bị nắm chặt hơn.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay từ từ thấm ra tận mu bàn tay, những ngón tay thô ráp thậm chí còn đang vẽ vòng tròn bên trong.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch từ từ chậm lại, cô khẽ cắn môi, nhắc nhở: "... Hoắc... Hoắc tổng?"

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên quay sang.

Ngữ khí rất nhàn nhã, biểu cảm lại nghiêm chỉnh, ngay cả quản lý cũng bắt gặp nhìn qua.

Lâm Uyển Bạch không thể nhắc bàn tay trái lên, khuôn mặt dần dần ửng đỏ.

Cô biết ngay, giống như bàn chân thò ra lần đi ăn với Lâm Dao Dao vậy, anh đã quá quen với việc này.

"Không có gì, chỉ là rất cảm kích anh đã cho chúng tôi quá giang..."

Lâm Uyển Bạch đành bịa ra một lý do. Khi đến vành tai cô cũng sắp đỏ rần, Hoắc Trường Uyên mới điềm nhiên rút tay về.

Mọi chuyện vừa xảy ra giống như một trò đùa vậy, lại như một lần vô tình đụng chạm.

Trở về công ty, Lâm Uyển Bạch vừa ngồi xuống bàn làm việc thì di động rung lên.

Một số máy lạ hiện lên, cô do dự rồi bắt máy: "Alô?"

"Tôi đây."

Giọng người đàn ông vừa chia tay truyền tới, Lâm Uyển Bạch suýt chút nữa không cầm vững điện thoại.

Hình như Hoắc Trường Uyên vẫn đang ngồi trong xe, qua tiếng động cơ xe, anh dặn dò: "Chín giờ tối, qua tôi."

Lâm Uyển Bạch cảm thấy hai tai ong ong.

Lỗ chân lông khắp cơ thể đều như căng ra, cô nhớ tới lời nói của anh "Gọi là tôi".

"Vâng..." Cô ngoan ngoãn trả lời.

Nhưng cuộc gọi vẫn cứ tiếp diễn. Vào lúc cô đang không hiểu, định lên tiếng hỏi thì nghe thấy giọng nam trầm vang lên: "Khi qua đây nhớ mua hai hộp bao cao su."

"..." Lâm Uyển Bạch suýt chút nữa thì sặc nước bọt.

"Lẽ nào em không biết thuốc tránh thai một năm chỉ nên uống hai lần?"

"... Tôi biết rồi."

Vội vàng cúp máy, mặt Lâm Uyển Bạch còn nóng hơn cả lúc ở trên xe.

...

Từ sau khi nhận được cuộc điện thoại của Hoắc Trường Uyên, tâm trạng Lâm Uyển Bạch cứ thấp thòm.

Xin nghỉ công việc trong Pub, thời gian của cô đã thoág đáng hơn. Cô ở bệnh viện với bà ngoại đến khi trời tối hẳn, sau đó tới chỗ anh sớm trước một tiếng vì sợ muộn.

Trước khi lên xe buýt, cô chui vào một cửa hàng tạp hóa.

Có lẽ vì trời đã tối, trong cửa hàng cũng vắng khách hơn. Cô vội vàng lướt qua từng kệ hàng, chỉ dừng lại ở một góc nào đó.

Cô nhìn trái ngó phải, rồi đỏ mặt gơ tay lấy hai hộp.

"Chào chị, chị cần giúp đỡ gì không ạ?"

Khi xếp hàng tới lượt cô thanh toán, nhân viên thu ngân cầm máy quét mã và hỏi.

Lâm Uyển Bạch gần như không dám ngẩng đầu lên. Cô loay hoay một lúc lâu mới đưa chiếc hộp giấu trong tay ra, giọng nhỏ như muỗi: "Khụ... Phiên cô thanh toán giúp tôi..."

Cô vắn vờ tờ tiền lẻ, không dám nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của cô nhân viên, mà cầm đầu bỏ chạy.

Sau này tuyệt đối không đến cửa hàng này nữa...

Cô nhét thứ gai mắt ấy vào túi xách. Mãi về sau Lâm Uyển Bạch mới chợt ngộ ra, sao cô lại phải là người đi mua thứ này nhỉ!

Chín giờ, cô chuẩn bị bước xuống xe buýt.

Chỉ có điều sau khi bước vào tiểu khu, Lâm Uyển Bạch chần chừ rất lâu không tiến lên. Cô nhìn những tòa nhà lộn xộn chồng chéo, không biết nên đi về đâu. Đồng thời cô lại còn có tật hay xóa nhật ký cuộc gọi.

"Sao vẫn còn chưa tới!"

Nửa tiếng sau, Hoắc Trường Uyên gọi tới, ngữ khí khá tệ.

Lâm Uyển Bạch cúi xuống nhìn cái bóng của mình dưới mặt đất, đáng thương như một đứa trẻ mắc lỗi: "Tôi quên mất là tòa nhà nào rồi..."

Trong bóng tối, có thêm một cái bóng cao lớn.

Có vẻ như anh đã về nhà một khoảng thời gian rồi, bộ vest thường mặc đã được cởi xuống, thay vào đó là một chiếc quần dài màu xám than, bên trên là một chiếc áo phông mỏng cổ tròn màu trắng, trong tay cầm theo một chùm chìa khóa, cùng với tiếng bước chân của anh, nó cũng vang lên những tiếng lanh lảnh.

Lâm Uyên Bạch chưa từng thấy một Hoắc Trường Uyên tràn ngập hơi thở cuộc sống như vậy bao giờ, bất giác đứng sững ra đó.

Cho tới khi cái bóng của anh trùm xuống, cô mới tỉnh lại.

Lâm Uyên Bạch định đứng dậy, nhưng vừa định làm thế thì dừng lại, ngồi đó nhìn anh cúi xuống.

Bàn tay cầm chìa khóa của Hoắc Trường Uyên rút trong túi quần. Bàn này từ khá xa anh đã nhìn thấy cô, ngồi sụp dưới ngọn đèn đường giống như một con thú nhỏ bị nhà ai bỏ rơi. Lúc này cô chớp chớp mắt nhìn anh, đáng vẻ muốn ngốc nghếch bao nhiêu cũng có.

"Em còn định ngồi bao lâu nữa?"

"..." Lâm Uyên Bạch không nhúc nhích.

"Còn không đứng dậy!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Lâm Uyên Bạch co rụt vai lại, chống tay lên gối thử đứng dậy, nhưng đôi chân tê dại khiến cô liên tục chao đảo: "Chân tôi tê rồi..."

Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại, giờ tay đỡ lấy cô.

Đôi chân cô run lên lẩy bẩy, cuối cùng mới xoa dịu được cảm giác tê bì, Lâm Uyên Bạch thở hắt ra như vừa sống lại.

Chẳng mấy chốc, cô phát hiện người bên cạnh dường như đang trầm hẳn xuống. Cô lập tức cúi đầu nhận lỗi: "Xin lỗi anh, tôi không đến muộn, tôi đến từ sớm rồi! Chỉ quên mất nhà anh ở tòa nào..."

"Ngốc!" Hoắc Trường Uyên nạt cô: "Không nhớ lại không biết đường gọi điện cho tôi?"

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch ấp úng.

Con người đen của Hoắc Trường Uyên nhảy bèn nheo lại: "Em không lưu số điện thoại của tôi?"

"..." Lâm Uyên Bạch không dám trả lời.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên còn đen hơn ban nãy, anh vung tay bỏ đi.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo cái bóng lạnh lùng của anh, như một con thú xù lông đứng trong bóng tối. Cô không dám tùy tiện đi theo. Cho tới khi anh đi được vài bước rồi quay đầu hạ giọng quát anh: "Còn không đi theo?"

"Vâng!" Cô chạy bước nhỏ tiến lên như một con cún.

Đi lên nhà, đóng cửa lại, việc đầu tiên Hoắc Trường Uyên làm là nói với cô: "Đưa đi động cho tôi."

Lâm Uyên Bạch không dám tùy tiện vượt râu hùm nữa, ngoan ngoãn lấy đi động từ trong túi ra, đưa anh bằng hai tay như công phẩm.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, ngón tay gầy lướt nhanh trên màn hình.

Khi ném lại cho cô, anh lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi lưu vào rồi, còn không tìm ra số tôi thử xem!"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Nghe xong, khóe môi căng thẳng của Hoắc Trường Uyên mới mềm ra một chút.

Lâm Uyên Bạch cúi xuống cởi dây giày, khi mở tủ giày ra, cô sững sốt, bên trong có thêm một đôi dép lê nữ màu hồng.

Cô bất giác ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đang đi vào trong, trái tim bỗng đập những nhịp vu vơ.

Giống phải kiểu đi lại vang lên những tiếng loẹt quẹt, không quá rộng cũng không quá kích chân, kích cỡ rất vừa vặn.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Giống như lúc vào cửa vậy, cô đi theo phía sau anh, một trước một sau lên gác.

Tới cửa phòng ngủ, Hoắc Trường Uyên bất ngờ quay đầu hỏi cô: "Mua được thứ ấy chưa?"

"Mua được rồi..." Lâm Uyên Bạch xấu hổ cup mắt xuống.

Trong túi cô nhét hai chiếc hộp nhỏ. Dọc đường cô rất hay vô tình chạm phải nó qua lớp da túi, mỗi lần như vậy cô lại đỏ mặt, tim đập dồn dập.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rất hài lòng.

Một giây sau, anh bất ngờ bế bổng cô lên.

"A!"

Lâm Uyên Bạch giật mình, khẽ kêu lên một tiếng.

Sau đó cô ngậm chặt miệng lại, vết đỏ ửng trên mặt lan nhanh như cỏ dại, nhất là khi nguồn sức mạnh nam tính trên người anh tỏa ra, nó lập tức lan ra tận vành tai.

Đôi chân Hoắc Trường Uyên đi những bước rất dài, lao thẳng về phòng ngủ.

Lâm Uyên Bạch cảm giác việc nuốt nước bọt càng lúc càng khó khăn. Cô bất giác lên tiếng nhắc nhở anh: "... Còn chưa tắm mà!"

"Ừm, cùng tắm đi." Hoắc Trường Uyên hờ hững lên tiếng.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch vẫn ngoan ngoãn như mọi khi.

Đợi đã...

Cùng tắm?

Lâm Uyên Bạch ý thức được anh vừa nói gì, bỗng tròn mắt.

Nhưng khi định ngăn cản thì đã muộn, tay cô vươn ra còn chưa chạm tới khung cửa phòng tắm thì bước chân của Hoắc Trường Uyên đã vào đến vòi hoa sen đằng sau lớp kính thủy tinh.

Khi vòi hoa sen được bật ra, nụ hôn bá đạo của anh cũng rơi xuống.

Tất cả như một ngọn lửa bùng hực không thể chặn lại. Trong không gian bé hẹp, Lâm Uyên Bạch nhanh chóng bị lột sạch sẽ.

Ngón tay của Hoắc Trường Uyên giống như đang trêu ghẹo những cánh hoa vậy, khiến cô run rẩy không thôi.

Tiếng nước vẫn ào ào chảy, xen lẫn vào đó là tiếng thờ đóc của đôi nam nữ...

...

Mới sáng sớm, Lâm Uyên Bạch đã đói đến mức phải tỉnh giấc.

Hoắc Trường Uyên tối qua vẫn rất gấp gáp, sau khi ra khỏi bồn tắm lên giường anh cũng không tha cho cô, đến nỗi rèm cửa cũng quên kéo, để cho ánh nắng mặt trời tràn vào phòng.

Khi nhìn thấy tư thế của hai người, Lâm Uyên Bạch đỏ mặt.

Nửa người Hoắc Trường Uyên đè lên cô, trùng khít không có lấy một khe hở.

Một cánh tay rắn chắc vắt ngang qua người cô, mà vị trí lòng bàn tay phủ lên chính nơi mềm mại của cô...

Lâm Uyên Bạch cố gắng gỡ xuống nhưng càng bị anh nắm chặt hơn.

Không còn cách nào khác, cô đành đẩy đẩy đầu anh: "Tôi đói rồi..."

Hoắc Trường Uyên từ từ mở mắt ra, trong mắt anh vẫn còn vẻ mơ màng vì chưa tỉnh ngủ.

Khóe miệng anh hơi rướn lên, lật người nằm đè lên cô, trong chất giọng mới tỉnh vẫn còn khàn khàn: "Mới sáng ra đã sốt ruột rồi sao, vẫn còn sức làm hiệp nữa à?"

"Không phải!" Lâm Uyên Bạch né tránh đôi môi anh, làm mặt đáng thương: "Tôi đói thật mà..."

Đề chứng minh, dạ dày trống rỗng của cô còn sôi lên rất kịp thời.

Hoắc Trường Uyên vẫn không có ý định buông tha cô. Anh chống cánh tay lên: "Gần đây không có chỗ ăn sáng, phải lái xe đi khoảng mười phút. Nếu em thực sự đói quá không chịu nổi thì bây giờ đi tắm, rồi tôi đưa em qua đó."

Lúc anh ngồi dậy, Lâm Uyển Bạch kịp thời bắt được tay anh.

Nhìn thẳng vào mắt anh, cô ngẫm nghĩ rồi nói: "Thật ra cũng không cần phiền phức vậy đâu..."

Khi Hoắc Trường Uyên đứng định tắm rửa xong đi xuống nhà, cánh cửa chính một lần nữa được đóng vào. Bóng hình bé nhỏ ra ngoài năm phút trước đã quay về, trong tay còn có thêm một chiếc bóng in hình logo của siêu thị trong khu nhà.

Lâm Uyển Bạch đi thẳng vào bếp, rửa tay rồi lần lượt lấy các món đồ ra.

Tổng cộng có ba món, mỳ vắt, trứng gà và hành lá.

Vì sau khi rời khỏi nhà họ Lâm cô cũng chẳng còn là đại tiểu thư gì, chỉ có thể cùng bà ngoại sống nương tựa vào nhau, nên việc nấu ăn cô buộc phải biết làm từ nhỏ, thậm chí hồi nhỏ còn giẫm chân lên một chiếc ghế nhỏ để với tới bếp, thế nên đến giờ đã quá quen thuộc.

Khi hành lá được đảo qua trong chảo, mùi hương bắt đầu ngập tràn khắp nơi.

Hoắc Trường Uyên như bị thôi miên vậy, bước chân cũng tự động tìm về nhà bếp. Anh đút hai tay vào túi quần, đứng dựa vào cạnh cửa.

Anh nhìn thấy cô đeo tạp dề lên eo, rồi vòng hai tay ra sau lưng buộc dây, chốc chốc lại có vài lọn tóc cài bên mang tai rơi xuống má. Làn da cô dưới ánh nắng càng trở nên trắng trẻo. Lúc này cô đang cúi người chỉnh lại độ lửa.

Yết hầu Hoắc Trường Uyên di chuyển, trong lòng dấy lên một cảm giác khác lạ không thể nói rõ.

Căn nhà này, lần đầu tiên có mùi khói bếp...

~Hết chương 39~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hấn sờ Tay nào của em?

Chẳng bao lâu sau, chỗ mỳ sùng sục trong nồi đã được nấu xong.

Lâm Uyển Bạch tắt bếp đi, quay đầu nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đứng đó chột sững người.

"Ồ, anh Hoắc!" Nghĩ tới việc mình đang tận dùng nhà bếp của anh, cô lên tiếng hỏi: "Anh có đói không? Tôi nấu cũng khá khá, anh có muốn ăn một bát không?"

"Được." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Nói xong, chính bản thân anh cũng có chút bất ngờ.

Dường như từ khi mẹ qua đời, đã rất nhiều năm rồi anh không có thói quen ăn sáng, đa phần đều chỉ uống một cốc cà phê đen không đường, không sữa. Vị đắng chát ấy lan từ miệng xuống dạ dày ngược lại khiến tinh thần thêm phấn chấn.

Hoắc Trường Uyên kéo ghế ngồi xuống, trước mặt anh có thêm một bát mỳ nóng hổi.

"Em thường xuyên tự nấu ăn à?"

Anh ngược mắt hỏi, ban nãy nhìn thấy những động tác thuần thục của cô, có thể nhận ra cô rất có kinh nghiệm trong việc này.

"Đúng vậy!" Lâm Uyển Bạch ngồi xuống đối diện anh, gật đầu, thành thật giải thích: "Bà ngoại thường nói với tôi, mấy thứ bán bên ngoài vừa đắt vừa không vệ sinh, vẫn là món ăn mình làm có tâm và yên tâm nhất."

Hoắc Trường Uyên nhìn chiếc tạp dề cô còn chưa tháo xuống, ánh mắt lấp lánh: "Bây giờ không còn nhiều cô gái biết nấu ăn nữa rồi."

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch chỉ cười cười.

Đó là vì với thân phận và địa vị của anh, vây xung quanh nếu không phải thiên kim đài các thì cũng là con nhà giàu như kiểu Lâm Dao Dao, đâu có ai nghèo khổ như cô. Dĩ nhiên anh không thể hiểu được đạo lý con nhà nghèo phải sớm quán xuyến việc trong nhà.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn vào bát của mình, cầm đũa lên: "Tôi không biết là anh cũng ăn, nên chỉ làm một quả trứng, chia anh một nửa đấy!"

Sau khi chia đôi, lòng đào bên trong trứng cũng tràn ra ngoài.

Cô đưa phần to hơn cho Hoắc Trường Uyên, rồi cắn đũa theo thói quen.

Thấy anh cứ nhìn mình chằm chằm, mãi không chịu động đũa, Lâm Uyên Bạch hiểu lầm anh có ý chê bai, vội vàng thanh minh: "Đũa là đũa mới đó, ban này tôi còn chưa dùng!"

"Tôi ăn nước bọt của em còn ít à!" Hoắc Trường Uyên chậm rãi nói một câu.

"..." Suýt nữa thì Lâm Uyên Bạch sặc nước bọt.

Bát mì bốc khói nghi ngút sau khi được khuấy lên khói càng bay cao. Hoắc Trường Uyên gấp mì lên, lặng lẽ đưa vào miệng.

Khi anh nuốt xuống, Lâm Uyên Bạch có phần không ngồi yên được nữa, căng thẳng hỏi anh như một cô học trò đợi giáo viên chủ nhiệm nhận xét: "Thế nào, mùi vị có được không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch vô duyên vô cớ thở phào nhẹ nhõm.

Ăn xong một bát mì, Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện gõ gõ vào cạnh bát: "Còn nữa không?"

"Hết rồi..." Lâm Uyên Bạch sững người giây lát, mới ý thức được anh muốn nói cái gì, bèn quay đầu ngo vào trong bếp: "Chắc chỉ còn lại chút canh thôi."

"Múc hết cho tôi đi."

"Vâng!"

Lâm Uyên Bạch cầm bát của anh đứng dậy, đổ hết toàn bộ canh trong nồi ra.

Cô thấy anh đón lấy, dùng đũa khều khều, sau đó thẳng thừng cầm lên húp, lúc đặt xuống đã không còn một chút nào.

Chẳng hiểu vì sao, trong lòng cô bỗng nhiên vụng trộm mừng thầm.

...

Bên ngoài khung cửa chớp được kéo lên, màn đêm đã buông xuống, từng căn nhà văn phòng giống như những chiếc hộp thủy tinh.

Từ sau khi theo Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyên Bạch bỗng cảm thấy thời gian không còn quá gấp gáp.

Trước kia mỗi lần phải ở lại công ty tăng ca, cô sẽ rất vội vàng, sợ ảnh hưởng tới công việc làm thêm ở Pub sẽ bị quản lý trừ lương.

Gần tám giờ, công việc cuối cùng cũng kết thúc, các đồng nghiệp trong phòng lục tục dọn đồ đạc ra về. Khi Lâm Uyên Bạch ra khỏi thang máy, đồng nghiệp nam bình thường ngồi ngay bên cạnh cô lên tiếng: "Tiểu Bạch, có phải cô sống ở gần khu Cổ Hương không?"

"Đúng thế!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Trùng hợp quá!" Người đồng nghiệp nam tươi cười rút chìa khóa xe ra: "Tôi phải qua nhà bà con đưa đồ, cũng ở gần đó, tiện đường tôi đưa cô về!"

Anh chàng đó rất nhiệt tình, Lâm Uyên Bạch không tiện chối từ bèn ngồi vào xe.

Giờ này, đường xá đã không còn tắc nữa, trên cầu hay dưới cầu đều thông thoáng, chỉ thi thoảng gặp đèn đỏ mới cần dừng lại.

Trong xe bật radio, đồng nghiệp nam cũng chủ động bắt chuyện: "Tiểu Bạch này, cảm giác được nói chuyện với cô thêm mấy câu bên ngoài công ty như thế này không dễ dàng chút nào! Lần nào tan ca cô cũng ra về đầu tiên. Nghe nói tối về cô còn đi làm thêm nữa hả?"

"Bây giờ tôi không làm nữa rồi..." Lâm Uyên Bạch mỉm cười.

"Ừm, cô là con gái, đừng vất vả quá." Đồng nghiệp nam gật đầu, rồi liếc nhìn cô, dường như hỏi vu vơ: "Tiểu Bạch, cô có bạn trai chưa?"

"Vẫn chưa." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Nhưng cơ thể cô không còn là của cô nữa, trái tim cũng có một người khác.

Vì cụp mắt xuống, cô không nhìn thấy nét mừng rỡ trong ánh mắt anh chàng kia: "Nếu chưa có..."

Di động trong túi xách của cô chợt rung lên.

Lâm Uyên Bạch bắt giác ngắt lời đối phương: "Đợi chút nhé, tôi nhận cuộc điện thoại!"

Cô rút di động ra, trên màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên", trước đó anh đã lưu vào.

"Em đang ở đâu!"

Vừa bắt máy đã nghe thấy anh chất vấn.

Lâm Uyên Bạch hơi giật mình: "Tôi? Tôi đang ở trên xe..."

"Xe của ai!" Hoắc Trường Uyên vẫn cứ chất vấn.

"..." Lâm Uyên Bạch nhũn mày, vô duyên vô cớ thật, nhưng cô vẫn thành thật trả lời: "Một đồng nghiệp nam, anh ấy mang đồ qua nhà người thân, lại ở gần nhà tôi, tiện đường nên cho tôi quá giang."

Đầu kia ngừng lại mấy giây, rồi buông ra hai chữ: "Xuống xe."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

Tiếng còi xe vang lên, cô bất giác đánh mắt nhìn gương chiếu hậu bên phải. Cô thấy một chiếc Bentley màu đen chẳng biết đang vờn vờn đi theo sau từ lúc nào, đang rọi đèn xe về phía này.

Chiếc xe này Lâm Uyên Bạch đã từng ngồi, cô biết rõ bên trong là ai.

Cô ngắt máy, bỏ di động xuống, bấm bụng nói với người đồng nghiệp bên cạnh: "Thật ngại quá, tôi có việc đột xuất, anh dừng xe bên đường nhé!"

Người đồng nghiệp tuy không hiểu nhưng vẫn cho xe dừng lại.

Lâm Uyên Bạch cảm ơn rồi mở cửa, đi về phía ngược lại.

"Tiểu Bạch, đợi đã, túi xách của cô!"

Lâm Uyên Bạch mới đi được vài bước, người đồng nghiệp nam đã vội đuổi theo.

Vỗ tay lên đầu mình một cái, cô đưa tay ra nhận. Còn chưa kịp nói lời cảm ơn, bên cạnh bỗng nhiên có một chiếc xe đạp điện vượt qua. May có người đồng nghiệp phản ứng nhanh, kéo cô sang một bên.

"A, cảm ơn anh!" Lâm Uyên Bạch hú hồn một phen.

"Đừng khách sáo." Anh ta mỉm cười ôn hoà.

Ngay sau đó, chiếc Bentley đen dừng lại, tiếp tục nhấn còi.

Không còn đoán cũng biết là ai, Lâm Uyên Bạch không dám chần chừ, vẫy tay chào tạm biệt người đồng nghiệp nam rồi rảo bước chạy về phía chiếc Bentley. Giang Phóng ngồi ở ghế lái phụ đã xuống xe, giúp cô mở cửa sau.

Hoắc Trường Uyên mặc vest ngồi ở ghế sau, đôi chân dài đang tùy tiện vắt vào nhau.

Có lẽ anh vừa tiếp khách xong, cà vạt đã được tháo ra, áo sơ mi được cởi áo cúc, để lộ phần xương quai xanh hõm xuống. Trong đôi mắt trầm có chút men rượu say say, bầu không khí cũng thoang thoảng mùi rượu.

Lâm Uyên Bạch khom người ngồi vào trong, eo bỗng bị ôm chặt.

Giọng nói bình thản của Hoắc Trường Uyên ẩn giấu một sự nghiêm nghị: "Ban nãy hấn sờ tay nào của em?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Khiến tôi vui

Lâm Uyển Bạch chợt run người vì ngửi khí nghiêm nghị trong câu nói của anh.

Cô thấy anh hơi nheo đôi mắt đen nhìn mình, trong ánh mắt có vẻ hờ hững đang ẩn chứa một sự giận dữ đang rục rịch.

"Tôi hỏi em đó!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

Lâm Uyển Bạch yếu ớt giơ bàn tay phải lên: "Bên này..."

Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại, rồi rút một chiếc khăn tay từ trong túi áo ra.

Ngay sau đó, anh túm lấy bàn tay phải của cô, kỳ kỳ cọ cọ không chút thương tiếc.

Da tay cô vốn khô, bị ép buộc chà xát kiểu này khiến cô rất đau. Nhất là khi anh còn mạnh tay, ngay cả kẽ tay cũng không buông tha, chẳng mấy chốc tay cô đã đỏ rực lên.

Lâm Uyển Bạch muốn rút tay về nhưng không rút nổi: "Có thể nhẹ hơn một chút không, đau lắm..."

"Cố nhịn đi!"

"..."

Lâm Uyển Bạch không dám lên tiếng, đành cắn chặt răng chịu đựng.

Qua một lúc rất lâu, mu bàn tay và kẽ tay cô đỏ hồng một mảng, bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới có vẻ hài lòng. Anh hạ cửa xe xuống, ném chiếc khăn tay ra ngoài với vẻ rất ghét bỏ.

Lâm Uyển Bạch vuốt ve tay mình, không dám nói gì.

Nhưng đúng lúc này, chuông di động lại vang lên.

Cô rút ra, trên màn hình hiển thị tên một người đàn ông.

Bởi vì từ đầu tới cuối bị Hoắc Trường Uyên ôm eo, ngồi rất gần nên màn hình điện thoại của cô cũng bày ra trước mắt anh không chút che đậy.

"Ai đó?" Quả nhiên anh nhú mày.

Lâm Uyển Bạch liếc mắt dưới, không dám nói dối: "Là người đồng nghiệp nam ban nãy..."

Có lẽ vì vừa rồi cô đòi xuống xe quá đột ngột, nên anh ta tốt bụng gọi điện tới hỏi thăm.

Hoắc Trường Uyên không đợi cô bắt máy, đã thẳng thừng giật lấy điện thoại, ắn từ chối cuộc gọi rồi gạt gạt thêm mấy cái nữa.

Lâm Uyển Bạch kiểm tra lại, phát hiện anh đã cho người ta vào danh sách chặn.

Có cần phải độc đoán vậy không?

Thật ngang ngược...

Cô mím môi, buộc phải lên tiếng kháng nghị: "Thôi thì tề luôn lên người tôi như chó đi!"

"Em lắm bả cái gì đấy!" Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô.

"Có gì đâu..." Lâm Uyển Bạch hèn nhát lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng, rồi tựa ra sau ghế, châm lên một điếu thuốc.

Từ lúc đó, khoang xe hoàn toàn im ắng. Lâm Uyển Bạch cũng không lên tiếng, trong lòng vẫn còn rất bứt rứt. Cô quay ngoắt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại cái gáy cho anh.

Tài xế lái xe rất vững vàng, khi giảm tốc đi vào cửa tiểu khu cũng không hề chao đảo.

Sau khi chiếc Bentley dừng lại, vì tòa nhà nằm bên phía Hoắc Trường Uyên, nên người tài xế cũng mở cửa xe bên ấy.

Lâm Uyển Bạch xuống xe sau anh, bắt đầu di chuyển về phía cửa mở.

Ai dè anh trở tay đẩy cửa xe vào, suýt chút nữa thì đập vào mũi cô.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Giang Phóng thấy vậy, vội vàng mở cửa ra lần nữa cho cô.

Lâm Uyển Bạch trừng mắt nhìn theo cái bóng đã đi vào trong tòa nhà, thở phì phì tức giận: "Anh Giang, cảm ơn anh nhé."

"Cô Lâm, cô cứ gọi tôi là trợ lý Giang được rồi." Giang Phóng mỉm cười ra hiệu. Thấy cô cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, anh ấy nhiều chuyện làm người giảng hòa: "Tôi đã đi theo Hoắc tổng nhiều năm rồi. Thật ra xưa nay anh ấy không thể hiện gì ra ngoài, chỉ với những người cực kỳ thân thiết mới nể nang thất thường như vậy."

Câu này còn có một tầng nghĩa khác, muốn nói thật ra cô rất đặc biệt.

Chỉ ít thì đối với một người quanh năm ở bên cạnh Hoắc Trường Uyên như Giang Phóng, từ khi Lâm Uyển Bạch xuất hiện, ông chủ đã không còn xa cách như trước nữa, ngược lại gần gũi và chân thật hơn.

Lâm Uyển Bạch nuốt chút nữa thì phun ra máu: "Vậy tôi còn phải cảm thấy vinh hạnh sao?"

"Dạ vâng!" Giang Phóng làm mặt chắc chắn.

"..." Lâm Uyển Bạch cầm nín ngửa mặt lên trời.

Giang Phóng tiếp tục ghi điểm cho ông chủ: "Cô đừng thấy vậy mà nghĩ Hoắc tổng lạnh lùng, thật ra con người anh ấy rất được. Lần trước vì cô Lâm Dao Dao giờ trở, Hoắc tổng muốn đưa cô ra khỏi Cục cảnh sát cũng mất rất nhiều công sức đấy ạ!"

"Ý anh là người giúp tôi ra khỏi đó là Hoắc Trường Uyên?" Lâm Uyển Bạch giật mình.

"Dạ vâng." Giang Phóng gật đầu: "Khi cô bị cảnh sát đưa ra trong khách sạn ra ngoài, tôi nhìn thấy đã nói với Hoắc tổng, bữa tiếp khách đã hẹn sẵn hôm đó cũng bị hủy luôn."

Lâm Uyển Bạch từ từ tiêu hóa sự thật này.

Khi nhìn về phía bóng hình cứng rắn kia, cô thầm lẩm bẩm: "Thật sự là anh ấy à..."

Chẳng trách, vừa ra khỏi Cục cảnh sát cô đã gặp anh. Có điều lần đó cô vẫn nghĩ là vì mình gọi điện cho Tiêu Vân Tranh, hoàn toàn không nghĩ anh đã giúp mình chu toàn mọi việc, còn nghĩ anh đang nhìn mình với thái độ khinh bỉ.

"Đây là thái độ em dành cho tôi đấy à?"

Nhớ lại chất giọng u ám của anh ngày đó, thì ra anh sầm sì mặt lại là vì lý do này.

...

Khi Lâm Uyển Bạch bước ra khỏi thang máy thì Hoắc Trường Uyên vừa mở cửa đi vào nhà.

Anh cởi phăng giày da cũng chẳng buồn xỏ dép lê vào, cứ thế đi thẳng chân đất vào trong.

Dọc đường, anh không hề dừng lại, giống như một đứa trẻ đang giận dỗi vậy. Anh vứt hết mọi thứ quần áo xuống đất, tiếp tục cởi đến sơ mi và quần Âu, sau đó lại tiện tay vứt tiếp.

Lâm Uyển Bạch nốt gót đi theo sau lặng lẽ nhặt từng thứ một lên.

Khi lên tới phòng ngủ trên gác, cô bông tay nhặt luôn cả chiếc quần bốn góc rồi vo vào trong đồng quần áo.

Cô không dám ngẩng đầu, cũng may Hoắc Trường Uyên đã đi thẳng vào phòng tắm.

Hình như anh chỉ dội nước đơn giản, chưa đầy mười phút Hoắc Trường Uyên đã quấn một chiếc khăn tắm đi từ trong ra, nguồn sức mạnh từ những múi cơ bắp rắn chắc tuôn trào ra ngoài.

Anh đi qua, không buồn liếc mắt, nắm thẳng lên giường, bờ môi mỏng căng ra từ lúc ở trên xe đến giờ.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, cũng đi vào phòng tắm.

Khi cô tắm rửa xong đi ra, Hoắc Trường Uyên vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không hề nhúc nhích, đôi mắt thâm trầm nhắm nghiền lại, lồng ngực lên xuống rất nhịp nhàng, hình như anh đã ngủ rồi.

Lâm Uyển Bạch bước khề khàng, định đắp chăn cho anh.

Vừa lại gần, cô đã bị anh đột ngột giữ lại.

Lâm Uyển Bạch sao có thể đầu lại anh, cô như một con cừu bị anh ấn lên người.

Cô vừa nhúc nhích đã bị anh bầu vào eo.

"Á!"

Lâm Uyển Bạch đau đớn kêu lên.

Hoắc Trường Uyên hình như rất hài lòng: "Không giả vờ cảm nữa à?"

"Tôi đâu có giả vờ..." Lâm Uyển Bạch dè dặt đáp.

Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng "hừ", nhưng sự căng thẳng trên khóe miệng đã tan đi.

Tư thế này rất mệt, nhưng Lâm Uyển Bạch không dám ngo ngoáy, tầm mắt cô vẫn nhìn thấy khuôn cằm sắc lẹm của anh, trông vẫn lạnh lùng rất khó lại gần.

Nghĩ tới những lời Giang Phóng nói lúc xuống xe cô liềm liềm môi, ôn hòa nói: "À, lần trước bị bắt tới Cục cảnh sát, tôi không biết là anh đã cứu tôi.. Tóm lại, cảm ơn anh!"

"Em chỉ cảm ơn bằng lời thôi à?"

"Vậy anh muốn thế nào..."

Thấy anh không nể tình, Lâm Uyển Bạch rầu rầu.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, đột ngột cởi phăng khăn tắm: "Khiến tôi vui!"

Lâm Uyển Bạch ngây người, cô dễ dàng bị anh giữ lấy chân, đôi tư thế, giống như đang cưỡi ngựa vậy.

Cũng chính vì như thế, cô mới cảm nhận rõ sự thay đổi của anh.

"Tôi... Tôi không biết..."

Lâm Uyển Bạch bối rối như sắp khóc.

Cô không nói dối, cô thật sự không biết, tay chân cứng đờ lại, mặt nóng như phải bỏng.

Hoắc Trường Uyên khẽ cười bật ra một tiếng: "Ngốc!"

Một giây sau, anh giữ lấy vai cô, xoay ngược người nằm lên trên, rồi hôn lên cổ cô như hút máu vậy.

Trong sự cuồng điên của Hoắc Trường Uyên, những âm thanh vụn vặt cô chẳng mấy chốc đã bật ra...

~Hết chương 41~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Sáng sớm ngày cuối tuần, Lâm Uyển Bạch thức dậy rồi tới bệnh viện thăm bà ngoại.

Hiếm có dịp cô không phải lo lắng đến việc làm thêm, có thể yên tâm ngồi trò chuyện với bà, tuy rằng tất cả những bình yên này đều được đổi lại từ việc dạng hai chân.

Khi trên di động hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên", Lâm Uyển Bạch đi ra tận cửa sổ mới bắt máy.

"Alô?"

"Sao lâu quá vậy?"

Dường như chê cô bắt máy quá chậm, ngữ khí Hoắc Trường Uyên không tốt lắm: "Tôi nay về sớm một chút nhé."

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch cắn môi dưới.

Tối qua hai người họ vừa quan hệ, hơn nữa còn giày vò một lúc lâu, sáng nay tỉnh dậy, cô cảm giác eo mình như gãy rời vậy.

Tối nay chẳng lẽ lại phải... Thề lực của người đàn ông này đúng là tốt đến mức biến thái!

Qua di động, Hoắc Trường Uyên vẫn rất cương quyết: "Sáu rưỡi, không được phép muộn!"

Lâm Uyển Bạch đứng nghiêm trong vô thức: "Vâng!"

Dường như nhìn thấy động tác thái quá của cô, bà ngoại đang nằm trên giường nhìn qua, cô vội vàng ngắt máy.

Ai ngờ một giây sau, chuông di động một lần nữa vang lên.

Vẫn là Hoắc Trường Uyên gọi đến, cô không dám không bắt máy, đành đưa lên tai.

"Không cho phép em ngắt máy của tôi!"

Ngay sau đó, một tiếng "tút" vang lên, cuộc gọi kết thúc.

Lâm Uyển Bạch nhìn vào màn hình điện thoại, khóe miệng giật giật: "..."

Trở về trước giường bệnh, cô lựa hoa quả trên đĩa đã rửa sạch, mỉm cười hỏi bà: "Bà ngoại, bà ăn thêm lê nhé?"

"Bà không ăn nữa đâu, ăn nữa sẽ không ăn nổi cơm trưa mất." Bà ngoại tươi cười xoa xoa cái bụng của mình, rồi nắm lấy tay cháu gái, ngừng một lát: "Tiểu Bạch, hôm nay đừng quên mang ít hoa văn môn ra cho mẹ con nhé."

Lâm Uyển Bạch thầm kêu lên một tiếng trong lòng.

Cô ảo não vì sự bất hiểu của mình, suýt nữa thì quên hôm nay là ngày giỗ của mẹ!

"Vâng! Cháu ăn trưa với bà xong sẽ qua ạ!"

...

Ngồi xe buýt suốt hai tiếng đồng hồ, Lâm Uyển Bạch mới đến được nghĩa trang.

Nằm ở vị trí ngoại ô thưa thớt dân cư, sau khi xuống xe lại phải đi thêm một đoạn đường núi nữa. Cô cẩn thận bảo vệ bó hoa văn môn, loài hoa mẹ thích nhất khi còn sống.

Giống như một khu nhà văn phòng, nghĩa trang cũng phân ra làm nhiều tầng lớp. Bởi vì năm xưa cô họ Lý Huệ say thai, đánh mất đứa con, cũng làm liên lụy tới mẹ, thế nên mộ của mẹ phải nằm trong cùng khuất nhất, đám tang cũng chỉ cử hành rất sơ sài.

Bức ảnh trên bia mộ là khi mẹ còn rất trẻ, đôi mày và ánh mắt của cô giống mẹ vài phần.

Mẹ cô từ nhỏ tới lớn vẫn luôn xinh đẹp, đó là một người phụ nữ mà khi vô tình gặp trên đường bạn phải dừng bước vài giây để ngắm nhìn. Lúc nhỏ, nếu được ai khen là chỗ nào giống mẹ, cô lại thầm vui mấy hôm liền.

Lâm Uyển Bạch đặt bó hoa văn môn xuống, vuốt nhẹ mép ảnh: "Mẹ, con tới thăm mẹ đây."

"Mẹ, con sẽ chăm sóc tốt cho bà ngoại. Con sống rất tốt..."

Nói tới ba chữ cuối, cô ôm gối ngồi xuống bên cạnh.

Dần dần, một làn hơi nước dâng lên trong đôi mắt.

Mỗi năm cứ vào ngày này, cô đều rất buồn, mọi ký ức những tháng ngày được sống cùng mẹ lại trào dâng trong đầu. Đương nhiên, cả thảm cảnh cuối cùng khi mẹ nhảy xuống...

Gió đêm thổi tới, lau khô dòng nước mắt có chút gai gai ngứa ngứa.

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới đứng dậy, chậm chậm đi xuống núi, tâm trạng từ đầu tới cuối vẫn không thể thoải mái lên được. Khi lên xe buýt rồi, cô mới chợt nhớ ra cuộc điện thoại sáng nay của Hoắc Trường Uyên.

Khi cô từ ngoại ô đi đến trước cửa tiểu khu đã sắp chín giờ rồi.

Ra khỏi thang máy, trống ngực Lâm Uyển Bạch đập thình thịch. Cô chỉ xoay khóa nửa vòng, cửa đã bật mở.

Ánh đèn từ trong hắt ra, cô cúi đầu thay giày. Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách, chưa thay quần áo, vắt áo vest sang một bên, áo sơ mi được xắn lên tận khuỷu tay, trong tay ngoài khỏi thuốc còn có điều khiển từ xa.

Trên tivi đang phát chương trình tài chính kinh doanh khô khan, Lâm Uyển Bạch còn không dám thờ ơ mạnh.

Cô đứng một bên bàn uống nước, tay chân bỗng dưng cảm thấy thừa thãi.

"Tôi..."

Hoắc Trường Uyên đột ngột ngẩng đầu lên, đôi mi vừa dài vừa rậm không che được nét sắc bén ở đuôi mắt anh: "Sao điện thoại gọi mãi không được? Còn tắt máy!"

"Có lẽ là hết pin rồi..." Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống.

"Em đã đi đâu?"

"..."

"Không nghe thấy lời tôi hỏi à?"

Lâm Uyển Bạch né tránh không trả lời: "Không đi đâu cả..."

Dường như cô luôn vô thức không muốn thể hiện sự yếu đuối của mình ra trước mặt anh.

"Không đi đâu?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lặp lại câu nói này.

"Tôi đi đâu chắc không cần báo lại cụ thể với anh chứ..." Lâm Uyển Bạch không nhịn được, nhỏ giọng kháng nghị, cuối cùng cô cũng lấy hết dũng khí nhìn vào mắt anh: "Anh Hoắc, đây là việc riêng của tôi."

Hay nói một cách khác, cô nhắc nhở anh đã quản quá rộng rồi.

"Ha ha..." Đôi mắt sâu của Hoắc Trường Uyên đột nhiên thu lại, ngữ khí nghiêm nghị: "Lâm Uyển Bạch, kể từ giây phút em bắt đầu đi theo tôi, em đã không còn thuộc về bản thân mình nữa! Chỉ cần tôi muốn, gọi là em phải tôi, không được có bí mật gì ở trước mặt tôi!"

"Nói! Có phải lại đi cùng gã đồng nghiệp tôi qua không? Lâm Uyển Bạch, tôi không muốn mọc sừng đâu!"

"Tôi không có!"

Câu nói của anh chọc vào gai nhọn trên người cô, đành nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi chỉ tới thăm mẹ thôi."

Hoắc Trường Uyên bắt giác sững lại, nhú mày: "Sao em không nói sớm!"

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình.

"Em qua đây." Hoắc Trường Uyên giơ tay về phía cô.

Giống như đang gọi một con thú cưng, Lâm Uyển Bạch có phản chống cự, không lập tức dịch chuyển.

Lần này Hoắc Trường Uyên không nạt nộ cô, mà thẳng thừng rướn người qua kéo cô về phía mình.

Lâm Uyển Bạch theo đà ngồi lên chân anh, tư thế cũng không quá mờ ám nhưng rất không tự nhiên. Cô muốn đứng lên nhưng lại bị cánh tay của anh cố định phần eo.

Cô bị anh bế trên chân như người ta bế trẻ con vậy, chuyện này chỉ xảy ra từ trước năm cô tám tuổi.

Cô bối rối và hoảng loạn, đặc biệt khi đối tượng là Hoắc Trường Uyên.

Con giận anh giấu nơi khóe mắt tan đi khi nào Lâm Uyển Bạch không rõ, cô chỉ nghe thấy anh hỏi bên tai: "Em đang không vui?"

"..." Cô từ từ mím môi lại.

Hoắc Trường Uyên im lặng, vuốt ve nhẹ nhàng sống lưng cô.

Rất kiên nhẫn, động tác không ngừng lặp lại, nhiệt độ trong lòng bàn tay cũng nóng rẫy lên, thậm chí làm bỏng cả trái tim cô. Lâm Uyển Bạch dè dặt né tránh khuôn mặt đang gần trong gang tấc.

Anh đang... dỗ cô sao?

Bị dọa bởi sự thật này, Lâm Uyển Bạch như ngồi trên đồng lửa.

Gắng được vài phút, cô có phần không chịu nổi nữa bèn áp úng tìm có: "Tôi khát rồi, tôi đi rót cốc nước..."

Cô rời khỏi đùi anh, đi về phía nhà bếp.

Sau khi vào trong, cô sững người, nhìn thấy những món đồ bày trên kệ bếp, rõ ràng là mới được mua về chưa lâu. Một hộp mỳ vắt chưa xé vỏ, một hộp trứng gà và cả một bó hành có dán tem ghi số cân.

Có tiếng bước chân đi theo phía sau, hơn nữa còn có vẻ rất vui.

Lâm Uyển Bạch nghe thấy quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên, đầu mày nhíu lại, có phần sầu não.

"Anh vẫn chưa ăn tối à?"

Lâm Uyển Bạch nhìn lên kệ bếp rồi lại nhìn anh.

Nét mặt Hoắc Trường Uyên ánh lên một tia ngượng ngập: "Ừm..."

~Hết chương 42~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chỉ thích một kiểu vận động

Lâm Uyển Bạch càng kinh ngạc hơn.

Cô xắn tay áo lên, chuẩn bị rửa tay: "Anh đợi một chút, bây giờ tôi làm ngay!"

Hoắc Trường Uyên đánh mất nhìn cô, hai tay đút túi quần, quay người ngông nghênh kéo ghế bàn ăn ra, ngồi xuống.

Khi gọi điện cho cô anh đã nhấn mạnh thời gian, chập tối sau khi buổi họp kết thúc, có bữa tiếp khách anh cũng không tham gia. Trên đường về nhà, anh bảo Giang Phóng tắt qua siêu thị. Anh bấm chuẩn giờ về đến nhà, không ngờ trong nhà im phăng phắc, cô vẫn chưa về.

Anh đợi rồi lại đợi, điện thoại gọi cô cũng không bắt máy, cuối cùng còn tắt máy luôn.

Hoắc Trường Uyên nổi con phần nộ, ném tất cả mọi thứ vào trong thùng rác, lát sau lại lấy ra.

Anh cũng không hiểu nguyên nhân, chỉ là một bát mỳ với nước trong veo, vậy mà anh lại nhớ.

Trong tầm mắt, cô tựa vào kệ bếp, cho mỳ vào nồi. Ngón tay trở và ngón tay cái của Hoắc Trường Uyên vuốt vuốt cằm, trong lòng dấy lên một sự kỳ lạ khó nói.

Lâm Uyển Bạch cảm nhận được một áp lực vô hình, động tác lại càng khắt khe hơn.

Nước dùng trong nồi bắt đầu sôi, cô dùng đũa khuấy đều mỳ, loáng thoáng cảm thấy đằng sau có hơi thở phả tới. Cô còn chưa kịp quay đầu, đã bị ai đó từ phía sau ôm trọn.

Máy hút mùi vẫn đang bật, Lâm Uyển Bạch không nghe thấy một chút âm thanh nào.

Đũa đã rơi vào trong nồi, cô vội vàng nhặt lên: "Anh đừng gấp, mỳ sắp xong rồi đây!"

"Không đợi được." Hoắc Trường Uyên cúi xuống chạm lên cổ cô.

"Ngay đây mà..." Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, không hề trốn tránh.

Nhưng một giây sau, chiếc đũa trong tay cô lại suýt nữa rơi vào nồi, hai bên trái phải bỗng nhiên bị anh nắm trọn trong lòng bàn tay.

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn không ngừng, trong lúc giây giũa đầu cô đã bị anh quay ngoắt về sau.

Răng môi bị anh cạy mở bằng cách nào cô cũng không biết, chỉ thấy ngập đầy khoang miệng mùi hương của anh.

Nụ hôn của Hoắc Trường Uyên trước nay vẫn dữ dội, mỗi lần cô đều bị hôn đến bay lơ lửng trên mây không thể thoát ra.

Cũng may có tiếng máy hút mùi ro ro nhắc nhở, Lâm Uyển Bạch run rẩy lên tiếng: "Anh Hoắc, anh đừng như vậy, mỳ sắp nhũn rồi..."

"Không ăn mỳ nữa."

Hoắc Trường Uyên tắt bếp, đồng thời một tay bế cô ngồi lên bệ bếp.

Anh giữ chặt cô đang định nhảy xuống, cơ thể trắng kiệu đề lên trên: "Ăn em!"

Lâm Uyển Bạch: "..."

Hứng thú đúng là nói đến là đến!

"Nhưng tôi cũng rất đói..."

"Không sao, tôi sẽ đút cho em nó."

"..."

Lát sau, nửa câu kháng nghị Lâm Uyển Bạch cũng không nói ra nổi, mới đó cô đã nhìn thấy anh rút ra một chiếc bao cao su, dùng răng xé rách.

Tối hôm ấy, hai người họ quá nửa đêm mới trở về được phòng ngủ.

...

Tối thứ Hai, sau khi hết giờ làm, Lâm Uyển Bạch như thường lệ bắt xe tới bệnh viện.

Có điều, vào trong phòng bệnh cô lại không thấy bà ngoại đâu, trên giường cũng là một bệnh nhân mới. Cô vừa định nghi ngờ không biết mình có đi nhầm phòng không, nhưng bệnh nhân viêm phổi ở giường kế bên vẫn ở đó.

Cô tìm khắp lượt từ trong ra ngoài nhà vệ sinh và khắp hành lang nhưng vẫn không thấy bóng dáng bà ngoại, cô hoảng loạn như kiến bò miệng chảo.

"Bác sỹ Hứa, bà ngoại tôi đâu?"

Lâm Uyển Bạch xông thẳng vào văn phòng của bác sỹ điều trị chính, liên tục chất vấn: "Vì sao bà không ở trong phòng, y tá cũng không nói rõ ràng! Tiền viện phí còn nợ tôi đã trả bù hết rồi, hơn nữa tôi đã nộp cả chi phí phẫu thuật, bệnh viện đã hứa sẽ không đuổi bà tôi đi nữa mà..."

"Cô Lâm, cô đừng kích động quá!" Bác sỹ Hứa đứng dậy vỗ về: "Bệnh viện không ai đuổi người già đi cả, bà ngoại cô chỉ chuyển phòng thôi."

"Làm gì có chuyện đó?" Lâm Uyển Bạch nhú mày, rõ ràng là không tin.

Tiền cô đã dùng hết để nộp viện phí, cho dù muốn đổi cho bà ngoại phòng bệnh tốt hơn cũng phải đợi tới tháng sau.

"Bây giờ tôi sẽ dẫn cô qua!"

Họ đi thang máy lên tầng phòng VIP, Lâm Uyển Bạch vẫn giữ nguyên thái độ nghi ngờ.

Bác sỹ Hứa đẩy cửa phòng ra, không gian rất rộng, bên trong chỉ có một giường bệnh độc lập, bà ngoại quả nhiên đang nằm trên giường, không biết có phải vì nơi này môi trường trong lành, bà ngoại ngủ rất ngon, sắc mặt còn hồng hào hẳn lên.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Cô quay đầu lại nhìn phòng tiếp khách nhỏ, phòng vệ sinh khép kín, chiếc ti vi treo tường, không giống phòng bệnh viện chút nào, ngược lại ấm áp không khác gì một căn hộ, người bệnh nằm đây tâm trạng tự nhiên sẽ thoải mái hơn.

Lâm Uyển Bạch có chút ngần ngại: "... Thế này là thế nào?"

"Tất cả đều do anh Hoắc sắp xếp." Bác sỹ Hứa trả lời cô.

Anh Hoắc?

Trái tim Lâm Uyển Bạch đột ngột run lên.

"Hoắc Trường Uyên?" Cô muốn xác nhận lại lần nữa.

"Đúng vậy!" Bác sỹ Hứa gật đầu, thái độ khác hẳn lúc trước: "Mọi chi phí phòng bệnh anh Hoắc đều sắp xếp cả rồi. Cô Lâm, nếu sau này cô có yêu cầu

gì cứ nói thẳng với tôi!"

Cửa phòng được khép lại, nhưng trái tim của Lâm Uyển Bạch rất lâu không thể bình tĩnh lại.

Cô lần sò tìm điện thoại trong túi xách, khi tìm ra số điện thoại của Hoắc Trường Uyên, cô vẫn còn có chút căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho anh.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, chuông kêu mấy tiếng mới có người bắt máy.

"Nói đi chứ!"

Lâm Uyển Bạch phát hiện mình đang ngẩn ra, bèn ngượng ngập: "À... Là tôi!"

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, đợi thêm vài giây, anh có chút sốt ruột: "Có chuyện gì không, không là tôi cúp máy đấy."

"Đừng!" Lâm Uyển Bạch vội vàng gọi anh, ấp úng: "Bây giờ anh đang ở đâu vậy?"

"Trung tâm triển lãm, có một câu lạc bộ bắn súng."

...

Đường xá hơi tắc nghẽn, phải nửa tiếng sau Lâm Uyển Bạch mới tới được câu lạc bộ.

Bên ngoài cánh cửa nổi bật là một loạt các xe hạng sang. Cô đã nhìn thấy chiếc Land Rover trắng ấy.

Có lẽ Hoắc Trường Uyên đã có lời trước, khi Lâm Uyển Bạch tới quầy lễ tân tìm anh, giám đốc đã đích thân dẫn cô ra chỗ tập: "Cô Lâm, mời đi bên này!"

Dường như từ lúc có quan hệ với Hoắc Trường Uyên, những người xung quanh đều trở nên rất cung kính với cô.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu nói: "Cảm ơn anh."

Chỗ tập cũng ở trong phòng nhưng là phòng lộ thiên, bên trong là những người ăn vận chuyên nghiệp.

Có người quản lý đi trước dẫn đường, Lâm Uyển Bạch dễ dàng tìm được Hoắc Trường Uyên, không giống với vẻ cung cách bình thường mà ngập tràn không khí cuộc sống. Bộ đồng phục màu xanh đậm trông rất hoang dã, anh còn đeo cặp kính trên mũi.

Anh ngồi vắt chéo chân, tay kẹp một điếu thuốc đang cháy.

Làn khói trắng theo động tác của anh tỏa ra xung quanh, từng đám từng đám đẹp như trong cõi tiên.

Lâm Uyển Bạch suýt nữa thì thất thần.

"Đến rồi à."

Sau khi nhìn thấy cô, bàn tay cầm thuốc của Hoắc Trường Uyên gác sang bên cạnh.

Lâm Uyển Bạch đi qua, ngồi ở vị trí bên cạnh anh, nghe thấy anh gọi một cốc nước hoa quả.

Không chỉ có Hoắc Trường Uyên mà còn cả Tần Tư Niên, nhưng cô vừa nhìn một vòng, nơi đã được họ bao trọn một nửa ngoài cô ra không còn ai là nữ giới.

Lâm Uyển Bạch cầm cốc nước lên, uống một ngụm.

Cô ngược mắt nhìn Tần Tư Niên đang đứng cạnh bia quay đầu lại, thào tai nghe xuống, giọng sùng về phía Hoắc Trường Uyên: "Trường Uyên, qua đây làm thêm ván nữa đi! Chẳng phải cậu rất thích bắn súng sao, sao hôm nay lại ngồi như mấy cô gái vậy."

"Đó là trước kia."

Hoắc Trường Uyên phả ra một làn khói: "Bây giờ tôi chỉ thích một kiểu vận động."

Khi nói câu này, anh cố tình nghiêng đầu nhìn về phía cô, hai chữ cuối được gằn một cách mờ ám.

"..."

Lâm Uyển Bạch đọc hiểu ám thị nơi đáy mắt anh, đồ mặt quay đi chỗ khác.

~Hết chương 43~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

"Cô gái này cũng đến à? Cùng chơi đi!"

Tần Tư Niên dường như đến lúc này mới nhìn thấy cô, nhưng mảy ra hiệu.

Lâm Uyển Bạch giọng gao xua tay, nhưng đã bị Hoắc Trường Uyên ngồi bên kéo dậy: "Tôi không biết bắn mà..."

Đi tới vị trí bắn, Hoắc Trường Uyên đập tắt điều thuốc trong tay.

"Tôi làm mẫu cho em một lần, chú ý nhìn!"

Nói xong, Hoắc Trường Uyên bèn đeo tai nghe cách âm lên, tiện tay cầm một khẩu súng, làm một loạt các động tác liên mạch như lắp đạn, lên đạn...

"Pằng!"

Người nhân viên giờ thè lên, trúng ngay giữa bìa.

Lâm Uyển Bạch thấy anh giờ tay lên, khẩu súng xoay một vòng trên tay anh. Anh đeo một chiếc kính râm trên sống mũi cao thẳng, đôi mày nhíu lại vì quá tập trung càng khiến anh trông thêm tuấn tú.

Thật sự rất quyến rũ...

Trong mơ hồ, bóng hình một ai đó cũng thích bắn súng hiện lên trong đầu cô.

Hình ảnh hai người đàn ông trong ký ức và trong hiện thực chồng lên nhau. Ánh mắt Lâm Uyển Bạch trở nên xa xăm, cô bất giác lẩm bẩm: "Sao đàn ông các anh ai cũng thích bắn súng vậy..."

Hoắc Trường Uyên chuyển tai nghe sang cho cô, rồi chọn cho cô một khẩu súng nhẹ hơn một chút.

Lâm Uyển Bạch đón lấy, vậy mà vẫn nặng trĩu tay.

"Bước chân sang, ngang bằng vai."

Vai trái thu chặt về phía khớp tay, đầu không được nhúc nhích, áp má lên báng súng."

...

Lâm Uyển Bạch nghiêm túc thực hiện từng bước theo chỉ dẫn của anh.

Chỉ có điều, cô chưa bao giờ tiếp xúc với súng đạn, chung quy vẫn còn rất kém cỏi, nửa ngày rồi mà tư thế vẫn chưa chuẩn xác.

Bỗng nhiên, có một hơi thở nóng rực ập tới.

Lưng cô áp vào một lồng ngực rắn chắc, Lâm Uyển Bạch không cần quay đầu cũng biết đó là ai. Cho dù tạm ngừng thở cũng vẫn ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoang và cảm nhận được những nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Cô đi giày thể thao, Hoắc Trường Uyên cao hơn cô một cái đầu, cảm vừa khít chạm tới đỉnh đầu cô.

Tư thế không hề mờ ám, mà là cực kỳ mờ ám.

Lâm Uyển Bạch không kiểm soát được nhịp đập điên cuồng của trái tim.

Hoắc Trường Uyên từ phía sau nắm chặt lấy tay cô, giúp cô điều chỉnh lại tư thế: "Tập trung hơn chút nữa, cơ thể đừng cứng quá."

Vì đeo tai nghe cách âm, khi nói, sợ cô không nghe rõ, anh còn đặc biệt sát lại rất gần, có chút hơi thở như có như không mon man vành tai cô. Lâm Uyển Bạch đã nghe thấy cả tiếng nuốt nước bọt của cô rồi.

"Có thể đòi người hướng dẫn không?"

Cô liếm liếm đôi môi khô khốc, có chút không chịu đựng nổi nữa.

"Không được." Hoắc Trường Uyên dứt khoát từ chối, trầm mặc một lúc mới nói: "Hướng dẫn ở đây toàn là nam giới thôi."

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

Cô muốn nói là giáo viên nam sẽ dạy tốt hơn anh, nhưng nhìn thấy ánh mắt anh lại nhát gan nuốt xuống.

Hoắc Trường Uyên bắt đầu uy hiếp cô: "Còn học không xong, tôi bắt em nằm bắn đó!"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch âm thầm gạt nước mắt.

Học thêm khoảng vài phút, cuối cùng cũng có chút thành tựu, Hoắc Trường Uyên ra hiệu cho cô bóp cò.

"Pằng!"

Một tiếng nổ rất vang, vọng khắp trường bắn.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngáp.

Ra khỏi bia rồi...

Hồng tâm hoàn toàn sạch trơn, không có dấu hiệu gì của việc bị bắn cả. Hoắc Trường Uyên đen mặt lại: "Làm lại lần nữa!"

Lâm Uyển Bạch xoa xoa gan bàn tay bị rung đến tê dại, yếu ớt đề nghị: "Tôi có thể không bắn nữa không..."

Nói thật là cô không hứng thú gì với trò này.

"Bắn súng có thể nâng cao sức tập trung của một người, hơn nữa cũng giải tỏa được áp lực." Hoắc Trường Uyên nâng đôi tay vừa rũ xuống của cô lên, bắt cô tiếp tục: "Em có thể coi bia kia thành người em ghét nhất trong cuộc đời, khi bắn trúng sẽ đã đời vô cùng."

Người mình ghét?

Lâm Uyển Bạch âm thầm liếc anh một cái.

"Pằng!"

Cô một lần nữa bóp cò, thế mà trúng thật.

Lâm Uyển Bạch sững sốt vô cùng. Cô nghiêng đầu phát hiện anh đang nheo mắt nhìn mình. "Có chuyện gì vậy?"

"Không phải em vừa nghĩ đến tôi để bắn đấy chứ?" Hoắc Trường Uyên hỏi với giọng tra khảo.

"Không..." Lâm Uyển Bạch nói xong, chột dạ nuốt nước bọt.

Lúc này Tần Tư Niên ở bên cạnh cầm di động đi sang, nói to với họ: "Ông cụ nhà mình vừa gọi tôi, mình phải về một chuyến đây, thế nào đây? Hai người về cùng hay tiếp tục chơi?"

Chữ "chơi" khiến Lâm Uyển Bạch nghẹn lời.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn thấy gan bàn tay đã đỏ rực của cô bèn nói: "Về luôn đi."

...

Từ câu lạc bộ đi ra, trời vừa tối.

Khi gặp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên đột ngột lên tiếng hỏi: "Còn người đàn ông nào nữa?"

"Gì cơ?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

"Lúc ở trong câu lạc bộ em đã nói đó, ngoài tôi ra, còn người đàn ông nào thích bắn súng nữa?" Hoắc Trường Uyên gác tay lên vô lăng, nheo mắt nhìn cô, dường như rất cố chấp đối với đáp án này.

"À..." Lâm Uyển Bạch ngập ngừng, không thể nói thật được, bèn nói đại một đáp án: "Tôi xem tivi và đọc báo hay nói vậy..."

Hoắc Trường Uyên coi như chấp nhận, đổi chủ đề: "Tôi đã ăn cơm chưa?"

"Chưa..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Sau khi tan làm cô tới thẳng bệnh viện, sau đó lại chạy qua tìm anh.

Lâm Uyên Bạch thấy anh đang dò tìm nhà hàng gần đó, bèn áp úng: "Lúc tan làm tôi đã tới bệnh viện, bà ngoại đã được chuyển tới phòng bệnh cao cấp, bác sỹ chính nói là do anh sắp xếp... Tôi... thật lòng cảm ơn anh!"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, thân nhiên trêu đùa: "Đơn giản thôi, cảm ơn tôi trên giường là được rồi."

"..." Lâm Uyên Bạch đỏ mặt.

Người đàn ông này!

Đúng là dễ động dục mà, động một chút là nghĩ tới chuyện lên giường.

Thấy anh đã bắt đầu cài đặt lại GPS, Lâm Uyên Bạch ngấm ngấm rồi nói: "Tôi nay đừng ra ngoài ăn nữa, mua đồ về ăn nhé?"

Bữa nọ hôm trước cuối cùng đều vứt bỏ cả, cô muốn làm lại một bữa cho anh ăn, thật ra phần nhiều là muốn cảm ơn anh theo cách của mình.

"Được." Hoắc Trường Uyên vui vẻ đáp ứng.

Lâm Uyên Bạch nhìn giờ, vẫn chưa đóng cửa, cô bèn chỉ về biển báo đường trước mặt: "Tôi biết gần đây có một khu chợ, vừa hay tiện đường, tôi đó đi, đồ ăn tươi mà rẻ hơn trong siêu thị!"

"Ừm."

Suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên chỉ nghe cô sắp xếp, rẽ ở đâu, dừng ở đâu.

Cô không biết rằng, xưa nay chỉ có anh hô hào quát nạt mọi người, chưa bao giờ ngoan ngoãn cúi mặt nghe một cô gái ra lệnh như vậy.

Trước cổng chợ rất đông người, chiếc Land Rover dừng lại cách đó một quãng xa, họ xuống xe và đi bộ một quãng.

Khu dân cư gần đây vô cùng đông đúc, lại không có đại siêu thị, thế nên khu chợ này làm ăn rất phát triển. Bên ngoài cũng đã bày không ít sạp hàng. Cũng đã tới tới, từ ngoài nhìn vào, bên trong toàn người là người.

Lâm Uyên Bạch đi theo phía sau Hoắc Trường Uyên, bước chân theo sát.

Cô chỉ sợ một phút không để ý sẽ lạc mất anh. Trong lúc men theo con đường, cô đã hai lần bị giỏ hàng của mấy bà thím đụng phải.

"Đưa tay cho tôi."

Hoắc Trường Uyên đột ngột dừng bước, quay đầu nói với cô.

Lâm Uyên Bạch chưa hiểu: "Hả?"

Một giây sau, bàn tay phải của cô được anh nắm lấy, đan chặt vào tay anh.

Bước chân cô bị dẫn dắt, tiến về phía trước, nơi tầm nhìn ngang bằng chính là bờ vai dài rộng của anh. Lâm Uyên Bạch cúi đầu, sững sờ nhìn hai bàn tay đan cài, đáy lòng chợt dâng lên niềm xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Có vẻ như Hoắc Trường Uyên chưa bao giờ đến những nơi như thế này.

Một bóng hình đáng lẽ phải xuất hiện trong các siêu thị nhập khẩu, vậy mà lại xuất hiện trong không gian hỗn tạp, âm ỉ tiếng người này, thật sự không hề ăn nhập.

Lâm Uyên Bạch chú ý thấy anh vừa vào cửa đã nhíu mày lại, nhưng anh không nói gì cả, nửa câu oán thán, một chút chê bai cũng không có, chỉ vững vàng dẫn cô tiến về phía trước.

Bàn tay của cô từ đầu tới cuối vẫn bị anh nắm chặt.

Cô được anh bảo vệ sau lưng, dường như để phối hợp với cô, bước chân anh cố tình chậm lại.

Đã rất lâu không có ai bảo vệ mình như vậy rồi...

Tìm một cửa hàng rau xanh tươi tốt lại thưa người, dựa theo các món tối nay muốn làm, Lâm Uyển Bạch lựa chọn thức ăn.

Đối với việc lựa chọn món ăn, cô khá sành sỏi, từ khi còn rất nhỏ, cô đã thường xuyên cùng bà ngoại đi ra phiên chợ sớm đầu ngõ mua thức ăn, biết cách lựa từng món rau, từng loại thịt.

Sau khi cô buộc xong túi, đứng lên thì phát hiện ánh mắt Hoắc Trường Uyên như khóa chặt khuôn mặt cô. Cô quay đi, có phần gượng gạo: "À... Mua tạm mấy món này! Rau muốn hơi héo rồi, lát nữa sang nhà khác mua..."

Hoắc Trường Uyên đón lấy túi bóng, rồi đưa cho bà chủ cân.

"Tổng cộng là 14 đồng 8 hào!"

Anh rút tờ 100 tệ từ trong ví ra, bà chủ không nhận: "Anh à, anh có tiền lẻ không?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, nhìn xuống ví chỉ còn đúng một tờ tiền giấy, còn lại là chi phiếu.

"Để tôi trả cho!" Lâm Uyển Bạch cúi đầu lục ví.

"Không cần!" Hoắc Trường Uyên giữ tay cô lại, đầu mày nhú càng sâu hơn, kiên quyết đưa tờ 100 tệ ra: "Trả lại."

Bà chủ đành đón lấy, rồi trả lại cho anh một đồng tiền lẻ.

Khi rời đi, Lâm Uyển Bạch chú ý tới giá áp phích dựng bên cạnh hàng sữa chua đối diện. Cô bảo Hoắc Trường Uyên đợi một chút, còn mình đi qua đó.

Khi cô cầm điện thoại quay trở về, Hoắc Trường Uyên bèn sa sầm mặt lại chất vấn: "Em vừa cười cười nói nói linh tinh gì với ông chủ cửa hàng sữa chua đó!"

"Tôi không có..." Lâm Uyển Bạch ngăn người.

"Không add nick wechat của nhau?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch câm nín, gờm sữa chua trong tay lên, giải thích: "Tôi chỉ quét mã QR thôi, trên kia nói quét mã sẽ được tặng một lọ..."

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên khá lên nhiều, nhưng khóe môi vẫn căng ra.

"Sau này không được phép đầu mày cuối mắt với người đàn ông khác!"

"..." Gia trưởng kinh khủng.

"Cũng không được phép tùy tiện thêm thông tin liên lạc với người đàn ông khác!"

"..."

Hoắc Trường Uyên lại nắm lấy tay cô, siết rất chặt: "Có phải đang ngấm ngầm chửi tôi trong bụng không?"

"Khụ!" Lâm Uyển Bạch vội vàng lắc đầu, cười trừ: "Đâu có..."

Người đàn ông này sao giỏi quan sát bụng dạ người khác vậy chứ!

Cứ có cảm giác ớn lạnh sống lưng, Lâm Uyển Bạch chuyển đề tài: "Phía trước có hàng hải sản, hay là mua ít tôm về rang ăn chơi?"

Tới hàng hải sản, cô cầm kẹp lên nghiêm túc chọn lựa.

"Ông chủ, rẻ hơn chút nữa đi!"

"Cô à, 39 đồng nửa cân không đắt đâu, tươi sống cả đấy!"

"35 nhé?"

"Không được không được, tôi mua vào đã tung ấy rồi!"

Lâm Uyển Bạch già vờ đồ hết tôm xuống: "Tôm của ông sắp chết đến nơi rồi, và lại còn bao nhiêu chỗ bán hải sản, vậy tôi qua bên kia xem sao!"

"Đừng dừng!" Ông chủ nghĩ cô làm thật bèn vội vàng gọi lại, dáng vẻ như đã chấp thuận: "Cô gái à, cô xem, cô chọn cũng lâu rồi, thôi thì bán rẻ cho cô thêm 3 đồng, 36 đồng nửa cân!"

"Được!" Lâm Uyển Bạch gật đầu vẻ miễn cưỡng.

Đội ông chủ quay đi cân tôm rồi, cô nhất thời quên mất hình tượng, đặc ý nhướn mày với người bên cạnh.

Yết hầu Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống.

Khi ông chủ trả lại tiền lẻ cho Hoắc Trường Uyên, còn cười nói chen vào: "Anh à, lấy được cô vợ đảm đang thế này đúng là có phúc đấy!"

Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Ý thức được ông chủ hiểu lầm, cô ngượng ngập xua tay: "À, chúng tôi không..."

"Đi thôi!"

Hoắc Trường Uyên đột ngột kéo tay cô đi.

Họ đi từ đầu kia khu chợ trở về, trong đầu Lâm Uyển Bạch vẫn văng vẳng câu nói đó.

Có vẻ như xung quanh ngoài các bà các cô xách làn to ra chợ thì đều là các cặp vợ chồng. Cô len lén liếc nhìn người đàn ông bên cạnh. Hai người nắm tay nhau, mua được gì cũng đều do anh cầm, quả thực rất giống một cặp.

"Ông chủ cửa hàng hải sản ban nãy có lẽ là hiểu lầm quan hệ của chúng ta nên mới nói như vậy..."

Hoắc Trường Uyên hồ hững hồ hồ nhìn cô: "Minh tự hiểu rõ là được rồi."

"..." Cũng phải.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, trong lòng bỗng dưng có chút bí bách.

"Còn thiếu gì không?"

"Không thiếu gì nữa."

Hoắc Trường Uyên gật đầu rồi đưa cô ra cổng chợ.

Cổng chợ vì bày đầy sạp hàng ra đường nên khá chật chội. Lâm Uyển Bạch cảm giác có ai khẽ huyếch vào người mình. Ban đầu cô không quá để ý, chỉ cảm thấy bả vai bỗng nhiên nhẹ bẫng, lát sau chợt giật mình: "Hà! Có kẻ cướp, túi xách của tôi!"

Bên ngoài khu chợ quả nhiên có bóng một gã đàn ông đang chạy.

Sau khi nhìn rõ, Lâm Uyển Bạch co cổ căng đuổi theo.

Người hai bên đường bị cô đẩy hết ra, dường như cô chỉ còn một ý niệm, phải lấy lại chiếc túi của mình.

Thật ra trong đó không có nhiều đồ, một tập giấy ăn và một chùm chìa khóa, trong ví cũng chẳng còn mấy đồng. Nhưng cô buộc phải đuổi theo, bởi vì trong đó còn có con dao găm quân đội rất quan trọng mà cô chưa bao giờ rời xa.

Lâm Uyển Bạch không biết sức mạnh của mình đến từ đâu, chỉ điên cuồng đuổi theo một cách miệt mài.

Gã ăn cướp có vẻ cũng bất ngờ khi thấy cô đuổi riết không buông. Hắn buột miệng chửi thề mấy tiếng. Chạy ra đường, hắn đồ hết tất cả trong túi ra, chỉ giữ lại chiếc ví duy nhất đáng tiền.

Khi Lâm Uyển Bạch đuổi tới, hắn đã chạy sang phía đường đối diện.

Còn túi của cô thì bị vứt ra giữa đường, có cả con dao găm đó.

Lâm Uyển Bạch không suy nghĩ gì, chạy tới nhặt, tiếng còi xe đinh tai nhức óc đồng thời vang lên, cô sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

"Cẩn thận!"

Có người giơ tay giữ chặt cô lại.

Ngay sau đó, một chiếc ô tô lao vút qua, ngay sát bên cạnh cô.

Lâm Uyển Bạch giương mắt nhìn, hai bánh xe trước sau của nó lần lượt lăn qua con dao.

Cô khẩn trương giơ tay nhấc lên, đồng thời bị Hoắc Trường Uyên kéo về vị trí an toàn bên lề đường: "Em không sao chứ?"

"Không sao..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Ánh mắt cô như hồn bay phách lạc nhưng không phải vì bị kinh sợ mà cô chỉ đang ngây người nhìn chằm chằm con dao găm.

Chuôi dao đã hoàn toàn bị bánh xe cán nát, không còn cảm giác ma sát, chỉ chạm nhẹ một chút đã chỉ còn lại lưỡi dao trơn trượt.

"Em điên rồi à? Không biết đây là đường lớn có xe qua lại sao?"

Hoắc Trường Uyên hơi bức mình, ban nãy nếu anh không kịp thời đuổi theo, bây giờ cô đã bị đâm nhập viện rồi.

Có mấy ai sau khi bị cướp lại liều mạng đuổi theo? Nhất là khi chiếc túi rách của cô chẳng đáng mấy đồng, đã mòn rách cả rồi.

Thấy cô chỉ cúi gằm, ngây người nhìn con dao găm, con giận trong anh bùng lên tận đỉnh đầu: "Chỉ là một con dao cùn thôi mà? Có cần liều mạng đuổi theo vậy không? Đứa ngốc cũng thông minh hơn em! Nào em bị úng nước rồi à? Ngủ ngốc!"

"Bên kia có thùng rác đó, vứt ngay đi!"

Hoắc Trường Uyên giơ tay ra, định vứt con dao găm đi.

Nhưng Lâm Uyển Bạch lập tức né tránh, ngẩng đầu lên nhìn anh chằm chằm: "Anh thì hiểu cái gì!"

Hoắc Trường Uyên giật mình vì bị cô quát.

Ngay cả lần đầu tiên sau khi họ phát sinh quan hệ, cô ném tiền vào mặt anh cũng không như bây giờ, giống như một con ếch đang phồng mang trợn má gào thét với anh, hơn nữa đôi mắt căm giận kia còn ánh lên lớp nước mỏng. Cô...

Khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Đây là lần đầu tiên Hoắc Trường Uyên cảm thấy bối rối.

Thật ra tính cô rất kiên cường, khi anh gặp cô ở nhà họ Lâm, bị đánh đến sưng vù một bên má nhưng cô cũng không rơi một giọt nước mắt.

Nước mắt con gái không phải anh chưa từng nhìn thấy, nhưng đáng về đồ rức hai quầng mắt của cô khiến anh ít nhiều cảm thấy bức bối nơi lồng ngực, rất lâu không thể xua tan.

Hoắc Trường Uyên xưa nay chưa từng đổ dành ai, cũng không biết đổ.

"Lâm Uyển Bạch, cô còn khóc nữa thử xem?"

Khóe môi giật giật một lúc lâu, cuối cùng câu nói bật ra lại mang lời uy hiếp.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, ép cho nước mắt chảy ngược vào trong.

Dù có khóc, cô cũng không muốn khóc trước mặt anh.

Hoắc Trường Uyên bức bối, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện ra điều gì. Anh chỉ có thể cuộn tay lại thành nắm đấm, đặt bên khóe miệng: "Ngoài con dao cùn này, xem còn thiếu thứ gì không?"

Lâm Uyển Bạch lại cúi đầu xuống, không trả lời.

"Có cần báo cảnh sát không?" Hoắc Trường Uyên đành kiên nhẫn hỏi tiếp.

"Không cần đâu..." Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng lên tiếng, nhưng đầu mày còn không buồn nhướng lên.

Cô nhặt chiếc túi dưới đất lên, phúi phúi bụi ngoài mặt. Sau khi đứt giấy ăn và chìa khóa vào trong, cô cẩn thận dè dặt đặt con dao găm đã hỏng vào trong túi, trân trọng như một báu vật, sau đó khoác lên người, quay đầu đi về phía chiếc Land Rover.

Cứ thế, anh bị tàng lờ từ đầu tới cuối.

Hoắc Trường Uyên trừng mắt nhìn theo bóng cô, cổ đờ nén ngọn lửa trong lòng, giật tung mấy cục cỏ áo.

Trên đường trở về, Lâm Uyển Bạch không nói một câu nào, cô như một người bị bệnh, co rụt trên chiếc ghế lái phụ.

Cô cụp mắt xuống như đã ngủ thiếp đi, nhưng tay vẫn nắm chặt chiếc túi xách.

Hoắc Trường Uyên vừa vô tình vừa như cố ý liếc nhìn cô mấy cái, đều thấy cô ra vẻ không thèm để tâm. Khoang xe im ắng đến nặng nề, anh đành bật radio lên.

...

Sau khi trở về, Lâm Uyển Bạch vẫn nhanh nhẹn đi vào bếp bận rộn.

Có điều bóng hình cô trông có vẻ đầy tâm sự, như một cây mạ bị bẻ cong. Làm xong đồ ăn, cô hạ thấp giọng nói: "Com nước xong xuôi rồi."

Hoắc Trường Uyên vốn dĩ còn rất mong chờ bữa tối nay, nhưng bây giờ lại ăn trong tâm trạng bí bách.

Nhất là khi anh đã cố gắng ăn được hai bát mà cô còn chưa xong nửa bát, như ngồi đếm hạt com vậy.

Buổi tối, Lâm Uyển Bạch chờ anh tắm rửa xong để lấy phòng tắm. Lúc cô đi ra thì thấy anh quần khăn tắm quanh hông ngồi bên giường, nửa người trên để trần. Ánh đèn hắt lên những múi cơ bắp chặt chẽ trước ngực anh, khiến nó tràn đầy sức mạnh nam tính.

Cô lấy khăn mặt quấn chặt đầu, định vòng qua anh đi sang bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên vươn đôi tay dài kéo cô vào lòng, giật tung chiếc khăn trên đầu cô ra. Mái tóc dài cứ thế rũ xuống, nước bắn đầy lồng ngực anh.

Lòng bàn tay anh giữ chặt eo cô, nheo mắt quan sát kỹ: "Vẫn còn hờn dỗi à?"

"..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

"Tôi chỉ nể em mấy câu thôi mà!" Bờ môi Hoắc Trường Uyên hơi bĩu ra.

"..." Lâm Uyển Bạch mím chặt môi.

Hoắc Trường Uyên thấy cô từ đầu tới cuối vẫn không chịu lên tiếng bèn dùng bàn tay còn lại chọc mạnh lên má cô, chọc đến khi cô chịu hé răng ra anh mới buông tay: "Vừa vừa phai phai thôi, em là người con gái đầu tiên dám xưng sủa mặt mũi với tôi đấy!"

"Tôi không..." Lâm Uyển Bạch ôm má đau đớn.

Cô sung mặt với anh khi nào chứ...

"Ừm" Hoắc Trường Uyên xoay người đè cô xuống: "Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa."

Nụ hôn và động tác của anh đều gấp gáp như nhau, Lâm Uyển Bạch không né tránh.

Tới khi nụ hôn cấp tốc của Hoắc Trường Uyên đi xuống, cuối cùng cô cũng có thể lên tiếng: "Tối nay... có thể không làm không?"

"Chẳng phải đã nói sẽ cảm ơn tôi đang hoang trên giường sao, trêu tôi đấy à?"

Hoắc Trường Uyên chống hai cánh tay bên trên cô, hơi thở nóng rực phả lên mũi cô.

Lâm Uyển Bạch cố gắng chặn ngực anh lại, giọng nói mang theo chút cầu xin: "Hôm khác được không?"

Tối hôm nay, cô thật sự không muốn quan hệ...

"Không được!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng quát. Ngũ quan sắc nét cúi xuống, một lần nữa lấp kín miệng cô, giọng nói xen lẫn khao khát bật ra: "Từ lúc ôm em để dạy bắn súng tôi đã muốn rồi..."

Lâm Uyển Bạch không từ chối được, bị anh xoay qua xoay lại như cái bánh.

Sau đó là tiếng răng xé rách lớp vỏ bóng.

Lâm Uyển Bạch vùi sâu mặt vào trong gối.

...

Buổi trưa ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch nhận được điện thoại của anh khi đang ăn trong phòng trà nước.

"A lô?"

"Xuống dưới đi."

Anh chỉ buông một câu ra lệnh, Lâm Uyển Bạch cắn đầu đũa, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thấy cô không có động tĩnh gì, Hoắc Trường Uyên lại nói: "Tôi đang ở dưới công ty em."

"... Làm gì chứ?" Lâm Uyển Bạch vẫn hơi ngần người.

"Cùng đi ăn cơm." Hoắc Trường Uyên nói tiếp.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu nhìn hộp cơm mình vừa bóc ra, vẫn còn ừ ừ cạc cạc: "Nhưng tôi đang ăn mà..."

Sự kiên nhẫn của Hoắc Trường Uyên hoàn toàn bị tiêu diệt, anh hạ giọng quát: "Tôi nói lại lần cuối cùng, xuống dưới! Trong vòng năm phút chưa nhìn thấy em, tôi lái thẳng xe vào tòa nhà đấy!"

"..." Lâm Uyển Bạch bị đầu kia ngắt máy trước.

Cô chớp chớp mắt, hai giây sau, cô đứng bật dậy như nghe thấy quốc ca, căng thẳng lao ra ngoài dưới cái nhìn kinh ngạc của các đồng nghiệp.

Cô thở hồng hộc chạy ra khỏi tòa nhà, quả nhiên nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đỗ dưới đó.

Hoắc Trường Uyên cũng không nhiều lời với cô, cửa xe vừa đóng lại anh đã đạp chân ga.

Tới nhà hàng, Lâm Uyển Bạch cũng không phản bác gì, cô ngoan ngoãn đi theo sau anh. Tối qua dường như trừng phạt cô không tập trung, Hoắc Trường Uyên suýt lấy mạng cô, bên ngoài trời tờ mờ sáng rồi anh mới miễn cưỡng buông bàn tay trên eo cô ra.

Sau khi ăn xong hai phần cơm vẫn phòng đơn giản, chiếc xe một lần nữa lên đường.

"Áy?"

Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên nhìn ra ngoài cửa xe.

Nơi chiếc xe dừng lại không phải tòa nhà văn phòng của cô, ngược lại là một trung tâm thương mại.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa ra, rồi nói với cô: "Xuống xe với tôi."

Lâm Uyển Bạch đành tiếp tục đi theo anh. Bảo vệ trước cửa mở cửa ra cho họ, lòng cô đầy nghi hoặc.

Lẽ nào là đi mua sắm, có nhẽ hứng vậy sao?

Hoắc Trường Uyên cao lớn, đi phía trước, nhưng trông anh không giống như đang đi mua sắm. Anh không lên tầng, ngang qua những gian hàng ở dưới cũng không có ý đi vào.

Sau vài lần rẽ ngoặt, cuối cùng họ dừng chân trước một cửa hàng.

Lâm Uyển Bạch đi vào, quét mắt nhìn một lượt. Hóa ra đây là một cửa hàng làm dao cao cấp, trên kệ bày đủ các loại dao nhập khẩu, bên dưới còn ghi chú thích. Ngoài giá cả ra thì công nghệ và lai lịch đều giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Khi quản lý cửa hàng đi tới thì Hoắc Trường Uyên quay lại.

Lâm Uyển Bạch vẫn đang làm mặt không hiểu thì chiếc túi xách trên người đã bị anh gỡ xuống.

"... Anh làm gì vậy?"

"Lát nữa em sẽ biết."

"..."

Lâm Uyển Bạch thấy anh đã tự túc kéo khóa, lục lọi bên trong. Chẳng bao lâu sau, con dao găm quân đội được bọc bằng khăn tay được anh lấy ra, hoặc nói đúng ra, giờ nó chỉ còn lưỡi dao.

Có thể thấy được, vị quản lý tỏ ra rất cung kính: "Hoặc tổng!"

Hoặc Trường Uyên gật đầu rất khẽ, xòe lòng bàn tay đặt con dao lên, ngón trỏ chỉ chỉ vào điện thoại: "Đây chính là con dao mà tôi nói trong điện thoại, làm cho tôi một chuỗi dao giống như bức ảnh này."

Không biết anh kiếm đâu ra một bức ảnh, không có sai khác gì với con dao găm trước đó của cô.

"Nhớ kỹ, phải giống y như đúc."

Lâm Uyển Bạch sững người đứng nhìn, còn anh thì nghiêm mặt nhấn mạnh.

~Hết chương 46~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Người quản lý cuống quýt gật đầu, hai tay đỡ lấy lưỡi dao.

Họ không mang vào căn phòng ngăn cách bên trong mà có thợ chuyên nghiệp, đeo găng tay chuẩn bị xử lý.

Nhìn trên bức ảnh hay nhìn vật thật, quả thực không có bất cứ điểm khác biệt nào với con dao trước kia của cô. Chỉ có điều, khi nhìn thấy chuỗi dao mới tinh được người thợ nắm chặt trong tay, trong lòng cô vẫn không tránh khỏi có tâm trạng chống đối.

Nhất là khi nụ cười tươi rói của người ấy khi tặng cô con dao hiện lên trong đầu...

Lâm Uyển Bạch đi qua: "Bỏ đi, không cần đâu."

"Không cần?" Hoặc Trường Uyên đứng lên khỏi sô pha, nhúu mày hừ lạnh: "Chẳng phải hôm qua em ôm lấy nó, về như không còn thiết tha gì cuộc sống này nữa sao, chỉ thiếu nước tặng em cái khăn lụa trắng nữa thôi."

Lâm Uyển Bạch bị câu nói của anh đưa vào hoàn cảnh khó xử.

Quản lý cửa hàng nghĩ rằng cô có điều lo lắng, bèn tươi cười xen ngang: "Cô à, các công nhân của chúng tôi đều là những người có kỹ thuật tay nghề cao, sau khi làm lại chuỗi dao, chúng tôi có thể đảm bảo nó không khác gì con dao lúc trước của cô."

Chính vì như vậy cô mới không muốn.

Cho dù bề ngoài trông giống y như đúc, nhưng chung quy vẫn không phải là cái ban đầu.

Lâm Uyển Bạch lấy lại lưỡi dao của mình, thái độ rất kiên quyết: "Thực sự không cần nữa đâu, cảm ơn anh."

"Vậy thì mua cái mới đi, dao của cửa hàng này cũng toàn là dao Thụy Sĩ đấy, em chọn lấy một cái!" Nói rồi, Hoặc Trường Uyên kéo tay cô qua.

Lâm Uyển Bạch bị anh dắt tới trước tủ kính, nhưng cô không nhìn.

Cô khẽ lắc đầu, gạt tay anh ra, chỉ bọc lại lưỡi dao rồi đặt vào trong túi xách.

"Nhiều như vậy mà không ưng ý một cái nào sao?"

Lâm Uyển Bạch cắn môi, giọng nói khề mà kiên quyết: "Nó là độc nhất vô nhị."

Độc nhất vô nhị.

Hoặc Trường Uyên thầm gặm nhấm bốn chữ ấy trong lòng, khuôn mặt bình thường vẫn lạnh nhạt kỳ thực không có quá nhiều biểu cảm, nhưng khuôn cằm thì đã dần dần cứng lại.

Lâm Uyển Bạch sửa sang lại quai đeo, nhìn anh và quản lý rồi xin lỗi: "Tôi sắp muộn mất rồi, chúng ta đi thôi."

Ra khỏi trung tâm thương mại, cô như một trợ lý nhỏ bước từng bước phía sau anh.

Vòng qua đầu xe đi sang ghế lái, chìa khóa xe trong tay Hoắc Trường Uyên không được mở ra mà anh đứng ngay đó, con người u tối vượt qua thân xe nhìn về phía cô, bất ngờ lên tiếng: "Rốt cuộc ai đã tặng cô con dao cùn đó?"

"..." Hơi thờ Lâm Uyên Bạch như khựng lại.

"Tôi đang hỏi em đó." Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa.

Ngữ khí không trầm hơn nhưng những đường nét trở nên sắc bén và khuôn mặt đã có phần nghiêm nghị hơn, đáy mắt còn ẩn chứa một uy lực điềm tĩnh.

Lâm Uyên Bạch muốn nói là một người bạn nhưng lời tới bên miệng, cô vẫn quyết tâm sửa lại: "Không liên quan tới anh..."

Hoắc Trường Uyên nhìn cô mấy giây, sau đó quăng chìa khóa, ngồi vào xe.

Cô còn chưa kịp giờ tay mở cửa xe, chiếc Land Rover đã phóng vọt đi, quay ngược về sau.

Lâm Uyên Bạch phản ứng nhanh, vội tránh sang bên cạnh vài bước. Mới đó đã chỉ còn lại một làn khói mù mịt.

Cô thật sự không dám tin, mình như một con mèo hoặc con chó bị vút lại trước cửa trung tâm thương mại vậy.

Tính khí của người đàn ông này...

Lâm Uyên Bạch nhìn đồng hồ, ngồi xe buýt không kịp nữa rồi, đành phải bắt xe thôi.

"Lâm Uyên Bạch?"

Lâm Uyên Bạch bất giác nhú mày, giọng nói này...

Cô quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Lâm Dao Dao đeo đồ hiệu khắp người. Người kia nhìn thấy cô cũng lập tức nhú mày, cất giọng the thé: "Sao chị có thể ra ngoài nhanh như vậy được!"

"Thật ngại quá, khiến cô thất vọng rồi." Lâm Uyên Bạch giật giật khóe miệng.

"Có chuyện gì vậy! Rõ ràng chị phải bị giam mười lăm ngày!" Lâm Dao Dao tức giận kêu gào.

"Có thể là ông trời có mắt." Lâm Uyên Bạch cười ngoài mặt.

Mỗi lần gặp Lâm Dao Dao, tâm trạng cô lại rất tệ, cô giờ tay bắt xe định đi.

Lâm Dao Dao chặn trước mặt cô, nhìn về phía chiếc Land Rover vừa đi khỏi, nhìn chăm chăm rồi chất vấn: "Lâm Uyên Bạch, tôi hỏi chị, người vừa đi cùng chị có phải anh Trường Uyên không?"

Lâm Uyên Bạch thật không muốn chọc cho Lâm Dao Dao khởi động dạng thức chó điên, cô đáp qua quýt: "Cô nhìn nhầm rồi."

Đúng lúc này có chiếc taxi đi tới, cô ngồi vào rồi bảo tài xế đi ngay.

Nhìn nhầm ư?

Không thể nào, cô ta chạy quanh Hoắc Trường Uyên lâu như vậy, với mức độ si mê của cô ta tuyệt đối không thể nhận nhầm. Nghĩ tới chuyện người đàn ông mình để ý lại dây dưa với Lâm Uyên Bạch, Lâm Dao Dao tức giận giậm chân bình bịch.

...

Suốt một tuần sau đó, Hoắc Trường Uyên đều không gọi điện cho cô.

Lâm Uyên Bạch ngược lại rất vui vì được nhàn nhã. Tối tối cô đều tới bệnh viện, nhưng thi thoảng cũng sẽ kiểm tra điện thoại, sợ rằng lỡ như không nhận điện thoại, anh lại nổi giận.

Mỗi lần nghĩ như vậy, dáng vẻ sầm xì u ám của Hoắc Trường Uyên cũng trùng hợp hiện lên trước mắt...

Lâm Uyên Bạch ra sức lắc lắc cái đầu, anh đã đắm sâu bén rễ như vậy từ khi nào?

Khi cô tan làm, ra khỏi thang máy thì di động bất ngờ rung lên. Cô rút di động ra, ngón tay bất giác run lên một cách vô dụng, là Hoắc Trường Uyên gọi đến.

"Tối nay qua đây! Tôi có buổi tiếp khách, em làm ấm giường trước đi."

Lâm Uyên Bạch chưa lên tiếng nói được nửa câu điện thoại đã bị dập.

Từ ngày cô chủ động đi theo anh, cô phải để mặc anh tìm tòi, phải có trách nhiệm làm ấm giường cho anh.

Có điều đang mùa hè nóng nực...

Lâm Uyển Bạch chống tay lên trán.

Khi trời tối, cô đã xuất hiện trong tiểu khu cao cấp.

Vì trong điện thoại, anh không nói rõ là mấy giờ, chỉ bảo cô đến trước. Lâm Uyển Bạch đã có kinh nghiệm đến muộn. Sợ bị anh mắng nên ăn tối xong là cô ngồi xe buýt qua đây luôn.

Cô mở cửa ra, bên trong tối thui.

Lâm Uyển Bạch thay giày, tắm rửa trước rồi ra ngoài đợi mãi mà dưới nhà vẫn chưa có động tĩnh gì.

Cô lấy di động ra chơi game một lúc, rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

"Cạch!"

Trong đêm tối, tiếng đóng cửa nặng nề vang lên.

Lâm Uyển Bạch đang ngủ mơ bị giật mình, bỗng cảm thấy có bóng đen loạng choạng nhào đến, trong không khí vẫn còn xen lẫn hơi rượu thoang thoảng.

Cô còn chưa kịp nhìn rõ ràng, cổ đã bị cắn mạnh một miếng.

Lâm Uyển Bạch đau đớn, chắc chắn người đang bò phía trên cô chính là Hoắc Trường Uyên, trong bóng tối vẫn có thể phân biệt ra được ngũ quan của anh. Anh mang theo hơi rượu thì thầm bên tai cô: "Bảo em làm ấm giường, ai cho em ngủ trước!"

"..."

Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn ra ánh trăng lơ lửng trên cao ngoài cửa sổ, đã nửa đêm rồi còn ai không ngủ chứ!

Cô yếu ớt giải thích: "Tôi thực sự buồn ngủ quá rồi, không gượng nổi..."

"Sau này tôi chưa về, không cho phép em ngủ trước." Hoắc Trường Uyên chấm tay lên mũi cô.

"Biết rồi." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên cười lên người cô, bắt đầu cởi quần áo.

Cho dù trong bóng tối mơ hồ không rõ ràng, cơ thể tráng kiện của anh vẫn lộ rõ, cơ bắp phồng phồng, nét nào ra nét ấy như sắt thép.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, không biết có phải vì bị kích thích không, có dòng nóng ầm ầm ở phía dưới trào ra.

Cả người cô đột ngột cứng đờ, cô né tránh đôi mắt anh.

Hoắc Trường Uyên còn chưa kịp tắm rửa gì, thấy vậy tỏ ý không vui: "Em chê tôi bẩn?"

"Không phải..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên giơ cao hai tay cô lên, hoàn toàn không ngại việc kích thích thêm một chút.

"Đừng, đừng mà!"

Lâm Uyển Bạch sốt sắng, nhưng lại không ngăn anh lại được, một lúc lâu sau mới khó khăn áp a áp ứng: "Tôi... Bà di của tôi đến rồi..."

~Hết chương 48~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

"Cái quái gì vậy!"

Hoắc Trường Uyên cầu nhàu một câu.

Sắc mặt khó xử của Lâm Uyển Bạch sắp bùng nổ đến nơi, cô bối rối hít sâu một hơi: "Chính là thứ mà tháng nào con gái cũng gặp..."

"..." Lần này Hoắc Trường Uyên hoàn toàn nằm im.

Lát sau, phần đầu đang vùi sâu trong cổ cô mới ngẩng lên.

Dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của anh, Lâm Uyển Bạch có phần không tự nhiên.

Cô há hốc miệng, một giây sau, cơ thể còn cứng đờ hơn cả ban nãy, dây đai thắt áo ngủ bị người nào đó giật ra.

"Đúng thật là!" Hoắc Trường Uyên nhiu mày.

Cả người Lâm Uyển Bạch sắp bốc khói đến nơi, thật chỉ muốn biến thành bong bóng tan ra.

Anh còn tận tay kiểm tra nữa!

Hoắc Trường Uyên không cam tâm thu tay về, hậm hực cắn lên miệng cô: "Em cố tình hả? Sao không nói luôn trong điện thoại!"

"Tôi cũng đâu có biết." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, nhìn anh rồi vội vàng cup mắt xuống, giọng nói tỏ ra vô tội: "Một tiếng trước nó vừa tới..."

Cô cũng quả thực không ngờ rằng bà đi lại đến sớm trước ba ngày.

Khi nằm trên giường chơi game đợi anh, cô đã cảm thấy có điều bất ổn, vào phòng tắm xem thì quả nhiên. Cũng may trong ngăn kín của túi xách, cô luôn để phòng một miếng băng vệ sinh, nếu không làm sao cô dám gọi điện nhờ anh mua...

Sức nặng trên người bỗng nhẹ bẫng.

Ánh đèn sáng lên, Lâm Uyển Bạch vô thức nheo mắt lại.

Trong khe hẹp của khóa mắt, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã cởi hết quần áo, chỉ còn mặc độc chiếc quần đùi lót đi vào phòng tắm. Chẳng mấy chốc đã có tiếng nước rào rào vang lên.

Khi quay trở về nằm xuống giường, Hoắc Trường Uyên còn mang theo chút lạnh lẽo.

Lâm Uyển Bạch dịch sang bên cạnh một chút, tối nay chắc chắn là không thể làm gì được rồi, cô xoay lưng về phía anh.

Nhưng vừa mới nhắm mắt lại, cô đã bất ngờ bị ai đó kéo ngược về.

"Anh..."

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, nhưng bị anh phủ kín đôi môi.

Nụ hôn của anh như cơn mưa nhỏ rả rích rơi xuống, dịu dàng mà gấp gáp. Cô buộc phải nhắc nhở anh: "Tối nay thật sự không được đâu!"

"Không được mà em còn không nằm im, cố tình quấy rầy tôi!"

"Tôi chỉ hơi ngứa thôi..."

Lâm Uyển Bạch lại bị oan ức rồi. Chẳng cô chỉ động đây, việc gãi ngứa là quá bình thường mà...

Hoắc Trường Uyên dường như cũng rất bức bối về sự mất kiểm soát của mình.

Anh thầm chửi câu gì đó, rồi một lần nữa nằm xuống giường, lồng ngực phập phồng dữ dội, chỉ còn cách nhắm mắt lại để xoa dịu những hừng hực.

Lần này, đến hít thở, Lâm Uyển Bạch cũng phải thận trọng, dè dặt. Cô nằm thẳng căng như một xác chết, không dám nhúc nhích bừa bãi, sợ rằng chỉ một hành động vô tình của mình cũng khiến anh ngứa ngáy.

"Hay là tôi về nhà nhé?" Ngẫm nghĩ một lúc, cô có lòng hỏi.

Hoắc Trường Uyên không nể tình, lạnh lùng liếc nhìn cô rồi hừ một tiếng: "Nửa đêm nửa hôm em chạy ra đường lớn, định dọa ma à?"

Đêm tối là lúc các cảm quan nhạy cảm nhất, mùi hương trên người cô ập tới không ngừng nghỉ, kích thích khiến cổ họng anh thắt chặt lại.

Lớp chăn bên cạnh bỗng nhiên được lật mở, có tiếng tìm dép vang lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy cái bóng ngồi dậy của cô, giận dữ nhíu mày lại: "Không nghe thấy lời tôi vừa nói à? Em định đi đâu!"

"Tôi vẫn nên sang phòng ngủ đối diện là hơn..."

Lâm Uyển Bạch nhìn anh có phần bối rối trong không gian tăm tối. Đáp lại cô là cánh tay bực bội của Hoắc Trường Uyên vươn tới.

Sau khi kéo ngược cô trở lại giường, lần này tới lượt Hoắc Trường Uyên quay lưng lại rồi buông một câu: "Nằm yên bên cạnh tôi, đừng khiến tôi thấy phiền!"

Lâm Uyển Bạch đợi một lúc, thấy anh đã thở nhịp nhàng, cô mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, có một con ruồi bay vào trong giấc mơ.

"Tĩnh tĩnh!"

"..."

"Tôi khó chịu!"

"..."

"Em lấy tay giúp tôi đi!"

"Ồ..."

...

Cả đêm không ai được yên ổn.

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch tỉnh dậy với đôi mắt thâm quầng.

Cô bị Hoắc Trường Uyên sai xuống bếp nấu mỳ. Không biết có phải vì "dục cầu bất mãn" hay không mà anh cố tình châm chọc, nói canh không có mùi vị gì, nhưng cuối cùng vẫn ăn hết sạch một bát đầy.

Lâm Uyển Bạch thu dọn sạch sẽ định rời đi. Hôm nay là thứ Bảy, cô sẽ tới thẳng bệnh viện.

Khi cô ra cửa, Hoắc Trường Uyên cũng thay một bộ vest đứng đắn từ trên gác đi xuống, nói rằng Giang Phóng đã có mặt ở dưới nhà, bảo cô đi cùng.

Sau khi lên xe, Hoắc Trường Uyên gọi mấy cuộc điện thoại.

Sau đó anh ngồi dựa ra sau ghế, rít một điếu thuốc ngậm trên miệng. Giữa làn khói trắng, đôi mắt thâm trầm và khuôn cằm sắc bén trông rất lạnh lùng.

Lâm Uyển Bạch không nắm bắt được cảm xúc của anh.

Vui buồn thất thường, không biết lại người nào không cẩn thận giẫm phải đuôi hùm.

Cô cũng dứt khoát lặng im, quy củ khép chặt hai chân, đặt tay lên đùi mắt nhìn thẳng.

Khi gặp đèn đỏ, chiếc Bentley tạm thời dừng lại, Hoắc Trường Uyên bất ngờ sát lại gần cô và hỏi: "Thường thì phải mấy ngày?"

Lâm Uyển Bạch ngẩn ra giây lát mới hiểu anh đang ám chỉ điều gì.

Cô hoảng loạn nhìn người tài xế đang tập trung lái xe phía trước và Giang Phóng đang chăm chú xem điện thoại trên ghế lái phụ.

"Khoảng sáu, bảy ngày chẳng..."

"Sáu, bảy ngày?" Hoắc Trường Uyên lập tức chau mày.

Lâm Uyển Bạch nghe ra ngữ khí u ám của anh, biểu cảm có phần ngượng ngập: "Cũng có thể là bốn, năm ngày..."

"Lâu vậy!" Hoắc Trường Uyên càng nhíu mày sâu hơn.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Hoắc Trường Uyên rít mạnh một hơi thuốc, sau đó dập tắt. Sau vài giây im lặng, anh gọi trợ lý: "Giang Phóng!"

"Vâng, tổng giám đốc!" Giang Phóng cung kính quay đầu.

Hoắc Trường Uyên gõ gõ bụng ngón tay lên đùi, ánh mắt âm u: "Kiểm tra xem có loại thuốc nào chặn kinh nguyệt của phụ nữ không."

Người tài xế đang lái xe ổn định phía trước suýt nữa thì ấn nhầm chân phanh.

"..." Lâm Uyển Bạch thảng thốt.

"..." Giang Phóng ngây ngốc.

Chiếc Bentley đi thẳng tới cổng lớn bệnh viện. Khi Lâm Uyển Bạch chuẩn bị xuống xe, Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Khi nào thì bà ngoại em làm phẫu thuật?"

Kiểu nắm mọi việc trong lòng bàn tay như thế này, cô không quá bất ngờ.

Nhưng cô không hiểu lý do khiến anh quan tâm, suy nghĩ một chút, Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời: "Đang đợi bác sỹ chính sắp xếp, chắc là khoảng tuần sau."

Hoắc Trường Uyên hồ hững đáp lại một tiếng, rồi bảo tài xế cho xe đi.

Sau khi chiếc Bentley đi ra khỏi bệnh viện, Lâm Uyển Bạch mới đi sang cửa hàng tạp hóa đối diện mua một túi băng vệ sinh.

Ban nãy dọc đường ngang qua hơn chục cái siêu thị nhưng vì bên cạnh có ánh mắt tối thui của Hoắc Trường Uyên, cô không dám nói dừng xe để mua.

Khi vừa trở lại bệnh viện thì cô nhận được điện thoại của Lâm Dũng Nghị.

...

Tối hôm sau, ngày Chủ Nhật, chiếc xe tiến trên con đường mà Lâm Uyển Bạch đã quen thuộc.

Trong điện thoại, Lâm Dũng Nghị bảo cô hôm nay tới nhà, nguyên nhân thì lại không nói. Cô suy đi tính lại, cuối cùng vẫn quyết định đến.

Hãng xe Nhật thích hợp tiết kiệm kinh tế không vững vàng như xe nhập khẩu, khi rẽ còn có chút bồng bềnh.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Lâm. Lâm Uyển Bạch tháo dây an toàn bước xuống xe rồi cảm kích nói với người bên cạnh: "Tiểu Ngô, cảm ơn anh."

Người đồng nghiệp nam lái xe nói một tiếng "Không có gì", nhưng sắc mặt thì có vẻ hậm hực, như vừa phải chịu đả kích gì.

Lâm Uyển Bạch làm như không nhìn thấy, đóng cửa rồi đi vào trong.

"Pim..."

Tiếng còi xe bất thành linh vang lên.

Lâm Uyển Bạch chỉ thấy bóng con xe Land Rover thoáng qua trước mặt, toàn là mùi khí thải của xe, sau đó là tiếng bánh xe phanh kít trên mặt đường. Chiếc xe trắng với biển số năm con 8 đỗ lại trong sân nhà.

Trái tim cô đập nhanh mấy nhịp rồi cô nhanh chóng nhủ mảy.

Cửa xe mở ra, người bước xuống không chỉ là Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đứng đắn mà còn một Lâm Dao Dao cười tươi như hoa...

~Hết chương 48~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Lâm Uyển Bạch nhấc chân lên, không biết nên tiến lên hay lùi xuống.

Nhất là khi Hoắc Trường Uyên nhìn cô, tầm mắt chỉ hồ hững thoáng qua, khóe miệng lại loáng thoáng căng lại.

Còn Lâm Dao Dao thì vẫn như con bướm bay vòng vòng quanh Hoắc Trường Uyên, cười nũng nịu dắt anh vào trong biệt thự, nhưng cũng không tăng lờ

cô: "Chị gái, sao chị còn không vào? Bố đang đợi chị đấy!"

Lâm Uyển Bạch bị gọi đến lạnh gáy, cuối cùng vẫn đi theo sau.

"Trường Uyên, cậu đến rồi à!"

Vừa vào cửa, vợ chồng Lâm Dũng Nghị đã ra đón.

Lâm Uyển Bạch rơi lại phía sau, trở thành người vô hình nhất.

Thím Vương ra hiệu với Lý Huệ, Lý Huệ đứng trước mặt Lâm Dũng Nghị tỏ ra dịu dàng hiền thực: "Lần trước con đã làm cho bố con tức gần chết, lần này không được khiến ông khó chịu nữa! Hơn nữa hôm nay con có thể đến đây, cũng nhờ có Dao Dao khuyên nhủ bố con suốt mấy hôm đấy!"

Nghe xong, cô nhú mày, không hiểu Lâm Dao Dao lại có ý đồ xấu xa gì trong lòng.

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía Lâm Dũng Nghị, hỏi thẳng: "Bố, bố gọi con đến có việc gì không?"

"Vào nhà rồi nói!" Lâm Dũng Nghị lên tiếng.

Nói xong, cả đám người đã quay phắt đi vào trong, Lâm Uyển Bạch đành phải thay giày đi theo.

Họ bước vào phòng ăn, trên chiếc bàn dài được bày vô số các món ăn tinh tế, có thể nhận ra đây là tiêu chuẩn của một bữa tiệc tiếp đãi khách khứa. Lâm Dũng Nghị mời Hoắc Trường Uyên ngồi xuống ghế, người giúp việc phía sau cung kính kéo ghế ra cho anh.

"Chị gái, chị cũng ngồi đi!"

Lâm Dao Dao quay người lại, tiến lên, kéo cô một cái về ép buộc.

Cô ta thẳng thừng kéo cô tới trước bàn ăn, sau khi buông tay thì đánh mắt ra hiệu với thím Vương ở phía sau.

Lâm Uyển Bạch đành bấm bụng ngồi xuống, có điều mông cô còn chưa chạm được vào ghế, chiếc ghế phía sau bỗng nhiên bị đẩy lùi lại.

"Rầm!"

Cô ngã ngồi xuống ghế.

Một cú ngã thực sự, cơn đau từ xương cột truyền tới khiến Lâm Uyển Bạch nhú mày, cô cố gắng nhẫn nhịn để không kêu lên.

Đôi mi cô nhìn thấy đầu tiên là dáng vẻ cười vụng trộm của hai mẹ con Lâm Dao Dao, cô vô thức nhìn về phía Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện.

Tư thế ngồi của Hoắc Trường Uyên thoải mái mà không tùy tiện, ánh mắt anh lúc này cũng dừng lại trên người cô.

Có điều anh còn không buồn nhú mày dù chỉ một chút, trong con người sâu xa trầm ổn ấy không chút nhiệt độ, lạnh lùng như thái độ của một người ngoài cuộc, vô tâm như lần đầu tiên nhìn thấy cô bị đánh ở nhà họ Lâm vậy.

Mồm miệng Lâm Uyển Bạch chợt đắng ngắt.

Ban này cô chờ đợi điều gì chứ?

Lâm Dũng Nghị đập tay lên bàn, vẻ không vui: "Sao lần nào đến cũng làm cho mọi người gà bay chó chạy vậy!"

"Chị gái, chị không sao chứ? Để em đỡ chị!" Lâm Dao Dao không bỏ qua bất kỳ cơ hội thể hiện nào.

Lâm Uyển Bạch né tránh, tự cắn răng đứng dậy.

Thím Vương đang đứng sau lưng cô cười trộm bất ngờ đón nhận một ánh nhìn sắc lẹm.

Bầu không khí lạnh lẽo đều tới từ vị khách quý của gia đình, giống như màn mưa tuyết trên đỉnh núi cao.

Con người hơi nheo lại tỏa ra một uy quyền, thím Vương run lên cầm cập, vô thức cúi đầu nhận lỗi: "Xin lỗi ông! Tại tôi bất cẩn quá, lúc kéo ghế không chú ý đã khiến đại tiểu thư bị ngã!"

"Bố à, thím Vương cũng không có ý đâu ạ."

Ngay sau đó Lâm Dao Dao: "Gia đình chúng ta trước nay luôn khoan hồng với người dưới, con nghĩ chị cũng sẽ không quá so đo đâu, thế nên thôi đi!"

"Dao Dao đúng là hiểu chuyện!" Lý Huệ đứng bên khen ngợi kịp thời.

Lâm Dũng Nghị gạt đầu, xua tay không truy cứu nữa.

"Uyển Bạch, hôm nay gọi con đến nhà đúng là do Dao Dao khuyên như bố. Con vẫn mang họ Lâm, chung quy vẫn là người một nhà! Tiền viện phí của bà ngoại tháng này vẫn chưa trả?" Lâm Dũng Nghị nói xong thì nhìn về phía vợ mình.

Lúc này Lý Huệ mới rút chiếc thẻ ngân hàng trong túi ra, đặc biệt nhấn mạnh: "Trong này dĩ tiết kiệm tròn hai vạn! Dùng tiết kiệm chút!"

Đây có lẽ là lần đầu tiên Lý Dũng Nghị chủ động cho cô tiền.

Trước kia có lần nào không phải cầu xin và ăn tát để nhận lại tiền, nhưng bây giờ thậm chí còn có cảm giác bố thí nữa.

Lâm Uyển Bạch đưa tay ra, chạm lên tấm thẻ ngân hàng.

Bất ngờ mu bàn chân cô đau nhói lên.

Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện không hề nói trước, cứ thế giẫm lên chân cô, đồng thời còn dùng sức đè lên, mang theo một sự uy hiếp nặng nề. Tuy ngoài mặt anh không hề thể hiện ra, chỉ đang cố gắng tập trung nhìn vào mấy hình hoa văn trên bát đĩa.

Lâm Uyển Bạch cố nhịn đau, đẩy trả chiếc thẻ về: "Không cần đâu."

Cho dù anh không làm vậy, cô cũng không định nhận. Những lời từ chối vừa nói ra, con đau trên mu bàn chân cũng tan biến.

"Bố từng nói sau này đừng hòng lấy một xu nào của nhà họ Lâm, con vẫn còn nhớ."

"Lâm Uyển Bạch!" Lâm Dũng Nghị bỗng chốc cảm thấy như mình bị vả mặt, phần nộ trùng mắt nhìn con gái: "Mày đừng được nước lấn tới! Lúc này rồi còn cứng đầu với tao làm gì, chơi trò thanh cao à, rắp tâm khiến tao tức chết phải không? Đồ không biết tốt xấu!"

"Con sẽ không nhận thẻ này." Lâm Uyển Bạch tỏ rõ lập trường.

Lý Huệ ngăn Lâm Dũng Nghị tiếp tục đập bàn, vỗ về: "Được rồi ông à! Đừng quên hôm nay nhà chúng ta có khách quý, có chuyện gì ăn xong chúng ta từ từ nói!"

"Trường Uyên, để cậu chê cười rồi!" Lâm Dũng Nghị dịu lại.

"Không có gì." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

"Bố à, mau ăn thôi!"

"Anh Trường Uyên, anh ném thử con cá sạo này đi."

...

Lâm Dao Dao ngồi bên cạnh Hoắc Trường Uyên, sắp đổ cả người về phía anh tới nơi.

Ánh mắt Lâm Uyển Bạch bị kích thích khó chịu, con đau ở mông và mu bàn chân hòa vào nhau, cô làm gì còn bụng dạ ăn uống: "Con vào nhà vệ sinh một lát."

Cô đứng lên rồi đi, hoàn toàn bị cả bàn ăn tảng lờ.

Đĩa thức ăn được gấp đầy món, Hoắc Trường Uyên không hề động đũa, lẳng lặng đặt xuống.

"Xin lỗi, tôi đi gọi cuộc điện thoại."

...

Trong phòng vệ sinh, Lâm Uyển Bạch đứng ngắm mình trong gương.

Càng ngắm càng thấy ảm ức, cô hồi hận sao mình lại nghe lời mà chạy đến nhà họ Lâm như thế này.

Mông vẫn đang ngấm ngấm đau, cô xoa xoa, chắc là lại tím bầm lên rồi. Mu bàn chân cũng đau, chắc chỗ đó cũng không khá hơn là bao.

Chịu những đả ngộ như thế này ở nhà họ Lâm, Lâm Uyển Bạch đã coi như chuyện thường, chỉ có điều nghĩ đến sự lạnh nhạt của Hoắc Trường Uyên, trong lòng cô lại bí bách khó nói. Cô rửa tay, định bụng ra khỏi đây sẽ đi về luôn.

Cô vừa mở cửa, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đã đứng sẵn ở đó.

Anh cao hơn cô cả một cái đầu, đang trầm mặc đứng nhìn xuống, khuôn mặt vẫn không thay đổi vẻ lạnh lùng.

Lâm Uyên Bạch cắn răng, âm thầm bước qua trước mặt anh.

Nhưng cô vừa đi được hai bước, cánh tay đã bị anh giật về. Một giây sau, cô bị lôi lại vào trong nhà vệ sinh, đồng thời nghe thấy tiếng anh khóa trái cửa.

Lâm Uyên Bạch như con gà con mặc anh sắp xếp.

Hoắc Trường Uyên đề cô lên labo cúi đầu xuống hôn.

Nói là hôn cho sang, thực chất là cắn.

Hoắc Trường Uyên giữ chặt gáy cô, bắt chấp mọi sự giãy giụa, điên cuồng hôn một cách hung hãn.

Dường như không chút nề tình, môi lưỡi cô dần dần thoáng mùi tanh của máu như sự trừng phạt.

"Anh làm gì vậy... đau lắm!"

Lại có thêm cả con đau trên miệng, Lâm Uyên Bạch rất ảm ức.

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên tiếp tục áp sát cô thêm phân nữa. Anh gần giọng, nghiêng răng: "Lâm Uyên Bạch, những lời tôi nói em đều coi như gió thoảng qua tai, đúng không?"

~Hết chương 49~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Lâm Uyên Bạch có phần sợ hãi.

Cô nhìn thấy những mạch máu gân lên trên cổ anh, nuốt nước bọt: "Tôi không hiểu anh đang nói gì cả."

"Gã đồng nghiệp nam đã đưa em về!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

"..." Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới hiểu ra.

Đôi mắt Hoắc Trường Uyên âm u đi một chút, giống như có thể khiến cả người cô đông lạnh vậy: "Thì ra em không chịu nổi cô đơn đến thế à! Mới có mấy ngày đã lại đi cùng hắn ta rồi!"

"Không phải như anh nghĩ đâu!" Lâm Uyên Bạch cắn môi, tự giải thích cho mình: "Hôm nay lúc tôi ra ngoài đã gặp Tiểu Ngô ở khu gần nhà. Anh ta vừa từ nhà một người bà con đi ra, chỉ tiện đường muốn tìm tôi uống tách cà phê thôi..."

"Hắn có ý với em?" Ánh mắt Hoắc Trường Uyên đông cứng lại.

"À, đúng là anh ta có hỏi liệu có thể theo đuổi tôi không..."

Lâm Uyên Bạch bức bối vì sự thành thật của mình, nói xong cô lập tức hối hận. Quả nhiên, một giây sau, cô bị anh nắm lấy cằm: "Em đã đồng ý?"

"Tôi không hề!" Cô lắc đầu rất mạnh.

"Tôi đã nói với anh ta là không thể. Anh ta không phải mẫu người mà tôi thích! Hơn nữa hai chúng tôi cũng đã nói rõ sau này chỉ có thể là đồng nghiệp, anh ta cũng đồng ý rồi. Nhưng anh ta khẳng khái muốn đưa tôi tới đây, nói chỉ là tình bạn, thế nên tôi mới ngồi xe của anh ta..."

Lâm Uyên Bạch không hề lừa gạt anh, khi xuống xe, sắc mặt Tiểu Ngô vẫn còn xám xịt vì chịu đã kích.

Đương nhiên, cô không nói với anh rằng lý do đưa ra để từ chối Tiểu Ngô lúc đó là: Cô vẫn luôn thích một người khác...

"Thật sao?"

"Thật mà!"

Hoắc Trường Uyên nheo mắt quan sát cô một lúc.

Sau khi xác nhận cô không nói dối, sự khó chịu trên khuôn mặt mới giảm đi không ít. Anh buông cầm cô ra, bàn tay phải bầu eo cô cũng tự động dịch xuống dưới: "Mông còn đau không?"

"Một chút..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Chân thì sao?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

Lâm Uyển Bạch nhớ lại cú giẫm mạnh của anh lúc ngồi ở bàn ăn, giọng nói có thêm chút oán trách: "Cũng có một chút, anh giẫm mạnh quá rồi..."

"Ừm, lần sau nhẹ chút." Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi, còn có lần sau sao?

"Hoắc Thị và Lâm Thị đang hợp tác kinh doanh. Tối nay bố em mời tôi qua ăn cơm, cũng vì có chuyện muốn bàn bạc. Còn về Lâm Dao Dao là tự cô ta chạy tới công ty, nói xe bị hỏng dọc đường nên đáp xe cùng tôi về nhà họ Lâm."

Hả?

Lâm Uyển Bạch nhìn anh có phần sững người, lẽ nào anh đang giải thích với cô...

Không hiểu vì sao, cảm giác bí bách lồng ngực từ lúc bước vào nhà họ Lâm đến giờ hoàn toàn tan biến, tâm trạng cô cũng vui vẻ hơn nhiều.

"Cần môi có đau không?"

Giây phút lác đác, Lâm Uyển Bạch lập tức hối hận.

Vì cầm cô một lần nữa bị anh nâng lên, nhưng lần này rất nhẹ nhàng, bao gồm cả bờ môi mỏng đặt xuống của anh.

Hoắc Trường Uyên như đang nhắm nháp một ly rượu nồng nàn, cảm nhận từ nông tới sâu.

Lâm Uyển Bạch như ngã vào lòng anh một cách vô dụng, anh lặng lẽ kiểm soát một trong hai bên mềm mại của cô.

Phát hiện ra anh có nhiều ý đồ hơn, cô vội vàng ngăn lại.

"Người nhà đó của em đi chưa?"

Khi Hoắc Trường Uyên nói, hơi thở nóng rẫy của anh cũng phả vào vành tai cô, khiến lòng cô rối bời.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống không dám nhìn anh: "Đây mới là ngày thứ hai..."

"Mới ngày thứ hai thôi hả?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, biểu cảm sâu sắc, vùi mặt xuống cổ cô hít hà thật sâu rồi thở dài: "Sao tôi thấy dài như đã hai mươi ngày vậy!"

Lâm Uyển Bạch nhìn anh câm nín.

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu lên, bầu vào eo cô nghiêng rằng: "Nhìn gì hả! Cần thận có máu tôi cũng muốn!"

"..." Lâm Uyển Bạch sợ run người.

Hoắc Trường Uyên rút ra một điều thuốc, dục vọng dấy lên nơi đáy mắt dần dần tan đi.

Lâm Uyển Bạch nhìn yết hầu gần trong gang tấc, ngừng một lát rồi nói: "Anh Hoắc, tôi có thể có một lời nhờ vả không?"

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc.

"Tốt nhất đừng để người nhà họ Lâm biết mối quan hệ giữa chúng ta." Lâm Uyển Bạch bổ sung thêm: "Đặc biệt là Lâm Dao Dao."

Nếu không có gì ngoài ý muốn, tuần sau bà ngoại sẽ làm phẫu thuật. Cô không muốn bị phân tâm vì chuyện nào khác. Nếu Lâm Dao Dao biết quan hệ giữa hai người họ, nhất định sẽ không chịu để yên. Ai mà biết được cô ta sẽ làm ra chuyện gì.

Hoắc Trường Uyên nghe xong bèn nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch thấy anh trầm mặc không nói, nhưng cũng không phản bác, thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cô đẩy anh ra, cúi đầu sửa lại chiếc cổ áo bị anh giật tung. Khi ngẩng đầu lên, cô thấy anh đang nhìn mình chằm chằm không rời, bóng hình bé nhỏ của cô in sâu trong con ngươi ấy.

Sau đó, anh bật ra một câu hỏi: "Em thích mẫu người như thế nào?"

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, không ngờ anh vẫn còn băn khoăn vấn đề này.

Khuôn mặt ngưng ngáp hơi đỏ lên, cô đẩy anh ra phía ngoài: "Này, còn không ra sẽ bị phát hiện đấy!"

Hoắc Trường Uyên không khiến cô khó xử. Anh vứt đầu thuốc lá vào trong thùng rác rồi quay người đi ra ngoài.

"Lát nữa cùng về nhà."

Khi vặn tay nắm cửa, anh quay đầu nói một câu.

Lâm Uyển Bạch còn chưa trả lời đã nghe anh nói tiếp: "Lát nữa tôi sẽ tìm được lý do để đưa em về."

"Được." Cô ngoan ngoãn gật đầu, hoàn toàn quên mất ban nãy mình còn định về thẳng.

Cánh cửa phòng vệ sinh lại được đóng lại.

Lâm Uyển Bạch đứng sát mép cửa, khi chuẩn bị đội tiếng bước chân của anh xa hẳn mới đi ra. Không lâu sau, tiếng Lâm Dao Dao vọng lên: "Anh Trường Uyên, sao anh nhận điện thoại mà lâu quá vậy, thức ăn nguội hết cả rồi!"

...

Sau bữa cơm, Lâm Dũng Nghị gọi Hoắc Trường Uyên tới phòng sách.

Khi rời đi, anh đi ngang qua phía cô, nói bằng thanh âm chỉ hai người nghe thấy: "Đội tôi."

Lâm Uyển Bạch lợi dụng động tác đứng dậy để gật đầu với anh.

Khi cô ra khỏi phòng ăn thì bị một người cao ngạo chặn ngay trước mặt, ngoài Lâm Dao Dao ra không còn ai khác.

Khi bóng Hoắc Trường Uyên khuất sau cầu thang, gương mặt ngây thơ trong sáng của Lâm Dao Dao cũng đồng thời biến mất, thay vào đó là vẻ ngang ngược do được nuông chiều quanh năm. Đôi mắt nổi mi dài ngoằng hẳn học nhìn cô chằm chằm.

Lâm Dao Dao có vẻ đã nhìn lâu lắm rồi.

Giữa chừng Lâm Uyển Bạch đi vào phòng vệ sinh, Hoắc Trường Uyên cũng lấy cớ đi nghe điện thoại. Ngay sau đó, cô ta viện cớ vào phòng vệ sinh kiểm tra. Có mùi thuốc lá, thế nên lúc đó không thể chỉ có mình Lâm Uyển Bạch đứng trong này!

Biết được chuyện họ cùng ở trong phòng vệ sinh lâu như vậy, Lâm Dao Dao gần như bóp nát chiếc móng làm nail thủy tinh của mình.

Nhưng nghĩ tới mục đích lần này gọi cô tới, Lâm Dao Dao cố gắng nhẫn nhịn: "Lâm Uyển Bạch, chị có muốn biết bố tôi và anh Trường Uyên đang nói chuyện gì trong thư phòng không?"

"Không muốn biết." Lâm Uyển Bạch đương nhiên sẽ lắc đầu.

"Nhưng tôi cứ muốn nói cho chị biết!" Lâm Dao Dao nghiêng răng, biểu cảm kiêu ngạo: "Chị nghe cho rõ đây! Nhà họ Hoắc là gia tộc lâu nay bố vẫn muốn tạo quan hệ, lần này việc hợp tác giữa hai công ty chỉ là mồi mìn. Thật ra bố có ý muốn tôi lấy anh Trường Uyên hơn cả. Bây giờ họ đang ở trên đó bàn chuyện cưới xin của chúng tôi."

Nếu là trước kia nghe thấy, có thể Lâm Uyển Bạch sẽ nghĩ "gái và chó là sự kết hợp hoàn hảo".

Nhưng bây giờ, lòng cô lại nặng nề như bị một hòn đá tảng rơi xuống vậy.

Lâm Dao Dao đắc ý khoanh tay, ngạo mạn ngẩng đầu lên: "Thế nên, Lâm Uyển Bạch, hôm nay gọi chị qua đây chính là muốn chị nhìn cho rõ sự thật. Anh Trường Uyên không phải là người đàn ông chị có thể quyến rũ đâu! Sau này tránh xa anh ấy ra một chút!"

~Hết chương 50~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Lâm Uyên Bạch đeo chéo chiếc túi lên người, men theo con đường nhỏ bên ngoài biệt thự mà đi.

Từ nhà họ Lâm đi ra, cô không cần nói với bất kỳ ai, bởi vì không ai quan tâm việc cô đi hay ở. Chỉ là cô cảm thấy không cần phải tiếp tục ở lại đó nữa. Lời của Lâm Dao Dao khuấy đảo khiến tinh thần cô không ổn định, nó hết lần này đến lần khác văng vẳng bên tai cô.

Phải đi một đoạn đường rất dài mới tới được trạm xe buýt.

"Pim..."

Chiếc Land Rover màu trắng dừng lại bên cạnh cô.

Cánh cửa ghế lái phụ bị đẩy ra, Hoắc Trường Uyên nhú mồm về không vui: "Lại không nghe lời! Chẳng phải bảo em đợi tôi sao!"

"Tôi chỉ muốn về nhà sớm một chút thôi." Lâm Uyên Bạch lặng lẽ ngồi lên xe.

Sau khi Hoắc Trường Uyên thắt dây an toàn cho cô cẩn thận, chiếc xe tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc rẽ, đuôi mắt anh đánh sang liếc nhìn cô một chút: "Lâm Uyên Bạch, em lại bị người ta rút mất ghế à?"

"Đâu có." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

"Vậy sao em lại xì mặt ra?" Hoắc Trường Uyên nhìn chằm chằm đáng vẻ cúi gầm của cô.

Lâm Uyên Bạch ấp úng giãi bày, không nhìn anh, bàn tay đặt lên bụng: "À... có thể là vì bà đi đang tới, nên bụng hơi đau một chút."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bèn bấu môi, miệng hình như còn lẩm bẩm một câu "Trò này rắc rối thật".

"Tối nay theo tôi về nhà."

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại, bỗng dưng có phản chống đối: "Tôi có thể không tới không, cũng đâu thể làm chuyện ấy với anh..."

Hoắc Trường Uyên lười biếng nhìn sang cô: "Không thể làm thì nằm bên cạnh tôi sưởi ấm chăn cũng được!"

"Vẫn nên thôi..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Tuy biết sự từ chối của mình sẽ khiến anh không vui, nhưng cô vẫn làm vậy. Quả nhiên, cô nhìn thấy ánh mắt anh tối hẳn đi.

Khi những lời nặng nề của anh chưa được buông ra, thì chiếc di động gắn tai nghe Bluetooth trong xe đã đổ chuông. Hoắc Trường Uyên thẳng thừng ấn nhận, là giọng nói cung kính của Giang Phóng: "Tổng giám đốc Hoắc, khách hàng ở Bắc Kinh tới sớm một hôm, bây giờ em đang ra sân bay đón cho kịp chuyến, sau đó sẽ sắp xếp khách sạn..."

Hoắc Trường Uyên nhú mồm mấp máy: "Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ tranh thủ qua đó một chuyến."

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy phía trước đèn đỏ bật sáng, nhân lúc anh đang phân tâm nói chuyện điện thoại, cô lên tiếng: "Anh mau đi làm việc đi, tôi có thể ngồi xe buýt..."

Nói xong, cô lẳng lặng đẩy cửa ra.

"Lâm Uyên Bạch!"

Khi Hoắc Trường Uyên phản ứng lại thì trên xe đâu còn bóng dáng cô nữa.

Đèn tín hiệu phía trước đã chuyển xanh, phía sau vang lên một loạt những tiếng còi xe thúc giục. Đầu mày Hoắc Trường Uyên giật giật, anh đành lái chiếc Land Rover tiếp tục đi thẳng.

Lâm Uyên Bạch sợ bị anh đuổi theo, khi đến trạm xe buýt thì ngồi đợi lên một chiếc xe rồi ngồi ở hàng cuối cùng.

Ánh đèn đường vừa sáng hắt lên cửa sổ xe buýt, cũng phản chiếu hình bóng của cô.

Lâm Uyên Bạch sầu sầu lắc đầu.

Cô đang không vui vì lý do gì chứ...

...

Đến ngày làm việc, Lâm Uyên Bạch tan ca rồi lại tới bệnh viện.

Có lẽ vì được đổi phòng bệnh, thần sắc của bà ngoại càng ngày càng khá hơn. Bà không còn mất ngủ cả đêm như trước, ban ngày uống thuốc vào cũng

chộp mắt được, trông rất có tinh thần.

Ăn tối xong, hai bà cháu ngồi kể lại chuyện lúc nhỏ, tiếng cười ngập tràn.

Lâm Uyển Bạch đứng lên, đỡ vai của bà: "Bà ngoại, bà cũng ngồi một thời gian dài rồi, cháu hạ gối xuống cho bà nằm một lát nhé!"

Bà ngoại mỉm cười đồng ý, thấu hiểu được sự hiếu thảo của cháu.

Động tác của Lâm Uyển Bạch rất cẩn thận. Cô đặt bằng chiếc gối, rồi từ từ đỡ bà ngoại nằm xuống. Cuối cùng, cô không quên dèm lại góc chăn cẩn thận, sợ điều hòa làm bà lạnh.

Khi cô chuẩn bị thu tay về, bà ngoại bất ngờ lên tiếng gọi: "Tiểu Bạch! Cháu..."

Lâm Uyển Bạch không hiểu, chỉ thấy đôi mắt già nua của bà ngoại mở to nhìn mình.

Nhìn xuống theo tầm mắt bà, cô cũng đứng người.

Khi cô cúi xuống, cổ áo hơi mở ra, không che giấu được một loạt các vết hằn từng mảng trên xương quai xanh.

"Cháu..."

Lâm Uyển Bạch áp úng, không biết nên giải thích thế nào.

Những vết này đều do Hoắc Trường Uyên để lại. Đêm bà đi ghé tới, tay chân cô mỏi như tường đứt rồi, những chỗ bị anh hôn qua cũng chưa mờ đi. Đã mấy ngày trôi qua rồi, nhưng da cô trước nay mỏng, bình thường chỗ nào bị sung đỏ thì vài ngày cũng không tan đi được.

Bây giờ không còn xã hội cũ, việc quan hệ nam nữ phát triển sâu hơn cũng đã được chấp nhận.

Có điều...

Bà ngoại nắm tay cháu gái mình, ngập ngừng: "Tiểu Bạch, cháu nói thật với bà đi, có phải cháu... lại giống với cô gái nhà họ Trương ở quê mình ngày trước không?"

Những lời phía sau bà không nói hết, nhưng ánh mắt bà như đã trào dâng nước mắt.

"Bà ngoại, cháu không có!"

Trái tim Lâm Uyển Bạch thất lại, nhưng cô không thể không phủ nhận.

Cô còn nhớ cô gái nhà họ Trương đó, gần như cả quê không người nào không biết.

Lên thành phố làm việc không được mấy hôm đã đi theo một người đàn ông đáng tuổi bố mình, ngoài có tiền ra thì còn có vợ và hai đứa con một trai một gái. Nhà họ Trương đến tận bây giờ vẫn còn bị người ta chỉ trỏ nói ra nói vào...

Thật ra nếu xem xét kỹ, cô có khác gì con gái nhà người ta đâu.

Điểm duy nhất khác biệt có lẽ là Hoắc Trường Uyên chưa lập gia đình, ngược lại là một chàng trai độc thân ưu tú mà thôi.

Lâm Uyển Bạch cười đắng chát, có phải cô nên cảm động rơi nước mắt không?

"Nếu không phải thì cháu lấy đâu ra tiền để trả tiền phẫu thuật? Còn cả căn phòng này nữa. Bà nghe mấy cô y tá đồn thổi, một đêm ở phòng này giá đắt gấp đôi phòng thường! Nhà họ Lâm còn có hai mẹ con nhà đó thì bố cháu sao có thể cho cháu nhiều tiền như vậy được!" Bà ngoại lắc đầu, có vẻ không tin.

"Tiểu Bạch, nếu cháu thật sự giống như cô con gái nhà họ Trương thì bà không trách cháu! Chỉ cần cháu sớm dừng lại, cuộc đời vẫn chưa hết thuốc chữa..."

"Bà ngoại, bà đừng khóc, cháu thật sự không có!"

Lâm Uyển Bạch vừa đau lòng vừa sốt sắng. Cô lấy giấy cho bà lau nước mắt, sợ tâm trạng sẽ ảnh hưởng tới bệnh của bà, nhất là khi bác sỹ chữa chính luôn nhắc nhở rằng việc quan trọng nhất với bệnh tim là phải kiềm chế cảm xúc.

Cô cắn chặt răng, buột miệng: "Chỉ là cháu mới có bạn trai thôi..."

"Bạn trai?" Bà ngoại ngẩn người.

"... Vâng!" Lâm Uyển Bạch gật đầu, đã mở đầu rồi thì chỉ còn cách nói tiếp: "Chắc chắn không phải người đàn ông đã có gia đình đâu! Anh ấy có chức vụ khá cao trong công ty, gia cảnh cũng không đến nỗi tệ, biết được hoàn cảnh của cháu, nên mới cho cháu một khoản tiền để nộp gấp!"

Ngoài quan hệ thực sự giữa hai người ra, những điều khác cô đều nói thật.

Bà ngoại nhìn cô một lúc lâu mới ngưng khóc: "Bao nhiêu tuổi rồi?"

"Khoảng ba mươi a..."

"Nhà có mấy con?"

"Việc này cháu chưa rõ lắm..."

Lâm Uyển Bạch càng trả lời càng nhỏ giọng xuống, sợ bà sẽ nhận ra ẻm khác thường, cô cúi đầu né tránh: "À, cháu và anh ấy quen nhau chưa đầy ba tháng, mới hẹn hò cũng được hơn hai tuần thôi, tạm thời chưa hiểu biết quá sâu về nhau!"

"Mới quen một thời gian ngắn mà có thể ra tay giúp đỡ lúc cháu gặp khó khăn, xem ra cũng là một người rất tốt!" Bà ngoại nghe xong gật gù tán thưởng, rồi lại nghiêm mặt nhìn cô: "Tiểu Bạch, chúng ta không thể tùy tiện nhận ơn huệ của người ta, khoản tiền này về sau phải trả!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Cô vỗ về bà ngoại sau một cơn thẳng thốt, rồi rời khỏi bệnh viện như trút được gánh nặng trong lòng.

Không biết có phải vì đã nói dối về mối quan hệ với Hoắc Trường Uyên trước mặt bà ngoại hay không, mà tối đó khi nhận được điện thoại của anh, cô vẫn có chút chột dạ.

~Hết chương 51~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

"Ra ngoài đi."

Vừa bắt máy anh đã nói thẳng thừng mấy chữ ngắn gọn.

Trước khi nhận điện thoại, Lâm Uyển Bạch đang nằm tựa đầu giường đọc một cuốn tiểu thuyết dịch từ tiếng Đức, bìa sách đã cũ lắm rồi, trang giấy bên trong cũng vì thường xuyên bị lật mở mà có phần quăn nếp.

Cuốn tiểu thuyết này là cuốn sách mẹ cô thích đọc nhất khi còn sống.

Lần nào giờ sách ra, Lâm Uyển Bạch cũng rất cẩn thận, sợ sẽ làm hỏng nó.

Cô đặt cuốn sách sang một bên, cầm di động nói dối: "Tôi đi ngủ rồi..."

"Đèn nhà em còn sáng kia kia!" Hoắc Trường Uyên uể oải vạch trần.

"..." Lâm Uyển Bạch ngán ngùng.

Cô liếc nhìn ngọn đèn ngủ vẫn đang sáng ở đầu giường, sao anh biết được?

Hoắc Trường Uyên không lãng phí nước bọt với cô nữa, chỉ buông một câu: "Cho em năm phút mặc quần áo là đủ rồi."

Lâm Uyển Bạch nhú mày, thế này lại là có ý gì?

Cô do dự vén chăn bước xuống giường, đi thẳng tới bên cạnh cửa sổ. Cô vén rèm nhìn xuống dưới, quả nhiên thấy chiếc Bentley màu đen đó.

Cô thở hắt ra một hơi, đành lặng lẽ đi thay quần áo.

Có vẻ như hôm nay Giang Phóng lái xe. Khi Lâm Uyển Bạch từ trong tòa nhà đi ra, thì cánh cửa ghế lái bật mở. Giang Phóng mặc áo vest vòng sang bên, giúp cô mở cửa ghế sau, Hoắc Trường Uyên đang vắt chân ngồi bên trong.

Chiếc cà vạt được anh tháo xuống, cầm trong tay, có vẻ như anh vừa kết thúc một bữa tiệc nào đó trở về.

Lâm Uyên Bạch vừa ngồi vào trong thì anh bất ngờ giờ tay lên.

Ngay sau đó, có thứ gì nặng đè vào bụng cô, cô cúi đầu về khó hiểu: "Đây là..."

Vì Hoắc Trường Uyên đang châm thuốc nên không lên tiếng, Giang Phóng ngồi đằng trước trả lời thay anh: "Cô Lâm, chỗ này đều là thuốc Nam."

"Thuốc Nam?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

Cô mở chiếc túi màu trắng ra, bên trong quả nhiên đều là từng gói thuốc nam nhỏ được bọc lại cẩn thận.

"Đúng vậy!" Giang Phóng gật đầu: "Phía Bắc thành phố có một cửa hàng bán thuốc Nam rất nổi tiếng, toàn là các loại thuốc điều chỉnh kinh nguyệt cho phụ nữ. Đây là một liệu trình, mỗi tối uống một gói!"

Lâm Uyên Bạch biết cửa hàng thuốc đó. Trước kia, cô đã từng đi cùng một người bạn tới đó bốc thuốc cho người thân, số người được khám bệnh mỗi ngày là có hạn, lại không chấp nhận đặt lịch trước, chỉ có thể tới đó đứng xếp hàng.

Cô bắt giác nghiêng đầu, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc.

Hoắc Trường Uyên liếc mắt nhìn qua, giọng nói cực kỳ trầm: "Chẳng phải em kêu gào là đau bụng sao?"

"..." Lâm Uyên Bạch khẽ cắn môi.

Thật ra cô chỉ tiện miệng kiểm đại một cái có, thể mà anh lại tưởng thật.

Túi thuốc Nam trong lòng nặng trĩu, trái tim Lâm Uyên Bạch như bị thứ gì chọc vào. Cô bắt giác ngồi ngầy người nhìn anh như thế. Ánh đèn vàng vọt hắt nghiêng vào trong xe, khiến đường nét cương nghị trên khuôn mặt anh nặng nề thêm vài phần. Đôi mắt thâm trầm của anh như một miệng giếng cạn khô, hút người ta vào nơi sâu thẳm ấy.

Hoắc Trường Uyên hạ cửa xe xuống, mùi thuốc lá trong xe tản đi nhiều.

Thật ra từ trưa nay thuốc đã được cầm về, anh hoàn toàn có thể bảo Giang Phóng mang thẳng tới cho cô. Nhưng cuối cùng, anh vẫn chọn cách tự qua đây sau khi đã kết thúc lịch trình riêng của bản thân.

Cô cũng được coi là người thanh tú nhẹ nhàng, nhưng nói xinh đẹp thì không quá xinh đẹp. Mà xã hội bây giờ gái đẹp có thiếu gì, huống hồ ở bên cạnh một người có địa vị như anh. Chẳng hiểu vì sao, anh rất muốn gặp cô.

Nhất là sau khi có chút hơi men, anh lại muốn hôn cô...

Con người đen của Hoắc Trường Uyên dần dần nheo lại, dùng trên bờ môi hồng non nớt của cô.

Anh đổ người qua, trên ngực bỗng xuất hiện một bàn tay nhỏ.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt, ánh mắt hoảng loạn như chú hươu nhỏ. Cô đánh mắt nhìn Giang Phóng ngồi phía trước.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, thẳng thừng ra lệnh: "Giang Phóng, cậu đi mua cho tôi bao thuốc lá!"

"Vâng, tổng giám đốc!"

Lâm Uyên Bạch cầm nín, làm vậy có phải quá lộ liễu rồi không.

Giây phút cánh cửa xe phía trước đóng vào, nụ hôn của anh cũng lập tức rơi xuống.

Mùi rượu và mùi thuốc lá trộn lẫn vào nhau, hun cho Lâm Uyên Bạch choáng váng mấy bận. Chẳng mấy chốc, nó đã khiến cơ thể căng thẳng của cô mềm nhũn ra như vũng mưa xuân.

Khi Hoắc Trường Uyên buông cô ra, màu sắc nơi đáy mắt anh đã thay đổi.

Một lòng bàn tay dày dặn vuốt lên má cô, ngón tay xoay mấy vòng bên khóe miệng cô, cảm giác thô ráp ấy khiến cô ngứa ngáy, hơi run rẩy. Cô rút người lại phía sau, gáy áp lên cửa kính xe.

Hoắc Trường Uyên lại kéo cô vào lòng, chóp mũi ghé vào gần tai cô.

Anh hít một hơi thật sâu như một con sói ngửi thấy mùi thịt: "Vẫn chưa hết à?"

"Vẫn chưa..."

Lâm Uyên Bạch lập tức hiểu ngay anh đang hỏi gì.

Nghe được đáp án của cô, Hoắc Trường Uyên nhủ mảy, không vui về lắm: "Chẳng phải em nói bốn, năm ngày sao?"

"Nhưng tôi cũng nói có thể là sáu, bảy ngày mà..." Lâm Uyển Bạch yếu ớt bày tỏ.

Hoắc Trường Uyên buông cô ra, ánh mắt cũng rời khỏi người cô: "Quay về nhớ uống thuốc Nam, xuống xe đi."

"... Hà?" Lâm Uyển Bạch phản ứng chậm nửa nhịp.

Hoắc Trường Uyên đột ngột quay đầu, trong ánh mắt hoàn toàn là dục vọng không thể che giấu.

"Còn không đi, tôi sẽ không kiềm chế được bản thân đâu đấy."

Hơi thở bị đun sôi của Lâm Uyển Bạch run rẩy, nhớ tới câu uy hiếp "Có máu tôi cũng muốn" của anh lúc ở trong phòng vệ sinh nhà họ Lâm, cô sợ hãi dùng cả tứ chi để mở cửa xe: "Tôi xuống ngay đây!"

Cô vừa đặt chân xuống đất thì Giang Phóng mua thuốc quay trở về.

Lâm Uyển Bạch lại chết ngẹn thêm một lần.

Hoắc Trường Uyên không yêu cầu cho xe chạy ngay mà hạ cửa kính xuống, nói với cô: "Tôi nhìn em đi vào đã."

Lâm Uyển Bạch dè dặt gạt đầu, ôm theo túi thuốc quay người đi.

Muộn vậy rồi còn vất vả chạy một chuyến, chỉ đơn thuần để mang thuốc Nam cho cô.

Đi được vài bước, cô vô thức quay đầu.

Chiếc Bentley màu đen vẫn đang đỗ ở đó, trong ô cửa sổ mở một nửa ở ghế sau, Hoắc Trường Uyên duy trì tư thế ngồi như lúc này, trong tay lại có một điều thuốc khác. Một cơn gió đêm thổi qua, khói thuốc trắng bị thổi đi rất xa.

Giữa làn khói trắng, cô như va phải đôi mắt u huyền ấy.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch khựng lại vài giây.

Lòng cô hỗn loạn. Cô quay đầu, không dám nhìn lại nữa, chạy bước nhỏ vào trong tòa nhà.

...

Hai ngày sau, tan ca xong, Lâm Uyển Bạch phá lệ không tới bệnh viện.

Lúc trưa khi đang nghỉ, cô nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên, bảo cô sáu giờ tới tới Hoắc Thị.

Không hiểu anh sắp xếp như vậy có dụng ý gì, nhưng Lâm Uyển Bạch lúc nào cũng ghi nhớ yêu cầu của anh "Gọi là đến", thế nên không dám chậm trễ. Sợ đi xe buýt quá chậm, ra khỏi tòa nhà văn phòng, cô trực tiếp bắt taxi.

Khi cô tới Hoắc Thị, bên trong cũng có rất nhiều nhân viên văn phòng lần lượt đi ra.

Lần trước tới đây là vì công việc có hẹn. Lâm Uyển Bạch đi tới quầy lễ tân.

"Chào cô, tôi muốn tìm Hoắc tổng!"

"Xin hỏi là cô Lâm phải không ạ?"

Sau khi thấy cô gạt đầu, thái độ của đối phương càng tốt hơn: "Cô Lâm, mời cô đi theo tôi!"

Lâm Uyển Bạch theo cô ấy đi vào thang máy, lên thẳng tầng cao nhất, tầm nhìn cực kỳ thoáng đãng.

Mỗi nhân viên dường như đều có một khu vực chịu trách nhiệm riêng. Sau khi đi lên, cô ấy không đi quá sâu vào trong, mà chỉ vào văn phòng tổng giám đốc nổi bật nhất, cúi đầu nói: "Cô Lâm, buổi họp của Hoắc tổng vẫn chưa kết thúc, anh ấy bảo cô ngồi trong văn phòng đợi ạ!"

"Vâng, cảm ơn cô!" Lâm Uyển Bạch cảm ơn.

Cô từng tới Hoắc Thị, lúc đó đã cảm thấy nó khác với các công ty bình thường. Hôm nay lên tận tầng cao nhất, chỉ cảm thấy dùng từ đứng giữa đất trời để miêu tả cũng không quá đáng.

Người đàn ông sở hữu mọi thứ ở đây phải xuất sắc đến mức nào.

Lâm Uyển Bạch đi về phía văn phòng, đẩy cửa vội về thăm dò. Qua khe hẹp, thứ đập vào mắt cô lại là khuôn mặt của Lâm Dao Dao.

Cô không thể nhận nhầm được.

Khắp người toàn đồ hàng hiệu, chiếc túi cao cấp không rời khỏi tay, đó là những thứ không lần nào Lâm Dao Dao thiếu được.

Sự nghiêm khắc trong quản lý của Hoắc Thị là điều cô nhận ra được từ lúc vào cửa cho đến khi được dẫn lên đây. Lâm Dao Dao chắc chắn không thể tùy tiện xông vào, nhất định đã được Hoắc Trường Uyên ngầm chấp nhận.

Chỉ có điều cô không hiểu, nếu đã có Lâm Dao Dao, vì sao còn gọi cô đến?

Lâm Uyển Bạch mím chặt môi.

Hoắc Trường Uyên bảo cô đến công ty, cô cũng không dám tùy tiện đi về, nhưng lại cũng không muốn vào trong, cô thật sự không thể ngồi chung một phòng với Lâm Dao Dao tại địa bàn của anh. Nhưng đúng lúc này anh lại đang họp, không thể ngang nhiên gọi điện thoại...

Lâm Uyển Bạch thu bàn tay định đẩy cửa về, gọi một nhân viên đang đợi thang máy gần đó lại: "Xin hỏi, còn chỗ nào ở đây ngồi đợi được không?"

"Bên cạnh có một gian phòng tiếp khách, bây giờ đang trống." Đối phương ngẫm nghĩ rồi trả lời.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, đổi hướng đi vào trong phòng tiếp khách.

Một tiếng đồng hồ sau, cửa thang máy kêu "Ding" một tiếng rồi từ từ mở ra.

Hoắc Trường Uyên đi đầu tiên, bước chân vững vàng không hỗn loạn, toát lên vẻ điềm đạm của người làm ăn, ngón trỏ và ngón cái bàn tay phải của anh đang day day đôi mày. Cuộc họp kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ khiến không cần nói cũng biết anh mệt mỏi.

Khi ngang qua phòng tiếp khách, bước chân của anh chợt khựng lại.

Giang Phóng đi phía sau cũng dừng theo, còn chưa phản ứng lại đã thấy Boss sai bước đi vào trong. Qua lớp cửa kính trong suốt, một bóng dáng mảnh khảnh quen thuộc xuất hiện bên trong.

Ban đầu, Lâm Uyển Bạch chỉ ngồi đợi trên sofa phòng khách.

Sau đó không hiểu sao, con buồn ngủ dần dần ập tới. Cô tựa ra sau chợp mắt một lúc, không ngờ mơ màng thế nào lại ngủ thiếp đi.

Bàn chân buông thõng bị ai đó bất ngờ đá đá, lực còn không hề nhẹ nhàng. Ngay sau đó ập vào đầu là giọng nói trầm trầm của nam giới, ngữ khí có phần nghiêm nghị: "Sao em lại ngủ ở đây!"

"Hả..."

Lâm Uyển Bạch dụi mắt ngồi dậy, biểu cảm ngây ngô như một đứa trẻ.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy nhú mày, cảm thấy buồn cười, lại có chút tức giận: "Phòng này điều hòa bật lớn như vậy, em không sợ cảm cúm sao?"

Trên chiếc sofa bên cạnh có một chiếc chăn cũng không đắp vào, mùa hạ mà cũng cảm được thì đúng là ngốc!

Anh không nói thì không sao, giờ Lâm Uyển Bạch xoa xoa hai bả vai, hình như hơi lạnh thật.

"Tôi đang hỏi em đấy! Chẳng phải tôi bảo em vào văn phòng đợi sao?"

Thấy cô từ đầu tới cuối cứ ngây ngây ngô ngô, Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi lại nhanh chóng cúi xuống, dè dặt nói: "Trong văn phòng của anh có người..."

"Ai?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"... Lâm Dao Dao." Lâm Uyển Bạch lí nhí nói.

Bởi vì cô vẫn cúi đầu nên cũng không nhìn rõ biểu cảm của anh, chỉ loáng thoáng nghe thấy anh lẩm bầm một câu "Sao vẫn còn ở đây vậy?". Sau đó bàn tay cô bị anh nắm chặt. Anh kéo cô dậy khỏi sofa, đi về phía văn phòng tổng giám đốc.

Bước chân của Hoắc Trường Uyên rất dài, Lâm Uyển Bạch gần như phải chạy đuổi theo sau.

Cánh cửa bị đẩy mạnh ra.

Thấy Hoắc Trường Uyên đi vào, Lâm Dao Dao bỗng chốc vui mừng, nụ cười tươi như hoa nghênh đón: "Anh Trường Uyên, cuối cùng anh cũng họp xong rồi! Ban nãy em có gọi điện thoại đặt một nhà hàng Nhật Bản, được đánh giá trên mạng rất tốt, lát nữa chúng ta đi ăn nhé?"

Hoắc Trường Uyên nhủ mày.

Đúng là chiều nay Lâm Dao Dao đã xuất hiện trong văn phòng anh, thay mặt Lâm Dũng Nghị mang tài liệu tới. Lúc đó anh chỉ ậm ừ vài câu rồi dẫn Giang Phóng đi họp, không ngờ cô ta vẫn cứ đợi suốt ở đây không chịu đi.

Lâm Dao Dao thấy anh im lặng nhưng không hề nhụt chí: "Nếu anh không thích ăn đồ Nhật thì chúng ta cũng có thể ăn lẩu! Em cũng biết một nhà hàng cực ngon!"

Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối vẫn đứng sau lưng Hoắc Trường Uyên.

Tầm mắt của cô chỉ đến vai anh, cũng vì vóc người anh quá cao lớn và rắn rỏi, nên Lâm Dao Dao không hề phát hiện ra cô.

Giọng nói vừa ngây thơ lại xen lẫn chút điệu đà vọng tới. Cho dù không nhìn thấy, cô cũng biết lúc này cô ta đang bày ra điệu bộ gì. Cô bỗng nhiên nghĩ tới chuyện mấy hôm trước ở nhà họ Lâm, Lâm Dao Dao nói đến chuyện "hôn sự".

Lâm Uyển Bạch có phần muốn lùi bước.

Phát hiện ra bàn tay mình đang nắm định thu về, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng, mạnh dạn kéo cô ra phía trước.

Lâm Uyển Bạch loạng choạng, hoàn toàn bị lộ ra.

"Chị..."

Lâm Dao Dao trợn trừng mắt, giờ tay chỉ về phía cô.

Dường như mức độ sùng sốt không hề nhỏ, đến mức cô ta quên cả tên của cô, chỉ trừng mắt về không dám tin.

Hôm đó ở nhà họ Lâm, Lâm Uyển Bạch đi chưa được bao lâu thì Hoắc Trường Uyên cũng về thẳng. Hơn nữa còn một chuyện đáng giận hơn, Lâm Dao Dao điều tra được người đưa Lâm Uyển Bạch ra khỏi Cục cảnh sát là Hoắc Trường Uyên!

Điều này chứng tỏ giữa hai người họ có mờ ám, lúc này cô lại xuất hiện trong văn phòng của Hoắc Trường Uyên, nhất là hai bàn tay họ lại nắm chặt, càng như một bằng chứng sắt đá. Lâm Dao Dao sắp tức chết rồi.

Cô ta nghĩ ra trăm phương ngàn kế, thế mà lại bị Lâm Uyển Bạch, một đứa bị nhà họ Lâm bỏ rơi, cướp mất!

Lâm Uyển Bạch nhủ mày, ánh mắt Lâm Dao Dao sắp chọc thủng mắt cô đến nơi.

Cô nghĩ, nếu không có Hoắc Trường Uyên ở đây, cần phải duy trì hình tượng, cô ta đã sớm lao tới như một con chó điên rồi.

Lâm Uyển Bạch rất không thích cục diện ba mặt này. Ngược lại, Hoắc Trường Uyên làm như đây không phải việc của mình, giống như đang xem kịch. Hoắc có lẽ trong lòng mỗi người đàn ông đều có thói thích trêu chọc kiểu này, thích nhìn phụ nữ ghen tuông đỏ mặt vì mình.

"Cô đi đi!"

Bất ngờ, Hoắc Trường Uyên đang im lặng chợt lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch nghe xong, cup mắt xuống, cũng không nói gì, rút tay định ra khỏi văn phòng.

Nhưng cô chỉ vừa có động thái đã bị Hoắc Trường Uyên nắm chặt hơn.

Lâm Uyển Bạch sững sờ. Cô ngẩng lên nhìn thấy ánh mắt Hoắc Trường Uyên đang nhìn về phía Lâm Dao Dao với vẻ lạnh lùng, không chút nhiệt độ.

Thì ra anh không muốn để em đi...

"Anh Trường Uyên..." Lâm Dao Dao làm mặt như sắp khóc.

"Giang Phóng!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nói.

Giang Phóng từ lúc trước đến giờ vẫn làm một tám phòng nền chuyên nghiệp lúc này tiến lên, thân nhiên nói: "Xin lỗi, cô Lâm!"

Trước kia, Lâm Dao Dao và Giang Phóng từng gặp nhau trên du thuyền, cũng từng bị anh ấy đuổi đi. Giờ đây lịch sử đang lặp lại, cảm giác ảm ức chỉ càng thêm sâu sắc, nhất là ở trước mặt Lâm Uyển Bạch.

Cô ta rung rung nước mắt nhìn về phía Hoắc Trường Uyên. Vẻ lạnh lùng trên gương mặt dường như không hề thuyên giảm.

Lâm Dao Dao giậm chân, thật sự vừa tức vừa hận. Cô ta bước ra khỏi văn phòng với vẻ không cam tâm tình nguyện. Khi đi ngang qua Lâm Uyển Bạch, cô ta dừng lại, ghé sát gần cô, nghiêng răng nghiêng lợi: "Lâm Uyển Bạch, cô cứ đợi đó!"

Cánh cửa văn phòng được đóng lại, chỉ còn hai người họ.

Hoắc Trường Uyên không buông tay cô ra, cho tới khi đi tới trước bàn làm việc, kéo chiếc ghế da thật ra, ngồi xuống, anh cũng đồng thời kéo cô vào lòng.

"Bây giờ đã hài lòng chưa?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Thế nào gọi là cô hài lòng, cô chưa bao giờ có ý bảo anh làm như vậy.

Ngẫm nghĩ một chút, Lâm Uyên Bạch vẫn hỏi thành lời: "Bây giờ anh giữ tôi ở lại, đuổi Lâm Dao Dao đi thật sự ỏn sao? Tôi nghe nói, lần trước ở nhà họ Lâm, bố tôi hình như đã tìm anh để nói về chuyện hôn sự giữa anh và Lâm Dao Dao... Thật ra ngoài tính cách ra thì các điều kiện khác đều xứng với anh, lấy cô ta có lẽ là một sự lựa chọn không tồi..."

"Lấy cô ta?" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng: "Cô ta xứng sao!"

~Hết chương 52~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

"Hà?"

Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Ngẩng đầu lên, cô thấy gương mặt anh không có nhiều biểu cảm dư thừa, không giống như đang nói dối.

Dường như không ngờ anh lại từ chối thẳng thừng như vậy, ngược lại khiến anh nhất thời không biết nên nói gì.

Hôm ở nhà họ Lâm, Hoắc Trường Uyên và Lâm Dũng Nghị đi lên gác. Ở trong phòng sách, ngoài việc bàn chuyện làm ăn, Lâm Dũng Nghị đúng là có bóng gió nói đến chuyện cô con gái nhỏ của mình không còn nhỏ nữa, đồng thời có ý với anh, nếu như đồng ý thì hoàn toàn có thể tác thành một chuyện nhân duyên.

Chỉ có điều, anh không buồn suy nghĩ, từ chối ngay tại đó.

Hoắc Trường Uyên thấy cô cúi mặt: "Đang nghĩ gì vậy?"

Lâm Uyên Bạch do dự giây lát, rồi lí nhí nói: "Ban nãy anh không nói với Lâm Dao Dao quan hệ của chúng ta, có lẽ anh và cô ta..."

Trong cục diện ba góc đối kháng vừa rồi, từ đầu tới cuối Hoắc Trường Uyên không phát biểu gì, chỉ nói một câu như vậy.

Nghĩ tới hoàn cảnh lúc đó của mình, cô thật ra rất xấu hổ.

"Lấy đâu ra có lẽ!" Hoắc Trường Uyên nhú mày ngắt lời cô, ánh mắt tối sầm nhìn cô với vẻ kỳ lạ: "Chính em nói không được để cô ta biết quan hệ giữa chúng ta còn gì!"

"Ồ..." Hình như đứng nhì.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, hình như đúng là mình đã từng nói như vậy.

Sự bí bách dồn nén trong lòng suốt mấy ngày qua bỗng nhiên bay sạch.

Hoắc Trường Uyên đã rút bao thuốc lá từ trong túi ra, ngậm vào miệng, tay phải bật chiếc bật lửa, xuất hiện ngọn lửa màu xanh tối.

Anh rít một hơi, làn khói trắng từ từ bay ra.

Lâm Uyên Bạch quan sát anh một lúc rồi hỏi với vẻ thăm dò: "Anh thật sự không thích Lâm Dao Dao à?"

"Còn lằng nhằng?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thực chất trong lòng đang sượng thâm.

Hai ngón tay Hoắc Trường Uyên kẹp điều thuốc, tốc độ hút cực kỳ chậm. Cho đến khi ánh mắt cô mờ đi sau làn khói, anh hỏi: "Người bà con đi rồi chứ?"

Lâm Uyển Bạch gượng gạo gật đầu: "... Ừm!"

Qua một tuần rồi, đã sớm sạch sẽ từ lâu.

"Bây giờ tôi chỉ nghĩ đến ba việc." Hoắc Trường Uyên vuốt ve mu bàn tay cô.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Uyển Bạch chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhả khói: "Về nhà, ăn cơm và làm."

"..." Vành tai Lâm Uyển Bạch nóng rần lên.

Có điều, nói xong một lúc lâu, Hoắc Trường Uyên vẫn không có ý định nhúc nhích.

Lúc này, điện thoại nội bộ trên bàn làm việc đổ chuông, một giọng nữ cung kính vang lên: "Hoắc tổng, chuyến bay tới Thượng Hải là 9 giờ 50 phút, tôi đã sắp xếp tài xế đón anh sau một tiếng nữa!"

"Tôi biết rồi." Hoắc Trường Uyên tắt máy.

"Thế này là... anh sắp đi công tác?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Đi đâu vậy?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Hỏi xong, cô mới ý thức được đó là một vấn đề ngớ ngẩn đến mức nào. Nhưng Hoắc Trường Uyên đúng là rất có lòng kiên nhẫn: "Thượng Hải."

"Vậy sao anh còn gọi tôi đến..."

"Em nói xem?"

Lâm Uyển Bạch bị anh hỏi ngược lại chột đồ bưng mặt, không thể nhìn thẳng vào mặt anh nữa, ấp úng: "Anh... Chẳng phải anh sắp phải bay rồi sao?"

"Ừm, ngoài Thượng Hải ra, lúc về còn phải tới Bắc Kinh một chuyến, nếu không ổn thỏa ít nhất phải mất một tuần, thậm chí mười ngày." Hoắc Trường Uyên nhìn cô, ánh mắt sâu hút: "Tôi sợ sẽ nhớ em."

Trái tim Lâm Uyển Bạch như phải bồng.

Tuy rằng anh biểu đạt rõ ràng, hàm nghĩa của năm từ đó rất có thể là ám chỉ cơ thể của cô, nhưng cô vẫn không thể kiểm soát được trái tim đang đập thình thịch của mình, tựa hồ một giây sau sẽ nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Lâm Uyển Bạch co rụt lại, định đứng dậy.

Hoắc Trường Uyên không để cô được như ý, vẫn ấn chặt cô ngồi trên chân mình.

Cánh cửa phòng làm việc được đẩy ra, người bước vào là Giang Phóng, người vừa rời đi cùng Lâm Dao Dao.

Gần như là vô thức, Lâm Uyển Bạch nhìn vội về phía sau lưng Giang Phóng, sợ âm hồn bất tán của Lâm Dao Dao lại đột ngột xông vào đây.

Hoắc Trường Uyên bèn lên tiếng hỏi: "Mua được thứ đó chưa?"

"Mua được rồi ạ!" Giang Phóng gật đầu.

Ngay sau đó, anh ấy rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ.

Say khi nhìn rõ, Lâm Uyển Bạch xấu hổ tới nỗi chỉ muốn đập đầu xuống bàn làm việc.

Hóa ra là bắt Giang Phóng mua...

"Để đây, ra ngoài đi." Hoắc Trường Uyên dặn dò.

"Vâng!" Giang Phóng một lần nữa gật đầu, lần này quay người rời đi hoàn toàn không nhìn ngang ngó dọc.

Chớp mắt, anh ấy lại biến mất khỏi văn phòng, cánh cửa đóng chặt lại.

Lâm Uyên Bạch thu lại tầm mắt, chỉ nhìn thấy Hoắc Trường Uyên dập tắt điếu thuốc trong tay, con ngươi như bùng cháy. Bàn tay anh đã lặng lẽ thuận thực cời khuy áo lót sau lưng cô.

Nụ hôn theo đó ập tới.

Rất nhanh, rất dữ dội.

Chẳng bao lâu sau, cả người Lâm Uyên Bạch đã mềm nhũn như không xương, không một chỗ dựa.

Những thứ trên bàn làm việc bị đẩy hết xuống đất, cô không kiềm chế nổi, run rẩy hỏi: "Thật sự... ở ngay đây sao?"

Lúc này cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng hiểu nguyên nhân anh gọi mình tới công ty.

"Còn khoảng bốn mươi phút nữa là phải đi." Hoắc Trường Uyên gõ gõ lên mặt đồng hồ trên cổ tay trái, biểu cảm không cho phép cô phản bác. Anh cúi xuống hôn cô: "Tuy rằng không thể thoải mái, nhưng anh bảo đảm em sẽ sướng..."

Câu nói cuối cùng bị nuốt giữa tiếng xé túi bóng.

...

Chủ Nhật, Lâm Uyên Bạch vừa bê tách cà phê lên thì nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên.

"Alô?" Cô áp điện thoại lên tai.

Dường như nghe thấy tiếng nhạc bên phía cô, anh hỏi: "Đang ở đâu vậy?"

"Tôi đang ở trong quán cà phê gần bệnh viện." Lâm Uyên Bạch đặt tách cà phê xuống, thành thật trả lời.

"Một mình?"

"Không phải..."

"Với ai?"

"Ừm, một người đồng nghiệp."

Đầu kia ngừng lại một chút, ngữ khí của Hoắc Trường Uyên có thêm phần u ám: "Lại là gã đồng nghiệp nam giống chó Pug đó?"

Từ miêu tả anh dùng khiến Lâm Uyên Bạch nghẹn lời.

"Đúng vậy..." Cô gật đầu, nhìn hai người ngồi trước mặt, há hốc miệng rồi bổ sung: "Nhưng mà..."

Những lời phía sau còn chưa nói hết, điện thoại đã bị ngắt.

Lâm Uyên Bạch khó xử, đành dứt lại di động vào túi, phát hiện hai người đối diện đã bắt đầu trò chuyện với nhau. Cô mỉm cười: "Tiểu Ngô, hai người có thể kết bạn với nhau trên Wechat, có phương thức liên lạc trước đã!"

Hôm nay cô thuận túy tới đây làm bà mối.

Sau khi từ chối người đồng nghiệp nam, cô quả thực thấy áy náy, nên đã giới thiệu cho anh ấy một cô em cùng trường vẫn còn độc thân.

May mắn là họ có vẻ vừa gặp đã ưng nhau, tuổi tác tương đương, trò chuyện cũng khá hợp. Lâm Uyên Bạch cảm thấy có chút thành tựu, định đợi lát nữa thời cơ chín muồi sẽ lợi dụng cơ hội tránh mắt, giành thời gian cho họ.

Chỉ có điều cô chưa có cơ hội, giám đốc quán cà phê đã đi tới: "Thật sự xin lỗi cô, hôm nay quán chúng tôi không kinh doanh nữa!"

"Vì sao thế?" Tiểu Ngô đang nói chuyện vào câu, khó chịu hỏi.

Người quản lý quay đầu mỉm cười về xin lỗi: "Ban nãy có một vị khách đã bao trọn quán rồi, hôm nay các vị được uống miễn phí! Một lần nữa chân thành xin lỗi quý khách!"

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng quả thực không còn cách nào khác.

Lâm Uyên Bạch cũng đành đi cùng họ ra ngoài quán cà phê. Các vị khách khác trong quán cũng lần lượt rời đi, tất cả đều bày ra vẻ mặt tò mò và khó hiểu.

"Ai mà đại gia thế nhỉ?"

"Hình như là một anh họ Hoắc..."

...

Giữa tiếng bàn tán, Lâm Uyên Bạch chống tay lên trán.

Lâm Uyên Bạch chắc chắn 100% đó là Hoắc Trường Uyên.

Cho dù anh đang không ở Băng Thành, thì sự báo đạo, ngang ngạnh vẫn cứ hiện diện.

Cô âm thầm thở dài, tiễn đôi nam nữ mình tự tay làm mối ra về, rồi đi qua ngã tư, trở về bệnh viện.

Có điều, suốt dọc đường, dường như có rất nhiều con côn trùng nhỏ bay vào đầu cô, không ngừng lặp đi lặp lại ba chữ trong những lời bàn tán kia "Hoắc tiên sinh". Đến tận khi cô ra khỏi thang máy, tình hình này vẫn chưa được cải thiện, đến nỗi cô còn bị cây truyền dịch của một bệnh nhân đi ngang qua vướng chân.

Vừa bước vào phòng bệnh, di động lại đổ chuông.

Lâm Uyên Bạch không rút ra đã linh cảm được là ai gọi tới.

Nơi đầu gối vẫn còn ngậm ngậm đau. Sau khi cô bắt máy, còn cố tình không lên tiếng.

"Sao vậy, tâm trạng không vui?"

Hoắc Trường Uyên ở bên kia, ngược lại cất giọng lười biếng, tâm trạng có vẻ rất khá.

Thấy cô hồi lâu không có động tĩnh gì, anh cũng hiếm khi không giận dữ mà càn từ tốn hỏi: "Cafê uống thế nào?"

"Chẳng thế nào cả." Lâm Uyên Bạch nghe xong, không biết trút giận vào đâu, cố tình nói: "Mới uống được một nửa thì bị đuổi ra, không biết là kẻ có tiền nào không đốt được tiền đi, lại bỏ ra bao quán..."

"Không hẹn hò được với chó Pug nên giận dữ vậy à?"

"Không phải hẹn hò..."

Lâm Uyên Bạch cầm nín, buộc phải sửa chữa lời anh: "Còn nữa, Tiểu Ngô không phải chó Pug, hôm nay chúng tôi cũng không gặp mặt riêng, còn có cả em gái cùng trường với tôi nữa. Tôi đang làm mối cho họ."

"Vậy sao giọng em nghe như oán phụ vậy!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

Lâm Uyên Bạch khó xử, xoa xoa đầu gối: "Chỉ là ban nãy không cẩn thận bị vấp ngã."

"Ngốc!" Hoắc Trường Uyên nắn cô, nhưng cũng hỏi ngay: "Bị thương ở đâu?"

"Không có." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Không biết có phải ảo giác của cô không, qua một đường truyền xa xôi như vậy, từng câu từng chữ của anh vẫn khiến cô có cảm giác anh đang quan tâm.

Khi còn đang tỉ mỉ ngẫm nghĩ thì cô lại nghe thấy anh nói: "Ngày kia tôi trở về."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc: "Chẳng phải anh nói hơn một tuần sao?"

Một lúc lâu sau Hoắc Trường Uyên mới trả lời, dường như anh đang hút thuốc: "Lịch trình tới Bắc Kinh hủy đột xuất, nên tôi về thẳng. Chuyến bay đêm ngày kia, sau khi về nhà tôi cần nhìn thấy em."

"Ừm, tôi biết rồi." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Nhớ làm ấm chăn cho tôi." Hoắc Trường Uyên dặn dò một câu.

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp.

Lại nữa, cô thật sự không hiểu khái niệm của anh đối với việc làm ấm giường.

"Sao không tắt máy?"

Im lặng một lúc, Hoắc Trường Uyên hỏi cô.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, áp ứng: "Chính anh nói không cho phép ngắt máy trước anh còn gì..."

"Haha, thật ngoan!" Hoắc Trường Uyên nghe xong bật cười.

Giọng cười trầm trầm rũ rọng tới, hai tiếng phía sau xen lẫn vào trong. Lâm Uyển Bạch cảm giác ốc tai ngứa ngáy, có cảm giác tiếng cười ấy lan tỏa mãi trong tai. Thật là...

Quá giống những câu thì thầm tình cảm giữa những đôi yêu nhau.

Ngắt máy xong, Lâm Uyển Bạch thở hắt ra một hơi, vô thức sờ tay lên khuôn mặt nóng bừng.

Cô ngược mắt lên, tiếp tục đi vào trong, phát hiện bà ngoại nằm trên giường cũng đang nhìn về phía mình, cười ha ha: "Tiểu Bạch, gọi điện cho bạn trai đây à?"

"Dạ." Lâm Uyển Bạch chột dạ, đáp mơ hồ.

"Quả nhiên là thanh niên đang yêu nhiệt huyết, bà cảm giác như quay trở về hồi yêu ông ngoại cháu đấy."

"Bà ngoại, bà đừng cười cháu..."

Lâm Uyển Bạch xấu hổ cúi đầu, nhiệt độ nơi gò má càng tăng cao.

Có một khoảnh khắc, cô suýt tưởng là thật.

Bà ngoại kéo cặp kính lão xuống, bỗng nhiên nhớ ra, hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Bạch, cháu còn chưa kể với bà tên của bạn trai đấy."

"Anh ấy họ Hoắc..."

Lâm Uyển Bạch gần như sắp buột miệng.

Một giây sau cô mới tỉnh ra, muốn thu lại đã không kịp nữa.

Bà ngoại nghe xong lại hỏi: "Tên đầy đủ là gì?"

"Dạ... Hoắc Trường Uyên." Lâm Uyển Bạch trong giây lát không bịa ra được cái tên này, thẳng thừng nói thật.

Huống hờ, cho dù cô nói với bà ngoại, ngày ngày bà đều ở trong bệnh viện, thông tin cũng rất khép kín, sẽ không biết được Hoắc Trường Uyên thật sự là ai.

Ai ngờ sau khi bà ngoại nghe xong, trên khuôn mặt già nua ánh lên vẻ băn khoăn.

Im lặng một lúc, bà xoay tờ báo lại: "Là người trên này sao?"

"..." Lâm Uyển Bạch sụp đổ.

Có cần trùng hợp vậy không?

Trên trang báo, quá nửa thông tin liên quan đến tài chính kinh tế.

Người đàn ông trên bức ảnh cao lớn đỉnh đặc trong bộ vest thủ công, cho dù ngồi trên sofa cũng không che giấu được vóc dáng của mình, toát lên sự rắn rỏi nhanh nhẹn của người thành đạt, không toát ra chút bức dọc nào, chỉ có sự lạnh lùng và cao quý. Ngoài Hoắc Trường Uyên còn có thể là ai?

Lâm Uyển Bạch cười lên lưng cọp khó xuống, đành phải gật đầu.

Bà ngoại có được sự khẳng định của cô, vừa mừng lại vừa lo.

...

Ngày kia chớp mắt đã tới.

Khi chiếc Bentley lái vào cửa tiểu khu cao cấp đã là hơn một giờ đêm.

Hoắc Trường Uyên người đầy bụi bặm kéo chiếc vali đi từ trong thang máy ra. Sau khi vặn mở chìa khóa, bỗng có ánh đèn ầm ập hắt ra.

Anh sững người, sau đó mới chợt nhớ ra mình từng gọi điện thoại cho cô.

Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống.

Bao nhiêu năm nay, khi về muộn mở cửa ra, lần nào đón đợi anh cũng chỉ có bóng tối. Một cuộc sống lạnh lẽo, ngày nào cũng như ngày nào suốt bao năm. Nhưng cuộc đời như vũng nước chết ấy, hôm nay vì có người bầu bạn bà dường như không còn cô đơn lẻ loi nữa.

Cửa phòng ngủ chưa đóng, Hoắc Trường Uyên bước vào liền nhìn thấy bóng dáng ngồi đầu giường.

Trên đầu gối đặt một cuốn sách còn to hơn mặt cô. Cô cúi gằm, cảm giác buồn ngủ lan khắp mặt, đầu đã gục xuống như gà mổ thóc nhưng mí mắt vẫn gắng gượng không nhắm hẳn lại.

"Buồn ngủ thế rồi, sao không ngủ?"

Cầm cô bỗng bị anh đỡ lấy, Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên.

Tầm mắt cô mơ màng vài giây mới nhìn rõ là anh. Có lẽ anh vừa mới về, áo vest còn chưa cởi, đáng vẻ bụi bặm, người đầy sương đêm như vừa từ biển về.

Lâm Uyển Bạch vuốt vuốt mái tóc dài, khẽ lẩm bẩm: "Sao tôi dám ngủ..."

"Hử?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh rồi lên lút bĩu môi, ngữ khí có chút oán trách: "Chẳng phải lần trước anh nói sau này anh chưa về, tôi không được tự ý ngủ còn gì..."

"Nghe lời vậy sao?" Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, chỉ thăm hừ hừ mấy tiếng trong lòng.

Khi ngẩng đầu lên, cô phát hiện hiếm thấy khi nào nụ cười của Hoắc Trường Uyên lại đọng đầy vào đáy mắt như vậy.

"Ọc ọc..."

Bỗng nhiên có hai âm thanh vang lên, quá rõ ràng giữa đêm khuya.

Tối nay, Lâm Uyển Bạch ăn no rồi, dĩ nhiên đó không phải bụng của cô. Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, quả nhiên, sắc mặt anh có chút gượng gạo.

Cô có phản kinh ngạc: "Anh chưa ăn cơm?"

"Hợp cả ngày trời, chỉ uống độc nước thôi. Kết thúc xong đi thẳng ra sân bay, suất thì không kịp." Hoắc Trường Uyên cởi áo vest ra, trong dạ dày chỉ có nước không, không soi ồng ọc mới lạ.

"Trên máy bay có đồ ăn cơ mà?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Khó ăn lắm." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

Đúng là kén chọn!

Lâm Uyển Bạch chửi thầm, có điều nghĩ tới việc cả ngày anh chưa ăn gì, cô bèn tung chăn ra: "Anh đợi tôi một chút!"

Hoắc Trường Uyên không quá để ý, anh thẳng thừng cởi áo sơ mi và đi vào phòng tắm.

Khi anh tắm rửa xong đi ra, dưới nhà đã vang lên tiếng động. Trong không khí ngập tràn mùi thơm lừng ảm áp của cơm, bay từ phòng ăn ra, thấy cô đang bụng một bát mì nóng hổi trong tay.

Hoắc Trường Uyên sững người giấy lát.

Ban nãy cô đột ngột ngồi dậy, Hoắc Trường Uyên cũng không nghĩ quá nhiều.

Thì ra là xuống nhà nấu mì cho anh...

Chẳng qua chỉ là một chuyện rất nhỏ nhặt, nhưng tận sâu trong đáy mắt anh lại có thứ cảm xúc gì dâng trào.

Hoắc Trường Uyên hơi cup mắt xuống, khi anh ngẩng lên, mọi sóng gió bên trong đã không còn.

"Vừa vặn xong, anh mau ăn đi!"

Lâm Uyển Bạch thấy anh mặc áo tắm đi xuống, bèn đẩy mì qua: "Tôi không nấu quá nhiều, cả ngày anh chưa ăn gì, bây giờ lại muộn quá rồi, ăn no quá dạ dày sẽ bị khó chịu, và không tiêu hóa được!"

"Ủm." Hoắc Trường Uyên kéo ghế ra.

Anh vừa ngoáy đũa mấy cái, mùi hương đã lan tỏa khắp nơi.

Hoắc Trường Uyên cảm thấy bụng càng đói hơn. Có điều khi hơi nóng bốc lên, trong lồng ngực như đầy ắp một thứ gì đó, không bí bách mà lại không nói được là cảm giác gì.

Lâm Uyển Bạch không rời đi mà ngồi đối diện anh, ngoan ngoãn chờ đợi như một cô vợ nhỏ.

Khi Hoắc Trường Uyên đặt đũa xuống, cô cũng đứng lên thu dọn.

Lâm Uyển Bạch rửa sạch bát đũa, lên gác sau anh một bước. Cô đẩy cửa phòng ngủ ra, Hoắc Trường Uyên đang gối đầu lên cánh tay nằm trên giường, chiếc áo tắm trên người đã được cởi ra, bên dưới có mặc gì không cô không biết, chỉ được đắp tới hông anh, cơ ngực rắn chắc hoàn toàn lộ ra dưới ánh đèn, mang một vẻ rắn rỏi đầy nam tính.

Cô tưởng anh đã ngủ rồi.

Cô rón nhẹ bước chân nằm xuống, cả người bỗng bị kéo lại.

Lâm Uyển Bạch phủ phục trên ngực anh. Ở khoảng cách gần, vẻ mặt trên gương mặt anh càng rõ nét. Ngay cả hơi thở cũng toát ra phần nào.

Cô không nhịn được, khẽ hỏi: "Anh mệt lắm à?"

"Ủm." Hoắc Trường Uyên mơ hồ đáp.

Lâm Uyển Bạch chợt nhớ ra, một dịp cuối tuần nào đó anh cũng từng xếp lịch kín mít. "Thật ra anh có thể nghỉ ngơi thích hợp, nếu không sẽ quy mất."

"Không đâu." Hoắc Trường Uyên hồ hững đáp.

Thấy cô không tin, anh rướn môi, cất giọng nặng nề hiếm hoi: "Tôi còn nuôi bao nhiêu người trong công ty. Nếu gục ngã, họ biết sống thế nào?"

Cô lại còn hỏi anh có mệt không, đúng là trẻ con mà.

Chỗ cao thường lạnh lẽo, anh đứng được trên vị trí đó, dĩ nhiên càng phải hy sinh nhiều hơn. Cả một doanh nghiệp đều ở trong tay anh, làm bất cứ việc gì cũng phải cân nhắc thiệt hơn, để phòng vạn bất đắc dĩ, nếu không một chút kế sách sai lầm cũng có thể thua cả ván cờ.

Những người xung quanh thường chỉ nhìn thấy giây phút người ta vinh quang, chứ không biết phía sau người ta cũng đánh mất rất nhiều.

Lâm Uyển Bạch thần thờ.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, những người như anh sống cũng chẳng dễ dàng gì.

Từng cúc áo ngù từ từ bị lột bỏ. Lâm Uyển Bạch giật mình, sau đó xương hõm vai của cô tràn tới cảm giác lạnh lẽo. Cô vội giữ tay anh lại: "Anh mệt lắm cơ mà, sao vẫn còn..."

Đáp lại cô là nụ hôn của Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyển Bạch chỉ cứng rắn được một chút, chẳng mấy chốc đã tan chảy bởi nụ hôn của anh.

Từng ngón tay gầy đang mon man, cô khó mà chống cự cảm giác tê rần ấy.

Nhiệt độ trong phòng dần dần tăng cao, kiều diễm không thể dừng lại. Vào lúc tưởng chừng sẽ thăng tiến tới việc chính thì anh lại buông cô ra.

"Hử?"

Lâm Uyển Bạch bất ngờ nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đã nằm lại chỗ cũ.

Anh chỉ giờ tay tắt đèn đi: "Không làm nữa, ngủ thôi!"

"..." Lâm Uyển Bạch nằm chớp chớp mắt trong bóng tối.

Rõ ràng vừa rồi anh đã...

Hoắc Trường Uyên lật người, đôi chân dài dề lên người cô. Anh cười khê: "Trông em có vẻ rất hệt hăng?"

"Còn lâu!" Lâm Uyển Bạch phủ nhận.

Cô nhắm mắt lại, chẳng bao lâu sau con buồn ngủ đã ập tới, hơi thở của hai người nhịp nhàng đều đặn.

Đây có lẽ là lần đầu tiên trừ những ngày đèn đỏ ra, họ nằm chung giường mà không làm gì cả.

Cô không hề biết, so với việc nhiệt tình hứng khởi, tối nay, Hoắc Trường Uyên muốn được hưởng thụ cảm giác có cô ở bên hơn...

...

Ngày hôm sau đi làm

Lúc quẹt thẻ, các đồng nghiệp đi qua chào hỏi, Lâm Uyển Bạch vẫn không dựng nổi tinh thần lên, hai chân cũng vẫn lảo đảo.

Đêm qua Hoắc Trường Uyên đúng là không đòi hỏi cô. Nhưng sáng sớm nay, khi mắt cô còn chưa mở nổi đã bị anh hùng hổ nhào tới, đè lên không một lời nói...

Cô suýt nữa không dậy nổi khỏi giường.

Quả nhiên ai ngườì ta hay nói, đàn ông sáng sớm là đáng sợ nhất.

Mơ mơ hồ hồ tới chập tới, cuối cùng cũng đến giờ tan ca, Lâm Uyển Bạch thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng tới chỗ bà ngoại sẽ nằm một lúc trên chiếc sofa vuông bên ngoài.

Có điều khi cô vừa lên xe buýt, trên màn hình di động đã hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Lâm Uyển Bạch rất muốn vờ như không nghe thấy, nhưng sau khi chuông vang lên mấy hồi, cô vẫn hèn hạ bắt máy.

"Em đang ở đâu?"

Cô im lặng giây lát rồi nhìn ra cảnh đường phố lướt qua ngoài cửa xe: "Tôi vừa tan ca, đang đi tới bệnh viện..."

"Ừm, gặp nhau rồi nói." Hoắc Trường Uyên nói một câu như vậy.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch vẫn ngoan ngoãn như thói quen.

Ngắt máy xong, cô chống tay lên má.

Không đúng?

Gặp nhau ở đâu rồi nói?

Lâm Uyển Bạch ngờ ngác, nghi ngờ mình nghe nhầm hoặc nghe sót gì đó. Khi cô định gọi lại hỏi cho rõ thì đã nghe thấy thông báo tạm thời không liên lạc được.

Cô mang cảm giác nghi hoặc ấy tới bệnh viện. Vừa ừ thang máy đi ra, cô ngẩn người.

Trên hành lang, Hoắc Trường Uyên mặc áo vest quần Âu đứng đó, một tay dứt túi quần, vóc người vừa cao lớn vừa khỏe khoắn, khuôn mặt nghiêng vuông vắn. Dọc đường có không ít các cô y tá quay đầu nhìn lại.

"Sao chậm quá vậy!"

Vừa nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên đã sốt ruột nạt nộ.

"Tôi ngồi xe buýt, giữa đường đỗ khá nhiều trạm..." Lâm Uyển Bạch áp ứng giải thích, rồi chớp chớp mắt kinh ngạc, chỉ tay vào anh: "Anh Hoắc, sao anh..."

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng giơ tay, tiến lên vài bước nắm tay cô: "Qua đây, tôi giới thiệu cho em một người."

Bởi vì nãy giờ chỉ mãi chú ý tới anh, cô không để ý thấy trên hành lang còn có một bác sỹ mặc áo blouse trắng.

Sau khi nhìn rõ rồi, cô há hốc miệng không thể khép lại: "Hà... Anh là... Tân thiếu?"

"Bây giờ em có thể gọi anh là bác sỹ Tân." Tân Tư Niên chỉnh trang lại chiếc áo blouse của mình.

"..." Lâm Uyển Bạch cố gắng tiêu hóa.

Đôi mắt đào hoa kia sao cô có thể nhận nhầm được, chỉ cần bị liếc bằng quơ thôi cũng thấy choáng váng.

Cô cứ ngỡ anh ấy là một cậu chủ chơi bởi lăng nhăng, không ngờ lại là một vị bác sỹ chữa bệnh cứu người!

"Bắt đầu từ hôm nay, cậu ấy sẽ là bác sỹ chính cho bà ngoại em, mọi bệnh tình đều do cậu ấy chịu trách nhiệm. Mấy hôm nữa là phẫu thuật rồi, cậu ấy cũng sẽ mổ chính." Hoắc Trường Uyên liếc cô, hờ hững nói.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt: "Nhưng bà ngoại tôi có bác sỹ Hứa mà..."

"Bác sỹ Hứa chỉ là một bác sỹ tầm trung, còn Tư Niên đã có lên cấp chủ nhiệm khoa, hơn nữa còn là chuyên gia chữa bệnh tim. Cậu ấy cũng tham gia không ít các dự án từ trong ra ngoài nước, có cậu ấy mổ chính, bà ngoại em về cơ bản có thể giảm thiểu nguy hiểm xuống mức không còn nguy hiểm."

"Anh chính là chuyên gia ngoại khoa Tim mạch cấp minh tinh - Tần Tư Niên?" Lâm Uyển Bạch sững sốt.

Cho dù cô chẳng có kiến thức gì về ngành y nhưng cái tên Tần Tư Niên thì chắc chắn phải nghe qua! Có rất nhiều người nghe danh tới khám, xếp hàng cũng phải đặt lịch trước một tuần...

"Không sai, chính là tại hạ." Tần Tư Niên mỉm cười gật đầu, rồi nói tiếp, ngữ khí đã nghiêm túc hơn một chút: "Ban nãy mình đã đọc bệnh án, cũng có trao đổi qua với bác sỹ Hứa, nhưng tình hình cụ thể mình sẽ báo lại sau khi tiếp xúc thực tế với bệnh nhân."

"Ừ." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyển Bạch không xen vào đọc, chỉ đành nhìn họ từ từ đẩy cánh cửa phòng bệnh ra.

Rất lâu sau, cô mới có chút phản ứng, nghĩ tới chuyện Hoắc Trường Uyên đang ở ngay trong bệnh viện bà ngoại nằm...

Đội đã!

Lâm Uyển Bạch co cẳng lao vào trong..

~Hết chương 53~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Nhưng đã không kịp nữa rồi, Hoắc Trường Uyên và Tần Tư Niên đã xếp hàng đứng ngay bên cạnh giường bệnh.

Tần Tư Niên mặc áo blouse trắng đứng phía trước, đang hơi cúi người, hỏi han bà ngoại tình hình bệnh tật và phẫu thuật, chốc chốc lại cầm cuốn sổ lên ghi ghi chép chép.

Lâm Uyển Bạch đứng bước, rón rén đứng sang bên cạnh, nhưng từ đầu tới cuối như người vô hình.

Khi đã tìm hiểu sơ bộ rồi, Tần Tư Niên đi ra bên cạnh cửa sổ gọi một cuộc điện thoại. Ánh mắt bà ngoại tự nhiên rơi xuống người Hoắc Trường Uyên.

Giống như sợ nhận nhầm người, bà còn phải đeo chiếc kính lão lên: "Đây chẳng phải là bạn trai của Tiểu Bạch sao?"

Lâm Uyển Bạch không dám ngẩng lên nhìn, nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt Hoắc Trường Uyên hướng về phía mình.

"À, chuyện đó, cháu..."

Cô căng thẳng nuốt nước bọt ừng ực, trở nên ấp úng.

Cảm giác còn khó khăn hơn giải quyết bài cuối cùng trong kỳ thi đại học, cô đang không biết phải đối mặt với cục diện này thế nào thì Hoắc Trường Uyên bất ngờ tiến lên một bước: "Cháu chào bà ngoại!"

"Tốt tốt!" Bà ngoại mỉm cười gật đầu, ánh mắt đằng sau cặp kính lão không hề rời khỏi anh: "Cuối cùng hôm nay cũng gặp được người thật rồi! Thật ra bà vẫn mong ngóng được gặp cháu, lại sự quá đường đột sẽ bất lịch sự."

"Dạ không, đáng lẽ cháu cũng nên tới gặp bà sớm hơn."

Hoắc Trường Uyên liếc mắt nhìn Lâm Uyển Bạch, rướn môi: "Chỉ tại Tiểu Bạch mãi không cho cháu cơ hội này."

Giọng anh rất trầm tĩnh, trong sự ôn hòa lại toát lên vẻ lịch thiệp, lại mang theo chút kính trọng, không còn vẻ lạnh lùng như bình thường.

Chẳng có người già nào lại không hài lòng cả, bà ngoại tươi cười ra hiệu với cháu gái: "Tiểu Bạch à, còn không mau lấy ghế cho Tiểu Hoắc ngồi!"

"Vâng..."

"Tiểu Bạch, hoa quả đâu, gọt cho Tiểu Hoắc một quả táo đi!"

"Cháu biết rồi ạ..."

Lâm Uyển Bạch bê ghế, rồi lại đi lấy táo, suốt cả quá trình liên tục lén lút liếc nhìn Hoắc Trường Uyên.

Anh tỏ ra rất thân nhiên, ngược lại càng khiến cô ngơ ngẩn.

Lâm Uyển Bạch thậm chí còn nghĩ tới chiều hướng tốt đẹp, biết đâu vừa rồi anh không nghe rõ câu của bà ngoại, mà chỉ thuần túy muốn gần gũi người già mà thôi. Giống như lúc trước trên du thuyền, khi đối diện với người có tuổi, anh đều rất nhẫn nại.

Có điều, ánh mắt cô nhất thời không thể rời đi được, chốc chốc lại băng quơ nhìn về phía đó, nhất là khi anh tập trung nói chuyện với bà ngoại với thái độ có giáo dục và kiên nhẫn: "Bà ngoại, bà yên tâm chữa bệnh, bác sỹ Tần là bạn của cháu, y thuật của cậu ấy rất tốt, bà cứ yên tâm."

"Ngoan lắm, bà ngoại cảm ơn cháu!" Bà ngoại liên tục gật đầu.

Tần Tư Niên bên kia nghe xong điện thoại, quay lại: "Bệnh tình về cơ bản mình đã nắm được kha khá rồi, lát nữa quay về mình sẽ khẳng định chắc chắn thêm."

"Minh tiến cậu!" Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Tôi cũng đi!" Lâm Uyển Bạch vội vàng bỏ trái táo lại.

...

Cánh cửa phòng bệnh được khép lại, cũng đồng thời ngăn lại ánh mắt của bà.

"Tần thiếu..."

Lâm Uyển Bạch ý thức được mình nói sai, vội sửa lại: "Bác sỹ Tần, tôi nghe nói phí dịch vụ của anh rất cao..."

"Anh lấy giá bạn bè thôi. Vả lại có tên "kim chủ" Trường Uyên ở đây, em sợ gì chứ!" Tần Tư Niên dứt hai tay vào áo blouse, mỉm cười nhướng mày.

Lâm Uyển Bạch bị kích thích bởi hai chữ "kim chủ".

Phải, ở trong mắt người khác đúng là như vậy.

"Chuyện của bà ngoại em không cần lo lắng đâu, những ca phẫu thuật tim bắc cầu kiểu này anh rất sở trường."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Nói khó nghe một chút là ba bác sỹ Hứa cũng không thể bằng được một Tần Tư Niên.

Tần Tư Niên nhìn đồng hồ rồi nói với họ: "Ở bệnh viện không giống ở hộp đêm, mình phải có trách nhiệm với chiếc blouse trắng này. Không nói chuyện được lâu với hai người nữa, mình phải về chuẩn bị đây, bây giờ tối nay còn có một ca phẫu thuật khác!"

"Cảm ơn bác sỹ Tần!" Lâm Uyển Bạch chân thành cảm kích.

Tần Tư Niên xua tay nói không cần rồi quay người rời đi, chiếc blouse trắng cũng phấp phật bay lên theo nhịp bước chân của anh ấy.

Lâm Uyển Bạch vô thức nhìn theo.

Đến tận bây giờ cô vẫn cảm thấy có phần kinh ngạc. Một Tần thiếu phong lưu phóng đảng trong hộp đêm thoát cái đã biến thành bác sỹ Tần. Mà lúc này các y tá đi qua đi lại đều phải cúi đầu trước anh. Về uy nghiêm này đâu giống một cậu chủ lãng nhăng?

Đúng là không thể trông mặt bắt hình dong...

Bên tai bất ngờ vang lên giọng nói u ám của nam giới: "Em nhìn thêm chút nữa thử xem?"

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu thì thấy Hoắc Trường Uyên đã đứng trước mặt mình từ lúc nào, trong ánh mắt anh như đang râm ran hai ngọn lửa.

Cô cảm thấy cực kỳ khó hiểu, lại ngó về phía Tần Tư Niên thêm chút nữa.

"Vẫn dám nhìn?"

"..."

Lần này Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn quay về.

Tần Tư Niên là bạn của anh, người đàn ông này có cần bá đạo vậy không!

Mất nhìn mũi, mũi nhìn miệng, khi không khí u ám trên gương mặt anh cuối cùng cũng tan đi, Lâm Uyển Bạch mới dám lên tiếng: "Anh Hoắc, tôi biết cũng nhờ có anh bác sỹ Tần mới coi trọng ca phẫu thuật của bà ngoại, thật sự rất cảm ơn anh."

"Tôi nói rồi, chỉ cần chăm sóc cho tôi vui, tôi sẽ khiến em toại nguyện."

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch cúi thấp đầu xuống.

Nói như vậy có nghĩa là anh đang hài lòng với cô, đây là phần thưởng khích lệ?

Dường như nghĩ như vậy lòng cô mới cân bằng, thoải mái hơn một chút, chỉ có điều trái tim lại tắc nghẽn vu vơ.

Giống như ban nãy khi Tần Tư Niên nói anh là kim chủ của cô vậy.

Lâm Uyển Bạch âm thầm hít sâu, phát hiện anh vẫn đang nhìn mình chằm chằm, sau đó anh nheo mắt lại, bất ngờ lên tiếng hỏi: "Chuyện bạn trai là thế nào?"

"À!" Lâm Uyển Bạch gượng gạo, vẫn không trốn được: "Có phải khiến anh không thoải mái không..."

Hoắc Trường Uyên không trả lời mà ánh mắt từ từ tối đi.

Theo đó, trong ánh mắt cũng nhuộm một vẻ theo dõi và những ý tứ chưa thể đọc hiểu. Anh nói rất chậm rãi: "Lâm Uyển Bạch, em mới theo tôi bao lâu đã bắt đầu nghĩ tới chuyện danh phận rồi hả?"

"Tôi không có!"

Lâm Uyển Bạch hoang mang phủ nhận.

Hóa ra anh đã nghĩ cô là loại phụ nữ tâm cơ rồi.

Cô cắn răng, cuối cùng cũng đè nén cảm giác khó chịu trong lòng xuống.

Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh, ánh mắt sáng rực, gần như nhấn mạnh từng từ từng chữ: "Chỉ vì tôi đã nộp hết tiền viện phí lần tiền phẫu thuật, anh lại chuyển bà ngoại tới một phòng bệnh cao cấp. Bà lo tôi đi vào con đường xấu, thế nên tôi mới nói dối anh là bạn trai của tôi... Anh Hoắc, tôi vẫn luôn tự hiểu rõ bản thân, cũng biết rõ thân phận của mình, sẽ không gây thơ hoang tưởng gì đâu!"

"Anh yên tâm, nào tôi có úng nước, tôi cũng sẽ không thích anh đâu!"

Dường như để thể hiện rõ tâm tư của mình, Lâm Uyển Bạch bổ sung một câu thề thốt.

Cơ mặt Hoắc Trường Uyên dần dần cứng ra.

Ban đầu anh đích thực nghĩ cô là loại phụ nữ tâm cơ, thế nên trong lòng có chút phẫn nộ. Nhưng bây giờ khi cô bình tĩnh và kiên định nói mình không hề, con giận của anh không giảm đi mà còn thậm tệ hơn.

Nhất là sau lời bảo đảm cuối cùng của cô!

Lâm Uyển Bạch thấy mặt anh đen lại, còn có vẻ rất không vui.

Để khiến anh xua tan suy nghĩ này, cô đành bấm bụng nói: "Còn việc nữa đó là..."

"Nói!" Hoắc Trường Uyên quát.

"Mấy lời bà ngoại tôi khen anh, anh cũng đừng tưởng thật..."

"Vì sao?"

"Bà tôi cao tuổi rồi, mắt kèm nhèm, đến Lương Triều Vỹ và Lưu Thanh Văn bà còn không phân biệt rõ, thế nên..."*

*Hai nam diễn viên Hồng Kông nổi tiếng.

Hoắc Trường Uyên như bị thứ gì kích động vậy: "..."

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, còn định nói thêm gì thì anh đã phui tay bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

"Tiểu Bạch, sao chỉ có mình cháu?"

Lâm Uyên Bạch trở về phòng bệnh, bà ngoại nhìn thấy cô bèn hỏi.

Dáng vẻ lạnh lùng ban nãy của Hoắc Trường Uyên khi rời đi dường như vẫn còn hiển hiện trước mắt. Cô nói dối: "À, công ty anh ấy còn có việc ạ..."

"Ừ." Bà ngoại gật đầu, tỏ ý thông cảm: "Đã đến giờ này rồi, Tiểu Hoắc cũng vất vả quá đi! Nó có thể tranh thủ chút thời gian bận rộn tới thăm bà là thật sự có lòng đấy!"

"Vâng..."

"Ban đầu bà vẫn có chút lo lắng, không ngờ một thanh niên như Tiểu Hoắc không hề kèn kiệu chút nào..."

Sau đó bà ngoại còn nói thêm gì nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn không hề lên tiếng.

Cô không dám nhìn bà, cúi mặt ngồi ở trước giường và như đang xấu hổ, thật ra trong lòng đắng chát.

Trông bà tội tợn hơn chín giờ tối, Lâm Uyên Bạch mới chậm rãi đi ra khỏi bệnh viện, định bắt chuyến xe cuối cùng về nhà.

Vừa bước xuống thêm, bỗng nhiên một tiếng "Pim" vang lên.

Lâm Uyên Bạch giật nảy mình, đồng thời cũng nhìn thấy chiếc Land Rover màu trắng đó.

Giữa không gian không quá sáng sủa, khuôn mặt góc cạnh của Hoắc Trường Uyên càng trở nên sâu xa, trong tay anh có một điều thuốc đang cháy, ánh lửa đỏ rừng rúc lại lóe lên.

Lâm Uyên Bạch có phần bất ngờ.

Không ngờ anh vẫn còn ở đây, dẫu sao thì lúc trước hai người đã không hề vui vẻ.

Dĩ nhiên cô không có gan vờ như không thấy hoặc thẳng thừng bước qua. Tuy rằng tối nay cô không muốn quay về cùng anh cho lắm, nhưng vẫn lặng lẽ mở cửa xe. Bên trong khói trắng vẫn vẩn vơ, không biết anh đã hút bao nhiêu điều thuốc nữa.

Cô vừa thắt xong dây an toàn, chiếc xe đã lao ra ngoài như tên bắn.

Họ không về nhà, ngược lại đến một quán lẩu kinh doanh 24/24. Lâm Uyên Bạch quay đầu kinh ngạc hỏi: "Đến đây ăn cơm?"

"Em ăn rồi?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại cô.

"Ăn rồi..." Lâm Uyên Bạch thật thà trả lời.

Đã mấy giờ rồi, lúc đó anh bỏ đi, những tưởng ra về trong bất hòa nên cô dĩ nhiên sẽ cùng bà ngoại ăn luôn ở bệnh viện.

Khóc miệng Hoắc Trường Uyên giật giật, anh rút phất chìa khóa xe ra: "Ngồi nhìn tôi ăn!"

Lâm Uyên Bạch đành cùng anh đi vào trong nhà hàng.

Giờ này cũng không đông người lắm, nồi lẩu được bê lên rất nhanh. Là kiểu nồi đồng lửa than như truyền thống, ngọn lửa liếm liếm vào đáy nồi vang lên những tiếng động. Chẳng bao lâu sau nước lẩu đã sôi sùng sục, bốc hơi nghi ngút.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên vẫn đang sa sầm lại, u ám đáng sợ. Khi nhân viên bưng đồ lên cũng lộ rõ vẻ cảnh trọng.

Buổi tối Lâm Uyên Bạch đã ăn rất no rồi, nên cô không ăn thêm được gì nữa.

Có điều ngồi như vậy cũng rất nhàm chán, nhất là khi phải đối diện với người đàn ông với sắc mặt vô cảm. Rất lâu sau cô mới gấp một miếng thịt lên. Chẳng biết sẽ ăn tới lúc nào nên cô thẳng thừng xé lớp bọc ngoài đĩa, giúp anh gấp thịt bỏ vào nồi.

Sau khi cô trần xong bỏ ra đĩa, Hoắc Trường Uyên đẩy trở lại: "Tôi không ăn rau thơm, mùi khó ngửi!"

"..." Lâm Uyển Bạch nghe vậy, đành lựa rau thơm gấp ra ngoài.

"Trần lâu quá, thịt dai hết rồi!"

"Tôi trần lại..."

"Bóc cho tôi một con tôm, không được để lại một chút đường đen nào!"

"Tôi biết rồi..."

Lâm Uyển Bạch suốt quá trình chỉ nghe anh dặn dò. Ăn xong bữa cơm, cô bỗng bận rộn đến toát cả mồ hôi.

Họ thanh toán rồi rời khỏi nhà hàng. Hoắc Trường Uyên nổ máy, mở radio, tiếng nhạc trong đài phát thanh vọng ra.

Lâm Uyển Bạch len lén nhìn qua, phát hiện hình như tâm trạng anh đã khá hơn nhiều.

Gấp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc ra. Lần này anh chủ động hạ cửa kính xe xuống, sau khi hít được hai hơi thì thuận thực gạt tàn thuốc đi: "Những lời em nói trong bệnh viện là thật sao?"

"Nếu anh không tin, tôi có thể thề thêm một lần nữa, tôi tuyệt đối không có ý si mê hoang tưởng, tôi..."

"Không phải việc này!" Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô.

"..." Lâm Uyển Bạch khó hiểu.

Hoắc Trường Uyên lại hít một hơi thuốc, cất giọng trầm trầm: "Não úng nước cũng sẽ không thích tôi?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch từ từ gạt đầu.

Sau đó, cô nhìn thấy sắc mặt anh lại hơi đen đi.

Thật là nắng mưa thất thường...

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn qua, nghi ngờ hỏi: "Lâm Uyển Bạch, em bị mù mắt à?"

Lâm Uyển Bạch yếu ớt kháng nghị: "Thị lực của hai mắt tôi đều 10/10."

"Tôi thấy trái tim em bị mù rồi đấy!" Hoắc Trường Uyên bắt đầu nghiêng rằng.

"..." Lâm Uyển Bạch cầm nín, nhìn khuôn mặt như bị mây mù che phủ của anh, im lặng giây lát, cuối cùng vẫn nói cho sướng miệng một lần: "... Anh Hoắc, anh... bị mắc bệnh Hoàng tử phải không?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, đáy mắt có phản nghi hoặc.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy may mắn vô cùng, sợ anh truy cứu, cô nói một câu "Đèn xanh rồi" để chuyển đề tài.

Trở về nhà, Hoắc Trường Uyên cởi áo khoác ra rồi dặn cô: "Em đi tắm trước đi."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Cánh cửa phòng tắm vừa khép lại, Hoắc Trường Uyên đã cầm di động lên.

Ở đầu kia điện thoại hình như Giang Phóng đã say giấc, nhưng nhìn thấy số của anh không dám không nhận, vội chào lịch thiệp: "Hoắc tổng!"

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn phòng tắm rồi hỏi: "Bệnh Hoàng tử là bệnh gì?"

"..."

Hai mươi phút sau, Lâm Uyển Bạch tắm xong đi ra.

"Tôi tắm xong rồi..."

Cô hất hất cằm, tỏ ý bảo anh có thể đi tắm được rồi.

Hoắc Trường Uyên đứng dậy nhưng không có ý đi về phía phòng tắm, mà đi qua vác cả người cô lên.

Vì bị bất ngờ, chiếc khăn mặt lau tóc trên đầu Lâm Uyên Bạch cũng rơi xuống đất.

Ngay sau đó, cô bị anh ấn lên chiếc giường lớn.

Nụ hôn mạnh mẽ của Hoắc Trường Uyên rơi xuống.

Động tác của anh quá nhanh, không cho cô thời gian để phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Hoắc Trường Uyên giờ tay hung bạo giật tung tất cả cúc áo trên chiếc sơ mi. Nó cứ thế rơi xuống đất, nằm đè lên chiếc áo tắm của cô.

Bên tai anh bỗng nhiên vang lên câu trả lời rành rọt của Giang Phóng: "Trên Baidu có nói, bệnh Hoàng tử là cảm giác bản thân mình tuyệt vời nhất, tưởng tượng mình là một người có một không hai, hoàn hảo như Hoàng tử bước ra từ trong cổ tích, nghĩ rằng nửa kia của thế giới, ai cũng phải điên đảo vì mình..."

Nghĩ như vậy, anh không khỏi nghiêng răng ken két.

"Anh, anh có thể nhẹ nhàng chút không..."

Hai chân Lâm Uyên Bạch thẳng đơ, cô buộc phải lên tiếng cầu cứu.

Hoắc Trường Uyên trả lời đầy phần nộ: "Không có chuyện nhẹ nhàng đâu!"

Lâm Uyên Bạch cố đẩy bả vai anh nhưng không sao đẩy nổi, đành để mặc cho anh nhào tới khi thể bùng bùng như một con sói đói bụng.

Trong màn sóng to gió lớn đó, cô đắm chìm vào đó, yếu đuối không thể kiểm soát.

...

Đi làm đến giờ nghỉ trưa, Lâm Uyên Bạch đi ra khỏi văn phòng.

Hôm nay tới lượt cô đi mua cơm, vừa đi tới thang máy, cô phát hiện có một bóng hình quen thuộc bước ra.

Người đó đi thẳng về phía cô, hai tay búng nhắng đút túi quần, cổ đeo một miếng ngọc hình Phật, trên gương mặt là nụ cười đều đặn điển hình: "Lâm Uyên Bạch, có nhớ anh không?"

"Tiêu Vân Tranh? Anh đi công tác về rồi à?" Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên giây lát rồi mỉm cười.

"Ừm, bây giờ anh vẫn còn chưa quen chệnh lệch múi giờ đây!" Tiêu Vân Tranh chỉ cho cô xem đôi mắt gấu trúc của mình, sau đó lập tức kéo thẳng cô đi vào thang máy: "Đi nào, vừa ăn vừa trò chuyện!"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Lâm Uyên Bạch đi theo Tiêu Vân Tranh, tới nhà hàng lần đầu tiên họ đã ăn.

Nhìn vào menu, cô vẫn thấy xót xa cho hộp cơm của mình.

Người phục vụ gọi món xong thì rời đi, Lâm Uyên Bạch hỏi anh ấy: "Anh về nước khi nào vậy?"

"Chập tối hôm qua!" Tiêu Vân Tranh tựa người ra sau ghế, vẻ uể oải: "Đúng rồi, em không làm thêm ở quán Pub đó nữa à?"

"Vâng, không làm nữa ạ." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Nghe xong, Tiêu Vân Tranh cũng gật đầu: "Chỗ đó hỗn tạp, đủ các loại người, không làm càng tốt! Tối qua anh có đến đó, hỏi quản lý thì biết em đã nghỉ việc được một thời gian, gọi điện thoại cũng không thấy em bắt máy, thế nên hôm nay anh chạy thẳng tới công ty tìm em!"

Tối qua đích thực có người gọi điện thoại cho cô...

Có điều lúc đó, cô đang bị Hoắc Trường Uyên đè trên giường hành hạ.

Có mấy lần cô định vươn tay ra chạm vào di động, đều bị anh kéo ngược về, sau đó càng giờ nhiều trò hơn...

Khuôn mặt cô hơi nóng lên.

Không biết có phải vì nghĩ tới Hoắc Trường Uyên hay không mà anh gọi tới đúng lúc này.

"Ở đâu vậy?"

Lâm Uyển Bạch chột áp ứng: "À, ăn cơm..."

"Ở ngoài?" Hoắc Trường Uyên rất nhạy bén.

"Ừm." Cô đáp.

"Với ai?"

"Với một người bạn..."

Quả nhiên, trả lời như vậy xong, cô liền nghe thấy anh hỏi ngay: "Bạn nam giới?"

Lâm Uyển Bạch nhìn Tiêu Vân Tranh đang lười biếng ngồi ở phía đối diện.

Nghĩ tới sự ngang ngược trước nay của anh, ngay cả việc cô nhìn bạn anh hơi lâu trong bệnh viện cũng khiến anh không vui, cô bỗng nhiên không dám thừa nhận, dùng tay hơi che phần miệng đi: "Không phải..."

Đầu kia Hoắc Trường Uyên im lặng, không lên tiếng.

Khi Lâm Uyển Bạch những tưởng không còn tín hiệu nữa thì nghe thấy anh buông một câu: "Tối nay mua thức ăn qua đây!"

"Được, tôi biết rồi." Cô vội đáp.

Cuộc gọi bị đứt đoạn, bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới phát hiện tay mình đỏ đầy mồ hôi.

"Gọi điện xong rồi à?"

Tiêu Vân Tranh đưa đĩa qua sau khi thấy cô bỏ di động xuống: "Mau ăn đi, thiếu một món nữa là đủ rồi!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Khi gần ăn xong, Tiêu Vân Tranh nhìn cô: "À, có chuyện này..."

"Chuyện gì vậy?" Lâm Uyển Bạch đẩy lên một dĩa cảm chẳng lành.

"Chẳng phải lần này anh đã đi New York sao?" Tiêu Vân Tranh xoa tay, vừa quan sát biểu cảm của cô vừa nói với vẻ do thám: "Anh Phong cũng ở đó. Lúc sắp đi, anh uống có hơi quá chén nên đã không cẩn thận nói ra chuyện anh gặp em rồi..."

"..." Lâm Uyển Bạch như ngừng thở.

"Còn nữa..." Tiêu Vân Tranh khẽ ho hai tiếng.

"Gì nữa?" Lâm Uyển Bạch siết chặt tay đến trắng bệch.

Tiêu Vân Tranh nhún vai, thẳng thắn lật bài ngửa: "Anh đã cho anh ấy phương thức liên lạc với em rồi! Chắc là mấy ngày tới anh ấy sẽ liên lạc với em."

Anh ấy...

Đáy lòng dường như dấy lên một phen hỗn loạn.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, ánh mắt trôi nổi bất định như lá bèo trôi.

Tiêu Vân Tranh đứng lên đi tới, đầu sao cũng do mình vạ miệng, anh ấy vỗ vai cô, về ấy nấy: "Lâm Uyển Bạch, em sắp muộn giờ làm rồi đấy, đi đi, anh tiễn em!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Việc đã đến nước này cũng đành vậy, cô dốc sức thở hắt ra một hơi.

Cô còn chưa kịp tiêu hóa hết mọi chuyện, trái tim lại run lên bần bật. Người nhân viên khi đi tới thanh toán cung kính cúi đầu về phía họ, nói một câu:

"Vân thiếu, Hoắc tổng đã thanh toán hết cho anh rồi! Nói là chúc anh dùng bữa vui vẻ!"

...

Chập tối tan ca, Lâm Uyển Bạch không dám tới bệnh viện.

Cô đi thẳng ra chợ mua thức ăn rồi chạy về phía tiểu khu cao cấp. Mở cửa ra, cô liền nhìn thấy đôi giày da nam đặt trước cửa.

Cho dù đã đi suốt một ngày trời, nó vẫn sáng bóng, không một hạt bụi.

Giống như cảm giác mà Hoắc Trường Uyên mang tới cho người ta, lạnh lùng, hờ hững, nghiêm nghị lại tí mỉ.

Lâm Uyển Bạch nhìn bóng hình mình phản chiếu trên đó, nuốt nước bọt, xách thức ăn rồi bước đi vào trong phòng.

Tivi không bật, Hoắc Trường Uyên đang ngồi vắt chân trên sofa, tay kẹp điều thuốc, nhưng cũng không hút mà đảo qua đảo lại, vẻ mặt không chút biểu lộ gì, không nhìn ra hi vọng gì.

Chiếc túi ni lông trong tay cô vang lên những tiếng sột soạt, Lâm Uyển Bạch chột dạ nói: "Bây giờ tôi sẽ đi làm cơm..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch không ngó nghiêng nữa, cắm đầu đi thẳng vào bếp.

Cô rửa rau sạch sẽ, đang định lấy thớt ra chuẩn bị thái thức ăn thì có luồng khí nóng chọt phả vào sau gáy, con dao trong tay cô trượt nửa thì rơi xuống.

"Đừng như vậy..."

Lâm Uyển Bạch trốn tránh, bờ môi Hoắc Trường Uyên bám theo như hình với bóng.

Không hôn hay cắn, anh chỉ di chuyển qua từng tác da thịt trên cổ cô, giống như đang hít ngửi cái gì đó.

Khi xúc cảm trên gáy biến mất, sự im ắng kéo dài sau lưng ngược lại càng khiến Lâm Uyển Bạch căng thẳng, dường như từng lỗ chân lông trên người đều rộng mở.

Hoắc Trường Uyên đứng sừng sững như ngọn núi sau lưng cô, hờ hững hỏi: "Trưa nay ăn thế nào?"

"..." Lâm Uyển Bạch liếm môi.

"Em cầm rồi à?" Hoắc Trường Uyên bắt ngò vuron tay.

"Tôi..." Lâm Uyển Bạch bị anh ép buộc xoay người lại. Cô hoảng hốt vội đặt con dao sang một bên.

Vừa ngược lên cô đã bị ánh mắt sắc lẹm của anh trói chặt một cách vô hình. Cô dè dặt chọn lựa từng chữ: "Tôi không cố tình nói dối đâu, chỉ là nói thật tôi sợ anh không vui..."

"Biết tôi sẽ không vui còn đi ăn cơm với người đàn ông khác?" Hoắc Trường Uyên cười khẩy.

"Vân thiếu khác mà..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

Khi chữ "Vân thiếu" và chữ "khác" bật ra khỏi miệng cô, đôi mắt đen của Hoắc Trường Uyên đột ngột nheo lại.

Một ngọn lửa bốc lên, Hoắc Trường Uyên nắm lấy cảm xúc: "Lâm Uyển Bạch, em còn không biết thân phận của mình à! Một ngày không quyền rũ đàn ông, em thấy không thoải mái sao? Trông thì có vẻ thật thà chất phác, thật ra không chịu nổi cô đơn? Một chân đạp hai thuyền, em xứng sao?"

Khi không vui, câu từ của anh luôn khó nghe như vậy.

Lâm Uyển Bạch cuộn chặt tay lại, nghiền răng thanh minh cho mình: "Không cần biết anh có tin hay không, chúng tôi hoàn toàn trong sạch!"

"Em nói lại lần nữa xem?"

"Có nói mười lần cũng vậy, chúng tôi hoàn toàn trong sạch!"

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, ánh mắt mang theo cảm giác thăm dò sâu sắc, dường như đang cân nhắc xem cô nói thật hay giả.

Lâm Uyển Bạch không thẹn với lòng, thế nên cũng chẳng hề sợ hãi, ánh mắt trong sáng mặc cho anh nhìn.

Cho tới khi anh rút điều thuốc ra, ánh mắt không còn u ám nữa, cô mới từ từ thở hắt ra, lên tiếng lần nữa: "Anh Hoắc, tôi vẫn luôn ghi nhớ thân phận của mình. Anh gọi là phải tôi, cơ thể thuộc về anh, sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với người đàn ông khác. Nhưng Vân thiếu chỉ là một người bạn cũ của tôi,

chỉ vậy mà thôi!"

Hoắc Trường Uyên phả ra một làn khói, trầm mặc không nói.

Không biết đang nghĩ gì, anh chợt nói một câu: "Em thề đi!"

"Thề?" Lâm Uyển Bạch khó hiểu.

"Thề rằng nào em có úng nước cũng sẽ không thích Vân thiếu đi!"

Thề mà anh vẫn còn nhớ...

Thấy ánh mắt anh đánh ngang qua, Lâm Uyển Bạch vội vàng giơ tay: "Tôi xin thề!"

"Nào tôi có bị úng nước, nào có bị kẹp cửa tôi cũng tuyệt đối không thích anh ấy!"

"Nói thêm câu nữa."

Dường như Hoắc Trường Uyên rất hài lòng, động tác hút thuốc cũng chậm rãi hơn.

Lâm Uyển Bạch giận dữ cũng không dám phản bác, đành nghe lời anh tiếp tục nói: "Chính là đàn ông trên đời có chết hết tôi cũng sẽ không thích anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Lâm Uyển Bạch quan sát sắc mặt của anh, dè dặt hỏi: "Như vậy... được rồi chứ?"

Nếu cô còn tiếp tục nói, cô sẽ thật sự cạn từ mất.

Cũng may Hoắc Trường Uyên không bắt cô tiếp tục nữa. Anh vươn tay giữ chặt gáy cô rồi tiến lên.

Lâm Uyển Bạch vô thức nhắm mắt lại, cảm nhận được lưỡi của anh.

Một nụ hôn mãnh liệt kết thúc.

Con người của Hoắc Trường Uyên sát lại gần, thấp thoáng ánh lên những tia sáng sâu xa, rồi anh nói như một lời bùa ếm: "Nhớ kỹ, em là của tôi!"

Lâm Uyển Bạch gạt đầu dưới cái nhìn sát sao của anh.

"Nấu cơm đi!" Hoắc Trường Uyên buông cô ra.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn.

Cô nhìn thấy anh quay người, ngang nhiên rời đi, bộ vest được đặt làm bằng thủ công tôn lên cơ thể hoàn hảo. Chỉ là một bóng lưng cũng đủ thể hiện sự trưởng thành và quyến rũ của một người đứng trên đỉnh cao.

Nghĩ tới mọi hành động vừa rồi của anh, Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Đây đúng là một ông chủ lớn hô mưa gọi gió ư?

Sao lại giống một cậu nhóc ấu trĩ vậy?

Ăn tối xong, Hoắc Trường Uyên ngồi trên sofa hút thuốc, trên tivi vẫn đang bật những bản tin tài chính khô khan.

Lâm Uyển Bạch thu dọn xong đi ra khỏi bếp, thì thấy anh giờ điều thuốc về lên không trung: "Di động của em kêu suốt đây."

"Ồ!" Cô đi qua.

Quả nhiên, có tiếng rung bật ra từ trong túi xách.

Sợ làm phiền tới việc Hoắc Trường Uyên xem tivi, Lâm Uyển Bạch cố tình cầm di động đi ra xa hẳn: "Alô?"

"Tiểu Uyên, anh đây."

Như có một tia sét đánh thẳng vào lưng Lâm Uyên Bạch.

Không sai được, chỉ có người đó mới gọi cô như vậy...

Cô há hốc miệng, phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình hít thở cũng rất khó khăn.

Nỗi nhớ bị ép buộc chôn vùi nơi đáy lòng cũng trào dâng lên như thác lũ trong khoảnh khắc, dữ dội tới mức gần như nhấn chìm cô. Cô buộc phải siết tay lại rất chặt mới có thể có sức lực đối phó với những câu chuyện quá khứ đột ngột ủa về.

Dường như thấy cô quá lâu không đáp lại, đầu kia có phần sốt ruột: "Tiểu Uyên, em nghe thấy anh nói không?"

Lâm Uyên Bạch đột ngột ngắt máy.

Trái tim chao đảo quá dữ dội, đến mức chân cô cũng sắp lao đảo.

Cho dù đã tắt máy, giọng nói của người đó dường như vẫn văng vẳng hết lần này tới lần khác bên tai. Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động quay người lại.

Chẳng biết từ lúc nào, Hoắc Trường Uyên đã đứng ngay sau lưng cô.

Bóng ánh bị ánh đèn kéo ra rất to lớn, cả người cô đều đứng bên trong khoảng bóng đó.

"Điện thoại của ai vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống: "Mời mua bảo hiểm..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ liếc nhìn chiếc di động của cô một chút rồi cúi xuống, bế bổng cô lên.

Lâm Uyên Bạch không kêu lên những vụn vặt như mọi khi, thậm chí ngay cả từ chối cũng không. Cô vẫn cúi gằm, hàng mi vẽ ra hai cái bóng mờ mờ trên khuôn mặt, che đi những cảm xúc chân thực tận đáy lòng.

Không buồn tắm rửa nữa, Hoắc Trường Uyên vừa vào cửa đã lên giường luôn.

Giữa âm thanh loạt soạt, anh nhắc nhở bên tai cô: "Tập trung một chút!"

Lâm Uyên Bạch dường như không nghe thấy, chỉ vùi mặt vào gối.

Khi anh dùng răng bóc lớp ni lông ra, việc duy nhất cô làm chính là giữ rít di động từ đầu tới cuối.

Nửa đêm, Lâm Uyên Bạch mở mắt.

Trong không khí vẫn còn mùi hương thân mật rất lâu chưa tan ra. Cô đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên đang ngủ say bên cạnh. Cô vén chăn ra, dè dặt nhích sang một bên, cho tới khi chân chạm được xuống sàn nhà.

Lâm Uyên Bạch không đi giày, cô co người ngồi trên chiếc ghế dài bên cạnh cửa sổ.

Trong bóng tối, màn hình di động đột ngột sáng lên trở nên rất nhức mắt.

Cô nheo mắt lại mới quen được với ánh sáng. Cô tìm lại số di động gọi đến chập tối nay. Cho dù không hiển thị tên nhưng dãy số có 10 chữ số ấy tựa hồ cô đã thuộc nằm lòng.

Hóa ra anh không hề đổi số...

Ký ức như lại ủa về. Nơi con ngõ ngoằn ngoèo, người đàn ông lớn hơn cô mười hai tuổi mặc chiếc áo da màu đen, khi không cười trông rất nghiêm nghị, vừa cười đã toát lên một sức hấp dẫn không thể miêu tả. Anh kéo theo một vali hành lý, một tay xoa đầu cô: "Tiểu Uyên, cùng anh đi Mỹ đi."

Đôi mắt Lâm Uyên Bạch chợt đỏ rực, có làn hơi nước ở đầu thấm đẫm.

Có những âm thanh sột soạt vang lên. Cô quá tập trung vào cảm xúc của mình không hề nghe thấy. Cho đến khi cô hơi thở nóng rẫy phả tới, cô ngược mắt, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên cũng đang nổi phũ phực trước mặt mình, chân đi đất.

Ban này anh xoay người, phát hiện không có cô.

Những tưởng cô dậy đêm, nhưng anh đợi mãi vẫn không có động tĩnh gì, ngồi dậy mới phát hiện cô đang ngồi co ro trên chiếc ghế dài giống một chú chó con, màn hình di động phản chiếu ánh sáng, mặt cô trông như ma vậy.

Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Gặp ác mộng à?"

Không có được câu trả lời, anh cúi xuống ngồi gần hơi, bấy giờ mới phát hiện đôi mắt cô long lanh nước.

"Khóc gì chứ!"

Hoắc Trường Uyên lập tức nhú mày.

Đây đã là lần thứ hai cô khóc, cảm giác bức bối vô cơ một lần nữa dâng lên từ tận đáy lòng.

Hoắc Trường Uyên giơ tay về phía cô, muốn lau nước mắt cho cô. Ai ngờ anh chưa kịp chạm đến đã bị cô lùi lại phía sau, né tránh.

Anh càng nhú mày đậm hơn nữa, thẳng thừng ngồi cùng cô trên ghế nằm, đề cô xuống, bá đạo cời cúc áo ngủ đã cài cẩn thận của cô ra: "Khi con gái khóc, làm thêm một lần là giải quyết được mọi vấn đề!"

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch tỉnh thần uể oải.

Chiếc Bentley màu đen đã sớm đỗ ở dưới nhà, Giang Phóng cung kính kéo cửa xe, c cùng Hoắc Trường Uyên ngồi lên ghế sau.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo phong cảnh ngang qua ngoài cửa sổ, ánh mắt cũng ngưng ngẩn. Nhưng cô đã không thể suy nghĩ quá nhiều, vì mấy hôm nay bà ngoại sẽ mổ.

Cho dù cô không quay sang cũng vẫn cảm nhận được ánh mắt người bên cạnh.

Khi gáy sắp bị ai đó nhìn đến thùng lỗ, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng không chịu nổi nữa, chậm rãi quay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt Hoắc Trường Uyên.

"Em còn chưa trả lời tôi, vì sao đêm qua lại khóc."

Câu này sáng nay tỉnh dậy, Hoắc Trường Uyên đã hỏi cô một lần.

Có điều lúc đó cô né tránh, lấy cớ xuống nhà nấu mỳ để trốn tránh.

Bị ánh nhìn chòng chọc như vậy, Lâm Uyển Bạch không nói dối hoàn toàn: "Tại tôi lo cho bà ngoại..."

Đôi mày nhú lại của Hoắc Trường Uyên giờ dần ra: "Đã xác định ngày phẫu thuật chưa?"

"Rồi, chiều ngày kia." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên trầm ngâm giây lát, rồi hơi ngược cằm về phía trước: "Giang Phóng, lịch trình ngày kia của tôi là gì?"

Giang Phóng nghe xong đã nhanh chóng rút sổ tay điện tử của mình ra, từ tốn báo cáo: "Hoắc tổng, chín giờ sáng anh có cuộc họp nội bộ công ty, sau khi kết thúc thì gặp hai khách hàng. Xong bữa trưa, anh đã hẹn anh Đồng ở Viễn Đại bàn bạc một số chuyện, ba giờ chiều..."

Lâm Uyển Bạch không nghe quá nhiều, cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi chiếc Bentley dừng trước tòa nhà, cô bước xuống, rồi đi.

...

Ngày bà ngoại phẫu thuật, Lâm Uyển Bạch xin nghỉ cả ngày.

Cô ngồi trên chiếc ghế dài ngoài hành lang, nhìn chăm chăm ngọn đèn phòng mổ.

Tuy rằng có chuyên gia tìm mạch Tàn Tư Niên lâm trận, nhưng bà cũng đã cao tuổi rồi, nói không lo lắng là giả.

Trên sàn nhà chỉ có bóng cô kéo dài, căng thẳng và lo sợ từng giây từng phút tăng lên, thứ cô nắm chặt được chỉ có bàn tay mình.

Bỗng nhiên, có một tiếng giày da quen thuộc từ xa vọng lại gần.

Lâm Uyển Bạch vô thức nhìn qua, thấy cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Chẳng mấy chốc, anh đã đi tới trước mặt cô.

Vì đang ngồi, Lâm Uyển Bạch phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn rõ anh.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn vào phòng mổ, rồi gấp gỏi ngồi xuống bên cạnh cô, cổ tay áo để lộ ra một đoạn sơ mi trắng.

"Anh Hoắc, sao anh..."

Trong đôi mắt Lâm Uyển Bạch vẫn còn nguyên vẻ kinh ngạc, cô ngẩn người nhìn anh.

Mu bàn tay chợt ấm áp, Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng: "Đừng lo lắng, ca mổ sẽ tiến hành thuận lợi thôi."

Hôm trước lúc ở trên xe, Giang Phóng trả lời lịch trình của anh, tuy Lâm Uyển Bạch không nghe tỉ mỉ, nhưng cũng đại khái nhớ được rằng hầu như giờ nào anh cũng đã được xếp kín lịch. Vậy mà bây giờ anh lại xuất hiện rõ ràng ở nơi này...

Cô cúi đầu, nhìn bàn tay lớn đang phủ lên tay mình.

Rất to lớn, rất dày dặn, gần như hoàn toàn bọc kín tay cô, nhiệt độ nơi lòng bàn tay cũng liên tục truyền tới.

Trên nền nhà có thêm một chiếc bóng nữa, cô chỉ hơi nhúc nhích là hai chiếc bóng chồng lên nhau, không còn cô đơn lẻ loi như lúc nãy nữa.

Dường như có anh bầu bạn, mọi lo lắng và hoảng sợ trong lòng cũng giảm đi không ít.

Đây cũng là lần đầu tiên, có người ở bên cạnh cô như vậy.

Ba tiếng sau, cánh cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra.

Lâm Uyển Bạch gần như đứng bật dậy, nhưng vì đã ngồi quá lâu, đôi chân hơi tê dại, Hoắc Trường Uyên ở phía sau phải đỡ lấy eo cô, cùng cô tiến lên.

Tần Tư Niên mặc áo blouse trắng, cời khẩu trang ra: "Chúc mừng! Ca mổ rất thành công!"

"Cảm ơn anh! Cảm ơn anh!"

Lâm Uyển Bạch nói liền hai câu, trái tim cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

"Hiện tại bà vẫn đang ngất thuốc mê nên chưa tỉnh lại, lát nữa chúng tôi sẽ đưa đến phòng ICU để quan sát một đêm. Nếu không còn vấn đề gì, sáng mai bà có thể về phòng. Sau khi mổ phải cố gắng ăn uống và nghỉ ngơi để bình phục nhanh, chắc sẽ không có vấn đề nghiêm trọng đâu!" Tần Tư Niên mỉm cười.

Ngay sau đó, có bộ phận y tá đẩy bà ra, Lâm Uyển Bạch bước nhanh tới: "Bà ngoại!"

Khi đi tới chỗ rẽ, cô bắt chợt quay đầu.

Hoắc Trường Uyên đã sai bước đi về phía thang máy, bóng lưng cao lớn bước rất vội, cũng nhanh như khi xuất hiện vậy.

...

Từ công ty đi ra, Lâm Uyển Bạch bắt taxi về bệnh viện.

Khi đẩy cửa phòng bệnh ra, tay cô chợt khựng lại.

Bên trong có tiếng trò chuyện vọng ra. Ngoài bà ngoại, còn có giọng trầm của một người đàn ông.

Lâm Uyển Bạch đẩy rộng cửa, nhìn thấy bà nằm trên giường, vẫn còn hơi yếu, trên chiếc ghế bên cạnh có một người đàn ông mặc vest đen đang ngồi. Vì vóc dáng cao lớn, khi anh hơi đổ người về phía trước, bờ vai trông lại càng to rộng.

Hoắc Trường Uyên?

Cô hơi bất ngờ.

Trong phòng bệnh, ngoài các máy móc lúc trước, còn có thêm không ít giỏ hoa quả và hoa tươi.

Bà ngoại nhìn thấy cô: "Tan làm rồi hả?"

Lâm Uyển Bạch gạt đầu, tầm mắt hướng về phía một nửa gương mặt Hoắc Trường Uyên.

Bà ngoại thấy vậy, nở nụ cười chân thành: "Tiểu Hoắc đến đây một lúc rồi!"

"Tôi qua đây tìm Tư Niên có chút việc, tiện thể thăm bà ngoại." Hoắc Trường Uyên quay đầu lại liếc cô, khẽ nói.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch hiểu ra.

Đặt hoa quả vừa mua xuống, cô ngẫm nghĩ, rồi lấy ra hai quả chuối, một quả bóc cho bà, quả kia đưa cho Hoắc Trường Uyên.

Khi anh nhận lấy, còn tiện thể cạo mấy cái lên tay cô.

Lâm Uyển Bạch hơi đỏ mặt, cũng may bà ngoại chưa nhìn thấy.

"Tiểu Bạch, cháu xem túi dịch kia có phải xem truyền hết rồi không?"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch tiến lên, điều chỉnh lại tốc độ truyền: "Đợi chút, cháu gọi y tá qua thay."

"Để tôi đi cho." Hoắc Trường Uyên đã đứng lên.

Lâm Uyển Bạch nhìn mãi theo bóng anh, khi quay lại thì chạm phải nụ cười mỉm của bà. Cô hơi xấu hổ và ngượng ngập.

Khi cánh cửa phòng được đẩy ra lần nữa, Hoắc Trường Uyên đã quay trở về, phía sau có một cô y tá đi theo, và một hộ lý.

"... Thế này là?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Bà ngoại nói em đã trông liên tục ở đây ba đêm rồi, còn tiếp tục như vậy thì người sắt cũng chịu không nổi. Vẫn nên tìm một hộ lý tới là hợp lý hơn cả." Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn người hộ lý phía sau, trả lời.

Quả thực, từ sau khi bà ngoại mổ, cô luôn túc trực ở bệnh viện.

Trong lòng ít nhiều cũng có phần cảm kích anh, anh không bắt cô đến như mọi khi nữa.

Hoắc Trường Uyên đi tới bên cạnh cô, nói bằng âm thanh chỉ hai người họ nghe thấy: "Hơn nữa, mệt ra đó, ai làm tôi thỏa mãn?"

"..." Vành tai Lâm Uyển Bạch bắt đầu nóng lên.

Có thể thân nhiên trên ghê-đò như vậy, cũng chỉ có mình anh mà thôi.

Khi ngoài trời đã tối, Hoắc Trường Uyên xin phép ra về, bà ngoại bèn bảo cô về cùng anh.

Lên xe rồi, Lâm Uyển Bạch ngập ngừng lên tiếng: "Anh Hoắc, anh không cần thường xuyên đến bệnh viện đâu..."

"Chẳng phải đã nói với bà ngoại tôi là bạn trai của em sao? Ít nhiều gì tôi cũng phải thể hiện chứ." Khi Hoắc Trường Uyên đánh mắt sang phải, anh liếc cô một cái, ra vẻ lười biếng, trên đũa.

Lâm Uyển Bạch muốn nói thật ra anh không cần hợp tác đến vậy đâu, có điều nghĩ tới nụ cười đọng đầy nơi ánh mắt bà ngoại, cô lại nuốt xuống.

"Cảm ơn anh..."

"Em biết nên cảm ơn kiểu gì đây."

Lại nữa rồi, Lâm Uyển Bạch vẫn vô dụng run lên.

Cô cứ nghĩ nói vậy rồi thì chiếc Land Rover màu trắng sẽ đi về khu chung cư cao cấp, không ngờ anh vẫn đưa cô về nhà.

Chiếc xe đỗ vững vàng dưới ngọn đèn đường. Hoắc Trường Uyên quay đầu sang, ngũ quan cương nghị khuất trong bóng tối, nhưng vẫn rất nổi bật.

Anh vươn tay ra, cời dây an toàn cho cô: "Em nghỉ ngơi đi, sáu giờ sáng mai tôi tới đón em."

"Sáu giờ sáng?" Lâm Uyển Bạch còn tưởng mình nghe nhầm.

"Đi đi!" Hoắc Trường Uyên chỉ nói vậy.

"Ồ..." Cô ngoan ngoãn gật đầu.

...

Sáu giờ sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch đứng dưới nhà đứng hèn.

Lúc này trời còn chưa sáng hẳn, ngọn đèn pha của chiếc Bentley màu đen hắt vào con đường nhỏ hẹp. Máy ông cụ dậy sớm đi bộ thể dục còn đứng lại nhìn một lúc.

Nó dừng lại trước mặt cô, Lâm Uyển Bạch đang há miệng ngáp rõ to đột ngột dừng lại.

Giang Phóng ngồi trước bước xuống, mở cửa xe phía sau cho cô.

Lâm Uyển Bạch giọng gao chui vào trong, ngồi vững vàng bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

Hoắc Trường Uyên giờ tay kéo chiếc mũ áo của cô xuống, mái tóc dài chưa buộc nên đỉnh đầu có phần rối rắm. Cô dụi dụi mắt giống như một con chuột túi.

"Buồn ngủ lắm à?" Anh nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch lại không nhìn được mà ngáp: "Ồ, một chút..."

"Bản lĩnh thế thôi hả!" Hoắc Trường Uyên chọc cô.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, anh lại nói thêm một câu: "Còn một đoạn đường khá dài nữa, em có thể tạm chợp mắt một lúc."

Lâm Uyển Bạch định nói không cần, nhưng tay đã bị anh nắm chặt vai.

Anh hơi dùng sức, cả người cô bất ngờ ngã xuống chân anh, sau đó có một lòng bàn tay dày dặn đỡ lên đầu.

"Chúng ta định đi đâu đây?"

"Tôi là biết."

Nghĩ bụng còn hơn hai tiếng nữa mới tới giờ đi làm, thời gian vẫn đủ nên cô thẳng thừng im lặng.

Trong tầm mắt chỉ còn lại đôi giày da bóng loáng của anh. Không biết có phải vì thức đêm mấy hôm ở bệnh viện không, Lâm Uyển Bạch nhìn mãi nhìn mãi rồi mơ mơ màng màng thiếp đi.

Chẳng biết cụ thể đã qua bao lâu, cô nghe thấy tiếng Giang Phóng ngồi trước: "Hoắc tổng, chúng ta tới rồi!"

Lâm Uyển Bạch ngồi dậy, nhìn thấy người đứng bên ngoài tay kéo theo một vali, vẫn còn nửa mê nửa tỉnh.

"Chúng ta tới đón ai sao?"

Hoắc Trường Uyên lắc đầu, nắm tay cô dắt xuống xe: "Tôi phải qua Mỹ công tác một tuần, đóng gói đưa em đi luôn."

~Hết chương 58~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Lâm Uyển Bạch bị Hoắc Trường Uyên kéo đi một mạch.

Bước chân của anh rất dài, cô đi theo sau không khỏi có phần loạn choạng.

Lúc này, cô đã hết hẳn con buồn ngủ rồi.

Lâm Uyển Bạch nhìn xuống thứ màu xanh có thêm trong tay mình, rồi lại nhìn về phía khuôn mặt cương nghị của anh, không khỏi cảm thấy. Người đàn ông này thần thông quảng đại thật đấy, đã làm xong thủ tục hộ chiếu cho cô từ lúc nào rồi...

"Anh Hoắc, tôi sắp muộn giờ làm thật rồi..."

Lâm Uyển Bạch không rút tay ra được, đành đứng đưa cánh tay bị anh nắm chặt.

Hoắc Trường Uyên dừng bước, quay người dặn dò cô: "Bây giờ gọi điện xin nghỉ phép."

"Hà?"

"Cần tôi giúp em không?"

Thấy anh định giật lấy điện thoại, Lâm Uyên Bạch đành tự gọi: "A lô, chào quản lý, tôi là Tiểu Lâm đây, nhà tôi xảy ra chút chuyện đột xuất, tôi muốn xin anh nghỉ phép một tuần..."

Tuy quản lý không vui vẻ cho lắm, nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Vừa ngắt máy xong, ánh mắt Hoắc Trường Uyên đã phóng qua: "Nói dối mà không đỏ mặt, thờ gấp nhì?"

"..." Lâm Uyên Bạch phát rồ.

Tại ai mà cô phải làm vậy chứ!

Giật giật chiếc túi xách duy nhất trên người, cô vẫn còn nhú mồm: "Nhưng vẫn không được, tôi chưa báo cho bà ngoại..."

"Hôm qua tôi đã có lời với bà ngoại rồi, bà đã đồng ý." Hoắc Trường Uyên thần nhiên đáp.

"..." Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt.

Cô bỗng nhiên nhận ra, hôm qua anh xuất hiện tại phòng bệnh chắc là có mục đích cả...

Giang Phóng xách hành lý đi phía trước lúc này quay đầu lại: "Hoắc tổng, anh và cô Lâm đứng đây đợi một chút, tôi đi làm thủ tục check-in!"

Chiếc hộ chiếu trong tay Lâm Uyên Bạch bị lấy đi mất.

"Có thể tôi quên mang chứng minh thư rồi..." Cô vẫn cố chấp giãy giụa lần cuối.

Hoắc Trường Uyên chỉ hừ một tiếng, rồi thẳng thừng lấy túi xách của cô, mở ra, gần như không cần tìm đã dễ dàng lấy ra chứng minh thư của cô.

Lâm Uyên Bạch nhún vai, sao sức quan sát của người này nhạy bén quá vậy.

Khoảng năm, sáu phút sau, Giang Phóng cầm theo vé lên máy bay quay trở lại.

"Đi thôi!"

Lâm Uyên Bạch lồm lũi bám theo.

Hàng người đợi qua cửa kiểm tra an ninh khá dài, cần một ít thời gian. Hoắc Trường Uyên nhìn Lâm Uyên Bạch đứng sau mình, nhú mồm hỏi: "Sao em cứ im lặng mãi vậy?"

Hình như từ lúc cầm vé đến giờ, cô vẫn chưa mở lời nói câu nào.

Lâm Uyên Bạch rất lâu sau mới lí nhí nói một câu: "Tôi chưa từng ngồi máy bay."

Nói ra thì thật xấu hổ, thời buổi này gần như không tìm ra người chưa ngồi máy bay bao giờ.

Nhưng đúng là cô chưa từng, một là từ sau khi rời khỏi nhà họ Lâm cô chỉ sống cùng bà ngoại, bình thường ít đi du lịch, cho dù đi đâu cùng lắm cũng chỉ đi tàu hỏa là nhiều. Hai là từ năm tám tuổi khi mẹ qua đời, cô đã hơi sợ độ cao...

Hoắc Trường Uyên thấy đôi mi sụp xuống của cô khẽ run rẩy, không khỏi rướn môi cười. Khi lên tiếng, ngữ khí của anh đã dịu dàng hơn ban nãy không ít: "Lát nữa vào cửa kiểm tra, em cứ đi theo tôi là được!"

"Vâng!" Cô trả lời ngoan ngoãn hơn bất kỳ lần nào khác.

Khoảng thời gian tiếp theo, trong ánh mắt Hoắc Trường Uyên, cô quả nhiên luôn bám sát phía sau anh như một đứa trẻ.

Khi tới lượt họ qua cửa kiểm tra an ninh, Lâm Uyên Bạch bị người mặc cảnh phục giữ lại, lý do là vì trong túi xách của cô có vật dụng nguy hiểm.

Cuối cùng khi bị lục ra thì đó là con dao găm quân đội được bọc trong khăn tay.

"Em vẫn còn mang theo bên người?" Hoắc Trường Uyên nhú mồm.

Lâm Uyên Bạch chưa kịp trả lời anh, bên kia nhân viên an ninh đã đeo găng tay trắng cầm lưỡi dao lên, mặt rất nghiêm túc: "Rất xin lỗi cô, đây là đồ có tính chất nguy hiểm, theo quy định an toàn hàng không, cô không được mang lên máy bay!"

"Vậy phải làm sao..." Lâm Uyển Bạch trở nên hoảng loạn.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc bước qua, giờ tay lấy lại con dao.

Những tưởng anh sẽ vứt đi như lần đó, Lâm Uyển Bạch hét vội: "Đừng mà!"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, dặn dò Giang Phóng đi ngay sau: "Giang Phóng, làm thủ tục hành lý ký gửi!"

"Vâng!" Giang Phóng gật đầu.

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới thở phào.

Sau một màn vật lộn, vào phòng chờ chưa lâu thì loa thông báo đã nhắc nhở lên máy bay.

Ở khoang hạng nhất, hai người họ ngồi cạnh nhau, Giang Phóng ngồi phía sau.

Khoảnh khắc Lâm Uyển Bạch ngồi xuống, cô vẫn còn hơi ngơ ngẩn.

Thế là cô thật sự bị đóng gói đưa lên máy bay rồi sao?

Các hành khách bên cạnh đã thắt xong dây an toàn, Lâm Uyển Bạch nhìn một lúc vẫn không biết làm thế nào.

Cũng may trên màn hình tinh thể lỏng bên trên đang phát cách sử dụng, cô nghiêm túc học theo. Lúc này bên cạnh có một đôi tay lớn vươn sang, đơn giản giật một cái đã thắt xong cho cô.

Lâm Uyển Bạch ngửi thấy mùi hương của anh: "Cảm ơn anh..."

Hoắc Trường Uyên vốn định chọc cô mấy câu như mọi khi, nhưng nhìn thấy khuôn mặt ngơ ngác của cô, anh vẫn nhịn xuống.

Sau khi máy bay khởi hành được một lúc thì bắt đầu bay ổn định.

Nữ tiếp viên hàng không đi tới, Hoắc Trường Uyên giờ tay lên: "Cho tôi một cốc nước lạnh."

"Tôi cũng muốn..." Lâm Uyển Bạch lí nhí.

Khi cô giờ tay ra đón lấy cốc nước, máy bay bỗng nhiên chao đảo.

Lâm Uyển Bạch giật mình, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

Cô tiếp viên thấy vậy, mỉm cười an ủi như mọi lần: "Thưa cô, không cần sợ hãi đâu ạ, chỉ vì vừa gặp dòng khí nên máy bay hơi rung lắc, đây là hiện tượng bình thường."

Khi cô ấy vừa dứt lời thì ánh đèn cảnh báo cũng chớp nháy, loa khẩn trương vang lên, nhắc nhở máy bay đang gặp luồng khí, các hành khách thắt dây an toàn, ngồi yên trên ghế, không được di chuyển, nếu đang ở trong nhà vệ sinh thì khẩn trương bám vào tay vịn.

Lâm Uyển Bạch thả lỏng hơn một chút, nhưng vẫn cảm thấy thấp thỏm.

Cúi đầu xuống, cô phát hiện mình đang nắm chặt tay Hoắc Trường Uyên, mặt bỗng chốc đỏ bừng.

"À... Xin lỗi anh..."

Lâm Uyển Bạch xấu hổ vì hành động thất thố của mình, ngượng ngập rút tay về.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày: "Sợ lắm à?"

"Bây giờ không sợ nữa..." Lâm Uyển Bạch liếm môi.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, từ trong ánh mắt bắn ra một tia sáng, anh cất giọng trầm trầm: "Lát nữa sẽ còn gặp dòng khí."

"... Thế sao?" Giọng Lâm Uyển Bạch không khỏi toát lên vẻ căng thẳng.

Mà tay cô vẫn như vừa tay, nắm chặt lấy tay anh lần nữa.

Điều khác biệt là, lần này cô chần chừ không buông ra.

Hoắc Trường Uyên cầm cốc nước lên, liếc nhìn bàn tay nhỏ bé ấy, lúc uống nước, khóe môi không khỏi rướn lên.

...

Hon mười tiếng đồng hồ sau, máy bay hạ cánh.

Lâm Uyển Bạch cùng Hoắc Trường Uyên đi ra đại sảnh sân bay, có xe ô tô đợi sẵn, họ vào trong trước, đợi Giang Phóng đi lấy hành lý.

Lúc này trời đã về khuya, trước mặt là sân bay với ánh đèn rực rỡ.

Lúc trước vì dồn toàn bộ tâm tư vào việc căng thẳng ngồi trên máy bay, cô không quá để tâm tới địa điểm cuối cùng.

Lúc này cô nhìn trái nhìn phải, tên thành phố to lớn đập vào mắt. Bây giờ Lâm Uyển Bạch mới biết lần này họ tới thành phố trung tâm của Hoa Kỳ, New York...

Một đô thị quốc tế hóa, cũng là trung tâm kinh tế thế giới, hơn nữa...

Người ấy cũng ở đây.

Ngón tay bắt giác co quắp lại, ánh mắt dần trở nên mất tiêu điểm, bên cạnh có một hơi thở nóng rực sát lại gần: "Đang nghĩ gì vậy?"

~Hết chương 59~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Nửa người trên của Hoắc Trường Uyên đổ về phía cô, cô gần như hoàn toàn bị anh bao trùm.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu: "Không sao."

Ánh mắt sắc bén của anh vẫn không buông tha cho cô.

Lâm Uyển Bạch bị nhìn có phần sồn gai ốc. Mỗi lần như vậy, tựa hồ mọi cảm xúc trong lòng cô đều có thể bị thăm dò ra hết vậy. Cô đành một lần nữa lên tiếng, phối hợp với động tác xoa bả vai: "Thời gian ngồi lâu quá nên hơi mệt..."

"Lát nữa còn mệt hơn." Hoắc Trường Uyên bật ra một câu.

"Vì sao?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên không nói gì, nhưng ánh mắt đầy mờ ám.

Lâm Uyển Bạch hiểu ra ngay, đỏ bừng mặt, hỏi hận vì sao mình còn hỏi.

Trong chớp mắt, Giang Phóng đã xách hành lý quay trở về, đang vòng phía sau mở cốp. Trái tim cô đập dữ dội, bỗng nhiên rất muốn ở thêm trên máy bay vài tiếng đồng hồ nữa.

Tới khách sạn đặt trước, Giang Phóng đưa họ tới tận cửa phòng.

Có vẻ như thấy họ đi hai người, lễ tân còn sắp xếp cả phòng tình nhân, trên chiếc giường màu trắng còn trải những cánh hoa hồng thành hình trái tim.

Màu đỏ ấy quá nóng bỏng, Lâm Uyển Bạch vờ như bình thản quay đi chỗ khác.

Eo cô bỗng bị siết chặt, Hoắc Trường Uyên sát lại gần: "Cùng tắm chứ?"

"Không cần đâu!" Lâm Uyển Bạch hoảng loạn đẩy anh ra, đỏ mặt: "... Anh cứ tắm trước đi!"

Hoắc Trường Uyên không chọc cô nữa, tự động đi vào phòng tắm.

Lâm Uyển Bạch đứng bên khung cửa sổ sát đất, ánh đèn phản chiếu bóng cô lên lớp kính cửa, sau lưng là chiếc giường với màu đỏ của hoa hồng. Có tiếng nước rào rào truyền tới, có một khoảnh khắc, cô đã ngỡ rằng họ là một đôi yêu nhau tới đây hưởng tuần trăng mật.

Tới lượt cô đi vào tắm, vừa mới ngâm không bao lâu, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

"Còn bao lâu nữa?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi: "Sắp xong rồi..."

Nếu có thể, thật ra cô còn muốn lê mê thêm chút nữa.

Quãng đường dài thật sự khiến người ta rã rời, quả thực không chịu nổi một vài môn vận động thể lực khác.

Bên ngoài phòng tắm không còn tiếng động nào, Lâm Uyên Bạch những tưởng anh đi rồi, đang bôi sữa tắm lên người thì "rầm" một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên thẳng thừng xông vào.

Mái tóc ngắn còn chưa khô hẳn ướt trở lại, nhỏ từng giọt lên vầng trán, khiến khuôn mặt anh trông càng rực lửa và bá đạo.

"Anh..."

Lâm Uyên Bạch bị anh đè lên tường.

Cả người cô cứng đờ, những âm thanh bật ra bị vỡ vụn trong không gian hầm hập của phòng tắm.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch mơ hồ cảm thấy có người nằm bên cạnh dậy khỏi giường.

Cô mơ màng gượng mở mắt, Hoắc Trường Uyên đã thay xong áo vest đang đứng trước gương thất cả vạt, cô buộc phải cảm thán sức khỏe biến thái của anh. Đợi bước chân xa dần, cô lại mệt mỏi thiếp đi lần nữa.

Khi cô mở mắt ra lần thứ hai, ngoài cửa sổ đã là hoàng hôn ngợp trời.

Cuối cùng có bóng người đang ngồi, ngược ánh sáng, càng khiến cái bóng thêm cao lớn lực lưỡng, ngũ quan như hợp hồn người ta.

"Tỉnh ngủ chưa?" Hoắc Trường Uyên lên tiếng hỏi.

Ý thức được anh vẫn ngồi ở đó, Lâm Uyên Bạch lục tục bò dậy: "Tỉnh rồi!"

Cô vuốt lại mái tóc dài, vừa sần sùi vừa xấu hổ, thế mà mình lại ngủ cả một ngày trời.

"Tắm rửa đi, tôi đưa em ra ngoài đi dạo." Hoắc Trường Uyên phì cười vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô, dặn dò.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, có phần ngây ngốc.

Hoắc Trường Uyên giơ tay hướng về phía cổ áo sơ mi, từ tốn cởi áo cúc áo trên cùng, để lộ xương hõm vai thấp thoáng: "Nếu em không muốn đi dạo, cũng có thể ở trong phòng."

"Muốn chứ!" Lâm Uyên Bạch tỉnh ngay lại, gật đầu rồi rít: "Bây giờ tôi đi tắm ngay!"

Trước khi đóng cửa phòng tắm, cô còn đặc biệt cảnh giác quay đầu nhìn xem anh có đuôi theo không.

Khi Lâm Uyên Bạch ra ngoài, phát hiện trên giường có thêm một bộ quần áo mới.

Lần này qua đây vội vã, ngoài chiếc túi xách ra thì không cầm theo thứ gì, hoàn toàn thoải mái lấm trợn. Ban nãy tắm rửa cô còn đang sần sùi không biết phải mặc gì, không ngờ anh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vẫn từ trong ra ngoài, chi tiết tới cả đồ lót.

Thay quần áo xong, Hoắc Trường Uyên dẫn cô xuống nhà hàng ở tầng 1 khách sạn dùng bữa.

Vì toàn là đồ Tây nên lên đồ rất nhanh. Lâm Uyên Bạch vừa cầm đĩa lên thì Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện nhìn cô băng quơ: "Có vừa vặn không?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sau đó anh tiếp tục đồ người về phía cô.

Lâm Uyên Bạch những tưởng anh định dặn gì, cũng sát lại gần một chút, ai ngờ chỉ đợi được một câu nói thần nhiên của anh: "Tối qua tôi sờ thử, cảm giác kích cỡ có to lên thì phải."

"..." Cô suýt nữa bị nghẹn bởi miếng bánh mỳ trong miệng.

Mặt cô còn đỏ hơn cà chua trên đĩa, tay chân cuống lên.

Tuy rằng đại đa số xung quanh toàn là những khuôn mặt người nước ngoài xa lạ, dù nghe họ cũng chẳng hiểu gì, nhưng cô vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Lúc này Giang Phóng đi tới, trong tay cầm theo một thứ: "Cô Lâm, con dao găm của cô đây!"

"Hả, tôi còn định tới tìm anh hỏi xem!" Lâm Uyển Bạch vội đưa hai tay ra đỡ, rồi nói một tiếng cảm ơn.

Cô vô thức liếc nhìn Hoắc Trường Uyên, thấy anh có vẻ như chỉ tập trung cắt bớt tét, cô bèn cúi xuống mở túi xách ra, cẩn thận đặt lại con dao găm về chỗ cũ.

Khi cô vừa kéo khóa lại, Hoắc Trường Uyên đột ngột đứng dậy.

Lâm Uyển Bạch cũng không dám ăn nữa, vội vàng đi theo.

Tuy rằng anh nói đưa cô đi dạo, nhưng xe từ đầu tới cuối không dừng lại mà men theo con phố ồn ào đi thẳng, đi không mục đích.

Hoắc Trường Uyên chống khuỷu tay lên ô cửa kính hạ một nửa, kẹp một điếu thuốc lá, chốc chốc lại phả ra một làn khói. Đôi mắt sâu hút nhìn ra ngoài, rồi anh bất ngờ dập tắt điếu thuốc, kêu người tài xế dừng lại.

Lâm Uyển Bạch theo anh xuống xe, đi thẳng vào trong một cửa hàng bán đồ xa xỉ.

Cô nhìn thì thấy đây có lẽ là một thương hiệu đang thịnh hành vài năm gần đây, tuy rằng cô không hiểu biết lắm, nhưng nhìn thấy trên người Lâm Dao Dao không chỉ một lần.

Nó chủ yếu sản xuất trang sức, trong tủ kính bày la liệt các mẫu lấp lánh, một sản phẩm bình thường cũng có giá hơn ngàn tệ, nghĩ cũng đủ biết nếu được nạm kim cương thì sẽ đắt đỏ cỡ nào.

Hoắc Trường Uyên một tay rút túi quần, đi tới trước: "Xem cái nào đẹp."

"Đều rất đẹp." Lâm Uyển Bạch trả lời chắc nịch.

Hoắc Trường Uyên đi quanh tủ trưng bày một vòng, rồi dừng lại ở cuối hàng, vắn về một sợi dây chuyền có mặt chia khóa trong tay, bên trên khảm nạm rất nhiều viên kim cương nhỏ, lấp lánh tới mức choáng váng.

Anh quay người hỏi cô: "Cái này em thấy sao?"

"Ừm, rất đẹp!" Lâm Uyển Bạch vẫn đáp chắc chắn.

Sau đó, cô bèn nhìn thấy Hoắc Trường Uyên nói một câu tiếng anh rất tiêu chuẩn với cô nhân viên, yêu cầu gói lại.

Lâm Uyển Bạch không suy nghĩ nhiều, đến tận lúc ra khỏi đó anh mới đưa chiếc hộp cho cô. Cô vội vã lắc đầu: "Tôi không cần đâu!"

"Sao lại không cần, ban nãy chẳng phải còn nói rất đẹp sao?" Hoắc Trường Uyên nhún mày.

"Đúng là rất đẹp, nhưng... tôi thật sự không cần." Lâm Uyển Bạch vẫn lắc đầu, không nhận lấy như vớ phải một củ khoai nóng bỏng tay.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên dần dần sa sầm lại.

"Em chắc chứ?"

Lâm Uyển Bạch vừa gật đầu, một giây sau đã há hốc miệng: "Anh..."

Anh không buồn chớp mắt, cứ thế ném nó vào trong thùng rác.

~Hết chương 60~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Chiếc hộp nhỏ rất có trọng lượng phát ra một âm thanh cục mịch.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên thối hoắc, ngữ khí không chút thiện chí: "Không cần mà, vậy thì vứt đi!"

Nói xong, anh hất tay sai bước rời đi.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo cái bóng cao lớn mà lạnh lùng, cứng rắn của anh, đứng im, sợ mình vừa đi thứ kia sẽ có người nhặt mất.

Nếu ban nãy nhớ không nhầm, số tiền ban nãy anh thanh toán nếu đổi ra nhân dân tệ chỉ ít phải hơn bảy mươi ngàn*, tương đương với tiền lương cả năm của rất nhiều người. Nhưng anh lại không chút do dự, cứ thế quăng đi.

*Xấp xỉ 245 triệu VNĐ.

Cho dù không phải tiền của mình, Lâm Uyển Bạch cũng cảm thấy đau đớn.

Cô cắn môi: "Tôi cần..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, dừng bước, quay người lại, đôi mắt thâm trầm âm u nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch như vị tướng bại trận, đi tới trước thùng rác, nhặt chiếc hộp nhỏ màu xanh dương đó ra, hình nơ màu trắng thắt bên trên đã dính chút bụi bẩn, cô cẩn thận lau sạch đi.

Cô mở ra, sợi dây chuyền mặt chìa khóa với những cánh hoa hướng dương nằm im lặng bên trong.

So với những món hàng khác trong tiệm, nó chỉ hơn chứ không kém, khám nạm đầy kim cương khiến người ta hoa cả mắt.

Lâm Uyển Bạch đang định sờ tay lên mặt dây chuyền thì có người nhanh hơn cô một bước.

Cô ngược lên, chỉ nhìn thấy khuôn mặt cương nghị được phóng to ở khoảng cách gần, chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã quay về từ lúc nào, lúc này đang cúi người ghé sát vào gương mặt cô, rồi ngay lập tức phản cổ lạnh lạnh, sợi dây chuyền cánh hoa hướng dương đã đung đưa trên hõm vai.

Hoắc Trường Uyên không buông ra, tay theo đà giữ chặt gáy cô.

Anh hơi dùng sức, cô bị kéo về phía trước, nhìn thẳng vào mắt anh: "Sau này đi tới đâu cũng phải đeo đây!"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Từng giây từng phút đều phải đeo nó lên cổ!"

"Biết rồi..."

"Cả tắm cũng không được cởi!"

"Vâng..."

Sau ba lần liên tục hứa hẹn của cô, đôi mày của Hoắc Trường Uyên mới hài lòng nhướng lên.

Lâm Uyển Bạch ít nhiều đã quen với sự nắng mưa thất thường của anh, chỉ dám thầm mắng anh bá đạo trong lòng.

Có điều lúc cúi đầu, nhìn thấy sợi dây chuyền sáng lấp lánh, cô vẫn cảm thấy đầy gánh nặng. Cô chưa bao giờ đeo thứ trang sức đắt đỏ như vậy, đến mức chốc chốc cô lại nhìn trái ngó phải, luôn lo lắng có kẻ nào đó vượt qua giặt mắt...

Lâm Uyển Bạch vân vê mặt dây chuyền trong tay, bỏ vào trong cổ áo.

Cuối cùng, còn tiếp tục lần sờ qua lớp vải áo.

Một loạt các động tác nhỏ lẻ của cô bị Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh để ý thấy, đôi mắt anh từ từ nhuốm những tia sáng nhẹ.

Anh vươn tay khoác lấy vai cô, khi lên tiếng, giọng điệu cũng tươi sáng hơn ban nãy: "Đi thôi, trước mặt là Quảng trường Thời Đại, tôi đưa em qua đó dạo chơi!"

Khi họ đi tới đó, trời đã nhá nhem tối.

Không hổ danh là ngã tư của thế giới, ở đây rất đông người, đèn đuốc sáng choang, khung cảnh phồn hoa.

Khi Lâm Uyển Bạch bị Hoắc Trường Uyên nắm chặt, cô cũng siết lấy tay anh, nếu không chỉ bắt cần một chút, họ có thể sẽ lạc mất nhau giữa đám đông.

Cô cảm thấy mình như một đứa quê mùa chưa được nhìn thấy thế giới, chỗ nào cũng thấy thần kỳ.

Hoắc Trường Uyên nâng tay cô lên, chỉ về phía con đường xa xa: "Bây giờ vẫn còn óm, lát nữa chúng ta có thể đi xem ca kịch."

"Được!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Đi được một lúc, cổ họng cô bắt đầu khô khốc, cô liếm liếm môi.

Vừa có động tác ấy, Hoắc Trường Uyên đứng bên bên hỏi: "Muốn uống gì không?"

"Nước muối khoáng." Lâm Uyển Bạch gần như buột miệng thốt lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn cửa hàng tạp hóa chéch đỏi diện, kéo cô tới bên bồn hoa: "Em đứng đây ngoan ngoãn đợi tôi quay về, không được phép chạy lung tung!"

Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Năm phút sau, Hoắc Trường Uyên cầm một chai nước muối khoáng và một chai Coca trở về. Anh thấy xung quanh cô đã có một đoàn du lịch cao tuổi vây kín, cô đang đứng giậm chân ở một góc, giống như sợ bị lãng quên.

"Sao không đứng ra chỗ khác?"

Anh đi tới, lấy chai nước gõ lên đầu cô.

Lâm Uyển Bạch xoa trán vì đau: "Chính anh bảo tôi ngoan ngoãn ở đây đợi anh, không được chạy lung tung..."

Hoắc Trường Uyên chẳng biết làm sao, cũng khiến người ta an tâm thật đấy.

"Của em đây!" Anh đưa chai nước muối khoáng cho cô.

Lâm Uyển Bạch nói cảm ơn, khi đón lấy phát hiện nắp chai đã được bật ra sẵn, chỉ cần uống thôi.

Khác với nước có ga bình thường, loại nước này ban đầu có vị mặn, sau đó mới có vị ngọt, cuối cùng cảm giác đọng lại nơi đầu lưỡi cũng khác biệt, hơi lạ lạ. Nhưng người ấy rất thích uống, lâu dần cả cô cũng nuôi thành thói quen.

Cô vừa bỏ xuống thì chiếc chai trong tay bị giật mất.

Hoắc Trường Uyên nửa cổ uống mấy ngụm rồi nhũn mảy: "Cái quái gì đây!"

Ngay sau đó, anh trả lại cô, khoe miệng Lâm Uyển Bạch giật giật. Cô nhìn chai nước đã bị anh uống một nửa, không biết có nên tiếp tục uống không, bên trên vẫn còn dính nước bọt của anh...

Sau khi đóng nắp chai lại cẩn thận, có một cái bóng quen thuộc lướt nhanh qua tầm mắt cô.

Toàn bộ tế bào trong cơ thể như ngừng hoạt động giây lát.

Cô thờ gốc, khi nhìn kỹ lại lần nữa thì thấy đó là một người nước ngoài lạ mặt.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Cô nghĩ chắc vì vị mặn trong miệng nên mới nảy sinh ảo giác. Cho dù biết họ đang đứng chung trong một thành phố, nhưng New York rộng lớn như vậy, làm sao có chuyện trùng hợp đến thế!

Hoắc Trường Uyên ôm chặt cô, cúi đầu nhìn cô và hỏi: "Nhìn gì vậy?"

"À..." Lâm Uyển Bạch khựng lại, rồi chỉ về phía đối diện: "Nghệ sỹ đường phố trượt patin lúc này rất đẹp trai..."

Cô vừa dứt lời, eo lập tức bị siết chặt.

Ý thức được mình đã lỡ lời, Lâm Uyển Bạch vội vàng bổ sung một câu: "Nhưng không bằng anh!"

"Thật không?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch gật đầu nặng nề, sợ anh không tin, cô còn cố tình kéo dài giọng: "Ừm..."

Một giây sau, cằm cô bị nâng lên.

"Anh... Ừm!"

Lâm Uyển Bạch tròn trĩnh mắt.

Hoắc Trường Uyên cứ thế thẳng thừng hôn cô, hơn nữa còn không hôn nhẹ mà tách cả hàm răng của cô ra.

Bên cạnh là dòng người chưa chịu dừng lại, chốc chốc lại có người đi ngang qua họ. Cho dù là một nước phương Tây với tư tưởng rộng mở, không một ai quen họ cả, nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn cảm thấy xấu hổ, có điều, cô hoàn toàn không đẩy được anh ra.

Khi được thả ra, Lâm Uyên Bạch đã đỏ bừng mặt, không dám ngẩng đầu.

Hoắc Trường Uyên kéo cô vào lòng, lồng ngực đập phồng dữ dội, màu mắt đã thay đổi. Anh chỉ dừng lại đó trong khoảnh khắc, rồi thẳng thừng ôm cô bắt một chiếc taxi: "Chúng ta về khách sạn!"

Dọc đường, Hoắc Trường Uyên không ngừng giục người tài xế lái xe nhanh bằng tiếng Anh.

Khi về tới khách sạn, anh lại dẫn thẳng cô lên gác.

Cửa vừa đóng lại, thẻ phòng còn chưa cất xong, trong bóng tối, Lâm Uyên Bạch đã bị anh vác lên vai.

Cô bị anh quăng lên giường rồi đè lên, ráng chiều ngoài cửa sổ hắt vào một chút, cô nuốt nước bọt: "Tối nay... vẫn muốn sao?"

"Phí lời!" Hoắc Trường Uyên quỳ hai chân ở hai bên người cô, mở cúc áo sơ mi: "Em tưởng tôi đưa em đến đây làm gì?"

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch càng lúc càng khó khăn, nhất là khi nhìn thấy hai bên lồng ngực rắn chắc của anh.

Cô chỉ biết đỏ mặt quay đi chỗ khác.

Khi tiếng xé túi quần thuộc vang bên tai, Lâm Uyên Bạch mới chợt nhớ ra, căng phải đã hứa sẽ đi xem ca kịch sao...

~Hết chương 61~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Liên tục hai ngày trời, Lâm Uyên Bạch đều ngủ mê mết trong khách sạn.

Tiêu hao quá nhiều sức lực khiến mỗi lần cô mở mắt ra đều đã là chập tối. Đến ngày thứ ba, cô phải quyết tâm đặt đồng hồ báo thức mới bò dậy được từ trưa.

Nhưng không được Hoắc Trường Uyên cho phép, Lâm Uyên Bạch cũng không dám chạy lung tung. Cô dùng bữa trong nhà hàng, sau đó ngoang ngoãn ngồi tại phòng, mở tivi, bật tới kênh tiếng Trung, trên đó đang chiếu một bộ phim tình cảm gia đình.

Khi có tiếng quẹt thẻ vang lên, cô đứng bật dậy khỏi sofa như bị giật điện.

Có điều, người bước vào không phải là Hoắc Trường Uyên, mà là một Giang Phóng cũng mặc bộ vest đen: "Cô Lâm, tổng giám đốc Hoắc bảo tôi qua đón cô!"

"Ồ!"

Lâm Uyên Bạch không dám chậm trễ, vội đi theo.

Chiếc xe dừng lại ở một con đường khá vắng vẻ, nhưng lại có rất nhiều nhà hàng, trông vừa cao cấp lại vừa có phong vị.

Giang Phong dẫn cô vào một nhà hàng bày bán các sản phẩm quần áo nữ giới. Thấy cô tỏ vẻ nghi hoặc, anh ấy nói: "Tối nay Hoắc tổng có một buổi tiệc, định mời cô Lâm làm partner!"

"Hả... Tôi ư?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Giang Phong mỉm cười gật đầu, trong lúc đó đã mở giúp cô cánh cửa kính.

Bên trong Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên sofa, đôi chân dài vắt lên nhau, trong tay cầm một quyển tạp chí, nhưng anh không hề đọc, nét mặt đã lộ ra chút sốt ruột.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, bước chân càng nhanh hơn.

Hoắc Trường Uyên thấy cô đến, nói một câu "Sao chậm quá vậy", rồi ném cuốn tạp chí sang bên cạnh, dẫn thẳng cô lên tầng hai.

Không gian trên tầng còn rộng rãi hơn cả bên dưới, xếp toàn những bộ váy lễ phục tuyệt đẹp.

Hoắc Trường Uyên buông tay cô ra, tiện thể đẩy cô về phía trước một cái: "Chọn một mẫu em thích đi."

Lâm Uyển Bạch quay đầu nhìn nhanh anh một cái, cắn môi, cuối cùng nuốt những lời từ chối xuống.

Tuy rằng cô không hứng thú gì với buổi dạ tiệc, cũng không muốn đi lắm, nhưng anh trước nay là người nói một không nói hai, hơn nữa mấy thứ đồ lễ phục này thường là thuê, nên gánh nặng tâm lý của cô cũng giảm nhẹ đi không ít.

Nhà thiết kế đứng bên cạnh tỉ mỉ giới thiệu. Lâm Uyển Bạch chỉ vào một trong số những bộ váy đó: "Chọn bộ màu xám bạc này đi!"

"Không được! Hờ lưng quá."

Nhà thiết kế còn chưa lấy được bộ váy xuống, Hoắc Trường Uyên đã lên tiếng.

"Còn bộ này?" Lâm Uyển Bạch đành chọn cái khác.

"Cổ khoét quá sâu!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Váy bộ này?"

"Đổi cái khác!"

"..."

Lâm Uyển Bạch không còn cách nào khác, chỉ biết rầu rĩ nhìn cả hàng váy.

Hoắc Trường Uyên từ phía sau bước lên, giơ ngón tay dài, lấy ra một bộ váy đen trễ vai: "Mặc bộ này đi!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nhận lấy.

Nếu đã vậy, còn bắt cô chọn làm gì chứ!

Nhà thiết kế chọn cho cô một đôi giày màu bạc mang vào phòng thay đồ. Cũng không quá phức tạp, thiết kế trễ vai chỉ hở phần xương quai xanh, eo rất thon, vạt váy đuôi cá cũng tôn lên vóc dáng của cô.

Lâm Uyển Bạch mặc chưa được bao lâu thì gặp phải một vấn đề khó.

Khóa kéo nằm ở phía sau, cô đứng nhìn gương một lúc lâu, tay hoàn toàn không với tới.

Loay hoay một lúc, cuối cùng cô từ bỏ. Lâm Uyển Bạch mở hé cửa ra: "Thật xin lỗi, có thể giúp tôi kéo khóa lên không?"

"Chỉ đợi một lát ạ!"

Khi cánh cửa được mở ra lần nữa, cô không quá để ý, quay lưng lại để lộ phần lưng.

Khi da ngón tay thô ráp chạm vào da thịt, Lâm Uyển Bạch mới run lên.

Cô quay đầu, hoảng hồn, quả nhiên người đi vào không phải nhà thiết kế mà là Hoắc Trường Uyên cao lớn, không gian trong phút chốc trở nên chật hẹp.

Lâm Uyển Bạch muốn né về phía trước nhưng không còn chỗ, đành để mặc cho hơi thở của anh từ phía sau bao trọn lấy mình.

Hoắc Trường Uyên không kéo khóa lên cho cô ngay mà tiện đà vòng tay ra phía trước: "Không có gì thật à?"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Mặc mấy kiểu lễ phục này không thể mặc thêm áo lót bình thường, nếu không sẽ lộ.

Cô có cảm giác bờ môi mỏng của anh đang vẽ từng đóa hoa lửa ở phía sau lưng. Lâm Uyển Bạch sắp không đứng vững được nữa, giọng cô cũng có phần run rẩy: "Đừng như vậy, người ta thấy đấy..."

Hoắc Trường Uyên vẫn không có ý bỏ tay và môi ra, hơn nữa càng lúc càng lấn tới.

"Tôi nay coi cho tôi xem, nhé?"

Lâm Uyên Bạch bị âm cuối nóng rẫy của anh làm bỏng, hơi thở trở nên chậm rãi.

Từng nụ hôn lúc mạnh lúc nhẹ cứ rơi xuống bả vai, cô chỉ còn biết khẽ gật: "Ừm..."

Bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới hài lòng. Anh rút tay về, sau đó nhẹ nhàng kéo khóa lên cho cô: "Xong rồi!"

Lâm Uyên Bạch xấu hổ không ra ngoài ngay. Đợi anh đóng cửa lại một lúc rồi cô mới đỏ mặt lẻ mề đẩy cửa ra lần nữa, vậy mà vẫn bắt gặp ánh mắt mờ ám của nhà thiết kế.

Thay quần áo xong tiếp theo là trang điểm, làm tóc. Ngồi xuống rồi, cô vẫn còn dùng tiếng Anh nhấn mạnh lại: "Không cần làm phức tạp quá đâu, đơn giản một chút là được rồi!"

"OK!"

Qua khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, màn vẽ mặt cuối cùng cũng xong.

Lâm Uyên Bạch nhìn cô gái trong gương, có chút không dám tin đây là mình.

Không phải là kiểu trang điểm đậm phần, rất nhẹ nhàng, nhưng lại như thay một lớp áo mới cho da thịt cô. Đúng theo yêu cầu của cô, kiểu tóc cũng không kỳ công, chỉ thắt một cái bím nhỏ trên trán rồi vuốt ra đằng sau.

Lâm Uyên Bạch xách vạt váy đứng lên, bỗng nhiên có phản hồi hộp không biết Hoắc Trường Uyên thấy thế nào.

Giống như ban nãy mới vào cửa, Hoắc Trường Uyên vẫn ngồi vắt chân trên sofa. Có điều anh đã thay một bộ lễ phục khác. Chiếc vest dài và ôm làm tôn lên phần hông gọn gàng và đôi chân dài của anh, thể hiện một cách hoàn hảo sự cao quý và tao nhã.

Có lẽ đợi hơi lâu có phần sốt ruột, ngón trỏ của anh cứ gõ liên tục bàn.

Lâm Uyên Bạch đưa tay lên miệng, khẽ ho một tiếng.

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu, giống hệt như cô ban nãy, đôi mắt anh cũng lộ ra vẻ khó tin. Anh đứng thẳng lên khỏi sofa, sai bước tiến về phía cô, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, nuốt nước bọt ừng ực.

"Em phẫu thuật thẩm mỹ à?"

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt ngượng ngùng: "À, một chút..."

...

Lên xe rồi, họ đi qua những con phố ngoại quốc xa lạ.

Trong tay cô vẫn về một thỏi son được nhà thiết kế nhét vào tay để cô dặm lại khi cần. Cho dù Lâm Uyên Bạch vờ như không để ý nhưng vẫn không thể tảng lờ sự tồn tại của người bên cạnh.

Tới cuối cùng, cô thật sự chịu không nổi nữa, đành chủ động lên tiếng: "À... chúng ta còn phải đi bao xa?"

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô, nhưng lại không trả lời câu hỏi ấy.

"Muốn hôn em quá đi."

Trái tim Lâm Uyên Bạch bỗng chốc đập dồn dập.

Cô co rụt người về phía sau, nhưng cũng chẳng tránh được nụ hôn của anh, bèn dứt khoát nhắm mắt lại.

Người tài xế phía trước gấp đèn đỏ phanh lại, bấy giờ mới kết thúc được một nụ hôn miên man.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch cuối cùng cũng trở lại bình thường, có điều trong miệng vẫn còn mùi hương của anh.

Cô len lén nhìn về phía anh, thấy cả khuôn mặt anh như đang căng ra. Cô nắm chặt tay, không biết mình chộc ghẹo gì anh rồi.

"Anh... sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch dè dặt hỏi.

Hoắc Trường Uyên đỏ người ghé sát vào tai cô: "Thật hối hận khi đưa em đến đó."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

Lâm Uyển Bạch bị đau, nhưng chỉ dám tức không dám nói.

Khi anh hơi dịch ra xa một chút, cô xoa xoa vành tay mình, do dự rồi lí nhí hỏi: "Vậy... tôi quay về khách sạn?"

"Thôi!"

Lâm Uyển Bạch quan sát vài giây, thấy anh thật sự không yêu cầu mình về, bấy giờ cô mới vặn mở vòi son trong tay ra.

Cũng may trước khi đi, nhà thiết kế đã dúm cho cô, ban nãy bị anh hôn môi nhặt hết cả rồi, cũng may có thể dặm lại đôi chút.

Không có gương nên cô đành dùng màn hình di động thay thế.

Hơi tối, cộng thêm việc Lâm Uyển Bạch rất ít khi trang điểm nên tô son cũng cực chậm.

Hoắc Trường Uyên hướng ra phía ngoài cửa sổ hút thuốc, nhưng tầm mắt thì nhìn cô chằm chằm không hề rời đi, bao gồm cả động tác tô son của cô.

Chiếc váy lễ phục dài trễ vai, ngắn tay, hai cánh tay trắng trẻo cứ thế lộ ra ngoài. Lớp vải lụa màu đen như mực càng tôn lên làn da trắng trẻo ấy, nhìn lên trên là khuôn mặt xinh đẹp đã được trang điểm.

Không quá mức lộ liễu, nhưng lại chẳng thể rời mắt.

Nhất là đôi môi căng mọng kia, giống như một sự cám dỗ bất kể thời điểm..

Cô hòng Hoắc Trường Uyên hơi khô, anh lại rút mạnh một hơi thuốc, mới phát hiện chẳng hiểu mình đã hút hết điếu thuốc từ lúc nào.

Cũng may đúng lúc này Giang Phóng ngồi trước quay đầu lại, cung kính nói một tiếng: "Hoắc tổng, tôi rồi!"

Hoắc Trường Uyên nhân cơ hội ấy dập tắt điếu thuốc rồi gạt đầu.

Chiếc xe đỗ ở phía Lâm Uyển Bạch bước xuống, cô lại nắm chặt cây son vào tay, Giang Phóng đã bước qua mở cửa sẵn đợi cô.

Cô đang định xách vạt váy đi xuống thì cảm giác cánh tay bị ai đó kéo ngược lại.

Cánh cửa xe cũng đóng sầm lại theo.

Lâm Uyển Bạch quay đầu lại về khó hiểu, nụ hôn của Hoắc Trường Uyên một lần nữa ập xuống.

"Ừm.."

Cả đầu cô bị quay ngoặt lại.

Năm phút sau, cánh cửa xe mới lại được mở ra.

Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch lần lượt bước xuống, sắc mặt người phía trước vẫn vững vàng như mọi khi, còn khuôn mặt người phía sau thì đỏ bừng.

Từ trong thang máy đi ra, Lâm Uyển Bạch đưa tay lên sờ khóe miệng.

Lượt bơi cuối cùng ban nãy quá gấp gáp, nên bơi hơi hoen ra ngoài một chút.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, nhìn cánh tay rắn chắc đang khoắc tay mình, không nhịn được kéo kéo anh: "Anh Hoắc, lần sau khi hôn tôi anh có thể nói trước một tiếng không?"

"Hử?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Tôi lau son đi đã..."

"Hử?" Hoắc Trường Uyên vẫn nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch liếm môi, biểu cảm vô cùng chân thật: "Tôi sợ anh bị trúng độc đó!"

Hoắc Trường Uyên: "..."

Giang Phóng đi phía sau không nhìn được phì cười thành tiếng, ngay sau đó bị ông chủ quán mắt đằng nhìn ra chỗ khác.

Cột một hội trường lớn được trang hoàng thành dạ tiệc, ai nấy đều ăn mặc sang trọng.

Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên dẫn thẳng vào trong, dọc đường có rất nhiều người chào hỏi, cô bỗng nhiên cảm thấy mình như cô bé Lọ Lem trong cổ tích, vạt váy chạm đất, tất cả đều không hề chân thực.

Bầu không khí rất náo nhiệt, khi tiếng nhạc vang lên đã có người bước xuống sân khấu, những người còn lại trò chuyện xôn xao.

Hoắc Trường Uyên đứng đưa ly rượu vang trong tay, hơi hất cằm về phía trung tâm: "Em biết khiêu vũ không?"

"Không..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

"Đồ ngốc!" Hoắc Trường Uyên nạt cô một tiếng rồi nói: "Lát nữa tôi dạy em."

Lâm Uyển Bạch lắc đầu: "Thôi không cần đâu, tôi không thích lắm..."

Lúc này Giang Phóng đi tới bên cạnh họ, chỉ về phía người ngoại quốc đứng gần đó, nói đó là tổng giám đốc một dự án đầu tư nước ngoài.

Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi nói ngay với cô: "Tôi có chút việc cần bàn bạc, lát nữa xong việc tôi tới tìm em."

"Tôi biết rồi." Lâm Uyển Bạch trả lời.

Hoắc Trường Uyên đi được vài bước chợt quay đầu, quả nhiên nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của cô.

Anh bất giác quay ngược trở lại, bật ra một tiếng thở dài mằn nguyện nhưng có phần khó xử: "Em không cần đứng yên đó đợi đâu, có thể đi lòng vòng quanh đây. Phía đối diện có buffet tự phục vụ, tôi có thể tìm được em mà."

"Ồ..."

Sau khi thấy cô gật đầu, Hoắc Trường Uyên mới quay người đi theo Giang Phóng.

Có được sự cho phép của anh, Lâm Uyển Bạch di chuyển về phía vắng người hơn. Đúng là cô có hơi đói. Có điều đối mặt với cả bàn đầy rẫy thức ăn, cô ngược lại không buồn ăn nữa. Cô chỉ ném một miếng bánh gato nhỏ rồi bỏ đĩa xuống.

Hoắc Trường Uyên không ở bên cạnh, thật ra cô thấy không được tự nhiên.

Từ cửa vào vẫn liên tục có khách mới xuất hiện, Lâm Uyển Bạch chỉ đánh mắt nhìn thoáng qua.

Nhưng ngay sau đó, cô lập tức đứng sững.

Tuy không hoàn toàn nhìn rõ diện mạo, nhưng cô chắc chắn không nhận nhầm.

... Là anh!

Lâm Uyển Bạch gần như không kiềm chế được sự hoảng loạn trong lòng. Cô cảm thấy trán và lòng bàn tay như rướm mồ hôi, còn người thì lạnh toát.

Bên cạnh có người phục vụ bung rượu vang đi ngang qua. Cô cầm một ly, quay lưng lại uống cạn, cố gắng bình tĩnh hơn.

Khi cô vừa quay lại, người đó đã đi về phía cô.

Dường như sợ cô trốn tránh, chớp mắt người đó đã xuất hiện ngay phía trước: "Tiểu Uyển, đúng là em rồi!"

Người đàn ông vóc dáng cao lớn vẫn y nguyên như trong ký ức, ngũ quan tuấn tú trông rất nghiêm nghị.

Có điều khi anh mỉm cười liền toát ra một sức hấp dẫn không thể nói thành lời, giống như cơn gió xuân đầu tiên sau mùa đông lạnh giá. Khi bạn chưa kịp cảm nhận sự ấm áp của nó, thì trái tim đã ấm lên rồi. Từ anh chỉ toát ra sự chín chắn và trải nghiệm tích tụ qua năm tháng.

Cỗ họng Lâm Uyển Bạch như bị một hòn đá bịt lại, cô chỉ biết đứng ngây ra đó nhìn anh.

Đúng lúc này có người không thức thời tiến tới: "Cô à, có thể mời cô nhảy một bài không?"

"Thành thật xin lỗi!"

Lâm Uyên Bạch nghe thấy anh nói bằng thứ tiếng Anh - Mỹ tiêu chuẩn, rồi người lập tức bị anh kéo về phía sân khấu.

Hai bàn tay nắm chặt đồng thời bị kéo lên, một tay đặt lên vai anh, một tay khoác lên hông anh, mà anh đồng thời cũng khoác tay lên người cô, bắt đầu cùng cô di chuyển theo tiếng nhạc.

Lâm Uyên Bạch ngẩn người như trở về quá khứ.

Trong con ngõ cũ kỹ, tiếng nhạc vang lên qua băng ghi âm, anh cũng dẫn mình xoay vòng như thế này. Cô hoàn toàn không có nhịp điệu gì, mỗi lần cô giẫm lên đôi bốt quân đội của anh, anh vẫn đầy nhẫn nại, dẫn cô xoay, dẫn cô xoay mãi...

Ký ức và hiện thực chồng lên nhau, Lâm Uyên Bạch tập trung nhìn anh.

"Anh còn tưởng anh nhìn nhầm chứ, tôi đó người xuất hiện trên Quảng trường Thời đại quả nhiên là em."

"..." Cô họng Lâm Uyên Bạch như thất lại.

Cô cũng nhớ lại buổi đó trên quảng trường, một bóng hình thân thuộc xuất hiện lướt qua ở phía xa.

Thấy cô cứ im lặng mãi không nói gì, anh bật cười, vỗ vỗ đầu cô như trước kia: "Cô nhóc tàn nhẫn này, em định cứ im bất như vậy mãi à?"

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, cuối cùng cũng bật thành tiếng: "Anh Yến Phong.."

Chỉ ba chữ, mà cô đã dốc cạn sức lực của mình.

Lâm Uyên Bạch những tưởng khi gặp lại anh sẽ chất vấn mình vì sao một năm trước không xuất hiện ở sân bay, hoặc sẽ chất vấn mình vì sao vẫn cứ trốn tránh anh. Nhưng khi anh lên tiếng, anh lại cười đậm rồi nói một câu: "Châu Châu rất nhớ em đấy."

Vậy anh thì sao?

Lâm Uyên Bạch chỉ có thể vang lên một câu hỏi trong lòng.

Nếu là trước kia thì không sao, bây giờ cô làm gì còn mặt mũi...

Đúng lúc này bản nhạc kết thúc, những đôi nam nữ xung quanh đều buông tay bạn nhảy của mình ra. Họ cũng buông nhau ra, Lâm Uyên Bạch nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang đứng ngay đó...

~Hết chương 63~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Yến Phong khoác vai cô đi ra khỏi khu sân khấu, vừa phong độ lại không thái quá.

Mỗi bước đi của Lâm Uyên Bạch đều như bị ánh mắt Hoắc Trường Uyên khóa chặt. Chùm sáng của ngọn đèn thủy tinh hắt lên từng đường nét trên khuôn mặt anh, sắc mặt anh khiến người ta không thể nắm bắt được.

Trái tim cô bỗng dưng rớt xuống một cách vô duyên vô cớ.

Cô bất chợt nhớ ra trước kia mọi sự tiếp xúc khác giới đều sẽ khiến anh không thoải mái.

Cô nắm chặt bàn tay đang toát mồ hôi lạnh ra. Yến Phong đứng bên cạnh vừa buông cô ra cũng đồng thời giọng tay: "Hoắc tổng!"

"Anh Yến." Hoắc Trường Uyên bắt tay lại.

Ngay sau đó, anh tiến lên một bước, lặng lẽ kéo cô về bên cạnh mình.

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ ngây ngốc nhìn cả hai người.

Yến Phong thấy vậy, mỉm cười giải đáp thắc mắc của cô: "Anh có một người bạn làm cung ứng hậu cần bên quân đội có quan hệ khá tốt với Hoắc tổng, thế nên từng có duyên gặp mặt anh ấy trên bàn tiệc!"

"Anh Yến quen bạn nhảy của tôi sao?"

Hoắc Trường Uyên hồ hững nhìn hai người họ, có vẻ như chỉ hỏi băng quơ.

"Bạn nhảy?" Ban đầu Yến Phong sững người, ngay sau đó hiểu ra, mỉm cười: "Chúng tôi quen nhau từ lâu rồi."

"Ồ?" Hoắc Trường Uyên chậm rãi nhướn mày.

Con ngơoi đen tối của anh đột ngột hướng về phía cô.

Ánh mắt đó u tối tới mức không chân thực, cứ thế bám riết lấy cô, bên trong lại chứa đựng một ngọn lửa: "Nhảy không tệ đâu."

"..." Trái tim Lâm Uyển Bạch như nảy lên cao.

Yến Phong ngừng lại, cũng hỏi y như vậy: "Hoắc tổng, hai người có quan hệ thế nào?"

Lâm Uyển Bạch bỗng dừng như người bị roi tự do, trái tim bị lật hết bên này tới bên khác.

Cô nhìn chằm chằm Hoắc Trường Uyên, thậm chí rất muốn nhào lên bịt miệng anh, nhưng cô không thể, thế nên chỉ đành dùng ánh mắt nói với anh rằng: Đừng. Thậm chí còn mang theo chút khẩn cầu.

Đừng mà...

Hoắc Trường Uyên làm như không nhìn thấy, từ tốn giật giật khóe miệng.

"Chúng tôi..."

Có người bất ngờ đi đến, ngắt lời.

Là người tìm Yến Phong, một người da vàng nhưng nói tiếng Anh Mỹ rất lưu loát.

Yến Phong bày tỏ thái độ áy náy: "Xin lỗi nhé, tôi có chút việc phải qua kia một lát!"

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của Yến Phong biến mất, cơ thể cứng đờ của Lâm Uyển Bạch như được giải thoát.

Nhưng một giây sau, cả trái tim cô vẫn chưa lên từng hồi, run rẩy, bởi vì ban nãy dù chưa nói ra, sự tồn tại của Hoắc Trường Uyên cũng đã đánh thức cô về thân phận của mình lúc này.

Làm ấm giường, gọi là đến...

Lâm Uyển Bạch cúi đầu xuống, ngay cả huyết mạch trong cơ thể như cũng có hòn, trở nên thảm hại.

Cô không nhìn vào mắt anh, chỉ thì thầm: "Tôi mệt rồi, có thể về khách sạn trước không..."

...

Lâm Uyển Bạch cảm thấy rất bất ngờ.

Bởi vì khi cô đề xuất muốn ra về, Hoắc Trường Uyên cũng không hề phủ nhận.

Từng bước từng bước đi ra khỏi hội trường, cô còn vô thức quay đầu lại, sợ anh sẽ đuổi theo kéo cô quay trở về.

Cô thật sự không thể ở lại trong đó thêm một giây nào nữa...

Ra khỏi tòa nhà, Lâm Uyển Bạch không đợi taxi mà xách vạt váy men theo con đường đó đi thẳng.

Xung quanh là môi trường nước ngoài xa lạ, những người đi ngang qua cũng là những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, có cảm xúc gì cũng không bị ai phát hiện. Cuối cùng cô cũng được bày ra về mặt rầu rĩ lo lắng.

Không biết đã đi được bao lâu, điện thoại của cô rung lên.

Lâm Uyển Bạch giờ ra trước mắt, bên trên hiển thị một dãy số, vẫn là dãy số không tên nhưng cô đã thuộc nằm lòng.

Lần này không thể trốn thoát, cô đành phải bắt máy.

"Tiểu Uyển, em về rồi à?"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch nói dối bằng giọng rất khê khàng: "Em có uống hơi nhiều rượu, thế nên em về khách sạn nghỉ ngơi trước..."

"Chẳng trách! Đi mà cũng không nói với anh một tiếng, anh còn tưởng em lại bắt đầu trốn anh chứ!"

"Ban nãy trong buổi tiệc không tiện lắm, bây giờ không định nói với anh một năm qua em đã chạy đi đâu sao? Nhà cũng chuyện, số di động cũng thay, nói em là đứa nhóc nhẩn tâm không sai chút nào!"

Qua đường truyền di động, ngón tay xách vấy của Lâm Uyển Bạch vịn vẹo đến tái xanh đi.

Giữa vô số những lời than vãn dẫu dàng mà trầm âm của anh, mắt cô như rung rung nước.

Đến khi màu mắt chuyển sang màu đỏ, Lâm Uyển Bạch mới không nhìn được, nghẹn ngào, giống như đang không ở chung một tần số với anh: "Con dao găm bị hỏng rồi..."

Yến Phong ở đầu kia khựng lại, sau đó cười hòa nhã: "Đồ ngọc, hỏng rồi có thể sửa, hoặc tặng em một cái khác."

"Em cũng rất nhớ... Châu Châu."

Câu này Lâm Uyển Bạch nói rất chậm rãi, nhất là đoạn ngừng phía sau.

"Được." Yến Phong cười nói: "Anh sẽ chuyển lời lại cho em."

Lâm Uyển Bạch không nói tiếp được nữa, đành viện một cái cớ: "Di động của em sắp hết pin rồi, hôm khác nói tiếp..."

Bỏ di động xuống, cô nhắm chặt mắt lại.

Chẳng bao lâu sau, nó lại rung lên lần nữa, ba chữ Hoắc Trường Uyên như kêu gào trên màn hình.

"Ở đâu!"

Cô vừa bắt máy, giọng anh cũng gào lên.

Lâm Uyển Bạch đáp ngay: "Tôi đang ở khách sạn..."

"Tôi đã lật tung cả phòng lên rồi, em ẩn thân à?" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Lâm Uyển Bạch không giấu giếm được nữa, đành nhìn xung quanh một lượt, bỗng nhiên cô bàng hoàng nhận ra đến cả Đông, Tây, Nam, Bắc mình cũng không phân biệt được nữa. "Hình như tôi lạc đường rồi..."

Hoắc Trường Uyên trầm ngâm giây lát rồi mới nói lại lần nữa: "Xung quanh em có những gì? Kiến trúc, biển hiệu, gì cũng được!"

Lâm Uyển Bạch vẫn rất mơ màng: "Tôi cũng không biết nữa, đây là một công viên..."

"Em đứng yên đó đợi tôi!"

Lâm Uyển Bạch định nói không cần, cô có thể qua bên đường đợi taxi, nhưng anh đã ngắt máy.

Có lệnh của anh, cô không dám đi tiếp, chỉ xách vấy ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh chờ đợi. Có thể vì cách ăn mặc nổi bật lại là người phương Đông nên người qua đường ít nhiều đều nhìn cô.

Khi Hoắc Trường Uyên tới, có hai thanh niên lưu manh đánh huýt sáo trên choker cô.

Anh xuống xe, không nói năng gì, kéo tay cô rồi ấn vào ô tô.

Dọc đường không ai nói chuyện với ai. Về đến khách sạn, Hoắc Trường Uyên đi ra phía trước dùng thẻ phòng mở cửa.

Anh bật đèn, vào đến tận phòng ngủ rồi mới dừng bước, cái bóng càng trở lên cao lớn dưới ánh đèn. Anh nhìn cô chằm chằm.

"Chuyện giữa em và Yến Phong là thế nào?"

Khi anh lên tiếng, biểu cảm không chút thay đổi, bình thường như ánh trăng ngoài cửa sổ.

Lâm Uyển Bạch chậm chậm mím môi lại, nuốt nước bọt: "Giống như anh ấy nói..."

"Quen biết từ lâu?" Hoắc Trường Uyên lặp lại.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch cúi đầu rất thấp.

Lâm Uyển Bạch không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, lặng lẽ vòng sang bên kia giường: "Tôi muốn ngủ rồi."

Hoắc Trường Uyên thấy cô không thay quần áo, cứ thế trùm chăn nằm lên giường, nửa bên mặt vùi vào gối, đôi mi sụp xuống nặng nề tâm sự để lại hai cái bóng.

Rất lâu sau, cô bất động, có vẻ như ngủ thật rồi.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc đứng yên ở đó, neho mắt nhìn cô như đang xem xét, một sự lặng im như núi tuyết.

Bất ngờ, anh sải bước lao tới, thô lỗ tung chăn ra: "Dậy! Làm với tôi!"

~Hết chương 64~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Cả người Lâm Uyển Bạch bị anh dưng dậy.

Chiếc váy trên người biến mất bằng cách nào cô hoàn toàn không hay biết, chỉ còn nghe thấy tiếng từng lớp vải bị xé rách.

"Đừng mà..."

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, muốn né tránh bờ môi mỏng của anh.

Ngón tay trở và ngón tay cái của Hoắc Trường Uyên giữ chặt lấy cằm cô, ép cô phải nhìn thẳng về phía mình. Anh hừ lạnh: "Tôi cứ muốn!"

Lâm Uyển Bạch liều mạng dùng hai tay chống cự, chưa bao giờ từ chối lòng ngực và hơi thở anh như lúc này.

"Lâm Uyển Bạch, hãy nhìn rõ thân phận của mình, em không có quyền nói không!"

Câu nói này đã thành công khiến cả cơ thể Lâm Uyển Bạch cứng đờ lại, cô buông thõng tay xuống, không có bất kỳ hành động nào nữa.

Giống như cô đang kiềm chế mọi cảm xúc, để mình không còn chút hơi thở nào nữa.

Hoắc Trường Uyên rất hài lòng với sự ngoan ngoãn của cô, nhưng sự u ám trên khuôn mặt chỉ càng thêm sâu đậm, những múi cơ bắp của anh căng ra, tưởng chừng muốn thẳng thừng bùng nổ ra ngoài.

Anh kéo cánh tay đưa lên che chặt đôi mắt của cô: "Không được nhắm mắt lại!"

"..."

"Nhìn tôi!"

"..."

Hoắc Trường Uyên ngồi ở cuối giường, hình bóng sự kích tình trên khuôn mặt vẫn chưa hoàn toàn tan đi.

Anh rút ra một điều thuốc, cúi đầu châm lên, dùng tay phải che đi ngọn lửa xanh từ trong bật ra.

Phả ra một làn khói, Hoắc Trường Uyên đắm chiêu nhìn Lâm Uyển Bạch nằm trên giường thông qua màu trắng xám ấy. Cô mềm oặt ở đó như một cảnh dương liễu, trên bả vai để trần là những dấu vết anh để lại không thể che giấu, đôi mắt vẫn còn phấp đỏ.

Quen biết từ trước...

Anh lặp đi lặp lại mấy chữ này.

Không có tiếng động nhưng tựa hồ vẫn có những tiếng nghiêng răng vang lên trong lòng.

Hoắc Trường Uyên hút hết một điều thuốc, lại nằm lên giường, ngón tay anh vừa chạm vào, người cô đã run lên.

Lâm Uyển Bạch còn chưa mở được mắt ra đã bắt đầu run rẩy cầu xin: "Thật sự không được nữa đâu..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, vẫn ôm chặt eo cô.

"Tối nay em đừng hòng được ngủ!"

...

Buổi chiều hôm sau, chiếc xe đi thẳng một mạch ra ngoài ngoại ô.

Đi suốt một đoạn đường núi, khi mọi sự lắng lại dừng lại, Giang Phóng ngồi phía trước quay đầu lại: "Cô Lâm, đến rồi à!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, trên khuôn mặt vẫn là hai quảng mắt đen xì vì thiếu ngủ, khi xuống xe hai chân vẫn còn chao đảo.

"Cô đi chậm thôi!" Giang Phóng đưa tay ra đỡ.

Ngay lập tức, anh ấy cảm nhận được một ánh mắt sắc lạnh từ phía sau nhìn tới.

Quay đầu lại anh ấy bèn nhìn thấy Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại đứng ở đó. Giang Phóng vội rút tay lại: Boss đáng sợ quá!

Lâm Uyển Bạch cảm ơn anh ấy, sau đó lặng lẽ đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên. Khi bị anh nhìn thẳng, hơi thở của cô cũng run rẩy. Sự thật là những ký ức về đêm qua quá điên cuồng và đáng sợ.

Hoắc Trường Uyên không nói gì cả, chỉ giơ tay lên ra hiệu, có một nhân viên phục vụ mang quần áo đến cho cô.

Người nhân viên rất nhiệt tình, toàn là những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh.

Sau khi Lâm Uyển Bạch thay quần áo đi ra, Hoắc Trường Uyên cũng đã thay đồ xong. Chỉ có điều vóc người anh cao lớn, nên anh mặc bộ đồ đen trắng xen kẽ trông giống như một người mẫu. Chỉ một bóng lưng thôi mà vẫn tạo nên hiệu ứng như chụp ảnh poster.

Cô không biết họ định làm gì, nhưng nhìn trang phục có lẽ là một môn thể thao.

Lâm Uyển Bạch đi tới, loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc.

Sau đó, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên cầm di động đưa lên tai: "A lô?"

Sau khi Lâm Uyển Bạch nhìn rõ, bất giác sai bước tiến tới, gạt lại di động của mình trong tay anh.

Trên màn hình hiển thị chữ "Yến Phong", là số điện thoại sau khi ngắt máy tới qua cô đã lưu lại vào di động. Nhìn thấy cuộc gọi vẫn đang kết nối, cô vội vàng tắt máy.

"Sao anh lại nhận điện thoại của tôi!"

Lâm Uyển Bạch cắn môi, nắm thật chặt di động.

Đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên nheo lại, thu toàn bộ biểu cảm phần nộ của cô vào tầm mắt.

Sau vài giây ngẩn ngừ, tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Vẫn là cái tên ban nãy, Lâm Uyển Bạch đi sang bên cạnh mấy bước, che chặt di động.

Yến Phong nghe được giọng cô thì dừng lại một chút, hỏi: "Người nhận điện thoại ban nãy là đàn ông sao?"

"Thế ư..." Lâm Uyển Bạch mơ hồ đáp ứng: "... Em vừa nhận, có thể do đường truyền đấy."

Cũng may Yến Phong không phải Hoắc Trường Uyên, anh ấy không hỏi dồn hỏi ép. Trước nay dù cô có nói gì, anh ấy đều sẽ tin tưởng.

"Tối qua quả thực quá vội vàng, vốn dĩ định hẹn em ra gặp mặt, Châu Châu cũng ầm ĩ đòi gặp em." Yến Phong ngừng lại, có phần khó xử: "Nhưng trong quân đội có việc đột xuất, lát nữa anh phải xuất phát đi Los Angeles, việc rất khó khăn, e là trong vòng mười ngày chưa thể quay về..."

"Em hiểu rồi..." Lâm Uyển Bạch khẽ nói.

Yến Phong thở dài: "Tiểu Uyển, lần này về nước không được phép tắt máy của anh nữa, đừng để anh không liên lạc được với em!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu, cho dù anh ấy sẽ chẳng nhìn thấy.

Ngắt máy xong, cô quay người lại, Hoắc Trường Uyên vẫn đứng nguyên ở đó.

Trong tay anh có thêm một liều thuốc đang cháy. Anh đang gạt tàn thuốc một cách thuần thục. Khi thấy cô cầm di động quay về, anh đột ngột buông một câu: "Qua điền bằng biểu!"

"Rầm rầm..."

Tiếng trực thăng ầm ầm vang dội bên tai, Lâm Uyển Bạch cảm giác trái tim không chịu nổi áp lực.

Cô điền xong bảng biểu theo yêu cầu của anh, liền có nhân viên mặc trang bị lên người cô rồi ngay lập tức đưa cô lên trực thăng.

Khác với lúc họ đến đây. Nơi này rất nhỏ, chỉ chứa được khoảng bốn đến năm người, cảm tưởng chỉ cần nghiêng đầu là có thể nhìn thấy mặt đất càng lúc càng xa, hơn nữa khi gặp gió, cảm giác rung lắc sẽ cực kỳ rõ rệt.

Chuyến bay khoảng hơn hai mươi phút, chiếc trực thăng dừng trên độ cao hơn 4000 mét.

Khi cửa khoang được mở ra, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng hiểu họ sẽ làm gì.

Phi công ngồi phía trước ra hiệu bằng tay cho Hoắc Trường Uyên, sau đó anh bèn kéo cô ra phía mép cửa. Gió ào ào thổi vào, gần như muốn thổi cả cô xuống.

Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch dần dần tái mét, hai tay cô bám chặt lấy lưng ghế: "... Tôi không làm được không?"

"Không được." Hoắc Trường Uyên từ tốn đáp lại.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, ánh mắt rời rạc và hoảng sợ.

Dường như cô lại nhìn thấy cảnh mẹ nhảy từ trên lầu cao xuống, sau đó là cảnh tượng mặt đất lênh láng máu...

"Tôi thật sự rất sợ..." Răng của Lâm Uyển Bạch va lập cập vào nhau.

Hoắc Trường Uyên cười khẩy, kéo cô ra trước mặt mình như kéo một con chim nhỏ.

Anh kết nối những trang bị trên người cô vào người mình, làm bước kiểm tra cuối cùng, sau đó giờ tay kéo cửa máy bay ra, nói vào tai cô bằng một chất giọng bình tĩnh: "Đây là cái giá của việc em khiến tôi không vui."

Ngay sau, họ nhảy xuống dưới.

"Á!..."

Tiếng hét của Lâm Uyển Bạch và tiếng gió hòa vào nhau.

Sau khi họ rơi tự do khoảng bốn mươi giây, Hoắc Trường Uyên mới bật dù.

Anh có giấy chứng nhận cho bộ môn nhảy dù này, thế nên hoàn toàn yên tâm khi nhảy dù đôi với cô. Có điều, khi họ từ từ rơi xuống, anh cũng dần dần cảm thấy điều bất ổn.

Cô gái vốn đang kêu la trong lòng mình chẳng biết đã im bật từ lúc nào.

Cuối cùng khi họ rơi xuống mặt đất bằng, Hoắc Trường Uyên cúi ngay đại an toàn ra.

Anh quỳ xuống đất, thấy cô mềm oặt tựa vào lòng mình, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hai mắt nhắm nghiền...

~Hết chương 65~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

"Lâm Uyển Bạch, này..."

Hoắc Trường Uyên giờ tay vỗ nhẹ lên mặt cô, không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có mí mắt run rẩy.

Nếp nhăn hằn sâu do nhíu chặt đôi mày, vốn dĩ chỉ đơn thuần muốn trừng phạt cô một chút, không ngờ cô lại sợ độ cao đến vậy.

Chẳng trách lúc trước khi dẫn cô đến sân bay, từ đầu đến cuối cô không nói lời nào. Sau khi ngồi lên máy bay mặt cũng đầy căng thẳng, thì ra không chỉ

là sự hồi hộp vì lần đầu đi máy bay, mà còn là nguyên nhân sợ độ cao.

Hoắc Trường Uyên càng nhắm mắt tịt.

"Lâm Uyển Bạch, tỉnh lại đi!"

Anh gọi thêm mấy lần, nhưng cô không có dấu hiệu mở mắt ra.

Hoắc Trường Uyên bế cô lên, sai bước rời đi.

Khi trở về phòng khách sạn, vị bác sỹ tư anh gọi tới cũng đã khẩn trương có mặt kịp thời. Đó là một bác sỹ Hoa kiều, nhưng tiếng Trung không lưu loát lắm: "Anh Hoắc, cô gái này chỉ là quá sợ hãi nên xảy ra hiện tượng ngất tạm thời thôi."

"Vậy vì sao cô ấy không tỉnh lại!" Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên căng ra.

Từ chỗ nhảy dù về tới đây cũng gần một tiếng đồng hồ rồi, nhưng cô vẫn cứ nhắm nghiền mắt bất tỉnh.

"Có thể là bị chút phong hàn, nên hơi sốt nhẹ." Bác sỹ bỏ ống nghe xuống: "Không được gọi là nghiêm trọng, uống chút thuốc, chườm khăn lạnh là được!"

Tối hôm qua, anh đã hành hạ cô nhiều lần.

Cuối cùng, thậm chí còn bế cô khỏi giường, làm ngay trước tấm rèm cửa của khung cửa sổ sát đất, bên cạnh là chiếc điều hòa đang treo...

Hoắc Trường Uyên ngượng ngập ho khẽ một tiếng, rồi dặn dò Giang Phóng đưa bác sỹ ra.

Anh gọi phục vụ phòng mang túi chườm đá tới, anh dùng khăn mặt quấn một vòng, rồi mới đặt lên trán Lâm Uyển Bạch.

Trong mơ màng, Lâm Uyển Bạch dường như có đôi chút giãy giụa.

Hoắc Trường Uyên nạt: "Nằm im!"

Có vẻ như anh luôn có một uy quyền vô hình dù cô đang trong trạng thái vô thức, cô lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Từ lúc về phòng đến giờ, Hoắc Trường Uyên vẫn chưa thay quần áo. Anh giật giật cổ áo sơ mi, định quay người đi cời tạm để lên sofa thì bàn tay buông thõng bỗng túm lấy anh.

Anh cúi đầu, nhìn thấy tay mình được cô nắm chặt.

"Mẹ ơi..."

Hàng mi Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng run rẩy, bờ môi khô khốc mấp máy.

Hoắc Trường Uyên ngồi phục xuống bên cạnh giường, nắm lại tay cô, rồi vỗ về nhẹ nhàng lên mu bàn tay.

Đưa bác sỹ về rồi, Giang Phóng lập tức quay lại, cũng yên lặng lắng nghe vài giây rồi bất ngờ nói: "Hoắc tổng, hình như cô Lâm đang gọi tên anh!"

Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy bèn nhướng mày.

Khuôn mặt cương nghị cũng bất giác sát lại gần hơn một chút, ghé tai vào môi cô.

Dường như đúng là có loáng thoáng nghe thấy họ của mình, một sợi dây nào đó trong trái tim anh như bị đùa nghịch. Anh nín thở lắng nghe người giãy lất, cuối cùng anh cũng đợi được cô lên tiếng lần nữa, thanh âm khê khàng, khàn đặc.

"Hoắc Trường Uyên, tên khôn kiếp..."

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên đổi màu trong phút chốc như bảng điều khiển.

Giang Phóng đứng bên vịn xua tay: "Khụ! Em chưa nghe thấy gì hết!"

...

"Trời ơi, trên kia có người định nhảy lầu!""

"Hình như là phụ nữ!"

Bên dưới tòa chung cư càng lúc càng tụ tập đông người hơn. Ai nấy đồng loạt ngẩng đầu, nhìn lên người phụ nữ mặc áo bệnh viện đứng trên tầng cao nhất. Dường như chỉ trong chớp mắt, bà sẽ nhảy thẳng xuống dưới vậy.

Lâm Uyên Bạch nhỏ bé chen ra khỏi đám đông, miếng bánh donut trong tay rơi xuống đất.

Cô hét rất to, nhưng giọng cô bị tiếng người ồn ã dìm xuống. Cô muốn ngăn cản nhưng vô ích, chỉ biết giương mắt nhìn mẹ rơi từ trên cao xuống, giống như một đóa hoa nở sai mùa, chỉ còn lại một màu đỏ lênh láng khắp đất...

"Mẹ, đừng mà..."

Lâm Uyên Bạch choàng tỉnh dậy.

Tầm nhìn bị hạn chế trong giây lát. Khi cô nhìn lại được, rất lâu sau mới nhận ra mình đang ngồi trên máy bay.

Tám che sáng đã được hạ xuống, hình như giờ là ban đêm, trong khoang máy bay im phăng phắc, không có nhân viên nào đi lại.

Lâm Uyên Bạch vô thức cựa tay, phát hiện có một bàn tay dày dặn đang nắm chặt tay mình.

Cô nhìn lên trên, xuất hiện một chiếc đồng hồ đeo tay hạng sang, sau đó là một bắp tay rắn rỏi, cuối cùng là yết hầu nổi trội và một khuôn cằm sắc lẹm. Đôi mắt thâm trầm ban ngày giờ nhắm lại, như đang say ngủ.

"Cô Lâm, cô tỉnh rồi à!"

Giang Phóng ngồi ở ghế bên kia mỉm cười nhìn về phía cô.

Lâm Uyên Bạch vẫn hơi ngơ ngẩn: "Chúng ta đang..."

"Chúng ta đang ở trên chuyên cơ riêng bay về Băng Thành. Sau khi nhảy dù, cô đã hôn mê suốt một ngày một đêm!" Giang Phóng nhìn ông chủ của mình rồi nói tiếp: "Hoặc tổng vẫn luôn ở bên cạnh cô, hủy bỏ mọi lịch trình, bây giờ còn về nước trước hai ngày nữa."

Lâm Uyên Bạch chỉ "ồ" lên một tiếng.

Cô rút tay về nhưng không rút được, đành giả vờ nhắm mắt lại.

Chuyên cơ có chỗ đỗ riêng tại sân bay. Sau khi ra ngoài, Giang Phóng không đi theo họ, chỉ đưa chìa khóa xe cho Hoắc Trường Uyên. Con xe Land Rover màu trắng ấy cũng đang đỗ bên đường.

Khi đóng cửa xe lại, Hoắc Trường Uyên bắt ngờ lên tiếng: "Mẹ em có thích hoa gì không?"

"Hoa loa kèn..." Lâm Uyên Bạch không nghĩ đã buột miệng trả lời.

Ngay sau đó cô khẽ nhú mày, chưa hiểu ý tứ của anh. Thấy anh không định lên tiếng, cô cũng đành im bật.

Chiếc xe phóng đi rất nhanh trên con đường cao tốc hướng về thành phố, phía đối diện thi thoảng lại có chiếc xe vượt qua. Có thể vì con sốt vừa mới hạ, cộng thêm hơn chục tiếng đồng hồ ngồi máy bay, Lâm Uyên Bạch rất mệt mỏi. Cô kéo tấm chăn sáng xuống, chợp mắt một chút.

Khi cô mở mắt ra, không ngờ họ vẫn chưa trở về trung tâm tráng lệ.

Là một nghĩa trang nằm tại ngoại ô, còn ghế sau có thêm một bó hoa loa kèn. Anh đã dừng xe để mua lúc nào, cô không hề hay biết.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe ra: "Mộ ở đâu?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Hoắc Trường Uyên vươn cánh tay dài, ôm bó hoa loa kèn lên, đánh mắt sang bên cạnh: "Chẳng phải lúc mê ngủ em cứ gọi mẹ suốt sao, bây giờ tới rồi, không vào thăm mẹ?"

Đi một quãng đường núi không hề ngăn, Lâm Uyên Bạch chốc chốc lại căn môi, quay đầu nhìn.

Gần như lần nào cô cũng đến thăm mẹ một mình, ngoài bó hoa loa kèn trong lòng thì chưa từng dẫn người đàn ông nào đến đây.

Cho dù là Yến Phong, cũng chưa từng.

Đi tới trước một ngôi mộ, Lâm Uyên Bạch đón lấy bó hoa trong tay anh, đặt cạnh bia.

Có thêm một người đứng phía sau, cô rất bối rối.

Khoảng hơi mười phút sau, Lâm Uyên Bạch quay đầu lại nói: "Có thể về được rồi..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Trước khi đi, anh quay đầu nhìn người phụ nữ trẻ trên bia mộ, khẽ cúi đầu như lời chào tạm biệt.

Họ lại đi theo con đường núi lúc này rồi trở về xe. Hoắc Trường Uyên không cho xe chạy ngay mà chống một tay lên cửa sổ, một tay đặt trên vô lăng. Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống, cô lời nào đó ngập ngừng định nói rồi thôi.

"Trước khi chơi nhảy dù, tôi không biết em sợ độ cao."

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên dần dần có dấu hiệu căng cứng, giọng nói có chút khó xử: "Sau này không như vậy nữa!"

Lâm Uyển Bạch nhìn sang góc nghiêng của anh, bàn tay đặt trên đầu gối cuộn chặt lại.

Như vậy là đang xin lỗi cô?

Nhưng, đến xin lỗi cũng bá đạo vậy sao?

~Hết chương 66~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Trong phòng VIP râm rĩ những tiếng yêu cầu hát. Khi di động vang lên, Lâm Uyển Bạch phải đi tí ra tận đầu hành lang mới bắt máy.

Ở đầu kia điện thoại có vẻ vừa kết thúc công việc, có tiếng gấp tài liệu lại: "Bệnh viện hay là nhà, tôi qua đón em."

Vẫn là những yêu cầu thẳng thừng như trước.

Lâm Uyển Bạch cắn môi: "E là không được rồi..."

"Nguyên nhân!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

"Hôm nay các đồng nghiệp trong phòng tụ tập, vừa ăn xong, giờ chúng tôi đang đi hát..."

"Còn bao lâu nữa thì kết thúc?"

"Vừa mới tới đây chưa lâu, chỉ ít cũng phải 11 giờ!" Lâm Uyển Bạch nhìn đồng hồ trả lời xong bèn ngừng lại một chút: "Mọi người đều chơi rất vui vẻ, bây giờ đi về có vẻ không thích hợp lắm. Hơn nữa đây là hoạt động tập thể đầu tiên tôi tham gia từ sau khi đến công ty... Hay là tối mai tôi đến nhé?"

Trước kia tan làm xong, cô toàn phải tới PUB làm việc ngay, cuối tuần cũng được sắp xếp công việc đầy ắp, bất kỳ hoạt động ăn uống tụ tập nào cô cũng chưa từng tham gia.

Lần này cuối cùng cô cũng có cơ hội, cô không muốn ra về giữa chừng.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên không nói là được hay không được, anh chỉ im lặng hai giây rồi hỏi: "Quán Karaoke nào?"

"Quán bên bờ sông, cạnh nhà hàng Hữu Nghị." Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời.

"Tôi biết rồi." Nói xong câu này, Hoắc Trường Uyên ngắt máy.

Lâm Uyển Bạch nhìn màn hình di động đen xì, như vậy chắc là anh đồng ý rồi chăng?

Nhún vai, cô quay trở lại phòng kín. Đã có đồng nghiệp nào đó hăng say hát rồi, chạy chân trần tới bàn uống nước lắc hông lắc mông.

Lâm Uyển Bạch học cách chơi trò tung xúc xắc với đồng nghiệp, đang chơi vui vẻ thì cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, người bước vào là vị quản lý ban này đi vệ sinh, nét mặt anh ta sáng bừng lên: "Các vị, mọi người mau xem ai đến đây!"

Nói rồi, anh ta kích động nghiêng người sang bên cạnh, xuất hiện một hình bóng cao lớn.

Lâm Uyển Bạch lập tức ngậy người.

Bộ áo vest đen được cắt may chuẩn chỉnh, chiếc sơ mi trắng, hai màu sắc không bao giờ thiếu, thứ đồ trang trí duy nhất trên người có lẽ là chiếc đồng hồ

tinh xảo trên cổ tay.

Ngũ quan cương nghị nhưng không thô lỗ trông cực kỳ rắn rỏi, biểu cảm tựa hồ lúc nào cũng mang một vẻ tảng lờ người bên cạnh, khiến người ta không dám tùy ý tiếp cận, nhưng cũng lại toát ra một sức hấp dẫn lạnh lùng, độc đáo.

"A! Hoắc tổng!"

Đã có người không kìm được, kêu lên những tiếng khê khàng.

Bởi vì có dự án hợp tác với Hoắc Thị, lại là bộ phận chịu trách nhiệm chính nên không ai không biết Hoắc Trường Uyên.

Quản lý đã có chút men rượu trong người, lúc này lại càng kích động hơn: "Đúng là không có duyên không thành bạn! Gặp được Hoắc tổng ở đây, hơn nữa anh ấy còn nể mặt qua ngòi với chúng ta nữa!"

Quần xúc xắc trong tay còn chưa được Lâm Uyển Bạch đặt xuống đã bị người ta đẩy vào góc trong cùng của sofa.

Còn Hoắc Trường Uyên đã được mọi người đón tới một vị trí trung tâm nhất như một ngôi sao lớn. Quản lý niềm nở ngồi bên cạnh, cầm rượu và ly thủy tinh phục vụ.

"Rượu thì tôi xin phép không uống, vì còn lái xe." Hoắc Trường Uyên xua tay.

"Được, vậy Hoắc tổng uống chút nước ngọt đi!" Quản lý vội nói.

Còn chưa được căn dặn đã có một đồng nghiệp nữ giành giật đưa nước cho anh.

Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi: "Cảm ơn."

Hai chữ rất hồ hởi, nhưng đủ để khiến cô gái kia đỏ mặt.

Lâm Uyển Bạch lướt một vòng nhìn toàn bộ các cô đồng nghiệp nữ đang nịnh nọt ngồi vòng quanh sofa, trong lòng bất chợt có cảm giác không vui vẻ.

Ai bảo là hồng nhan họa thủy chứ?

Hoắc Trường Uyên bình thản nhìn qua rồi nói một câu: "Có tôi ở đây mọi người cũng đừng bó buộc, cứ tiếp tục đi!"

Sau câu nói của anh, cả phòng mới lại bùng cháy.

"Còn ai chưa hát nhỉ, khẩn trương chọn một bài đi!"

"Tiểu Lâm có phải vẫn chưa hát không?"

Thấy micro được đưa về phía mình, Lâm Uyển Bạch vội xua tay: "Bỏ đi, tôi hát không giỏi lắm..."

"Đừng mà, cô xem mọi người đều hát cả rồi, còn cô thì chưa hát bài nào cả!" Quản lý vẫn còn tưởng rằng cô ngại.

Mọi ánh mắt đều tập trung về phía này, Hoắc Trường Uyên cũng liếc sang, ngữ khí mang theo chút châm chọc: "Tôi cũng thấy là thôi đi."

Trước kia cô đã có trải nghiệm ca hát trước mặt anh nên nói như vậy cũng không có gì phải ngại.

Có điều, nhìn những tiếng cười nũng nịu phối hợp của các cô đồng nghiệp bên cạnh anh, bỗng dưng, Lâm Uyển Bạch lại rất dễ tâm.

Giống như đang hồn giặc ai đó, cô đón lấy micro: "Thật ra tôi biết hát kinh kịch..."

"Hí khúc?" Quản lý kinh ngạc.

"Ồ đây có điệu khúc Hoàng Mai thật này!"

Bên kia đã có những đồng nghiệp tốt bụng chọn giúp cô bài "Ai ngờ lại đỗ Trạng nguyên bằng vàng", hơn nữa còn chọn đoạn đặc biệt.

Là một đoạn khá quen tai của nữ phò mã. Nhạc dạo vang lên, Lâm Uyển Bạch có hồi hận cũng không kịp nữa, đành nhìn lên màn hình và hát.

Điệu khúc kết thúc, cả phòng im phăng phắc.

Lâm Uyển Bạch có hơi ngượng ngập, những tưởng sẽ giống như lần trước.

Quay lại, cô bỗng phát hiện mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt sững sờ, không biết là ai vỗ tay trước, lập tức tiếng vỗ tay kéo thành tràng dài.

"Tiểu Lâm, không nhìn ra đấy, cô còn có tài lẻ này!"

"À, mọi người chê cười rồi..."

Lâm Uyển Bạch thực sự chưa bao giờ nổi bật như vậy, vội vàng nhường lại micro cho đồng nghiệp. Lúc ngồi xuống, cô len lén nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, thấy anh cũng đang nhìn mình chăm chú, cô vội vàng quay đi, nhưng trái tim thì bồng rẫy.

...

Khi kết thúc buổi chơi ra về, Lâm Uyển Bạch lẻ mề đi sau cùng.

Bước ra khỏi cánh cửa kính, quả nhiên nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đỗ ở đó, cô đi qua kéo cửa xe ra.

Hoắc Trường Uyên khởi động xe, men theo con đường chính đi khoảng hai, ba cây số. Rồi anh bất ngờ đánh lái sang phải, không lâu sau thì dừng hẳn. Trong tầm mắt là bờ sông cuộn cuộn, còn có thể nhìn thấy cây cầu bắc qua sông sáng rực ánh đèn.

Lâm Uyển Bạch không hiểu, đang định hỏi thì cũng đồng thời nghe thấy anh nói: "Hát lại bài Hoàng Mai ban nãy cho tôi nghe một lần nữa đi."

"Ồ đây hả?" Cô kinh ngạc.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyển Bạch nhủ mảy. Một lát sau cô vẫn thấy dáng vẻ kiên nhẫn chờ đợi của anh.

Cô liếm liếm môi, rót cuộc vẫn ngượng nghịu lên tiếng hát: "Ta thi trạng nguyên nào phải vì hư danh, ta thi trạng nguyên nào mong làm quan lớn, chỉ vì Lý công tử đa tình, phu thê ân ái, hoa đẹp, trăng tròn mà thôi..."

Hai chữ cuối được cô kéo ra thật dài, bỗng chìm chìm trong nụ hôn bất ngờ của Hoắc Trường Uyên.

Khi buông ra, anh vẫn còn tựa trán mình vào trán cô, ánh mắt sâu xa: "Ai dạy em vậy?"

"Mẹ tôi dạy..."

"Ừm." Yết hầu của Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống, ép cô nhìn vào mình: "Sau này chỉ được hát cho một mình tôi nghe thôi."

Lâm Uyển Bạch nhăn mặt vì sự bá đạo thường xuyên của anh.

"Nghe rõ chưa?" Hoắc Trường Uyên hạ giọng.

"Nghe rõ rồi." Cô vội vàng ngoan ngoãn.

Lâm Uyển Bạch thấy canh không có dấu hiệu ngời dậy, vẫn dè dặt nửa người lên cô, hơn nữa còn giơ tay thò vào hộc đựng đồ, lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

Cô nhìn chằm chằm chiếc hộp, nuốt nước bọt: "... Anh định làm gì?"

"Em nói xem?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Tôi không biết..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên rút ra một chiếc: "Xe chán.""

Xe... Xe chán.

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt...

~Hết chương 67~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Phòng bệnh cao cấp nằm ở vị trí rất tuyệt vời, ánh sáng cũng tốt.

Lâm Uyên Bạch đứng bên cạnh cửa sổ, cả một khoảng rắng chiều hắt lên gương mặt, cảnh tượng tối qua không ngừng len lỏi vào đầu óc.

Khi Hoắc Trường Uyên xé bao cao su ra, cô còn tưởng anh đang đùa cợt.

Không ngờ một giây sau anh thật sự nhào tới. Chiếc ghế xe được anh hạ bằng xuống. Anh ngồi thẳng lên người cô, sau đó là tiếng kéo khóa quần của cô và tiếng van nài không thể trực diện hơn.

Lâm Uyên Bạch cũng muốn giãy giụa nhưng trong phạm vi do anh kiểm soát, cô chỉ có thể để mặc anh tìm tòi.

Cô còn không dám mở mắt ra, sợ có ai đó lại gần bất kỳ lúc nào.

Dường như suốt cả đêm, chiếc xe đều rung lắc.

Đây có lẽ là chuyện điên cuồng nhất cô làm cho đến thời điểm này, chỉ cần nhớ lại vẫn cảm thấy gò má nóng bừng.

"Sau này chỉ được hát cho mình tôi nghe thôi!"

Lâm Uyên Bạch nhớ lại câu nói của anh ngày hôm qua trước khi bước vào dữ dội.

Cô giờ tay sờ lên ngực, qua lớp vải vẫn cảm nhận được chiếc chìa khóa đang đưa trên xương hõm vai. Hôm đó khi anh đeo vào cho cô, anh cũng nói một câu tương tự: "Sau này đi tới đâu cũng phải đeo nó!"

Sau này, sau này...

Lâm Uyên Bạch mím môi, giữa họ làm gì có nhiều sau này đến vậy.

Lắc lắc đầu, cô quay người lại, phát hiện bà ngoại nằm trên giường đang mỉm cười nhìn mình.

"Tiểu Hoắc tặng sao?"

"Vâng..."

Bà ngoại mỉm cười giờ tay về phía cô, Lâm Uyên Bạch bước tới: "Để bà xem nào, cũng đắt lắm đấy, nhiều kim cương vậy mà!"

"Cháu không định nhận, nhưng anh ấy kiên quyết tặng..."

Lâm Uyên Bạch nhớ tới hành động của mình khi ở New York, vẫn còn chút khó xử, nhưng không ngờ lọt vào tai bà lại giống như làm nũng.

"Tiểu Bạch, ông trời cuối cùng cũng không bạc đãi cháu! Cháu cũng phải cố gắng trân trọng đoạn duyên phận này!" Bà ngoại thở dài, rồi chợt cảm khái: "Bà ngoại biết, lòng cháu ít nhiều vẫn không buông bỏ được người ấy... Bà cũng không thể không thừa nhận, Yên Phong là một chàng trai tốt. Có điều nó không chỉ hơn cháu những mười hai tuổi lại còn từng kết hôn, và mang theo một đứa con riêng..."

Lâm Uyên Bạch cúi gầm xuống: "Cháu hiểu ạ..."

Bà ngoại thấy vậy, ngập ngừng định nói tiếp rồi thôi, thờ dài.

Buổi tối hai bà cháu ăn tối cùng nhau, trong lúc đó Hoắc Trường Uyên gọi điện tới, nói rằng anh đã tới bệnh viện rồi.

Cô vừa ngắt máy, bà ngoại đã thúc giục: "Mau đi đi!"

Lâm Uyên Bạch bước ra từ tòa nhà lớn, Giang Phóng đứng bên cạnh chiếc Bentley mở cửa giúp cô.

Có lẽ anh vừa từ một buổi tiếp khách trở về, đang vắt chân vào nhau, đôi giày da đang đưa, hơi thở thoang thoang mùi rượu nhưng không quá nồng nặc.

Giờ này đường không tắc, giao thông rất thuận lợi.

Hoắc Trường Uyên hỏi một câu: "Bà ngoại thế nào rồi?"

"Rất tốt..." Lâm Uyên Bạch đáp lại anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn anh thật nhanh, cứ cảm thấy anh đang cố kiếm chuyện gì để nói...

Khoảng thời gian sau đó, Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc ra khỏi bao, nhưng không châm lên.

Ngón tay anh cọ cọ lên thân điều thuốc, anh vờ như vô tình đánh mắt nhìn Giang Phóng: "Khụ!"

"À đúng rồi Hoắc tổng!" Giang Phóng quay đầu, nói với vẻ như vừa mới nhớ ra: "Chủ tịch tập đoàn Đại Thương muốn mời anh tới khách sạn nhà mình dùng bữa."

"Ồ?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Giang Phóng cố tình ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Chẳng phải thứ Tư tuần sau là sinh nhật của anh sao, ông ta cũng muốn mượn cơ hội đó để thân thiết hơn."

Hoắc Trường Uyên lẳng lặng đánh mắt nhìn sang bên cạnh, hờ hững "ừm" một tiếng.

Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng cắn môi.

Sinh nhật à...

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới thứ Tư.

Lâm Uyển Bạch ngồi trước bàn làm việc, có chút không tập trung. Màn hình máy tính phản chiếu sắc mặt thất thểu của cô.

Bàn tay cô để hờ hững trên bàn phím khoảng mấy phút, cuối cùng cô vẫn đứng lên.

Cô cầm di động đi tới phòng trà nước, gọi điện cho bạn thân: "Cá nhỏ à, mình đây!"

"Tiểu Bạch, sao thế?"

Nét mặt Lâm Uyển Bạch để lộ chút không tự nhiên. Cô ngập ngừng rất lâu rồi mới hỏi thành lời: "À, cậu có biết nếu có một người bạn khác giới tổ chức sinh nhật thì thường mình nên tặng quà gì không..."

Khi màn đêm dần buông, Lâm Uyển Bạch khoác túi xách đi về phía tiểu khu cao cấp.

Cô những tưởng tối nay sẽ không nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên, nào ngờ anh vẫn gọi cô đến.

Cô đặt tay lên túi xách, khác với bình thường, hôm nay nó hơi lồi lên.

Lâm Uyển Bạch hít sâu, bỗng dưng có phản kháng thẳng.

Một chiếc ô tô lặng lẽ đi ngang qua cô, sau đó cửa sau bất ngờ bật mở, một cánh tay đầy sức mạnh thò ra, kéo thẳng cô vào trong xe.

Nếu là một người bình thường, họ nhất định sẽ cho rằng mình gặp cướp.

Lâm Uyển Bạch ngã xuống hàng ghế sau, đập thẳng vào một đôi mắt sâu hút.

Tay Hoắc Trường Uyên kẹp điều thuốc, trông tâm trạng anh có vẻ không tệ: "Từ xa đã nhìn thấy em rồi, đi như con ốc sên vậy!"

"..." Lâm Uyển Bạch không phản bác lại anh.

Phía trước chính là lối vào tiểu khu, chiếc xe Bentley giảm tốc độ xuống một chút.

Đến tòa nhà, Giang Phóng mở cửa xe sau ra, rồi lại ra sau cốp lấy ra hai chiếc túi xách: "Hoắc tổng, những món quà này em mang lên cho anh chứ ạ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững.

Trong lúc đi thang máy lên, Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn chiếc túi đó.

Bên trong là liệt những chiếc hộp tinh xảo, những logo bên trên thể hiện đó toàn là đồ cao cấp, xa xỉ. Hơn nữa đáng sợ hơn là trên cùng có một chiếc hộp trong suốt, bên trong đặt một chiếc chìa khóa...

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ giấu túi xách của mình ra phía sau.

Vào cửa, Giang Phóng để đồ ở cửa rồi cúi đầu chào, rồi đi trước.

Hoắc Trường Uyên có vẻ không mấy hứng thú. Anh chỉ liếc qua rồi tháo cà vạt đi vào trong. Lâm Uyển Bạch thay giày đi theo anh, vẫn đặt chiếc túi của mình ở sau eo, giống như sợ anh phát hiện ra.

Anh cởi áo khoác ngoài, vắt bừa lên thành ghế, rồi gập chân ngồi xuống sofa.

Anh không bật tivi lên, chỉ khoanh tay đặt lên đầu gối.

Đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, thấy cô không có động tĩnh gì, anh khẽ nhủ mảy: "Hôm đó em không nghe thấy lời của Giang Phóng ở trong ô tô à?"

"... Lời gì cơ?" Lâm Uyên Bạch khẽ liếm môi.

"Bỏ đi!" Hoắc Trường Uyên mặt thối hoắc.

Lâm Uyên Bạch nhìn ra phía cửa ra vào, dè dặt hỏi: "À... ý anh nói hôm nay là sinh nhật anh hả?"

"Em nghe thấy rồi mà không có động thái?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập giật giật chiếc túi xách của mình, cuối cùng vẫn nhún vai.

Cô ngẫm nghĩ, đành đi tới trước mặt anh, hai tay quy củ xếp bằng phía trước giống như một đứa trẻ thận trọng, mềm mại gọi tên anh: "Hoắc Trường Uyên, sinh nhật vui vẻ!"

"Đây là lần thứ hai em gọi cả tên họ của tôi."

Yết hầu của Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống, anh khẽ nheo mắt lại.

"Lần thứ hai?" Lâm Uyên Bạch nghe xong kinh ngạc, lại thấy rất khó hiểu: "Vậy lần đầu tiên là khi nào?"

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật. Anh từ chối trả lời câu hỏi này, mà bình tĩnh nói bằng một cảm xúc không rõ ràng: "Lâm Uyên Bạch, ngoại trừ bố mẹ tôi ra, em là người đầu tiên dám gọi cả họ lẫn tên của tôi đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Ba chữ "người đầu tiên" như đánh thẳng vào trái tim.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch hơi run rẩy. Cô những tưởng mình đã chọc giận anh, nên căng thẳng quan sát anh một chút. Cô thấy trên khuôn mặt anh không hề có dấu hiệu của sự giận dữ, chỉ là đôi mắt hơi tối đi, giống như một miệng giếng khô vậy.

Bàn tay cô bắt ngờ bị anh nắm chặt, cả người bị anh loạn choạng kéo về phía mình.

Do lực và tư thế, Lâm Uyên Bạch cứ thế ngồi sụp trước mặt anh như một con cún vậy.

Cô định đứng dậy, nhưng trán bỗng bị ngón tay trỏ của anh ấn xuống, dễ dàng đẩy cô về vị trí cũ. Khuôn mặt anh gần trong gang tấc, khoảng cách được kéo lại tạo thành một bầu không khí hết sức mờ ám.

Hơi thở của Hoắc Trường Uyên phả về phía cô: "Chỉ một câu chúc mừng sinh nhật là xong sao?"

Lâm Uyên Bạch có phần gấp gáp: "Anh là tôi đi nấu mỳ mừng sinh nhật anh?"

"Tôi đã ăn rồi." Hoắc Trường Uyên cứng rắn.

"À..." Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ rồi bứt rứt hỏi: "Vậy hay là tôi hát cho anh một bài chúc mừng sinh nhật?"

"Phiên bản kịch kịch của Hoàng Mai?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Không phải..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Cô chỉ biết hát vài đoạn như thế, nhạc chúc mừng sinh nhật thì chưa luyện qua.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên rướn lên, anh ngẫm nhìn cô chăm chú ở khoảng cách gần một lúc, hai tay buông xuống đặt trên đầu gối có vẻ như nản chí: "Em thật sự không chuẩn bị gì hết?"

Nếu anh nhớ không nhầm, lần Giang Phóng nhắc nhở trên xe đã cách đây một tuần rồi.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, sao lại không đủ thời gian chuẩn bị chứ?

Mỗi năm vẫn có rất nhiều người tặng quà sinh nhật cho anh, Hoắc Trường Uyên đa phần không thèm để ý. Có món quà còn bị anh để trong garage rất nhiều năm vẫn không bóc. Không hiểu vì sao, năm nay anh đặc biệt muốn nhận được quà của cô, kỳ vọng này đã lâu lắm rồi anh không có được.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Thấy sắc mặt anh thối hoắc, cô dè dặt bổ sung một câu: "Xin lỗi nhé."

"Thôi bỏ đi!" Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa, có điều giọng trầm hơn những câu trước một chút. Sau đó anh bất ngờ đứng lên khỏi sofa, hậm hực buông một câu về phía cô: "Tắm rửa đi ngủ!"

Lâm Uyển Bạch co rụt người lại một cách vô dụng.

Cô luôn cảm thấy, lát nữa lên giường anh sẽ không dễ dàng tha cho mình đâu.

Thở hắt ra một hơi, Lâm Uyển Bạch cũng đứng lên theo, chỉ có điều do vị trí, đằng sau lưng cô là chiếc bàn uống nước nên chiếc túi xách giấu sau lưng bị cọ một cái, đồ đạc bên trong rơi hết ra ngoài, vang lên những tiếng lộc cộc không lớn lắm.

Sợ bị anh phát hiện, cô vội vàng quay lại nhặt nhanh.

Nhưng đã không còn kịp nữa, Hoắc Trường Uyên vươn tay ra: "Đây là cái gì?"

"À..." Lâm Uyển Bạch ấp úng.

Hoắc Trường Uyên cầm chiếc hộp vuông vức lên tay. Nó to hơn lòng bàn tay anh một chút. Do được bọc bằng giấy da bò màu nâu nên cũng không nhìn ra được bên trong là thứ gì.

Anh đột ngột nghĩ ra điều gì, bèn nhướn cao mày: "Quà?"

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, biểu cảm trên mặt rất khó xử.

Việc đã đến nước này, cô đành giương mắt nhìn anh từ từ xé lớp giấy da bò ra, trái tim cũng vì căng thẳng mà đập dữ dội.

Sau khi mở chiếc hộp ra, bên trong là một con dao cạo râu tự động.

Hoắc Trường Uyên cầm nó lên, đồng thời nói một câu mang theo âm đuôi vui vẻ: "Chẳng phải nói là không chuẩn bị gì sao?"

Mí mắt Lâm Uyển Bạch run rẩy, cô lẩm bẩm có phản ngược ngáp: "Ban này Giang Phóng xách mấy chiếc túi toàn đồ hàng hiệu, tôi còn nhìn thấy cả chìa khóa xe, bảo tôi làm sao dám lấy nó ra..."

Cô đã đắn đo rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định sẽ mua quà cho anh.

Khi cô gọi điện thoại hỏi người bạn thân, cô ấy đề cập hoặc là bật lửa hoặc dao cạo râu. Tặng cái đầu tiên thì có hơi mờ ám, thế nên cô chọn cái phía sau. Giờ nghỉ trưa, cô tranh thủ bỏ bữa để tới trung tâm siêu thị mua quà.

Nói xong Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh nhìn sâu hút của anh.

Lúc này, trong đôi mắt anh vẫn sâu như một miệng giếng khô vậy, nhưng lại có thêm nhiều tia sáng hiếm thấy. Ánh sáng đó quá xa lạ cũng quá nổi bật, khiến người ta tò mò muốn tìm kiếm nhiều hơn, rồi vô thức bị hút vào.

Lâm Uyển Bạch quay mặt đi, tinh thần hơi rối loạn.

Cô đứng dậy, vờ bình tĩnh, cố gắng chuyển đề tài: "Đây là một thương hiệu nội. Tôi cũng chưa từng mua thứ này bao giờ nên cũng không hiểu lắm. Là nhân viên cửa hàng giới thiệu cho tôi, không biết anh có thích không..."

Nói rồi, cô gờ tay định giải thích cho anh nghe các tính năng của nó.

Có điều ngón tay cô còn chưa chạm đến đã bị anh mạnh mẽ né tránh.

"Không được đụng, của tôi!"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, nghiêng nửa người sang bên.

Lâm Uyển Bạch hơi sững lại. Có lẽ cô không ngờ phản ứng của anh lại lớn như vậy. Anh há hốc miệng thì nhìn thấy anh nắm chặt con dao cạo râu trong tay mình, đi lên gác, chỉ để lại cho cô một bóng lưng.

Giữa lúc bước lên lầu, anh luôn cúi gằm.

Tắm rửa xong, Lâm Uyển Bạch nằm trong chăn chưa được bao lâu thì bị anh kéo qua, đè xuống dưới.

Khi nụ hôn của anh rơi xuống, cô cũng đồng thời bị tan chảy.

Vỏ bao cao su bị vứt xuống đất, Hoắc Trường Uyên cúi mặt: "Gọi tên tôi đi."

"Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyển Bạch liếm môi, ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ vì anh nói mình là người đầu tiên, cô cứ cảm thấy trái tim run rẩy.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên đỏ lên một chút: "Gọi lại lần nữa đi!"

"Hoắc Trường Uyên..."

"Tiếp tục!"

"Hoắc Trường Uyên..."

...

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Lâm Uyển Bạch vẫn thấy người đau nhức.

Cổ họng cũng khàn đặc. Tối qua cô bị anh ép phải gọi tên mình không biết bao nhiêu lần. Cũng chẳng biết là trò đùa quái đản gì, cô chỉ nhớ mỗi lần gọi tên anh, màu đỏ trong ánh mắt anh lại đậm thêm một chút.

Cô vót nước lạnh lên rửa mặt, khi treo lại khăn mặt, cô chợt sững sốt.

Con dao cạo râu cô tặng đang được đặt trên bệ, hơn nữa con dao cũ còn bị vứt thẳng vào sọt rác.

Lâm Uyển Bạch quay đi, không dám tin vào cảnh tượng vừa xong.

Nếu thị lực của cô không sai, thì con dao cũ của anh là hàng nhập khẩu, giá còn đắt hơn con của cô nhiều lần..

Lúc xuống nhà, chiếc Bentley màu đen đã đỗ trước cửa từ lâu.

Giờ cao điểm, chiếc xe đi hơi chậm một chút. Dọc đường anh cũng không nhàn nhã, Giang Phóng lấy tài liệu và PDA ra, cung kính báo cáo với Hoắc Trường Uyên lịch trình và sắp xếp cả ngày.

Không biết là cố tình hay vô ích, tay Hoắc Trường Uyên cứ đưa lên xoa xoa cằm.

Không lún phún râu, sạch sẽ vô cùng.

Lâm Uyển Bạch nghĩ tới con dao cạo râu nhập khẩu bị ném vào trong thùng rác, hoảng loạn quay đi, hướng ra ngoài cửa sổ.

Tới tòa nhà văn phòng, Giang Phóng mở cửa cho cô, cô nói cảm ơn và chuẩn bị đi làm.

"Đợi chút."

Hoắc Trường Uyên bỗng gọi giật cô lại.

Lâm Uyển Bạch nghi hoặc, dừng động tác, quay đầu lại: "... Sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên không nói, mà đổ nửa người về phía cô, ngũ quan của anh dần dần được phóng to trong khuôn mặt cô, sau đó anh hôn cô một cách bất ngờ đường đột.

Không có sự nóng rẫy triền miên, chỉ nhẹ nhàng như chuồn chuồn đập nước.

Động tác của anh cũng rất nhanh, đến nỗi Lâm Uyển Bạch còn không kịp phản ứng.

Hoắc Trường Uyên lập tức quay về chỗ, bờ môi khẽ rướn lên: "Tôi rất thích."

Chiếc Bentley màu đen từ từ lăn bánh, chẳng bao lâu sau đã hòa vào dòng xe tấp nập, không còn nhận ra nữa.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt. Sau khi xuống xe, cô cứ thế đỏ mặt, ngây ngốc đứng đực tại chỗ, tuy rằng biết "thích" mà anh ám chỉ là chỉ, nhưng thực sự quá giống những cử chỉ thân mật của một đôi đang yêu.

Trời ơi, cô đang gây người nghĩ gì thế chứ!

~Hết chương 69~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Chập tối.

Cô tan làm, bước ra từ tòa nhà văn phòng, trước cửa có một bóng dáng quen thuộc đứng đó.

Nhìn thấy cô, người vốn dĩ đang đứng trong tư thế dựa nghiêng bèn đứng thẳng dậy, vẫn ăn mặc rất "lãng lo". Cổ chiếc áo phong mở ra rất rộng, miếng ngọc mặt Phật đựng dưới cổ theo từng động tác.

Tiêu Vân Tranh tiến lên, đồng thời kéo cô ra ngoài với vẻ tức tốc.

Lâm Uyển Bạch không giằng ra, bị anh ấy kéo tuột ra phía cửa xoay: "Anh làm gì vậy?"

"Đi theo anh là biết!"

Tiêu Vân Tranh chỉ nói đúng câu này, rồi nhét cô vào trong xe.

Hỏi đi đâu anh ấy cũng không nói, chỉ nhấn chân ga triệt để, chốc chốc lại nhìn xuống đồng hồ, có vẻ như rất gấp gáp vậy.

Tới nơi, Lâm Uyển Bạch vẫn ngỡ ngàng không hiểu. Đây đúng là không phải một nơi quá xa lạ, là đại sảnh sân bay mà mấy hôm trước cô mới tới, chỉ là cô không hiểu vì sao họ lại đến đây.

Ở khu vực cửa ra vào có không ít người đứng tùm tùm, đa phần đều là những người tới đón người nhà, có rất nhiều tấm biển được giơ lên.

Tiêu Vân Tranh cũng ngẩng đầu, đứng đó ngó nghiêng.

Trong loa phát thanh vang lên tiếng thông báo có một chuyến bay nào đó từ New York vừa hạ cánh. Chẳng bao lâu sau đã có một đoàn người ủa ra.

Tầm nhìn của Tiêu Vân Tranh bỗng nhiên định vị vào một nơi nào đó: "Ra rồi kìa!"

Lâm Uyển Bạch cũng hướng ánh mắt nhìn theo, thấy một người đàn ông mặc áo ngắn tay màu đen, thân hình phốp pháp, trên cổ tay vắt một chiếc áo dạ màu đen kiểu mỏng. Bánh xe của chiếc vali cũng lăn lóc cộc theo từng bước chân của anh. Trông anh có vẻ bụi bặm và mới mẻ.

"Anh Phong, bọn em ở đây!" Tiêu Vân Tranh vẫy tay.

Yến Phong nghe tiếng nhìn qua, bèn rào nhanh bước chân.

Khi người đã tới trước mặt, Lâm Uyển Bạch liếm môi: "Anh Yến Phong..."

Có thể vì lúc trước đã từng gặp nhau ở New York, khi gặp lại đã có thể bình tĩnh hơn rất nhiều, có điều trong lòng vẫn còn một chút ngọt ngào.

Yến Phong lắc đầu, thờ dãi với cô về khó xử: "Lần này anh có mấy ngày nghỉ phép nên về nước giải quyết chút chuyện. Vốn định cho em một bất ngờ, ai dè Tiêu Vân Tranh kéo luôn cả em tới đây!"

"Thế này chẳng phải có thể cho cả hai người một bất ngờ ư!" Tiêu Vân Tranh nhướn mày.

Yến Phong cười, giơ tay lên đám nhẹ theo cách chào hỏi kiểu đàn ông.

Cảnh tượng này quá đối thân quen, trước kia thường xuyên xuất hiện. Lâm Uyển Bạch thậm chí còn ngăn người, tựa hồ chưa hề có chuyện gì xảy ra cả, cũng chưa có gì đổi thay...

Tiêu Vân Tranh kiên quyết đưa ra đề nghị: "Đi thôi, đi ăn cơm!"

Địa điểm do Tiêu Vân Tranh đặt trước. Sau khi tới nơi, Lâm Uyển Bạch mới phát hiện hóa ra đó là một nhà hàng lâu mà cô và Hoắc Trường Uyên từng tới.

Chỉ có ba người họ, nhưng Tiêu Vân Tranh lại nhất quyết đòi lấy một phòng VIP mười người, hoàn toàn tôn lên thân phận cậu chủ của mình.

Điều hòa được chỉnh xuống rất thấp, nước lẩu được dùng là vị canh gà kỳ tử thanh nhẹ. Sau khi lần lượt bê các món nhúng lên, người phục vụ cũng chu đáo đóng cửa lại.

Khi Yến Phong cầm đũa lên, dường như bất ngờ nhớ ra điều gì đó: "Đúng rồi Tiểu Uyển, em và Hoắc tổng thân lắm à?"

Bàn tay khuấy tương của Lâm Uyển Bạch chợt khựng lại.

Câu này anh không chỉ hỏi một lần, lần trước bị người ta ngắt ngang, chỉ là lần này anh đã đổi cách thức khác mà thôi.

"Hoắc tổng?" Tiêu Vân Tranh xen vào, bắt đầu trả lời thay cô, vẻ uể oải: "Việc này em biết, công ty của Lâm Uyển Bạch và Hoắc Thị có làm ăn qua lại!"

"Thì ra là vậy." Yến Phong như hiểu ra, gật gù.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch chợt dạ cúi gầm.

Đúng lúc nồi lẩu liu riu sôi thì di động trong túi đồ chuông bắt ngờ.

Lâm Uyển Bạch lục ra, không biết có phải vì "đi đêm lắm có ngày gặp ma" không, cô suýt nữa làm rơi đôi đũa. Trên màn hình hiển thị cái tên ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

"Tiểu Uyển, em không nhận máy à?" Yến Phong hỏi.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, chuyển máy sang chế độ im lặng rồi cất lại vào túi: "Không sao đâu, số lạ thôi."

Yến Phong gật đầu, không gạn hỏi thêm. Anh gấp cho cô hai miếng thịt bò vừa chín tới vào trong đĩa.

Lâm Uyển Bạch ăn xong bèn đứng lên, lẳng lặng nhét di động vào túi áo: "Em vào nhà vệ sinh một lát!"

Bước vào một phòng nhỏ rồi đóng kín cửa, Lâm Uyển Bạch mới rút di động ra.

Bên trên hiển thị ba cuộc gọi nhờ, đều tới từ cùng một người. Cô nuốt nước bọt, đang chuẩn bị gọi lại thì Hoắc Trường Uyên một lần nữa gọi đến, giống như sự cố chấp của anh vậy.

"... Alô?"

"Sao không nhận điện thoại!"

Quả không sai, ngữ khí của Hoắc Trường Uyên rất xung.

Lâm Uyển Bạch ấp a ấp úng nói dối: "Tôi không nghe thấy... có chuyện gì vậy?"

"Qua đây." Hoắc Trường Uyên quăng cho cô hai chữ.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt bàn tay đang buông thõng lại: "Hôm nay tôi không được thoải mái lắm, muốn ở nhà nghỉ ngơi..."

"Tôi qua một quá sao?" Hoắc Trường Uyên cất giọng trên chộc.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch hùa theo đáp.

"Vô dụng!" Hoắc Trường Uyên khề cười, ngừng một lát, anh vẫn không cam tâm: "Không qua thật sao?"

Lâm Uyển Bạch vội vàng nói: "Tôi đã ngủ rồi!"

"Thôi vậy." Hoắc Trường Uyên ngắt máy.

Dường như sợ anh còn tiếp tục gọi đến, cô thẳng thừng tắt di động.

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại, cúi đầu, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Trở về phòng VIP, Tiêu Vân Tranh nhìn thẳng vào cô, nhíu mày: "Lâm Uyển Bạch, em không sao chứ?"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Thấy Yến Phong nhìn qua, cô vội cười trừ: "Em không sao đâu..."

Lâm Uyển Bạch cũng không hiểu vì sao mình lại nói dối Hoắc Trường Uyên.

Dù là đồng nghiệp nam Tiểu Ngô lúc trước, hay là Tiểu Vân Tranh, cô đều có thể đường hoàng trước mặt anh. Chỉ khi đi cùng Yến Phong, cô mới không dám nói, cứ cảm thấy là một sự phản bội anh...

...

Buổi tối, Yến Phong bắt xe đưa cô về nhà.

Tiểu Vân Tranh uống hơi quá chén, từ lúc ra khỏi nhà hàng là chân nam đá chân chiêu, nên họ thuê tài xế đưa anh ấy về trước. So với anh ấy, Yến Phong cũng đã uống khá khá nhưng kiểm soát vừa vặn, ánh mắt vẫn còn rất tỉnh táo.

Lâm Uyển Bạch hiểu rõ nhất, sau bao năm sống trong quân đội, anh luôn là người rất kỷ luật.

Gió đêm mát mẻ, Yến Phong khoác chiếc áo dạ mỏng của mình lên người cô, dèm lại như chăm sóc một đứa trẻ.

Trái tim Lâm Uyển Bạch khẽ run lên. Cô há hốc miệng: "Anh Yến Phong, năm xưa thật ra em..."

Cô muốn nói với anh, năm xưa cô không tới sân bay theo lời hẹn là vì bà ngoại không đồng ý, đồng thời vì quá kích động mà bệnh tim phát tác phải đưa vào bệnh viện. Vì sợ bà ngoại lâm bệnh còn phải đau lòng, nên cô vẫn luôn trốn tránh anh.

Nhưng bây giờ thì...

"Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa." Yến Phong mỉm cười ngắt ngang, ánh mắt rất dịu dàng.

"Em..." Lâm Uyển Bạch hơi nghẹn ngào.

Giống như có ngàn vạn lời giấu trong lòng, lại không biết phải lên tiếng ra sao.

Yến Phong vỗ vỗ vai cô, an ủi: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, em lên nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Trước khi cô quay đi, Yến Phong gọi giật cô lại. Dưới trời đêm, sắc mặt anh có phần ngáp ngừng, cuối cùng anh chỉ nói một câu: "Tiểu Uyển, chúc ngủ ngon."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, cũng trả lời một tiếng "Chúc ngủ ngon".

Cô nhìn đến tận khi chiếc taxi đi khỏi, kéo chặt chiếc áo trên vai rồi đi về phía tòa nhà.

Cô vừa bước vào hành lang thì một mùi thuốc lá ập tới.

Cả người Lâm Uyển Bạch cứng đờ. Ngọn đèn cảm ứng trong hành lang không sáng rõ, nhưng cũng không tối bằng ánh mắt của anh. Cơ bắp anh căng ra, thanh âm trầm thấp bật ra cùng với làn khói thuốc: "Con dao găm đó là của anh ta tặng phải không?"

~Hết chương 70~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Giọng anh lướt qua tựa như một cơn gió âm u quét nổi lên.

Lâm Uyển Bạch vô thức lùi sau nửa bước.

Cô không biết anh đã đến đây khi nào, rồi lại đứng đây bao lâu, chỉ nhìn thấy dưới chân anh có khá khá đầu lọc thuốc lá.

Cô nhất thời căng thẳng tới độ cơ mặt giật giật. Lâm Uyển Bạch chậm rãi nuốt nước bọt, nhất là khi đôi mắt sâu hút đó cứ nhìn mình chòng chọc, giống như một con mãnh thú đang mai phục trong yên ắng, nếu để nó xuất kích, nó sẽ tung ra đòn chí mạng.

Hoắc Trường Uyên bất ngờ trầm giọng quát lên: "Tôi đang hỏi em đó!"

"..." Lâm Uyển Bạch run lên, bàn tay buông thõng dần dần cuộn lại.

Nói thật lòng, cô hơi sợ hãi một Hoắc Trường Uyên như vậy.

Thấy điệu bộ này của cô, con ngươi đen của Hoắc Trường Uyên từ từ nheo lại. Có một dòng nhiệt nóng xông thẳng lên não bộ, đốt cháy những dây thần kinh đang nhảy nhót.

Không trả lời tức là ngầm thừa nhận.

Ý nghĩa của con dao găm đó đối với cô thế nào, anh hiểu quá rõ.

Cô đã từng vì muốn lấy lại nó mà thiếu nước coi hết quần áo trước mặt mọi người trong Pub, đầu mảy không nhử uống cạn nửa chai rượu mạnh. Cô đã từng vì nó mà đuổi theo tên móc túi chạy hai, ba cây số, bất chấp mạng sống suýt nữa bị ô tô đâm vào người. Giấy nào phút nào cô cũng giữ chặt nó bên mình...

Cô nói nó là độc nhất vô nhị.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với cô, Hoắc Trường Uyên đã lên giường nằm.

Chỉ có điều thời gian vẫn còn sớm, nhắm mắt rất lâu mà anh vẫn chưa buồn ngủ, nhất là bên cạnh tay ôm vào người cứ cảm thấy trống trải. Cuối cùng anh vẫn cầm chìa khóa xe lên, đi ra khỏi nhà. Cho dù không quan hệ, cũng phải bắt cô nằm yên bên cạnh mình.

Anh đến gõ cửa nhưng không có phản ứng gì, gọi điện thoại thì thông báo tắt máy.

Kiên nhẫn của Hoắc Trường Uyên bị rút cạn từng chút một, sau đó anh nhìn thấy cô và người đàn ông khác đang anh anh em em.

Hút xong nửa điếu thuốc còn lại trong tay, anh giẫm nát nó dưới đế giày, sau đó cơ thể cao lớn bất ngờ xông tới, ép cô vào bức tường, dễ dàng kiểm soát cô trong vòng vây của mình: "Vậy em trả lời tôi đi, em nói đã đi ngủ rồi cơ mà?"

Lâm Uyển Bạch chột dạ mở môi vã ra: "Tôi..."

"Tiểu Uyên..." Hoắc Trường Uyên từ từ giẫm nhấm hai chữ này, khi ánh mắt quét qua chiếc áo gió màu đen trên người cô thì chợt căng ra, lập tức cười khẩy: "Ha, gọi thật là thân thiết! Người quen cũ? Tôi thấy là người tình cũ thì đúng hơn? Muốn vậy mới về, xong việc với hắn rồi chứ gì?"

"Anh..."

Nghe được câu nói cuối cùng, Lâm Uyển Bạch trợn trừng mắt.

Tuy rằng khoảng thời gian này cô đã hiểu rõ sự nóng nảy thất thường của anh, cũng biết khi nổi nóng cái miệng anh rất tàn nhẫn, nhưng câu này vẫn chọc thẳng vào trái tim cô.

Anh coi cô là gì chứ?

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên lạnh đi: "Xem ra tôi phải đích thân kiểm tra mới được!"

Không hề đùa giỡn, anh đã vươn tay giật chiếc áo gió trên người cô xuống.

"Tôi không có!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng, chịu không nổi sự bá đạo đến chuyên chế của anh: "Chúng tôi chỉ đi ăn thôi!"

"Em cảm thấy tôi có nên tin em không?" Hoắc Trường Uyên hỏi với tông giọng rất trầm.

"Tin hay không tùy anh!" Lâm Uyển Bạch nói xong đã không còn muốn nhìn vào mắt anh nữa. Cô cúi người nhặt chiếc áo dạ lên, đầu sao cũng không phải áo của mình. Nó có dính một ít bụi, cô vô thức phui phui.

Động tác nhỏ ấy lọt vào mắt Hoắc Trường Uyên, ngọn lửa vừa được dập bỗng chốc càng bùng cao hơn.

Anh giờ tay chạm lên cổ cô, động tác rất nhẹ nhàng nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo.

"Lâm Uyển Bạch, tôi khuyên em đừng nên có mấy suy nghĩ không đâu ấy. Em là của tôi, thì lúc nào cũng nên ghi nhớ bổn phận của mình!" Hoắc Trường Uyên ngừng một chút, bất ngờ cười, rồi nhìn cô về nực cười: "Huống hồ, Yên Phong cho dù đã kết hôn thì vẫn có cả tá cô gái muốn nhào tới. Còn một cô gái làm âm giở giở cho tôi, gọi là phải đến, em cảm thấy anh ta có cần phải chơi thứ hàng rách của tôi không?"

Mỗi một chữ đều găm vào trong não bộ Lâm Uyển Bạch.

Hai bàn tay cô cứ thế nắm chặt lại thành quả đấm nhỏ, run lên bần bật. Cô thở dốc: "Chuyện này không liên quan tới anh."

"Đi theo tôi, em sẽ thuộc về tôi toàn bộ!" Gân xanh trên cổ Hoắc Trường Uyên chốc chốc lại giật lên thô kệch.

"Trái tim thì không..." Lâm Uyển Bạch nói khề nhưng kiên quyết.

"Cái gì?" Hoắc Trường Uyên dường như bị chọc tức, lạnh lùng nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu nhìn thẳng anh không chút sợ hãi, không hề né tránh, nói rõ ràng từng từ từng chữ: "Anh không kiểm soát được trái tim của tôi, nó hoàn toàn tự do."

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên như có thể đóng băng cô lại vậy.

Một giây sau, anh nghiêng thẳng cô lên vai.

"Thả tôi ra, tôi không muốn!"

Lâm Uyển Bạch hiểu quá rõ sự thay đổi trên cơ thể anh, ý thức được anh định làm gì, cô giãy giụa.

Hoắc Trường Uyên vỗ mạnh lên hông cô, ngữ khí nguy hiểm: "Còn động nữa, tôi xử lý em ở đây luôn đó!"

Sự uy hiếp ấy quả nhiên có tác dụng. Lâm Uyển Bạch không dám nhúc nhích trong giây lát. Hai người họ đã từng quá khích trong ô tô, cô hiểu rõ mức độ điên cuồng của anh, tuyệt đối không phải chỉ nói chơi...

Trong chớp mắt, họ đã lên gác.

Hoắc Trường Uyên vác cô nên hơi thở có phần dồn dập. Anh tìm được chìa khóa của cô, thẳng thừng đá cửa vào.

Trên chiếc giường đơn chỉ đủ cho mình cô nằm, những tiếng cọt kẹt vang lên.

Suốt cả quá trình, Lâm Uyển Bạch nhắm nghiền hai mắt, âm thầm cắn răng không để bản thân phát ra âm thanh nào.

Cho tới khi ngoài cửa sổ trời tờ mờ sáng, cuối cùng Hoắc Trường Uyên mới rời khỏi người cô.

Trong khốe mắt he hé mở là hình ảnh anh lạnh lùng sập cửa bỏ đi.

...

Sau đêm hôm đó, Hoắc Trường Uyên không chủ động liên lạc với cô.

Trước đây cũng từng có tình trạng tương tự, anh xoay người bỏ đi suốt một tuần không tìm cô. Lâm Uyển Bạch biết mình đã triệt để chọc vào anh, nhưng cô cũng đã phải trả giá, liên tục hai ngày trời bên dưới đèn đau rạn nứt, có thể thấy anh dữ dội đến mức nào.

Tan làm, Lâm Uyển Bạch lại bị Tiêu Vân Tranh bắt đi.

Đó là một câu lạc bộ, ăn uống vui chơi thứ gì cũng có. Trước cửa xếp nguyên một dàn xe hạng sang, không biết vì sao, khi bước vào, Lâm Uyển Bạch đã vô thức tìm kiếm một lượt, nhìn xem có chiếc Land Rover màu trắng với biển năm số 8 đó không. Rồi cô thờ phào.

Tiêu Vân Tranh rất thông thạo đường đi lối lại, vừa nhìn đã biết đây là chôn quen của anh ấy. Anh ấy đẩy cửa bước vào một phòng kín, Yên Phong dĩ nhiên đang ở bên trong.

"Vẫn là Vân Tranh có cách!" Yên Phong nhìn thấy cô liền mỉm cười.

Tiêu Vân Tranh giật giật miếng ngọc Phật trên cổ, cảm râm cô: "Lâm Uyển Bạch, em cũng thật ra! Mấy hôm nay liên tục gọi em ra em đều nói là không rảnh. Anh Phong khó khăn lắm mới về nước, cũng chỉ ở được mấy hôm thôi mà không biết trân trọng!"

"À, mấy hôm nay em hơi bận..." Lâm Uyển Bạch gượng gạo.

Căn phòng rất rộng, ngoài ba người họ ra thì không còn ai khác, người phục vụ được gọi vào để mang lên một số đồ ăn.

Giữa chừng, Lâm Uyển Bạch vào nhà vệ sinh. Nó cách hơi xa, ở tận đầu hành lang.

Khi cô ra ngoài, chỉ mải vẩy tay, không chú ý đường đi, suýt nữa thì đâm phải một người.

"Tôi xin lỗi..."

Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên thì phát hiện đó là Lâm Dao Dao.

Gặp được cô ta, cô không quá bất ngờ, dù sao thì mấy nơi như thế này là nơi ra vào quen thuộc của các thiên kim tiểu thư. Chỉ là cô ngạc nhiên khi Lâm Dao Dao không quá dỗi đầu búng nõ giống các lần gặp mặt khác, ngược lại còn giữ tay đỡ cô: "Chị à, chị không sao chứ?"

~Hết chương 71~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Lâm Uyển Bạch vẫn không khỏi ghê tởm đến run người.

Cô vô thức nhìn trái ngó phải, không hề thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên.

Điều này càng khiến cô thấy kỳ lạ về phản ứng của Lâm Dao Dao, nhất là khi nụ cười vẫn giữ mãi trên khuôn mặt cô ta, giống như cô ta thật sự là những người chị em tốt với mình vậy. Nhưng làm sao có thể.

Trước kia khi ở Hoắc Thị, câu nói trước khi bị đuổi ra ngoài của Lâm Dao Dao vẫn còn vang vọng bên tai cô: "Lâm Uyển Bạch, cô cứ đợi đó".

"Không sao." Lâm Uyển Bạch lảng lạng né tránh.

Lâm Dao Dao không nói gì, nụ cười trên gương mặt không hề nhạt đi.

Nhìn nụ cười đó, Lâm Uyển Bạch bỗng dung nổi da gà, các lỗ chân lông trên cơ thể như mở rộng.

Lâm Dao Dao xách chiếc túi hàng hiệu trong tay, ngọt ngào nói với cô: "Bên em còn có chút chuyện, chị chơi vui về nhé!"

Nói xong câu này, hai người họ đi về hai phía khác nhau.

Lâm Uyển Bạch nhìn mãi theo bóng Lâm Dao Dao, sống lưng lạnh toát, cứ mang một dự cảm chẳng lành rằng trong lòng đối phương đang âm mưu một chuyện xấu xa nào đó.

Đi mãi tới tận một góc khuất không còn nhìn rõ được nữa, Lâm Dao Dao mới dừng bước.

Ở đó đang có một cậu thanh niên mặc trang phục nhân viên phục vụ, trông có vẻ như từ nông thôn lên đây, vẻ ấp a ấp úng: "... Làm vậy không hay lắm thì phải ạ?"

Lâm Dao Dao trừng mắt: "Bảo cậu làm thì cậu cứ làm, sao nhiều chuyện quá vậy!"

...

Trở về phòng, Yến Phong tươi cười hỏi cô: "Sao chậm quá vậy?"

Anh luôn như vậy, tuy rằng gương mặt trông khá nghiêm nghị, nhưng một khi cười, cảm giác khiến người ta sợ hãi sẽ biến mất, giống như chút âm áp ngày đông. Hơn nữa mỗi lần anh nói chuyện với cô, anh đều nhẫn nại và dịu dàng như vậy.

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên nghĩ tới Hoắc Trường Uyên.

Nếu là anh, lần nào anh cũng sẽ hạ thấp giọng mà quát.

Lâm Uyển Bạch giải thích: "Ban nãy em không cẩn thận va phải người ta."

"Lâm Uyển Bạch, em lúc nào cũng vậy!" Tiêu Văn Tranh ngồi bên cạnh xen vào, cười phá lên: "Anh Phong, em kể cho anh nghe, lần trước đi vệ sinh cô ấy còn vào nhầm phòng vệ sinh nam nữa!"

"..." Lâm Uyển Bạch á khẩu.

"Được rồi, đừng chọc cô ấy nữa!" Yến Phong giải vây cho cô, đẩy một đĩa hạt óc chó qua: "Ốc chó núi này ngon lắm, vừa bóc được một ít, em ném thử xem, bỏ nào."

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới chú ý trong tay anh cầm chiếc kẹp sắt, trong gạt tàn chất đầy vỏ óc chó.

"Coi mình là Tiểu Châu Châu đấy à, còn phải đút mới ăn sao?" Yến Phong cố tình chọc cô.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một lần trước kia, Hoắc Trường Uyên muốn ăn hạt óc chó bắt cô bóc. Cô bóc xong rồi anh lại bắt cô đút, sau đó bờ môi mỏng chặn lại môi cô, đưa hạt óc chó từ miệng anh sang miệng cô, rồi nói với cô đút mới gọi là đút...

"Tiểu Uyên?" Yến Phong liên tục gọi cô hai tiếng.

Lâm Uyên Bạch hoàn hồn lại, vội lắc đầu: "À, không phải..."

Cô cầm hạt óc chó trên đĩa lên, bỏ vài miếng, từ từ nhai.

Hôm nay cô làm sao thế nhỉ?

Động một chút là nhớ tới anh...

Yến Phong ngồi bên cạnh không nói không rằng, nhưng lòng thì hơi nặng nề. Tiểu Uyên của anh chưa bao giờ thất thần trước mặt mình cả...

Sau khi ăn tối quanh chiếc bàn tròn xong xuôi, Tiêu Văn Tranh kéo Yến Phong đi đánh bida. Ban đầu Lâm Uyên Bạch cũng bị kéo đi làm trọng tài, nhưng đánh được hai ván, Tiêu Văn Tranh bèn gào lên nói cô thiên vị, bị đuổi về ghế ngồi.

Trong phòng có rất nhiều thứ để giải trí. Đằng sau lớp màn chiếu, còn có cả hệ thống hát karaoke.

Lâm Uyên Bạch chọn hai bài, khi lướt qua mấy bài kịch Hoàng Mai, cô hơi khựng lại. Giọng nói trầm thấp và bá đạo của ai đó văng vẳng bên tai, cuối cùng cô vẫn thu tay về.

Có tiếng gõ cửa vang lên, bước vào là một người phục vụ.

Tiêu Văn Tranh vừa gọi thêm vài món điểm tâm uống trà, từng món tinh xảo được bày lên bàn, trong đó có hai ly cocktail được tặng cho hai người đàn ông bên bàn bida.

Lúc dùng bữa, Lâm Uyên Bạch cũng đã uống nửa lon bia.

Yến Phong lo cô sẽ cảm thấy không thoải mái, bèn đặc biệt gọi cho cô cốc trà Yuja mật ong để giải rượu.

Khi đặt lên bàn cho cô, người phục vụ còn dặn thêm một câu: "Uống nguội sẽ không ngon đâu ạ!"

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô cầm chiếc cốc lên bằng hai tay, thổi thổi rồi uống mấy ngụm.

Khi cô đặt cốc xuống, đúng lúc người phục vụ ôm chiếc khay trước người, chuẩn bị rời đi. Lâm Uyên Bạch cũng từng làm công việc này ở Pub, có vài phần đồng cảm nên mỉm cười với đối phương một chút.

Ai ngờ đối phương bỗng dưng hoảng loạn, gần như chạy ra khỏi phòng. Cô phì cười tự kiểm điểm bản thân. Ban nãy chắc chưa tính là mình chọc ghẹo người ta chứ?

Cả một cốc trà Yuja mật ong đã uống cạn đấy, Tiêu Văn Tranh có điện thoại, khi ngắt máy nét mặt có vẻ sứt sảng.

"Em bỗng nhiên có chút việc gấp, phải đi trước đây, thanh toán cứ tính cho em!"

"Chuyện nhỏ, lái xe cẩn thận!"

Tiêu Văn Tranh ra về chưa lâu thì Lâm Uyên Bạch bỗng phát hiện có điều bất thường.

Yến Phong thấy cô cứ nhiu mày: "Tiểu Uyên, anh thấy em có vẻ mệt rồi, chúng ta cũng về nhé?"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Đi từ thang máy ra, bấp chân cô bỗng nhiên mềm nhũn. Yến Phong đứng gần nhất, nhanh tay đỡ lấy eo cô.

Hơi thở nam tính của người đàn ông phả tới, cảm giác bất thường của Lâm Uyên Bạch lại càng trở nên rõ rệt.

Trong người rất khó chịu, giống như đang có ngàn vạn con kiến cắn chích, cô choáng váng không còn sức lực, hơn nữa trong lòng còn có một suy nghĩ đáng sợ hơn, cô hy vọng Yến Phong ôm mình chặt hơn nữa.

"Tiểu Uyên, em không sao chứ?" Yến Phong quan tâm hỏi.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu rất mạnh, nghĩ bụng có thể mình uống nhiều rồi, nhưng cảm giác đó không hề biến mất.

Ngược lại, dòng nóng bỏng trong người càng thêm sôi sục. Cô cuộn chặt hai tay lại, mí mắt run run: "Anh Yến Phong, em hơi khó chịu..."

Lúc này cô đã dần dần hiểu rõ mình bị làm sao. Vì cảm giác này dường như rất quen thuộc. Ban đầu khi làm việc ở Pub, cô đã uống rượu của khách,

sau đó thì gặp Hoắc Trường Uyên...

Cánh cửa kính của câu lạc bộ mở ra theo cảm ứng, người phục vụ đứng đón khách trước cửa mỉm cười cúi đầu.

Có hai người đàn ông mặc vest trắng tấp một trước một sau đi vào. Người đi trước vóc dáng cao lớn hơn, có vẻ là ông chủ, gương mặt lạnh nhạt như cách cả thế giới. Giờ này rồi mà anh vẫn cà vạt phẳng phiu, bước đi nhanh nhưng không loạn, có vẻ như tới tiếp khách.

Có người quản lý tiến lên, dẫn họ đi về phía một căn phòng bên mé trái.

Giang Phóng đi phía sau bất ngờ khựng lại, chỉ về phía thang máy và nói: "Hoắc tổng, bên kia hình như là cô Lâm..."

Nói xong, anh ấy lại hối hận vì tội nhiều lời của mình.

Vì không chỉ có mình Lâm Uyên Bạch, bên cạnh cô còn là một người đàn ông với ngũ quan nghiêm nghị, dáng người cũng không thua kém ai, trông có vẻ giống một quân nhân. Quan trọng là động tác của họ lúc này rất thân mật.

Giang Phóng dè dặt quan sát sắc mặt của ông chủ.

Quả không ngoài dự đoán, anh ấy đã nhìn thấy gương mặt sếp mình bỗng nhiên sầm lại và căng ra.

Khi nhìn rõ người đàn ông đó là ai, Hoắc Trường Uyên bỗng chốc cảm thấy cơ bắp bên cánh tay phải của mình gồ lên rõ.

Anh nắm chặt bàn tay giấu trong túi áo lại, lạnh lùng quay đi, chuẩn bị đi tiếp về phía phòng VIP. Nhưng chưa đi được mấy bước, Giang Phóng ở phía sau lại sốt sắng nói: "Cô Lâm trông có vẻ hơi kỳ lạ..."

~Hết chương 72~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Yến Phong dìu Lâm Uyên Bạch đi một mạch ra khỏi câu lạc bộ.

Ngoài cửa, gió đêm nổi lên, cô ngược lại càng dựa sát vào lòng anh hơn. Mắt cô dường như đã nhắm lại rồi, chỉ có mí mắt đang run rẩy. Đèn đường hắt xuống khiến gương mặt có thêm hai vết hồng không bình thường cho lắm.

Anh gọi cô mấy tiếng, nhưng mãi vẫn không thấy cô trả lời, chỉ có hai bàn tay buông thõng cuộn chặt lại thành nắm đấm.

Yến Phong nhú mày, chỉ nghĩ rằng cô say quá.

Anh bắt giắc rào bước nhanh hơn, đi tới vị trí đỗ xe, mở cửa ghế lái phụ, cẩn thận đặt cô vào trong. Khi anh đang cài dây an toàn vào người thì bất ngờ vang lên tiếng hai thân xe va chạm vào nhau.

Yến Phong quay đầu, quả nhiên đuôi xe bị ai đó đâm phải.

Ngay sau đó, từ trên chiếc Bentley có một thanh niên mặc vest trắng tấp bước xuống, trông có vẻ là dân văn phòng, mặt áy náy: "Thành thật xin lỗi anh, lúc quay xe không cẩn thận quệt phải xe của anh!"

Yến Phong đành phải sai bước qua, cùng anh ta xuống xe kiểm tra đuôi xe mình.

Không phải quá nghiêm trọng, người đó đã phanh lại kịp thời, chỉ là tạo ra một vết xước nhỏ trên lớp sơn.

Khi chụp ảnh và giải quyết xong xuôi, Yến Phong quay trở lại xe thì Lâm Uyên Bạch trên ghế lái phụ đã biến mất.

...

Hoắc Trường Uyên nhấn ga tới tận cùng, đèn đường hai bên trôi qua vùn vụt.

Lâm Uyên Bạch một lần nữa được ngồi trên ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn, nghiêng đầu dựa vào người anh.

Anh vừa giờ tay đẩy ra một chút thì một giây sau, cô đã lại dính vào, hơn nữa còn chặt hơn lúc trước. Cô ôm cánh tay anh, cọ cọ mặt lên tay qua lớp áo vest, ý thức đã bắt đầu rệu rã.

Cổ họng Hoắc Trường Uyên càng khô rát thì con giận càng bùng bùng.

Cứ nghĩ đến việc nếu anh không trùng hợp xuất hiện ở câu lạc bộ, là cô sẽ đi cùng Yến Phong!

Chỉ cần chậm nửa bước, thì bộ dạng hiện tại của cô sẽ xuất hiện trước một người đàn ông khác. Càng nghĩ như vậy, ngọn lửa trong anh lại xông lên tận não bộ, cơ bắp gân lên như sắp bùng nổ.

Di động trong túi xách thì rung lên liên tục.

Hoắc Trường Uyên rút ra, nhìn thấy chữ "Yến Phong" hiện thị bên trên bên cười khẩy.

Ngón tay dài của anh chạm vào vòng tròn đỏ, thẳng thừng tắt máy. Anh liếc nhìn cô, còn tiện tay gửi một tin nhắn qua.

Lúc này cơ thể Lâm Uyển Bạch đã bị ngọn lửa thiêu rụi, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.

Cô chỉ biết làm theo bản năng, nửa người dính chặt vào anh mới khiến cho ngọn lửa nóng rực ấy dịu bớt đi đôi chút.

Xúc cảm mềm mại trên cơ thể là biểu hiện rõ ràng nhất, Hoắc Trường Uyên nắm chặt tay vào vô lăng, mu bàn tay vì nhấn nhai mà gân xanh nổi lên.

Anh nhìn trái nhìn phải, đưa xe đề lên hai vạch vàng lái về phía khách sạn ở đối diện.

Chiếc Land Rover nằm ngang trước cửa khách sạn. Hoắc Trường Uyên bước xuống bế bổng cô lên, quăng chìa khóa cho phục vụ rồi sai bước đi vào trong.

"Tất!"

Thẻ phòng được quẹt, Hoắc Trường Uyên đá cửa phòng ngủ ra.

Lâm Uyển Bạch bị ném lên giường, cô nằm cuộn tròn như con tôm. Khi anh quỳ một chân bên cạnh, cô lại lập tức giống như lúc trên xe, áp sát vào cánh tay anh, gương mặt dường như càng đỏ lựng lên.

Giống như lúc trước, cô khẽ lặp lại: "Anh Yến Phong, em thật sự rất khó chịu..."

"Em gọi ai!" Hoắc Trường Uyên giận dữ hỏi.

"..." Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống, dường như không nghe thấy.

Đôi mắt Hoắc Trường Uyên đột ngột tối đi, anh điên cuồng giật tung cả vật, đấm xuống vị trí bên tai cô.

Sau đó anh nâng cằm cô lên, bóp chặt, miệng cô vì bị ép mà biến dạng. Ngọn lửa bốc cao, anh gần như nghiến răng hỏi: "Lâm Uyển Bạch, tôi là ai!"

Lâm Uyển Bạch bị ép phải nhìn vào mắt anh, nhưng ý thức vẫn không rõ ràng lắm.

Trong mắt cô chỉ còn lại sự mơ màng, hoàn toàn không nhìn rõ người đàn ông trước mặt là ai. Cô chỉ liên tục liếm khoe môi, mặt đỏ rực, hai tay ra sức muốn ôm lấy hông anh.

"Lâm Uyển Bạch, tôi hỏi em, tôi là ai!"

Hoắc Trường Uyên gạt tay cô ra, vẫn cố chấp vấn đề ban nãy.

Lâm Uyển Bạch bị anh lắc lư cơ thể, mí mắt run rẩy, vẫn trả lời trong vô thức: "Hoắc Trường Uyên..."

Ngữ khí bá đạo này, ngoài anh ra còn ai khác được?

Ba chữ ấy vừa vang lên, khoe môi căng thẳng của Hoắc Trường Uyên đã dẫn ra không ít.

Lúc này dường như cơ thể Lâm Uyển Bạch đã đạt tới giới hạn. Cô chủ động len lỏi vào lòng anh, giật giật áo sơ mi của anh như một con mèo nhỏ, ngửa đầu cố gắng tìm kiếm đôi môi mỏng của anh.

Khác với đêm đầu tiên, lúc đó cô còn non nớt.

Khi xông vào phòng của anh, cô chẳng hiểu gì cả, cũng chẳng biết gì cả. Nhưng giờ thì khác, cô đã dễ dàng khơi gợi được hứng thú trong anh.

Lòng ngực Hoắc Trường Uyên phập phồng lên xuống không ngừng, không theo một nhịp độ nào.

Anh cắn vào vành tai cô: "Yêu tinh!"

Cả đêm hôm ấy, không ai được ngủ yên.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch tỉnh dậy.

Khắp người chỗ nào cũng đau nhức, nhất là eo và chân, khóe mắt cô còn nhìn rõ những vết tím bầm.

Cô quần chần từ từ ngồi dậy, mơ màng nhìn xung quanh. Một vài hình ảnh vụn vặt tối qua cũng dần dần ùa về não bộ. Trải nghiệm này không phải lần đầu tiên, hoàn cảnh này cũng không mấy xa lạ.

Bộ rèm cửa che nắng chưa được kéo ra, chỉ có một lớp màn mỏng màu trắng. Ở đó có một bóng hình sừng sững đang đứng, ánh nắng hắt lên người càng khiến anh thêm cao lớn.

Anh chỉ quần một chiếc khăn tắm ở hông, một vài đường nét trên người anh không quá rõ ràng. Nghĩ tới chuyện tối qua cô cùng Yến Phong ra khỏi câu lạc bộ...

Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống, thanh âm có phần buồn bã: "Anh Yến Phong..."

Yến Phong là người đàn ông cô giấu trong lòng nhiều năm. Nếu có thể, đương nhiên cô sẽ thấy rất may mắn nếu anh là người đưa mình đi. Nhưng bây giờ cô đã đi theo Hoắc Trường Uyên, nếu còn xảy ra quan hệ với Yến Phong, thì cô thật sự không biết phải đối mặt thế nào...

"Em muốn chết à?"

Một giọng nam lạnh lẽo vang lên đột ngột, như có cơn gió lạnh thổi vào.

Cả người Lâm Uyển Bạch run lên, nhưng trong lòng bỗng mừng rỡ đến nổ tung. Cô ngẩng đầu nhìn qua: "Hoắc Trường Uyên?"

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng quay người lại, đôi mắt u tối khóa chặt cô không buông: "Em cứ thử để tôi nghe thấy tên người đàn ông khác từ miệng em lần nữa xem?"

Lâm Uyển Bạch đã quần chặt bước xuống giường.

Cô đi tới trước mặt anh, cơ thể cường tráng và khuôn mặt cương nghị nhưng không thô lỗ đập cả vào mắt cô. Mùi thuốc lá trong không khí dường như càng thêm khiến cô chắc chắn người lúc này là anh, không sai.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, vẫn không dám chắc chắn: "Người tối qua... là anh?"

"Sao? Thất vọng lắm à?" Điều thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên bị bấu đến lộ vết. Anh quát: "Vậy em còn dám nghĩ là ai!"

"Thật sự là anh sao?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Cô làm như không nhìn thấy cơn giận trên khuôn mặt anh, ánh mắt còn lộ ra chút mừng rỡ.

Hoắc Trường Uyên bắt giác nhíu mày, gật đầu dưới sự gặng hỏi của cô.

Sợi dây căng thẳng từ lúc tỉnh dậy đến giờ của Lâm Uyển Bạch cuối cùng cũng được buông lỏng, thậm chí cô còn kích động giờ tay nắm lấy tay anh. Nhưng cũng vì động tác này mà lớp chăn mỏng quần trên người từ từ trượt xuống.

~Hết chương 73~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, nhìn bàn tay được cô nắm chặt.

Mọi biểu hiện của cô từ ban nãy tới bây giờ đều khiến ngọn lửa trong lòng anh lặng lẽ tắt lụi.

Nhưng ngay sau đó là tiếng chiếc chăn mỏng rơi xuống thảm. Hoắc Trường Uyên nhìn lướt qua cơ thể đầy dấu hôn của cô, yết hầu trượt lên trượt xuống, ánh mắt cũng tối đi phần nào.

Lâm Uyển Bạch ý thức được, vội vàng cúi xuống nhặt.

Cô vừa miễn cưỡng quẩn lại vào người thì eo bị anh ôm chặt rồi kéo về phía trước.

"Mới sáng sớm đã lại quấy rầy tôi?"

Điều thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã được dập tắt từ lúc nào, anh cúi xuống rất thấp.

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh khiến Lâm Uyển Bạch run lên như phải bỏng. Ký ức tồi qua trong cô vẫn hỗn loạn chưa rõ ràng, nhưng sự thô lỗ tồi hôm trước thì rất sắc nét. Trong giây lát, cả người cô cứng đờ lại.

Cô bắt ngờ giờ tay đẩy anh ra, rồi lùi về sau mấy bước.

Hoắc Trường Uyên vốn dĩ chỉ định lừa cô, sức của cánh tay không tăng thêm.

Sau đó, anh nhìn thấy cô quay lại đi về giường, cúi xuống nhặt quần áo mặc lên người. Suốt cả quá trình cô không nói câu nào, đôi mày vừa mới dần ra của anh lại nhíu chặt.

Cô vừa khoác chiếc túi xách lên vai thì di động rung lên.

Lâm Uyển Bạch lần tìm, đặt lên tai: "À lô?"

"Tiểu Uyên, em không sao chứ? Tồi qua bỗng dưng không thấy em đâu, anh lo lắng chết đi được!" Ngữ khí của Yến Phong khó che giấu sự lo lắng.

Tồi qua sau khi giải quyết xong vụ quẹt xe thì cô đã biến mất. Anh ấy gọi điện rất nhiều lần nhưng không thấy cô bắt máy. Cuối cùng cô chỉ gửi lại một tin nhắn ngắn gọn "Đi trước, có việc". Yến Phong sợ cô đang khó chịu không muốn làm phiền, nên đợi mãi tới sáng nay mới gọi điện hỏi thăm.

"Em không sao..." Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên bên cửa sổ, hạ thấp giọng: "Em chỉ về nhà trước thôi..."

Yến Phong thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: "Được, vậy thì anh yên tâm rồi! Nếu em khó chịu thì uống nhiều nước ấm một chút, nhớ ăn sáng, đừng để bụng đói."

Sau đó anh ấy dặn dò thêm mấy câu rồi mới ngắt máy.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt di động, có thể cảm nhận được ánh mắt như hai ngọn đuốc từ cửa sổ phóng qua.

Cô cắn răng mới có dũng khí nhìn anh: "Nếu anh không cần gì nữa thì tôi đi làm đây."

Đợi thêm vài giây, Lâm Uyển Bạch quay người đi ra khỏi phòng.

Khi đóng cửa lại, cô nghe thấy tiếng một vật nặng đập thẳng xuống sàn, sau đó là tiếng thủy tinh vỡ tan.

Cô nhớ lại chiếc gạt tàn ban nãy đặt bên cạnh Hoắc Trường Uyên...

Chập tối tan lăm, Lâm Uyển Bạch vẫn tới bệnh viện thăm bà trước theo lệ. Cô nói chuyện và ăn cơm với bà. Khi trời tối, cô lại ngồi xe buýt về nhà. Vừa bước chân vào cửa không lâu, di động liền đổ chuông. Là một số điện thoại lạ.

Cô nghi hoặc bắt máy, đầu kia vang lên giọng nam giới: "Cô Lâm, tôi là Giang Phóng!"

"A, trợ lý Giang!" Lâm Uyển Bạch bắt ngờ.

Tiếng nhạc khiến đầu kia điện thoại có hơi hỗn tạp một chút. Ngừng một lát, Giang Phóng nói: "Cô Lâm, Hoắc tổng uống hơi nhiều rồi, cô xem có thể qua đây một chuyến không?"

...

Cô bước lên taxi, ánh đèn đường vùn vụt trôi ngoài cửa sổ, Lâm Uyển Bạch cũng chẳng hiểu sao mình lại tới đó.

Có thể vì cuộc điện thoại của Giang Phóng. Bình thường anh ấy tỏ ra rất cung kính với cô, hơn nữa ngữ khí ban nãy còn có chút van nài, cô thực sự không đành lòng nói ra lời từ chối.

Buổi tối đường xá thông thoáng, chẳng mấy chốc đã tới trung tâm giải trí.

Lâm Uyển Bạch đẩy cửa xe ra, Giang Phóng đã đợi sẵn trước cửa.

Cô theo anh ấy đi vào thang máy. Tới căn phòng tận cùng hành lang, họ đẩy cửa ra. Bên trong khói thuốc mù mịt, cảnh ăn chơi chè chén không có gì bất ngờ.

Trong phòng có không ít người, có vài người Lâm Uyển Bạch khá quen mặt.

Hoắc Trường Uyên và Tần Tư Niên ngồi ở sofa trong cùng, trên mặt bàn đặt không ít những chai không, xem ra họ đã uống kha khá rồi.

Áo vest và cà vạt đều không thấy đâu nữa, chỉ còn độc chiếc áo sơ mi, cúc cổ để hở, những múi cơ rắn chắc lấp ló phía sau, đôi chân vắt chéo nhau đung đưa cùng những làn khói, để lộ một đoạn tất màu đen.

Cũng giống như Tần Tư Niên, bên cạnh anh có một cô gái trẻ tuổi.

Xem ra không chỉ là tới hầu rượu. Cô ta ăn mặc khá hở hang, chiếc váy ngắn đến độ cử động một chút là lộ ra quần lót, nửa bầu ngực tròn sấp bung ra đến nơi.

Lâm Uyển Bạch dừng bước, khi quay đầu lại, chẳng biết Giang Phóng đứng phía sau đã biến mất từ lúc nào.

Cô ngáp ngừng, cuối cùng tiếp tục tiến lên.

Bởi vì sofa ở góc, bị chiếc bàn vuông chắn lại không qua được, Lâm Uyển Bạch đành lên tiếng: "Xin lỗi, có thể nhường đường một chút không?"

"Không được!" Cô gái kia quay đầu trừng mắt với cô.

Lâm Uyển Bạch bậm môi, phòng má chuẩn bị quay đi, bỗng bị ai giữ cổ tay lại.

Cô cúi đầu xuống nhìn, Hoắc Trường Uyên đang nhú mày với cô ta: "Cút."

Cô gái sắc mặt khó coi nhưng cũng không dám nói gì thêm, sợ hãi cuống cuống rời đi.

Lâm Uyển Bạch bị kéo ngồi vào vị trí của cô ta. Cô khép chặt hai chân, cúi đầu sau cái nhìn của anh phóng tới: "À, Giang Phóng bảo tôi qua đây..."

"Vô lương tâm, tôi qua khiến tôi mệt mỏi gãy lưng!"

Giọng anh không to không nhỏ, mặt Lâm Uyển Bạch lập tức đỏ bừng.

Hoắc Trường Uyên giơ tay ấn lên trán cô: "Đúng là không thể nuông chiều phụ nữ được, cho một chỗ dựa là tưởng lên được trời!"

"..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

"Em vừa phải thôi!" Anh lại ấn tiếp.

"..." Lần này Lâm Uyển Bạch né tránh.

Hoắc Trường Uyên đổ người về phía cô, dừng ở một vị trí cực gần, ánh mắt anh dưới ánh đèn xanh đỏ như bị đổ mực vậy: "Cứng đầu vậy, vẫn trách tôi tối đó ở nhà em quá thô bạo à?"

Nói tới đây, Lâm Uyển Bạch không khỏi cắn môi, ngón tay đặt trên đầu gối cuộn chặt lại.

Giống như bóng ma anh mang tới cho cô lúc đó vẫn còn lảng vảng.

Ở phía đối diện, Tần Tư Niên và cô gái bên cạnh dường như có chút mâu thuẫn. Lúc này cô gái đang dựa nửa người về phía anh ấy, khuôn mặt nũng nịu làm hòa: "Tư Niên, anh đừng giận mà, tối nay em phục vụ anh chu đáo còn không được hay sao!"

"Phục vụ thế nào?" Tần Tư Niên uể oải hỏi.

"Anh muốn thế nào thì được như thế!" Cô gái cười quyến rũ.

Cuối cùng, cô ta hôn một cái lên khóe môi anh ấy, đôi tay từ từ luồn vào trong bộ quần áo của Tần Tư Niên.

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt quay về, Hoắc Trường Uyên ngồi bên bắt giác sát lại gần, ngón cái chỉ về phía đối diện vờ vờ lên không trung, nét mặt có chút buồn bực: "Lâm Uyển Bạch, vì sao em không thể học các cô gái khác. Nếu làm tôi tức giận thì tiến lên ôm tôi hoặc hôn tôi một cái, có lẽ tối đó tôi đã không làm vậy với em."

Nghĩ tới việc ban nãy đi vào, bên cạnh anh cũng có một người như vậy.

Lâm Uyển Bạch không nghĩ gì hết, nói thẳng: "Vậy anh đi tìm cô gái khác ấy..."

Cô vừa dứt lời, khóe mắt Hoắc Trường Uyên chợt nhuốm ý cười, dường như tâm trạng anh đang rất vui.

"Ghen đấy à?"

Cô đang không hiểu thì nghe thấy anh khẽ cười, hỏi một câu.

Lâm Uyển Bạch mở to mắt, lập tức phản bác: "Tôi không hề!"

Ghen ư?

Làm sao có thể!

Suy nghĩ này bùng nổ trong đầu, cô như con chuột bị người ta giẫm phải đuôi.

Lâm Uyển Bạch bất ngờ được anh kéo vào lòng. Cơ thể hai người không một chút kẽ hở, bên tai lan tỏa mùi rượu và hơi thở nóng rẫy của anh. "Không tìm cô gái nào khác, tôi chỉ có mình em."

Lâm Uyển Bạch sững sờ.

Tâm trạng rối loạn trong phút chốc.

Chỉ có mình cô.

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn cup mắt xuống, không dám nhìn anh tiếp.

Có điều cho dù làm vậy, cô vẫn không kiểm soát được nhịp tim đập dữ dội của mình.

Phía đối diện, Tần Tư Niên đã đứng lên, ôm cô gái là lướt vào lòng, nét mặt có phần sốt sắng: "Trường Uyên, hai người thế nào? Cùng lên tầng thuê phòng hay về nhà?"

Xem ra, chắc là định giải quyết một chuyện nào đó...

Lâm Uyển Bạch hiểu ra ngay, thu ánh mắt về.

Hoắc Trường Uyên khẽ nói: "Về nhà."

Dứt lời, Lâm Uyển Bạch bị anh kéo dậy khỏi sofa.

Ra khỏi trung tâm, phía trước chiếc Land Rover đã có tài xế thuê đợi sẵn, mở cửa ra cho họ.

Trông Hoắc Trường Uyên có vẻ hơi say, nhưng bước chân vẫn rất dứt khoát nhưng anh vẫn dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người cô, đến nỗi lúc xuống xe, một bên vai của Lâm Uyển Bạch đã tê dại.

Về tới nhà, cô đi tắm trước. Tắm xong, cô xuống nhà pha một cốc nước mật ong.

Khi cô trở lại phòng ngủ, Hoắc Trường Uyên đã tắm rửa xong xuôi, nằm gối đầu lên cánh tay.

Trên người anh vẫn là chiếc khăn tắm quấn quanh hông, trên những múi cơ bắp vẫn còn những giọt nước chưa khô hết. Anh nằm dưới ánh đèn, quả thực khiến người ta muốn phạm tội.

Lâm Uyển Bạch bước qua, đặt chiếc cốc lên chiếc tủ đầu giường bên cạnh anh.

Cô định vòng sang phía bên kia giường thì Hoắc Trường Uyên đã có động thái trước. Anh thẳng thừng giữ cánh tay cô lại, không dùng quá nhiều sức đã đưa được cô sang bên cạnh rồi tiện đà ôm lấy eo cô.

Lâm Uyển Bạch khẽ thở dốc, cảm bị ép phải tựa lên vai anh.

Cô bất giác ngước lên nhìn đôi mắt Hoắc Trường Uyên.

Cô chỉ thấy anh vẫn nhắm nghiền mắt, ánh sáng ngọn đèn leo trên sống mũi anh, bờ môi của anh hơi mím lại, trông có phần mệt mỏi.

"Vô lương tâm, tối qua làm tôi mệt mỏi gãy lưng!"

Lâm Uyển Bạch bất ngờ nhớ tới lời anh nói khi ở trung tâm giải trí, vành tai đỏ bừng.

Làm mấy chuyện này anh cũng mệt phải không?

Cảm nhận được ngón tay anh đang xoay những hình tròn, Lâm Uyển Bạch liếm môi, tốt bụng nhắc nhở: "À... nếu không được thì tối nay đừng làm nữa..."

"Em nói ai không được?" Hoắc Trường Uyên bất ngờ mở mắt ra.

Lâm Uyển Bạch gạt mình, bỗng chốc hối hận vô cùng.

"Ý của tôi là..."

"Để tôi cho em biết là có được hay không!"

Hoắc Trường Uyên nghiêng răng kèn kẹt, không cho cô cơ hội lên tiếng nữa, lật người, kéo tung những ràng buộc của đôi bên.

Dường như để chứng minh mình hoàn toàn bình thường, anh giầy vò tới quá nửa đêm mới tha cho cô.

...

Hậu quả của việc "vui chơi quá độ" là Lâm Uyển Bạch đi lại lằng lằng như bước trên bông, người cứ nhẹ tênh như gió.

Hình như họ quan hệ quá thường xuyên rồi...

Trên đường ngồi xe buýt, cô còn dùng di động tìm kiếm những tác động của việc quan hệ dày đặc, thật sự vừa lo lắng vừa hoang mang.

Tới bệnh viện, sức khỏe của bà ngoại gần đây hồi phục khá tốt, gương mặt bà hồng hào hẳn, đã không còn cần hộ lý đưa mình xuống dưới tản bộ nữa.

Lâm Uyển Bạch điu bà về phòng. Bà ngoại nói với cô một suy nghĩ: "Tiểu Bạch, bà muốn về quê ở mấy hôm."

"Về quê ạ?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

"Ừ." Bà ngoại gật đầu, thờ dài nói: "Tôi qua bà mơ thấy ông ngoại con, bỗng thấy nhớ cuộc sống cùng ông ngoại ở dưới quê. Bà đã ở trong bệnh viện hơn một năm trời rồi, thực sự bị bách lắm!"

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy những tia sáng long lanh trong mắt bà khi nhắc về ông, trong lòng thấy rất khó chịu.

Cô nuốt những lời từ chối vào bụng, suy nghĩ rồi nói: "VẬY... lát nữa cháu hỏi thử bác sỹ Tần!"

Cô đi tới văn phòng chuyên gia khoa tim mạch, Tần Tư Niên đứng dậy rót nước cho cô.

Dường như chỉ cần mặc chiếc áo blouse trắng lên là anh ấy lại trở thành một người khác vậy. "Các phương diện của bà đều rất ổn, không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu khác lạ nào, tạm thời ra viện vài hôm cũng không sao. Hơn nữa ở lâu trong bệnh viện đúng là rất bí bách, đổi một môi trường thoải mái hơn càng có lợi cho việc khôi phục sức khỏe của bà!"

"Cảm ơn anh, có câu này của anh là tôi yên tâm rồi!" Lâm Uyển Bạch thờ phào.

"Đừng khách sáo, trách nhiệm của tôi thôi." Tần Tư Niên mỉm cười, đút hai tay vào túi áo: "Bảo bà chú ý một chút là được, giữ cho tâm trạng thật vui vẻ và thoải mái. Ngày thường đừng ăn quá no, ăn nhiều rau xanh một chút. Nếu thật sự không yên tâm thì cô cứ lưu lại số điện thoại của tôi, có tình hình gì thì liên lạc với tôi ngay!"

Lâm Uyển Bạch rút di động ra, động tác chợt ngừng lại.

Trong đầu cô hiện lên nét mặt u ám của người nào đó. Cô liếm khước môi: "À, tới lúc đó tôi sẽ hỏi anh Hoắc..."

"Cũng được!" Tần Tư Niên nhưong mày gật đầu.

Cô vừa về phòng, bà ngoại liền hỏi ngay: "Bác sỹ Tần nói sao?"

Lâm Uyển Bạch tường thuật lại lời của bác sỹ Tần, bà ngoại rất vui, cả người như tỏa sáng vậy.

"Thật sự quá tốt!"

Nghĩ tới những nội dung về việc quan hệ quá độ tra cứu được trên mạng, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt: "Bà ngoại, tuần sau vừa hay là kỳ nghỉ Quốc khánh. Để hộ lý nghỉ ngơi đi, cháu cùng bà về quê ở vài hôm!"

Chẳng mấy chốc đã tới tuần sau.

Lâm Uyển Bạch làm xong thủ tục xuất viện từ sớm rồi đưa bà ngoại lên thẳng xe lửa.

Vì là ở quê, xuống xe lửa còn phải ngồi ô tô thêm một tiếng nữa. Họ vừa ngồi xe chưa lâu thì di động túi chợt đổ chuông.

Dường như nghe thấy tiếng ồn bên phía cô, người đó không thẳng thừng bảo cô qua như mọi lần mà hỏi cô đang ở đâu.

Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời: "Tôi đang ở trên xe..."

"Trên xe?" Hoắc Trường Uyên bất ngờ.

"Hôm nay bà ngoại xuất viện, tôi cùng bà về quê ở mấy hôm."

"Khi nào thì trở về?"

"Đúng dịp Quốc khánh nên nghỉ lễ xong tôi mới quay lại..."

Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên tỏ rõ sự không vui: "Lâu vậy sao?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch khẽ gật đầu, cho dù biết anh chẳng nhìn thấy.

Lát sau, đầu kia dường như không còn động tĩnh gì nữa. Cô hơi bất ngờ, bỏ đi động xuống xem mới phát hiện Hoắc Trường Uyên đã ngắt máy.

Bà ngoại nhìn qua và hỏi: "Tiểu Hoắc à?"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch trả lời, trong lòng nghĩ bụng, anh đang giận hay là không giận đây?

...

Dưới quê quanh năm không có ai sống, về tới nơi phải quét tước dọn dẹp một buổi chiều.

Buổi tối, ăn cơm xong, Lâm Uyển Bạch mệt nhoài đi nghỉ trước, kết quả cô bỗng dưng mơ thấy Hoắc Trường Uyên, mơ thấy nụ hôn bá đạo và mạnh mẽ của anh, sau đó anh đè mình xuống...

Hôm sau mở mắt ra, mặt cô đỏ rần.

Rõ ràng vì sự vui chơi quá đà mới trốn về quê, thế mà còn không biết xấu hổ nằm mơ nữa!

Cô vớt nước mát lên rửa mặt, Lâm Uyển Bạch viện cớ đi ra ngoài mua chai sữa, thực chất là để hít thở không khí trong lành, xóa bỏ những suy nghĩ ô nhiễm còn sót lại trong đầu.

Mua xong, cô ra bờ sông dạo một vòng, lúc về phát hiện trong sân nhà có thêm một chiếc Land Rover màu trắng.

Năm số 8 trên biển số khiến Lâm Uyển Bạch hơi hoa mắt.

Bước qua cổng đi vào nhà, ngay giữa sân, một bóng hình cao lớn đứng sừng sững ở đó, ánh mắt sáng quắc quay ra nhìn cô đúng lúc ấy khiến trái tim cô đập rộn ràng không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Lâm Uyển Bạch còn nghi ngờ không biết mắt mình có vấn đề gì không.

Cô ra sức chớp chớp, cái bóng cao lớn vẫn còn đó, hơn nữa đôi mắt thâm sâu kia vẫn đang nhìn cô.

Trong đầu cô như có một dòng điện nhỏ chạy qua.

Cô lập bập đi tới, giơ tay chỉ vào người đàn ông như từ trên trời rơi xuống: "Anh..."

"Ngốc rồi sao?" Hoắc Trường Uyên thấy cô ngây ngốc, khẽ rướn miệng.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, một giây sau lại lắc đầu.

Cô vẫn có phần chưa tỉnh lại ngay được: "Sao anh lại ở đây?"

Chẳng trách được cô, quả thật sự xuất hiện của Hoắc Trường Uyên và hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn không ăn nhập với nhau.

Lúc này bà ngoại từ trong nhà đi ra, trong tay chẳng biết đã tìm được lá trà từ chỗ nào, vẫy vẫy với cô: "Con bé này, con đứng ngây ra đó làm gì? Không mau dẫn Tiểu Hoắc vào nhà ngồi đi!"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch đáp.

Vào nhà rồi, bà ngoại bèn bảo cô đi đun nước pha trà.

Bưng theo một tách trà nóng hổi, con mắt Lâm Uyên Bạch không thể rời khỏi người anh: "Anh đến đây từ khi nào vậy?"

Anh vẫn mặc bộ vest đen như mọi khi, được làm bằng thủ công cao cấp, cổ tay hở ra cũng rất gọn gàng, được khảm một viên mã não màu đỏ, giống như anh vừa kết thúc một buổi họp nào đó vậy.

"Vừa tới." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Con vừa đi chưa được bao lâu thì Tiểu Hoắc đã đến rồi, còn định gọi điện thoại giục con nữa!" Bà ngoại đứng bên đã tiếp lời, nụ cười hướng về phía Hoắc Trường Uyên lại thêm sâu đậm: "Đúng rồi Tiểu Hoắc, cháu đến sớm như vậy đã ăn sáng chưa? Hay ăn chung đi!"

Trên chiếc bàn tròn bằng gỗ lâu năm, bát đĩa được bày ra cũng có phần sứt mẻ.

Dưới quê chẳng bằng thành phố, ăn uống cũng rất đơn giản, chỉ có một nồi mỳ nấu bằng nước canh gà, hơn nữa còn bưng cả nồi đại ra, người bình thường thật ra sẽ không quen ăn.

"Tiểu Hoắc, lát nữa nguội đấy, mau ăn đi!"

Bà ngoại đã đẩy bát đĩa ra trước mặt Hoắc Trường Uyên, nở nụ cười rạng rỡ.

Lâm Uyên Bạch đang đặt món dưa muối hàng xóm cho lên bàn, bất giác nhìn về phía Hoắc Trường Uyên với vẻ áy náy.

Anh cúi đầu nói một tiếng "Cảm ơn", sau đó cầm đĩa lên gắp gắp, cũng bắt chước bà ngoại, bắt đầu bưng bát lên ăn.

Giống như lần họ đi tới chợ mua rau. Ngoài mặt anh nhũn mỳ, thật ra rất không quen nhưng không hề oán thán hay chê bai nửa lời.

Lâm Uyên Bạch do dự hỏi: "Nếu anh ăn không quen, để tôi hâm cho anh cốc sữa nhé?"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên lắc đầu.

Sau đó dưới ánh nhìn hiền hậu của bà ngoại, anh ăn sạch sẽ bát mỳ chủ.

Kết thúc bữa sáng, Lâm Uyên Bạch dọn dẹp bát đĩa xong thì được bà ngoại gọi vào phòng, nhét cho cô hai tờ tiền, bảo cô lát nữa đi mua thêm thức ăn. Cô nói không cần, mình vẫn còn, nhưng bà ngoại vẫn kiên quyết.

Lâm Uyên Bạch hiểu lòng bà, cũng không từ chối nữa.

Khi cô bước ra vườn, Hoắc Trường Uyên đi theo sau cô: "Tôi đi với em."

"Không cần đâu..." Lâm Uyên Bạch nhìn chiếc chìa khóa xe trong tay anh.

"Lên xe!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng nói một câu, đã ngồi vào trong ghế lái khởi động xe.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy đành bấm bụng chui vào.

Chiếc xe phóng đi chưa đầy hai phút đã dừng trước một khu chợ hai tầng được xây đầu thôn, bên cạnh treo một tấm biển của cửa hàng tạp hóa. Có không ít người dân đang xách rau xách thịt đi ra ngoài.

"Khụ..." Lâm Uyên Bạch xoa xoa chóp mũi, hóa giải sự ngượng ngập: "Ở đây ít người, thế nên cái gì cũng gần ha!"

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, nét mặt thoáng qua vẻ ngượng ngập.

Xách theo chiếc làn đi chợ, Lâm Uyên Bạch trước khi xuống xe nói với anh: "Anh đợi tôi ở đây đi!"

Có thể vì vừa làm chuyện ngốc nghếch, lần này Hoắc Trường Uyên không bướng bỉnh nữa.

Lâm Uyên Bạch theo yêu cầu của bà ngoại, mua về không ít đồ ăn, giỏ đầy đến sắp tràn ra. Khi mở cửa xe, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên đang ngồi ở cả rơ sau, mắt nhắm lại.

Tiếng đóng cửa của cô làm ồn tới anh, tốc độ mở mắt có phần chậm rãi.

Lâm Uyên Bạch chú ý tới sự mệt mỏi của anh, bất giác hỏi: "Có phải anh chưa được nghỉ ngơi đầy đủ không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp, khẽ giật giật khóe môi: "Tôi qua phải làm gấp không ít việc, kết thúc xong lại lái xe xuyên đêm tới đây."

Ngón tay giấu giữa hai chân của Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng cuộn lại.

Lái xe từ Băng Thành về đây chỉ ít cũng mất sáu, bảy tiếng đồng hồ, hơn nửa đường sá không dễ đi, chứng tỏ cả đêm anh gần như không hề chớp mắt...

Hô hấp có phần khó khăn gầy lát, Lâm Uyển Bạch không nhịn được, hỏi lại lần nữa: "Vì sao anh lại tới đây..."

Hoắc Trường Uyên không trả lời ngay lập tức mà đưa tay về phía cô.

Ngón tay anh vuốt ve phần xương hõm vai hờ ra trên cổ áo cô, cảm giác ngứa ngáy ập tới, bờ môi mỏng của anh lập tức bịt kín miệng cô.

Nụ hôn rất vừa vặn, không dính dớp, không ngán ngẫm

Đến mức chính Lâm Uyển Bạch cũng bất giác chủ động hợp tác. Khi được buông ra, ánh mắt cô còn hơi mơ màng, miếng hé mở.

Dường như buồn cười vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô, Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi, không nhịn được, cúi xuống ria nhẹ thêm mấy cái, sau đó cất giọng khàn khàn: "Vì nhớ em, muốn em."

Tuy rằng không bỏ qua nửa câu sau, nhưng trái tim Lâm Uyển Bạch vẫn dậy sóng trong khoảnh khắc, dù rất khẽ.

Cùng với yết hầu trượt lên trượt xuống của Hoắc Trường Uyên, bầu không khí dường như cũng trở nên mờ ám.

Lâm Uyển Bạch căng thẳng tới run rẩy, nếu không phải vì phía sau có chiếc xe ba gác bị cản đường bấm còi inh ỏi thì cô không dám chắc liệu anh có điên cuồng nhào tới hay không..

Hoắc Trường Uyên không chỉ ăn sáng mà còn ăn luôn cả bữa trưa và bữa tối.

Sắc trời bên ngoài tối dần, anh vẫn bình thản ngồi trên ghế uống trà.

Lâm Uyển Bạch cắn môi: "Anh không quay về sao?"

"Bà ngoại vừa nói đã muộn lắm rồi, lái xe đêm rất nguy hiểm, bảo tôi bắt luận thế nào cũng phải ở lại." Hoắc Trường Uyên khẽ nhướn mày: "Thịnh tình khó chối từ."

"..." Lâm Uyển Bạch im lặng.

Căn nhà vốn không lớn, chỉ có hai phòng, cô và bà ngoại mỗi người một phòng. Phòng khách ngay cả ghế sofa cũng không có, chỉ có ba chiếc ghế gỗ. Thế nên tối nay cô và bà ngủ chung một phòng, phòng của cô nhường ra cho Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyển Bạch ôm chân bước vào phòng, nhìn một lượt căn phòng đơn sơ của mình, rồi khẽ bậm môi như đứa trẻ: "Anh chắc chắn... tối nay muốn ngủ lại đây chứ?"

Tuy rằng một ngày đã sắp trôi qua, cô vẫn cảm thấy chuyện này không chân thực.

Một người như anh xuất hiện ở nơi thôn quê này đã đủ khiến người ta sững sốt rồi, bây giờ còn ở lại ngủ qua đêm?

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy đành lặng lẽ tiến lên trái chăn cho anh.

Trong phòng bà ngoại là một chiếc giường đất ấm áp, hai người ngủ sẽ không quá chật chội.

Có điều tắt đèn rồi, Lâm Uyển Bạch trần trọc mãi vẫn chưa thể chớp mắt, cô lại không dám nhúc nhích quá mạnh, sợ làm ồn tới bà nghỉ ngơi. Cuối cùng cô nằm nghiêng người nhìn bức tường đối diện.

Khi cơ thể cứng đờ đến sắp mất cảm giác, cuối cùng cô cũng hơi buồn ngủ.

Cô vừa nhắm mắt lại thì màn hình di động sáng lên.

Lâm Uyển Bạch lấy lòng bàn tay che kín rồi mở ra, bên trên gửi tới ba chữ nóng rực: "Ngủ rồi sao?"

Lâm Uyển Bạch tim đập dồn dập.

Rõ ràng chỉ là một câu mà giống như thanh âm trầm thấp của anh đang vang vọng bên tai vậy.

Lâm Uyển Bạch khẽ thở dốc, gõ từng chữ lên màn hình: "Có chuyện gì vậy?"

"Em ra ngoài một chút."

Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động trong lòng bàn tay, muốn vò đã chết.

Có điều màn hình tối om chưa được bao lâu thì lại sáng lên lần nữa. Dòng chữ toát lên sự uy hiếp: "Cần tôi vào phòng gọi em?"

"Tôi ra ngay!" Lâm Uyên Bạch đáp khản trương.

Nhìn bà ngoại đang say ngủ, Lâm Uyên Bạch rón ra rón rén như một tên trộm, bò ra khỏi chăn, không dám loẹt quẹt dép lê, cứ thế xách nó lên tay đi ra ngoài.

Trong phòng tối om, Lâm Uyên Bạch đành phải dùng ánh sáng nhỏ bé của di động soi sáng.

Cô vừa đóng cửa lại thì trước mắt chợt xuất hiện một bóng hình cao lớn che chặt cô.

Lâm Uyên Bạch dễ dàng phát hiện khuôn mặt cương nghị của anh. Cô lên tiếng: "Anh..."

Anh khoác chiếc áo sơ nhưng còn chưa khoác xong hần, xem ra anh vừa dậy khỏi giường.

"Không ngủ được." Hoắc Trường Uyên rầu rĩ nói.

"Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch vội hỏi.

"Giường không thoải mái." Hoắc Trường Uyên lại bật ra một câu, ngữ khí giống như một đứa trẻ.

"..." Lâm Uyên Bạch trầm mặc.

Cô và bà ngoại cũng có lẽ đã lâu lắm không về quê, đồ đạc đã có phần cũ kỹ, giường trong phòng cũng đã có phần lỏng lẻo. Hơn nữa một người đã quen nằm giường cao đệm ấm như anh, ngủ ở đây quả thực không thoải mái.

"Vậy phải làm sao đây? Chỗ này không như thành phố, còn không có khách sạn. Cũng có thể qua nhà hàng xóm ngủ nhờ, nhưng giờ này muộn quá rồi." Lâm Uyên Bạch khẽ nhíu mày, có phần khó xử: "Nếu không anh nằm đếm cừu đi? Cách này khá dễ buồn ngủ..."

Nói tới cuối cùng, giọng cô càng lúc càng lí nhí, vì cô nhìn thấy khóe môi giật giật của anh.

Hoắc Trường Uyên bỏ tay ra ngoài túi áo, khoác eo cô một cách chuẩn xác: "Em ngủ với tôi!"

Lâm Uyên Bạch còn đang há hốc miệng, người đã bị anh xách lên như con chim nhỏ. Sợ gây ra tiếng động làm bà ngoại tỉnh giấc, cô chỉ dám giãy giụa chút xíu, như vậy sao có tác dụng gì với Hoắc Trường Uyên.

Trong chớp mắt, cô đã bị anh lôi vào phòng, đóng chặt cửa.

Lâm Uyên Bạch bị ném lên giường, giường lập tức phát ra âm thanh cọt kẹt.

Cô vừa chống khuỷu tay dậy thì Hoắc Trường Uyên đã cởi áo sơ mi, bên dưới chỉ còn lại chiếc quần bốn góc mỏng manh.

Cô một lần nữa bị anh đè xuống.

"Không được!"

"Sao hả?"

Lâm Uyên Bạch né tránh bờ môi mỏng của anh: "Chỗ này không có cái..."

"Tôi mang tới rồi!" Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Ngay sau đó anh tiện tay với lấy chiếc quần Âu ở cuối giường qua, rút từ trong túi quần mấy chiếc túi nhỏ.

Mượn ánh trăng yếu ớt ngoài cửa sổ, dĩ nhiên Lâm Uyên Bạch nhìn rõ đó là gì. Cô bỗng nhớ lại lời anh nói lúc ban ngày, khuôn mặt vô dụng nóng bừng lên.

Hoắc Trường Uyên nâng mặt cô lên, hôn lên khóe môi cô.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu với anh: "Vẫn không được, không cách âm..."

"Tôi nhẹ một chút."

"..."

"Lát nữa em cũng nhỏ tiếng thôi."

"..."

Chẳng mấy chốc, trong phòng chỉ còn lại những tiếng "cọt kẹt".

...

Hôm sau, khi Lâm Uyển Bạch tỉnh lại, trên eo vẫn còn vắt một cánh tay.

Nghĩ tới tới qua, cô xấu hổ chống tay lên trán, nhất là một đồng giấy vệ sinh đầy dưới sàn nhà.

Cô chuẩn bị dịch cánh tay đó ra khỏi người mình, vừa chạm tới, bên tai liền vang lên giọng nói nam tính: "Tỉnh rồi à?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu, rồi lại hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Hoắc Trường Uyên cầm chiếc di động bên cạnh giờ ra trước mặt cô: "Bà ngoại của em đã dậy rồi."

Lâm Uyển Bạch nghe xong, lập tức ngồi bật dậy.

Cô lục tục mặc lại quần áo, đồng thời bò xuống giường, mở hé cửa ra, lén lút nhìn trái ngó phải, rồi chui ra vườn như một con chuột, ra cửa vòng một vòng, rồi lại chui vào trong.

Cô vun vai vắn vẹo, giả vờ như vừa đi tản bộ về.

Bà ngoại bê nước nóng đi ra, kinh ngạc: "Tiểu Bạch, con dậy lúc mấy giờ thế?"

"Dạ... hơn bảy giờ ạ..." Lâm Uyển Bạch đáp qua loa.

"Hơn bảy giờ?" Bà ngoại nghe xong cất giọng ngạc nhiên: "Bà nhớ hình như bà dậy lúc 6 giờ 40, trên giường đã không thấy cháu rồi."

Lâm Uyển Bạch giọng gao vuốt tóc, ấp úng: "Thế ạ, cũng có thể là hơn sáu giờ ạ..."

"Khụ... Cháu đi chuẩn bị bữa sáng ạ!"

Tìm được một lý do, cô muốn nhanh chóng rời khỏi "hiện trường".

Có điều mới đi được vài bước, bà ngoại ở phía sau gọi cô lại: "Tiểu Bạch, lát nữa ăn cơm xong ra hiệu thuốc mua ít thuốc chuột, tối qua ngủ hình như bà nghe thấy có tiếng chuột rúc rích."

Chuột ở đâu ra, rõ ràng là giường mà!

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt tới mức sắp nổ tung.

Ngước mắt lên, cô nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ đối diện chẳng biết đã được mở ra từ lúc nào. Hoắc Trường Uyên đang đút hai tay vào túi quần đứng dựa ở đó, trên khuôn mặt cương nghị hiếm khi thấy vẻ uể oải như vậy. Anh nhìn cô nửa đùa nửa thật.

Lâm Uyển Bạch càng đỏ mặt hơn, đi tới bên cạnh anh giậm chân: "Không được cười!"

Sau lưng, Hoắc Trường Uyên càng cố tình cười.

Ăn sáng xong, bà ngoại quả nhiên giục cô đi mua thuốc bắt chuột, tiện thể dẫn Hoắc Trường Uyên đi dạo quanh quanh.

Khi tới hiệu thuốc, bà chủ lấy thuốc chuột ra. Hoắc Trường Uyên cầm lên còn cố tình hỏi công dụng của nó thế nào, liệu có thể giết chết chuột không. Lâm Uyển Bạch vừa xấu hổ khó xử, vội đưa chút tiền lẻ rồi kéo anh ra ngoài.

Trên đường trở về, Lâm Uyển Bạch dẫn anh đi một vòng tròn, sông nước thơ mộng.

Chưa đi dạo được mấy bước trên bãi cỏ, gót giày đã dính đầy bùn đất. Nhìn thấy mũi giày sáng loáng của anh phủ một lớp mùi, cô bất giác hỏi khẽ: "Anh Hoắc, anh định khi nào thì đi?"

"Đuổi tôi à?" Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô.

"À... không phải..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Chỉ là cô cảm thấy anh ở đây có nhiều chuyện không quen, mọi thứ đều không ăn khớp với anh.

Hoắc Trường Uyên thân nhiên đáp: "Quay về cùng với em."

"Hả?" Nghe xong, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc: "Vậy anh không cần làm việc sao..."

Tuy rằng Quốc khánh được nghỉ một thời gian, nhưng từ ngày đi theo anh đến giờ, cô thấy anh dường như lúc nào cũng bận rộn, không có lúc được nghỉ ngơi thực sự. Cho dù lần trước đưa cô cùng bay tới Mỹ, anh cũng đều có công việc bên mình.

Hoắc Trường Uyên rút từ trong túi ra một điều thuốc, lúc rướn môi cũng nhả ra một làn khói: "Công việc làm mãi không hết được, vừa hay có dịp nghỉ ngơi, coi như về đây nghỉ dưỡng."

Về quê nghỉ dưỡng?

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía những căn nhà nhỏ lố nhố ở đằng xa. Người có tiền thời nay có phải đều hơi thần kinh không nhỉ...

Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc, bất ngờ nhíu mày nói: "Đừng gọi tôi là anh Hoắc nữa."

"..." Lâm Uyển Bạch hoặc, vậy gọi thế nào?

"Sau này cứ gọi thẳng tên của tôi." Hoắc Trường Uyên giật giật bờ môi.

Làn khói trắng bay ngang qua khuôn mặt anh, khiến từng đường nét càng trở nên mờ ảo.

"Ồ." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu như gà mổ thóc.

Có điều vừa cup mắt xuống, trái tim cô lại không tránh khỏi xúc động. Dường như anh từng nói chỉ có bố mẹ mình và cô từng gọi cả tên cả họ của anh.

Cô len lén nhìn anh, trong lòng thầm gọi một tiếng.

Hoắc Trường Uyên.

~Hết chương 75~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Men theo bờ sông đi được khoảng hơn mười phút, Lâm Uyển Bạch có chú ý thấy anh thường cách bờ sông một quãng khá xa.

Nghĩ tới cảnh cô từng vớt anh từ dưới sông lên, cô bất chợt nghiêng đầu hỏi anh: "Anh thật sự không biết bơi à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, im lặng mấy giây rồi mới nói: "Lúc nhỏ nghịch ngợm từng bị ngụp nước."

Thế nên có bóng ma tâm lý sao?

"Ở nơi nào vậy?" Lâm Uyển Bạch tò mò chớp mắt.

"Trong bồn tắm." Hoắc Trường Uyên rầu rĩ lên tiếng.

Khóe môi Lâm Uyển Bạch cứng lại, sau đó không nhịn được cười.

Tuy rằng là lúc nhỏ, nhưng vì từng bị ngụp nước trong bồn tắm nên từ đó sợ nước, thật sự không phù hợp với hình tượng một vị tổng giám đốc bá đạo giờ đây.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại đầy nguy hiểm, dường như còn có tiếng nghiến răng: "Em cười thêm lần nữa xem!"

Lâm Uyển Bạch cố gắng nhẫn nhịn, nhưng khóe môi không chịu nghe theo kiểm soát của cô. Cô bị anh đen mặt kéo vào lòng, cúi đầu xuống hôn, nuốt toàn bộ nụ cười của cô: "Còn cười?"

"Không cười nữa, không cười nữa..."

Lâm Uyển Bạch lắc đầu như trống bỏi, xấu hổ nhìn trái ngó phải xem có ai không.

Thôn quê này không thể so với thành phố, nếu bị ai nhìn thấy, mấy ngày sau chắc cô không dám ra cửa mất.

Sau khi thả cô ra, Hoắc Trường Uyên đứng im tại chỗ, điều thuốc trong tay sắp cháy hết anh cũng không hút nữa, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Anh đang nhìn gì vậy?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, rồi từ tốn đáp: "Tôi đang nghiên cứu khả năng đã chiến tại đây."

"..." Lâm Uyên Bạch suyết nữa thì nhảy dựng lên.

"Kết quả bằng không." Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên có phần nuối tiếc.

Trong đầu người đàn ông này chứa cái gì không biết!

Lâm Uyên Bạch không thể tiếp tục thảo luận cùng anh nữa. Nhìn về phía những ngọn khói bốc lên từ những căn nhà mái bằng gần đó, cô bèn vội vàng đổi chủ đề: "Chúng ta về thôi, ra ngoài lâu quá một mình bà ngoại ở nhà tôi không yên tâm!"

Trở về nhà, bà ngoại đã uống thuốc và nằm nghỉ rồi, còn chưa tỉnh dậy.

Lâm Uyên Bạch nhìn giờ, bắt đầu chuẩn bị cơm nước. Cô chọn ra hai loại rau trong bếp rồi mang ra sân nhặt.

Cô bê một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống, cứ cảm thấy trước cửa có bóng người qua lại, dường như đang lén lút nhìn vào trong này.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Dưới quê đa phần đều là người quen, chắc ai đó đi ngang qua tò mò nhìn vào trong mà thôi, nhất là khi trước cửa nhà còn đường hoàng đỗ một chiếc ô tô quả thực hấp dẫn người khác.

Nhặt xong rau, cô rửa sạch sẽ rồi vào bếp bận rộn trước sau.

Khi vô tình ngẩng đầu lên, cô liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang tựa vào cạnh cửa, dáng người rất cao, dường như chỉ cần hơi rướn cổ lên là sẽ bị cụng đầu.

Lâm Uyên Bạch cắt toàn bộ rau, khi ngẩng lên thì phát hiện anh vẫn đang nhìn mình.

Có lẽ vì trong bếp chỉ có hai người họ nên ánh mắt anh càng trở nên tập trung.

Lâm Uyên Bạch thật sự không thể bình thản nấu nướng dưới ánh mắt này của anh. Đã có mấy lần cô suyết nữa lấy nhầm gia vị. Cuối cùng cô nấu xong món canh cuối, đẩy nắp nồi bằng gỗ lên, cô mở tủ ra: "Trong nhà không còn tương nữa, tôi đi mua một chai!"

Có điều khi đứng lên cô lại khó xử. Bếp lò không thể so với ga hay nồi điện, không ai trông dễ mất lửa.

"Hoắc Trường Uyên, anh trông lửa giúp tôi một chút nhé?" Lâm Uyên Bạch do dự nhìn về phía sinh vật sống duy nhất còn lại trong bếp.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không từ chối, đi qua.

Lâm Uyên Bạch đưa cho anh một chiếc quạt, bê một cái ghế con rồi chỉ vào bếp lò và nói: "Có thể ngồi ở đây. Nếu lửa nhỏ thì anh quạt thêm, sau đó thêm củi một cách thích hợp..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch bước ra khỏi bếp vẫn không nhìn được, quay đầu lại nhìn.

Vóc dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên ngồi thu lu trên chiếc ghế nhỏ, có phần chật chội. Dáng vẻ mặc vest cầm quạt của anh trông rất khôi hài. Đầu mày anh hơi nhíu lại, anh nghe lời nhìn chằm chằm lỗ thông gió như một cậu bé.

Cô vẫn không dám tin vào mắt mình, dường như là một tổng giám đốc lại đi làm mấy chuyện trông lửa thêm củi này.

Sợ lát nữa anh trở mặt không vui, Lâm Uyên Bạch rào nhanh bước chân. Trong cửa hàng có không ít người. Cô cầm chai tương rồi đi thanh toán ngay. Đang trong lúc đợi trả lại tiền thì có cô bị ai đó vỗ vai: "Tiểu Bạch phải không? Lớn từng này rồi, ban nãy suyết nữa thím không dám nhận!"

"Là cháu đây, thím Triệu." Lâm Uyên Bạch mỉm cười.

"Thím nghe nói ở thành phố cháu đã có bạn trai, chiếc ô tô to trước cửa là của cậu ấy phải không?"

Nét mặt Lâm Uyên Bạch lộ ra một chút gượng gạo. Vì giọng của thím Triệu khá to nên có một vài người trong cửa hàng đã nhìn qua đây.

Cô gật đầu: "Dạ... vâng..."

"Tiểu Bạch à!" Thím Triệu bỗng nhiên trở nên ngập ngừng: "Thím Triệu cũng coi như đã chăm cháu vài ngày khi còn nhỏ, có những lời biết là khó nghe nhưng buộc phải nói, chúng ta không được giống như con nhà lão Trương đâu nhé..."

"Còn phải nói, chắc chắn là cũng cấp đại gia như nó rồi!"

Thím Triệu còn chưa nói hết câu, tiếng những người khác đã lấp mắt.

Lâm Uyển Bạch khó xử, tự giải thích cho mình: "Không phải, cháu không có..."

Nhưng dường như không ai nghe cô nói, đã có người tự kết luận, tiếng phụ họa trầm bổng cao thấp: "Đúng quá, chiếc xe đó tôi nhìn thấy rồi, chỉ ít phải có giá bảy chữ số! Người bình thường làm sao mua nổi!"

"Học cái hay không học lại học con gái nhà lão Trương, xem ra đối phương chắc chắn cũng là đã có con riêng rồi."

"Mấy cô gái trẻ bây giờ đều muốn ngồi không hưởng thụ, quan tâm gì nhà người ta có vợ hay chưa, tuổi xứng làm bố mình. Thế diện quan trọng gì, có tiền là được!"

Ở dưới quê có điểm này không tốt, chuyện nhỏ gì cũng có thể làm dấy lên tin đồn đại.

Hơn nữa tốc độ lan tin cũng nhanh như cỏ dại mọc. Ai cũng thích ghé đầu vào nhau mà bàn tán. Thấy câu chuyện càng nói càng khó nghe, Lâm Uyển Bạch xách chai tương cầm đầu rời đi. Nhưng mọi người đang hăng nói, ai chịu nhường đường, tất cả đều chặn cô lại răn dạy như trường bối.

"Khẩn trương cắt đứt đi, hai vợ chồng nhà họ Trương đến giờ còn chưa dám bước ra khỏi cửa nữa!"

"Phải đó, bảo bà ngoại cô sau này gặp mặt mọi người thế nào!"

...

Càng lúc càng nhiều âm thanh, tai của Lâm Uyển Bạch ong lên.

Cho dù cô tự nhủ mình không quan tâm nhưng tâm tình khó tránh bị ảnh hưởng.

Ngón tay cô bầu chặt đến trắng bệch, khi chai nước tương sắp bị bóp vỡ thì bất ngờ một giọng nam trầm thấp vang lên giữa đám đông: "Sao mua chai tương mà đi lâu quá vậy?"

Anh không cố tình cao giọng, nhưng không ai có thể tàng lờ.

Mọi người im bật trong phút chốc, không hẹn mà gặp đều nhìn về phía anh.

Ánh nắng hắt từ ngoài cửa sổ vào chiếu lên gương mặt Hoắc Trường Uyên, bộ vest làm tôn lên đường nét trên người anh. Anh như một dãy núi sừng sững, trầm ổn thần nhiên, cả người toát ra một khí chất bức người, tự động khiến những người xung quanh trở thành phong cảnh.

Hoắc Trường Uyên đi thẳng tới trước mặt cô, cầm chai tương trong tay cô lên.

"Sao vậy?" Dường như thấy sắc mặt cô không ổn, anh nhíu mày hỏi.

Sự xuất hiện của Hoắc Trường Uyên đã giáng một cú tát hoàn hảo xuống mặt những người hóng chuyện, không ai dám nhiều lời thêm một câu.

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên không muốn tính toán chút nào nữa. Cô chủ động sát lại gần anh một chút, khoác lấy cánh tay anh, giọng nói dịu dàng: "Không sao đâu, chúng ta về nhà ăn cơm thôi!"

Mặc kệ những người đó, cô khoác tay anh đi ra khỏi cửa hàng.

Hoắc Trường Uyên im lặng nường mày, cúi đầu nhìn tay cô đang chủ động khoác tay mình, rất thần mật, cũng rất dịu dàng.

Giống như... một người vợ vậy.

~Hết chương 76~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Suốt cả dọc đường, Lâm Uyển Bạch cũng quên rút tay về.

Cho tới khi về đến nhà, khi thấy bà ngoại đã tỉnh dậy đang mỉm cười đợi ở đó, cô mới đỏ mặt rút tay lại.

Họ vừa ngồi xuống ăn cơm không lâu thì lần lượt có hàng xóm tới nhà, nói là qua mượn món đồ nào đó, nhưng thực tế là ánh mắt chưa hề rời khỏi Hoắc Trường Uyên. Họ mượn có nói đôi ba câu rồi lớn tiếng hỏi: "Anh chàng này, cậu thật sự là bạn trai của Tiểu Bạch à?"

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía anh rất căng thẳng, rồi dùng ngón chân chạm nhẹ vào chân anh dưới gầm bàn.

"Vâng." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Khi người hàng xóm gần đi khỏi, vẫn còn không cam lòng, ngoại đầu lại nhìn một lúc.

Suốt cả buổi chiều sau đó, trong nhà không hề vắng bóng người, tóm lại họ đều viện cớ mượn đồ hay trả đồ gì đó để vòng một lượt trong ngoài căn nhà. Lâm Uyển Bạch có cảm giác cánh cửa bên ngoài vườn sắp bị họ đập bằng rồi.

Bà ngoại ngược lại rất vui vẻ, bởi vì ai ai cũng nắm lấy tay nói ngưỡng mộ cô.

Lâm Uyển Bạch ghé tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên, nói nhỏ một tiếng "Cảm ơn". Anh cúi xuống, áp vào tai cô nói câu gì đó, mặt cô đỏ bừng lên gật đầu.

Tối tới, cánh cửa phòng bà được lạng lẽ đẩy ra.

Sau đó bên có một bóng người thoáng xuất hiện, lén la lén lút như con chuột chui vào phòng đối diện.

Đóng cửa lại, Lâm Uyển Bạch để dép lê bên cạnh giường, vén chăn rồi bò lên.

Cô vừa chạm được cổ vào gối, cánh tay của Hoắc Trường Uyên đã vươn tới, mang theo chút sốt ruột: "Sao lâu quá vậy!"

"Bà ngoại vừa mới ngủ thôi..."

Lâm Uyển Bạch áp ứng giải thích, mọi sự bó buộc trên cơ thể chớp mắt đã mất đi quá nửa.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng kéo cao chăn lên, chống người nằm lên trên cô: "Đừng lãng phí thời gian nữa!"

Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Trong bóng tối, mọi cảm quan càng trở nên rõ nét hơn. Hơi thở nóng rực của anh giống như một đóa hoa anh túc khó mà kháng cự khiến cô ngứa ngáy từng cơn.

Cũng giống như đêm qua, chẳng mấy chốc chiếc giường đã không chịu được sức nặng vang lên những tiếng động.

Khi túi bóng thứ hai được xé ra, bên ngoài phòng khách bỗng nhiên vọng vào tiếng động. Cả hai người dưới chăn đều cứng đờ lại, mọi động tác đều dừng đột ngột, nín lặng.

Bên ngoài là tiếng bước chân của bà ngoại khi thức giấc lúc nửa đêm, nhưng chúng cũng biến mất dần dần.

Hôm sau dậy ăn sáng, họ đối mặt với món mỳ chữ giống y hệt hôm trước, nhưng bầu không khí thì có phần gượng gạo.

Không ai lên tiếng nói chuyện, chỉ còn lại tiếng đũa bát va vào nhau.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ cúi gầm cả buổi, thậm chí không dám nhìn thẳng bà ngoại. Tuy rằng bà đã nhìn thấy phần xương hõm vai đỏ rực của cô ngoài vườn, nhưng bị nhìn thẳng thế này vẫn rất khó xử...

Ăn xong bát mỳ, bà ngoại đặt bát đũa xuống.

"Tiểu Bạch này." Dường như hắng giọng xong mới lên tiếng.

"Dạ!" Lâm Uyển Bạch run lên.

Bà ngoại ngừng lại, có chút không tự nhiên: "Bà cao tuổi rồi ngủ cũng sớm, tối nay cháu và Tiểu Hoắc ngủ chặt một chút vậy!"

"Vâng..." Giọng Lâm Uyển Bạch nhỏ như con muỗi.

Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, phát hiện gương mặt anh dường như cũng hơi đỏ lên.

...

Cuộc sống dưới quê rất chậm rãi, nhưng đến lúc kết thúc vẫn phải kết thúc.

Vì khi quay về có Hoắc Trường Uyên theo, không cần phải vất vả ngồi ô tô hay tàu hỏa, cuối cùng họ quyết định buổi chiều quay về Băng Thành.

Buổi sáng, Lâm Uyên Bạch sắp xếp đồ đạc từ trước. Có tiếng chuông điện thoại vang lên, cô sờ vào túi, không phải di động của mình, mà là chiếc di động thông minh trên mặt bàn vuông đang sáng màn hình.

Cô nhìn qua, là máy của Hoắc Trường Uyên.

Bên trên chỉ hiển thị một chữ. Lâm Uyên Bạch không dám động vào.

Khi Hoắc Trường Uyên từ nhà vệ sinh đi ra, cô vội thông báo: "Di động của anh kêu kìa!"

Hoắc Trường Uyên cầm lên xem, nhúu mày rồi lại tắt màn hình đi.

"Ồ, anh không gọi lại sao?" Lâm Uyên Bạch thấy vậy, bất giác nói tiếp: "Ban nãy hình như là bố anh gọi tới, chưa biết chừng có chuyện gì quan trọng đấy..."

"Sau này chuyện của tôi bớt lo!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng quát.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Dường như mấy ngày hôm nay có quá nhiều hàng xóm láng giềng tới, tham quan như vườn thú vậy, coi anh là bạn trai của mình, đến mức chính cô cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác. Bây giờ đột ngột bị đánh trở về nguyên hình, cô mới ý thức được mình đã vượt quá giới hạn.

Hoắc Trường Uyên cầm di động sai bước đi ra khỏi phòng, xoay lưng lại, đứng giữa vườn.

Ánh nắng kéo dài bóng anh nhưng nó vẫn chẳng có chút ấm áp nào.

Loáng thoáng có tiếng đối thoại vọng tới, từng câu từng chữ đều toát lên sự lạnh lẽo: "Ha, tìm con quay về làm gì? Chẳng phải bây giờ trong nhà đang có thêm một cậu con trai nhiệt tình sao..."

Lâm Uyên Bạch nghe không rõ ràng lắm, cô nghĩ chắc cũng là vấn đề hay gặp của hào môn.

Có điều, lần này cô không dám xen miệng nói nhiều lời, chỉ âm thầm làm chuyện mình cần làm.

Trên đường trở về, vì thời gian dài, bà ngoại ngồi phía sau chẳng mấy chốc đã thiếp đi. Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài con đường cao tốc lướt qua vùn vụt, tầm nhìn rất khoáng đạt, nhưng trong lòng thì bí bách.

Khi chiếc Land Rover đỗ lại tại bệnh viện, ráng chiều đang tắt dần từng chút một.

Hoắc Trường Uyên không theo họ xuống xe, nói có việc rồi rời khỏi.

Sắp xếp xong cho bà ngoại, ăn trọn bữa tối thì di động của Lâm Uyên Bạch cũng rung lên, cô nhanh chóng lôi ra khỏi túi xách. Khi màn hình hiển thị hai chữ "Yến Phong", bỗng dưng có chút hụt hẫng lại dấy lên trong cô.

"Tiểu Uyên, về rồi à?"

"Vâng..."

Trước đó Yến Phong từng gọi đến, nói cho cô biết dịp Quốc khánh sẽ phải về quê mấy hôm.

Đầu kia điện thoại bỗng vọng tới một tiếng ho: "Khụ khụ!"

"Anh Yến Phong, anh bị ốm à?" Lâm Uyên Bạch vội hỏi.

"Không sao đâu, chỉ là hơi sốt một chút, không đáng ngại..."

Chưa đợi Yến Phong nói xong, di động đã bị ai đó giật mất, sau đó là tiếng của Tiêu Vân Tranh: "Lâm Uyên Bạch, em đừng nghe anh Phong nói. Không sao gì chứ? Sắp sốt cháy phổi rồi! Ban nãy anh còn phải đưa anh ấy tới bệnh viện tư!"

"Nghiêm trọng vậy sao!" Lâm Uyên Bạch lo lắng chau mày.

"Lại còn không! Hôm nay nhà anh có việc bắt buộc phải có mặt, để anh Phong ở nhà một mình anh không yên tâm! Em có tiện không, có thể qua chăm sóc anh ấy một chút không?" Tiêu Vân Tranh hỏi cô trong điện thoại.

Lâm Uyên Bạch ngập ngừng giây lát rồi trả lời: "Được, anh gửi địa chỉ cho em đi."

Cô ngắt điện thoại chưa đến hai giây thì có tin nhắn gửi đến.

Lâm Uyên Bạch nói với bà ngoại một tiếng rồi vội vàng bắt xe qua.

Địa chỉ là một tòa chung cư của quân đội, phải đăng ký tên ở phòng bảo vệ. Cô đi thang máy lên thì thấy Tiêu Văn Tranh đã đứng đợi trước cửa.

Cô vào nhà, đổi giày, vừa đi vào trong vừa hỏi: "Anh Yến Phong sao rồi?"

"Gọi điện cho em xong là lại ngủ mê mệt rồi! Bác sỹ có đến tiêm thuốc hạ sốt, nói là nếu quá nửa đêm mà hạ sốt thì sẽ không sao." Tiêu Văn Tranh đẩy cửa phòng ngủ ra.

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, quả nhiên Yến Phong đang nhắm nghiền mắt nằm trên giường, khuôn mặt đỏ bừng chỉ có ở người sốt cao.

Tiêu Văn Tranh chỉ vào lọ thuốc bên cạnh, dặn dò cô: "Nhớ là khi nào anh Phong tỉnh lại thì cho anh ấy uống thuốc nhé. Bác sỹ dặn viên trắng uống một, viên vàng uống hai."

"Em biết rồi!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Vậy anh đi đây!"

"Vâng."

Tiến Tiêu Văn Tranh đi khỏi, Lâm Uyển Bạch trở về phòng ngủ.

Yến Phong nằm trên giường, tóc mai vì sốt cao mà hơi ướt, tuy sắc mặt yếu ớt nhưng trông vẫn khá nghiêm, chỉ có cô biết khi cười lên trông anh ảm áp dường nào.

Lâm Uyển Bạch đi tới, cúi xuống đếm lại hai bên góc chân, khi cô thu tay về bỗng bị ai nắm chặt.

~Hết chương 77~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, thấy Yến Phong đã từ từ mở mắt.

Có vẻ như vì bị ốm, anh phải nhìn kỹ một lúc mới lên tiếng: "Tiểu Uyển, em đến đây à?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu, vội vàng hỏi anh: "Anh Yến Phong, bây giờ anh cảm thấy thế nào?"

"Vẫn ổn, mấy bệnh vật này có là gì đâu, đừng nghe Văn Tranh nói phóng lên!" Yến Phong cười với cô.

Lâm Uyển Bạch biết anh nói vậy cũng chỉ vì không muốn mình lo lắng. Cô nhủ chặt mày.

"Nha đầu ngốc, đừng có lo lắng, thật sự không sao mà!" Yến Phong thấy vậy, nụ cười càng đậm hơn một chút, thanh âm hơi khàn khàn: "Bao năm qua anh sống trong quân đội đâu phải chuyện chơi, ngày mai tỉnh dậy sẽ chẳng còn bệnh tật gì nữa! Sao rồi, về quê chơi mấy hôm có ổn không?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp.

Cô cúi đầu xuống nhìn, bàn tay vẫn còn được Yến Phong nắm chặt, đã đỏ chút mề hôi mỏng.

Trước mắt cô vô thức hiện lên khuôn mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên...

Giống như phải bóng vậy, Lâm Uyển Bạch rút mạnh tay về, mượn động tác đứng dậy để che giấu hành vi của mình: "Anh Yến Phong, anh uống chút nước đi!"

Xúc cảm trên bàn tay biến mất, đáy mắt Yến Phong ẩn hiện chút hụt hẫng, nhưng nó chỉ thoáng xuất hiện và tan đi ngay.

Lâm Uyển Bạch đỡ anh ngồi dậy, làm theo lời dặn dò của Tiêu Văn Tranh lúc đi, lần lượt cho anh uống thuốc.

"Anh Yến Phong, bây giờ anh đang yếu, ngủ thêm một lúc đi!" Cô lại đỡ anh nằm xuống, đặt bằng chiếc gối ngủ: "Em ở đây với anh, có chuyện gì anh cứ gọi em. Nửa đêm mà anh hạ sốt, em sẽ qua phòng khách ngủ."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch cầm chiếc cốc không lên, chuẩn bị rót thêm cốc nước nữa.

"Tiểu Uyên..." Yên Phong gọi với sau lưng cô.

"Dạ?" Lâm Uyên Bạch quay đầu.

Cô thấy Yên Phong cứ nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, không hiểu có phải vì bị sốt hay không, sắc mặt anh mang một sự bứt rứt và gằn vặt sâu sắc: "Thật ra anh rất muốn hỏi em một năm trước vì sao không xuất hiện ở sân bay, không cùng anh qua Mỹ. Nhưng đồng thời anh cũng thấy may mắn..."

"Anh lớn hơn em mười hai tuổi."

"Lại từng kết hôn, còn dẫn theo một đứa con trai, còn em vẫn đang trong độ tuổi rất đẹp, sao anh đành lòng chứ!"

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại: "Anh Yên Phong, em..."

Cô muốn nói, nhưng lại bỗng nhiên phát hiện không biết mình nên nói gì.

Thời gian một năm không dài, cũng chẳng ngắn, đủ để xảy ra một số chuyện không thể thay đổi.

Yên Phong đợi một lúc cũng không thấy cô lên tiếng, rồi tự bật cười: "Em xem, đang yên đang lành anh nhắc chuyện này làm gì chứ, thuốc bắt đầu có tác dụng rồi, anh ngủ trước đi!"

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch rời đi khi Yên Phong còn chưa tỉnh giấc.

Cô nấu một nồi cháo để trong bếp, để lại một mảnh giấy nhắc anh tỉnh dậy thì uống.

Cô vội vội vàng vàng lên xe buýt, cũng may còn chưa muộn. Lâm Uyên Bạch thở hồng hộc chạy tới công ty quẹt thẻ. Sau khi rút di động ra khỏi túi xách, cô giật nảy mình. Bên trên có đến mấy cuộc gọi nhỡ, hơn nữa còn đến từ cùng một người.

Tối qua cô sợ quấy rầy Yên Phong nghỉ ngơi nên chuyển cả chế độ rung sang im lặng..

Đang do dự không biết có nên gọi lại không thì người ấy gọi tới.

Lâm Uyên Bạch vội vàng bắt máy, ở đầu kia, Hoắc Trường Uyên lập tức trầm giọng: "Tối qua gọi điện thoại sao em không nghe máy?"

"Ngủ mất rồi..." Cô nghẹn giọng.

Bỗng nhiên nhớ tới kinh nghiệm bị vạch trần lần trước, cô lại căng thẳng hỏi: "Anh... tới nhà tôi à?"

"Không" Hoắc Trường Uyên đáp.

Nghe thấy anh phủ nhận, Lâm Uyên Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Trường Uyên hình như cũng đang ở công ty, bên cạnh có tiếng một nhân viên cung kính đưa tài liệu cho anh ký, sau đó anh buông một câu: "Chiều tôi qua đón em, cùng đi mua đồ về nấu bữa tối."

Lâm Uyên Bạch cúp điện thoại, vẫn chưa hết hồi hộp.

Suốt cả ngày bận rộn công việc, buổi họp giao ban kết thúc chưa được bao lâu, Yên Phong đã gửi cho cô một tin nhắn báo ăn hết cháo rồi, còn đặc biệt gửi thêm bức ảnh nồi cháo sạch sẽ. Cô đáp một câu, bảo anh cố gắng dưỡng bệnh, sau đó lại tập trung vào công việc.

Ngày nào gần đến giờ về cũng là lúc thành thoi nhất.

Khi công việc trong tay đã hòm hòm, các đồng nghiệp xung quanh bắt đầu buồn chuyện. Đàn ông đa phần nói về xe cộ, phụ nữ thì về cơ bản chỉ xoay quanh mỹ phẩm và đồ xa xỉ, nhất là khi bàn đến một vài thương hiệu cực hot gần đây.

Ghế của cô bị ai vỗ vỗ, người đồng nghiệp nữ bên cạnh xích qua: "Tiểu Bạch, có phải cậu đeo một sợi dây chuyền của Tiffany & Co. không, cho bọn tôi xem nào!"

"À, của tôi là hàng fake loại 1 thôi..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Hoắc Trường Uyên tặng cô dây chuyền lâu như vậy, đến bây giờ cô vẫn còn lo sẽ bị người ta giật mất.

"Không sao đâu, fake loại 1 cũng xem thử!" Cô đồng nghiệp không quan tâm.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy cũng không tiện từ chối, bèn giơ tay cởi chiếc áo khoác ngoài ra, vừa sờ tay lên cổ cô đã giật mình.

Cảm giác lạnh lạnh trước đó không còn nữa!

Lâm Uyển Bạch hoang mang, trái tim như rút xuống vực. Trước giờ nó vẫn luôn được giấu kín trong cổ áo, nhưng bây giờ sờ mãi vẫn trống trơn.

"Sau này đi tới đâu cũng bắt buộc phải đeo!"

"Lúc nào cũng phải đeo nó lên cổ đấy!"

"Tắm cũng không được tháo xuống!"

...

Tiếng nước trong phòng bếp ngừng, sau đó ánh đèn tắt lịm.

Lâm Uyển Bạch từ từ bước ra, không đi vào phòng khách mà chỉ dừng lại ở đó, liếc nhìn Hoắc Trường Uyên đang ngồi hút thuốc trên sofa, áp úng: "À... tôi lên gác tắm rửa..."

Hoắc Trường Uyên nhú mày, nhìn theo bóng cô cắm đầu đi lên gác.

Từ lúc tới công ty đón cô, anh đã cảm thấy điều bất thường rõ ràng.

Vào chợ, cô mua xong đồ rất nhanh, gần như không lựa chọn gì. Sau khi vào nhà, cô xách thẳng túi đồ vào trong bếp, suốt cả quá trình cứ cúi gằm, mỗi khi chạm phải ánh mắt anh là lại hoảng loạn quay đi.

"Qua đây." Anh gọi cô.

"... Sao vậy?" Lâm Uyển Bạch dừng ở đó.

"Qua đây!" Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa.

Rõ ràng ngữ điệu đã trầm hơn. Lâm Uyển Bạch đành phải buông tay vịn cầu thang ra, lặng lẽ đi tới.

Suốt cả quá trình, ánh mắt sa sầm của Hoắc Trường Uyên vẫn như một chiếc khóa, khóa chặt cô lại, đến nỗi cô không thể đứng vững.

"Sao em cứ mặc áo khoác mãi vậy?"

Đôi mắt Lâm Uyển Bạch chớp nháy: "Điều hòa bật hơi lạnh, lên gác rồi cởi..."

"Cởi ngay bây giờ!" Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, đành bấm bụng kéo khóa áo xuống, cầm áo khoác lên tay.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt: "Tay em che cổ làm gì?"

"Không có..." Lâm Uyển Bạch căng thẳng nuốt nước bọt.

Hoắc Trường Uyên đứng lên, vóc dáng cao lớn chiếm ưu thế khiến cô bất chợt cảm thấy mình thật bé nhỏ.

Sau đó anh vươn tay, kéo bàn tay đang che cổ của cô ra, sắc mặt lập tức sầm xuống: "Dây chuyền đâu?"

Cần cổ bị lộ ra hoàn toàn, Lâm Uyển Bạch không giấu giếm được nữa.

Một ngụm nước bọt còn chưa kịp nuốt xuống, mí mắt cô đã run rẩy, cô quay sang hướng khác: "Tôi qua tắm rửa xong, tôi quên không đeo..."

Hoắc Trường Uyên chậm rãi thu tay về, một bàn tay khác kẹp điều thuốc đặt bên khóe môi. Điều thuốc chẳng mấy chốc đã cháy thêm một đoạn. Anh phả khói ra, từ từ hỏi: "Lâm Uyển Bạch, sau khi đeo dây lên cho em, tôi đã nói gì?"

"..." Lâm Uyển Bạch đan hai tay vào nhau.

"Lặp lại cho tôi nghe!" Hoắc Trường Uyên bắt ngờ quát.

Lâm Uyển Bạch rụt vai lại, cắn môi nói: "Sau này đi tới đâu cũng phải đeo, lúc nào cũng phải có ở trên cổ..."

"Còn gì nữa?"

"Tắm cũng không được tháo xuống..."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch sần nảo vì lý do bừa bãi vừa rồi của mình.

"Em biết mình có một thói quen không?" Khi Hoắc Trường Uyên tiếp tục lên tiếng, anh đã dập đầu thuốc hút dở vào trong gạt tàn, vừa đồng thời gỡ hai bàn tay nắm chặt của cô ra, rồi lật lên: "Một khi nói dối, lòng bàn tay sẽ ra đầy mồ hôi."

"..." Lâm Uyển Bạch cảm giác mình vì quá căng thẳng mà nhịp tim tăng cao.

Người đàn ông này quá nhạy bén và sắc sảo!

Dường như đứng trước mặt anh, cô hoàn toàn không giấu giếm được gì, lần lượt sẽ bị anh vạch trần hết.

Hoắc Trường Uyên lau bàn tay nhớp nháp của cô, nhìn chăm chú: "Tôi hỏi lại em lần cuối cùng, đây chuyện đâu?"

"..." Lâm Uyển Bạch nhìn anh, không dám dối trá thêm nữa, giọng vừa khẽ vừa thấp: "Tôi làm mất rồi..."

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên đột ngột bặm lại.

Anh nhìn cô chằm chằm vài giây rồi lập tức hất tay cô ra, sai bước đi lên gác.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, cho tới khi bước chân biến mất, cô mới dám tắt điện phòng khách, lẳng lẽ đi lên theo đường cũ.

Đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, Hoắc Trường Uyên cũng không tắm mà cởi thẳng quần áo nằm lên giường. Khuôn mặt kia xị ra như sắp chảy nước, bờ môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

Lâm Uyển Bạch đi tới, âm thầm nhặt quần áo lên treo gọn gàng.

"Này, anh không tắm à?"

Cô dò hỏi, không ai trả lời.

Lâm Uyển Bạch liếm môi: "Vậy tôi đi tắm nhé..."

Vẫn không có tiếng đáp, giống như cô đang tự nói chuyện một mình vậy. Suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên còn không buồn liếc cô.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, cũng không đi tới phòng tắm mà đứng đực tại chỗ, đáng vẻ như đứa trẻ làm sai chuyện gì.

Tuy rằng đích thực cô có làm sai...

Cô đứng bắm ngón tay trong bút rút một lúc, rồi đi về phía giường lớn, rón rén vòng qua đuôi giường, sau đó đứng bên cạnh anh.

Cô nhìn một Hoắc Trường Uyên đang sa sầm mặt lại trong im lặng, bạo dạn cúi xuống ghé sát về phía anh.

Thật ra cô rất sợ, mình sẽ bị anh tung cước đá thẳng xuống đất.

Cũng may Hoắc Trường Uyên không làm vậy, anh vẫn căng thẳng mặt mày, lạnh lùng nói: "Làm gì đấy!"

"À..." Lâm Uyển Bạch cẩn thận quan sát sắc mặt anh, ngoan ngoãn như một cô dâu nhỏ: "Chẳng phải anh nói, nếu chọc giận anh thì phải ôm hoặc hôn anh một cái sao..."

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng nhìn thẳng vào cô.

Có điều vẻ đen tối chưa giảm bớt, bờ môi mỏng vẫn sắc lẹm.

Chính vào lúc Lâm Uyển Bạch ngỡ rằng phương pháp này không hiệu quả, chuẩn bị dè dặt thu tay về thì bất ngờ nghe thấy anh gượng gạo buông ra một câu:

"Chưa thấy hôn!"

"..."

Thôi được rồi, Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Cô chưa từng chủ động hôn ai, lúc này cũng mặc kệ sự xấu hổ, hít sâu một hơi, ghé miệng vào hôn.

Một tiếng "chụt" rất khẽ.

Khi cô rời đi, khuôn mặt Hoắc Trường Uyên có dẫn ra đôi chút.

Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống, mềm oặt xin lỗi anh: "Xin lỗi nhé..."

"Tôi thật tình không có ý đâu, tôi cũng không muốn làm mất nó, tôi còn rất thích nữa..."

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên nghe được nửa câu sau, phủ tay lên eo cô.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch bày ra vẻ mặt thành khẩn, quan trọng nhất là rất đắt.

Một sợi dây chuyền nhỏ xíu bị mất cũng tổn thất tới mấy vạn tệ, đương nhiên cô không đành lòng. Hơn nữa đeo lâu như vậy, ít nhiều cũng có chút xúc cảm lạnh lạnh nơi xương hõm vai đã thành quen, giống như có một chiếc chìa khóa nhỏ luôn lúng lẳng ở đó vậy.

Nó không còn nữa, trái tim cô cũng trống trải theo.

Bàn tay đặt bên eo bầu cô một cái thật mạnh.

Lâm Uyển Bạch đau đớn kêu lên, ngay sau đó cô bị anh lật người đè xuống dưới, anh nghiêng răng kèn kẹt: "Có gan thì em làm mất chính mình đi, xem tôi trừng phạt em thế nào!"

...

Hôm sau, chiếc Land Rover màu trắng len lỏi giữa dòng xe cộ đông đúc buổi sáng.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, mũi chân vẽ những vòng tròn trên nền thảm, chốc chốc lại len lén liếc nhìn Hoắc Trường Uyên ngồi bên.

Sáng nay sau khi thức dậy, anh vẫn im lặng không nói gì, có vẻ như vẫn chưa hết giận.

Lâm Uyển Bạch cũng không dám thở mạnh.

Giống như tối qua vậy, cô bị anh vờn qua vờn lại trên giường như nướng bánh, đau cũng không dám oán trách nửa lời...

Trong bầu không khí bí bách này, cuối cùng chiếc xe cũng đỗ lại bên cạnh tòa nhà văn phòng.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu nhìn anh, rồi cúi xuống âm thầm tháo dây an toàn, chuẩn bị lạng lẽ lướt đi. Nhưng cô không được như ý nguyện, lập tức bị anh kéo ngược trở lại.

"Giờ nghỉ trưa tôi sẽ qua."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch không hiểu câu này.

Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô, ngữ khí vẫn còn chút âm u: "Tôi bảo Giang Phóng kiểm tra rồi, ở trung tâm thương mại McKale có cửa hàng đại lý của thương hiệu này."

"..." Lâm Uyển Bạch tròn xoe mắt.

Khi ý thức được câu nói này có nghĩa là gì, niềm hân hoan dâng lên trong lòng bị cô ép xuống.

Cảm giác trống rỗng lúc trước cũng được lấp đầy trong khoảnh khắc.

"Còn làm mất nữa thử xem!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng cảnh cáo.

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch gật đầu như con cún con, khóe mắt cũng thấm đượm ý cười. Giống như sợ anh không tin, cô còn giơ hai tay lên: "Tôi thề đấy!"

Tối trưa, Hoắc Trường Uyên có một buổi họp ở gần đó vừa xong việc, lái xe tới trước.

Anh vừa đỗ lại thì có một bóng hình quen thuộc lướt qua bên cạnh. Người đó mặc chiếc măng tô mỏng màu đen, còn giơ tay gõ lên cửa sổ.

Hoắc Trường Uyên phát hiện ra, nheo mắt lại. Là Yến Phong. "Hoắc tổng?"

"Anh Yến." Anh gật đầu tỏ ý.

Yến Phong nhìn thấy anh không quá ngạc nhiên. Lần trước lúc đi ăn, Tiểu Văn Tranh có nhắc đến chuyện công ty của Lâm Uyển Bạch và Hoắc Thị có hợp tác, thế nên anh ấy cũng không nghĩ nhiều, ngược lại nói: "Đúng lúc anh cũng qua công ty của Tiểu Uyển, có thể phiền anh giúp tôi chuyển thứ này cho cô ấy không?"

"Được thôi." Hoắc Trường Uyên hồ hững.

"Tôi vốn định lên đó, có điều đội vừa gọi điện tới, phải lập tức dọn đồ về New York!" Yến Phong khó xử lắc lắc di động, sau đó rút ra một thứ: "Tối hôm qua Tiểu Uyển làm rơi ở chỗ tôi, làm phiền anh!"

Ngón tay anh ấy vừa buông ra, dưới ánh nắng liền xuất hiện một tia sáng lấp lánh của kim cương.

Sợi dây chuyền bạch kim được giữ chặt phần đầu, chỉ còn lại mặt chìa khóa nhỏ rủ xuống như có thể cắt rời từng tia nắng.

Con người của Hoắc Trường Uyên co rụt lại...

~Hết chương 78~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Giờ nghỉ trưa vừa đến, Lâm Uyên Bạch bèn nhảy dựng lên khỏi ghế.

Ra khỏi cánh cửa xoay của tòa nhà văn phòng, cô rất dễ dàng tìm thấy chiếc Land Rover màu trắng đỗ ở đó. Qua lớp kính mui xe, khuôn mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên mơ hồ hiện ra.

Cô chạy bước nhỏ qua đó, kéo cửa xe chui vào trong.

Lâm Uyên Bạch cài dây an toàn vào người, trong ngực khí vẫn còn chút phấn khích: "Này, anh đợi lâu rồi phải không?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời cô, anh chỉ hờ hững liếc nhìn cô một cái.

Đôi mắt sâu của anh như bị đổ mực vậy, đen tối, không chút ánh sáng.

Lâm Uyên Bạch không khỏi sững người. Khi cô định lên tiếng thì anh bất ngờ giẫm lên chân ga, chiếc xe vài giây sau đã lao thẳng và hòa vào dòng xe trên đường.

Phong cảnh ngoài cửa lướt qua rất nhanh, cô ngồi ngắm nhìn suốt dọc đường. Không xa phía trước là trung tâm thương mại McKale. Anh cũng không vòng vào lối xuống tầng hầm để xe mà thẳng thừng lái qua.

Trong gương chiếu hậu, tòa nhà mỗi lúc một xa.

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc chỉ tay: "Chẳng phải chúng ta tới..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, vẫn nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục chuyen tâm lái xe.

Lại lái xe hơn mười phút nữa, cuối cùng chiếc xe đỗ lại trên cây cầu bắc qua sông. Đập vào tầm mắt là dòng sông lăn tăn theo từng con sóng, trên sông thì thoảng lại có tàu du lịch và những con tàu nhỏ lướt qua.

Hoắc Trường Uyên phanh xe lại rồi tắt máy.

Anh lẳng lặng rút điều thuốc ra không nói câu nào, ngậm lên miệng châm lửa. Anh hạ cửa xe xuống một nửa, gió từ sông thổi vào, mang theo một ít khói thuốc đi xa.

Tư thế im lặng hút thuốc và biểu cảm không chút suy suyển của anh khiến người ta không thể nắm bắt.

Lâm Uyên Bạch ngồi bên cạnh dè dặt căn môi, khẽ hỏi: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta không đi mua dây chuyền nữa sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Sau đó, anh nghiêng mặt sáng nhìn cô từ ngọn tóc xuống dưới mũi chân rồi lại nhìn từ mũi chân hướng lên khuôn mặt cô. Sau đó anh mở học đựng đồ bên tay phải, rút từ bên trong ra một thứ.

Gió sông làm lung lay chiếc chìa khóa nhỏ, viên kim cương được khảm vào đó sáng lấp lánh.

"Sao nó lại ở đây?" Lâm Uyên Bạch ngỡ ngàng giây lát.

Cô gợn tay đón lấy, xúc cảm của vật cứng cọt vào lòng bàn tay, thứ bỗng bành dăng lên trong lồng ngực hoàn toàn là cảm giác mừng rỡ khi tìm lại được thứ đã mất.

Có điều, niềm vui này chẳng kéo dài bao lâu, vì chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên lại vang lên lần nữa: "Yến Phong nói tối hôm trước em để rơi ở chỗ anh ta, bảo tôi chuyển giúp."

Trái tim Lâm Uyển Bạch kêu "cạch" một tiếng.

Thì ra tối đó cô làm rơi ở chỗ Yến Phong...

Sợi dây chuyền hình chìa khóa được cô nắm chặt trong lòng bàn tay. Hơi thở của cô như ngừng lại, phần tóc mai của Lâm Uyển Bạch đã có chút mồ hôi túa ra.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên trông không có thay đổi gì quá lớn, chỉ là ngữ khí của anh chậm rãi đến kinh người, mỗi chữ đều như có thêm sự uy quyền: "Chẳng phải em nói không nhận được điện thoại của tôi nên ngủ rồi sao?"

"..." Lời nói dối bị vạch trần, đầu óc Lâm Uyển Bạch tê rần.

"Không định nói với tôi tối hôm trước hai người đã làm gì sao?" Hoắc Trường Uyên cầm điều thuốc lá đã cháy cả nửa, bàn tay run lên, nghiêng người qua.

"Anh ấy bị ốm..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt có phần khó khăn, cô áp ứng thiếu kiểm soát: "Sốt cao, không ai chăm sóc, thế nên tôi..."

"Thế nên em đã chăm sóc người ta suốt cả đêm?"

Nếu Hoắc Trường Uyên nhớ không nhầm, đến tận sáng hôm đó cô mới bắt máy.

Giây phút Lâm Uyển Bạch gật đầu, cô bị anh bạt tai một cái ngã ra sau ghế.

Ở khoảng cách gần, cô mới nhìn rõ đôi đồng tử lạnh lẽo của Hoắc Trường Uyên. Khóe môi anh nở nụ cười không chút nhiệt độ: "Không hổ danh là người quen cũ, Lâm Uyển Bạch, có phải em coi tôi là kẻ ngốc không? Cô nam quả nữ ở chung một phòng, sau đó nói với tôi là không có chuyện gì?"

"Đừng mà..."

Khi anh nhào tới, Lâm Uyển Bạch run lên bần bật.

Cổ áo cô bị dùng sức kéo rách, quệt vào da rất đau đớn. Còn nụ hôn của anh khi rơi xuống, rõ ràng là đang cầu xé.

Lần trước cũng như vậy, sau khi nổi nóng, anh thô lỗ đối xử với cô, không có chút tình cảm nào, hoàn toàn đã trút ra hết mọi giận dữ. Mọi ký ức đáng sợ đều trào dâng trong khoảnh khắc.

Có một giây Hoắc Trường Uyên cảm thấy mí mắt mình giật kịch liệt ba cái.

Lửa giận bốc thẳng lên đỉnh đầu, trước mắt dường như cũng đỏ rực theo. Có điều cơ thể dưới lòng bàn tay anh bắt đầu run lên từng chút một. Anh cúi đầu, nhìn Lâm Uyển Bạch bị anh khóa chặt trên ghế đang nhắm nghiền mắt, mí mắt và bờ môi đều đang run lên.

Cô rất sợ anh...

Yết hầu Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống, lòng bàn tay anh từ từ nắm chặt lại.

Áp lực trên người đột ngột biến mất, Lâm Uyển Bạch lập tức kéo chặt cổ áo vào ôm lấy chính mình, nhìn anh vừa sợ hãi vừa không dám tin như một con thú nhỏ.

"Xuống xe!"

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng buông ra hai chữ.

Lâm Uyển Bạch mềm oặt hai chân ngã xuống xe, chiếc Land Rover lao vút đi.

Ngoài mùi đuôi xe nó để lại bay theo gió, trên cầu không còn một ai khác, thi thoảng cũng chỉ có chiếc xe vọt qua rất nhanh.

Đây không phải là lần đầu tiên anh bỏ rơi cô.

Lâm Uyển Bạch lại kéo kín quần áo vào, chậm rãi quay đầu đi về như một thói quen. Chẳng biết đã đi bao xa, bỗng có một chiếc taxi trống khách dừng lại bên cạnh cô, cô ngồi lên rồi đi.

Cúi đầu siết chặt chiếc chìa khóa nhỏ trong lòng bàn tay, trái tim cô như bị một hòn đá tảng đè nặng.

...

Chập tối, sân bay.

Dù là lúc nào nơi này cũng đông đúc người qua lại, đi đâu cũng nhìn thấy những bóng người vội vàng kéo vali hành lý. Ngay gần đó, Yến Phong đã làm

xong thủ tục hành lý, đang cầm hộ chiếu và vé máy bay quay trở lại.

Tiêu Vân Tranh và Lâm Uyển Bạch tới đây tiễn anh ấy đứng đợi ở vạch vàng, Tiêu Vân Tranh nhủ thầm: "Anh Yến Phong, sao anh đi đột ngột quá vậy?"

"Hết cách thôi, quân lệnh như sơn." Yến Phong cũng rất khó xử.

"Anh Phong, lần này về khi nào thì quay lại?" Tiêu Vân Tranh uể oải hỏi.

"Chưa nói trước được, khi không có nhiệm vụ thì anh sẽ cố gắng quay về!" Yến Phong trầm ngâm rồi đáp, khi nhìn về phía cô, anh ấy lại dịu dàng đi vài phần: "Tiểu Uyên, lần sau anh sẽ đưa Châu Châu về cùng, nó âm ỉ đòi gặp em lâu lắm rồi!"

"Vâng." Nhớ tới cậu nhóc tính nghịch đó, Lâm Uyển Bạch mỉm cười gật đầu.

Vì thời gian vẫn còn dư dả, họ còn nói chuyện thêm vài câu trước cửa kiểm tra an ninh. Khi Tiêu Vân Tranh đi rửa tay thì Yến Phong bất ngờ nhìn ra sau lưng cô: "Hoặc tổng, gần đây hay gặp nhau bất ngờ thật đấy!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong quay người lại, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên mặc vest, có Giang Phóng đi theo sau.

Toàn bộ các dây thần kinh trên người cô đều vô thức căng lên, sức tập trung bắt giác bị kéo về phía anh.

"Đúng là trùng hợp." Hoắc Trường Uyên nhếch môi.

"Hoặc tổng đi công tác sao?" Yến Phong cười hỏi.

"Ừm, tới Bắc Kinh hai ngày, có dự án cần bàn bạc." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi cúi xuống giờ đồng hồ lên xem, ngữ khí vừa nhạt nhòa vừa khách sáo: "Xin lỗi nhé, tôi phải lên máy bay đây, xin phép đi trước."

Nói xong, anh đi thẳng qua cửa kiểm tra an ninh.

Khi lướt qua nhau, anh không liếc ngang ngó dọc, giống như hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của cô.

Lâm Uyển Bạch nhìn bóng hình cao lớn đó cứ thế biến mất trong tầm mắt, ngón tay đang siết chặt từ từ buông lỏng. Chưa đầy hai giây sau, cô lại nắm chặt tay.

Anh vẫn còn đang giận...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Trên màn hình máy tính, thấp thoáng hiện ra khuôn mặt ngây ngốc của cô.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu bấm di động, nhìn ngày tháng hiển thị bên trên, nghĩ tới việc khi gặp ở sân bay, anh đã nói với Yến Phong mình sẽ tới Bắc Kinh hai hôm, tính ngày thì có lẽ anh đã về ngày hôm qua rồi...

Cô nhớ những lần đi công tác trước, sau khi xuống máy bay, anh đều gọi điện thoại trước nhắc cô làm ấm giường.

Từ tối qua đến bây giờ, ngoài một vài thông báo của các phần mềm trong điện thoại ra thì không nhận được bất kỳ cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào.

"Tiểu Bạch, nghĩ gì vậy, đến giờ tan ca rồi!"

Lâm Uyển Bạch "á" lên một tiếng, mới phát hiện những người khác đều đã thu dọn đồ đạc hết cả.

Người đồng nghiệp đưa qua một thứ được bọc trong túi bóng rồi nói tiếp: "Đây là cây thủy tiên lúc trước nói mang cho cậu, còn chưa nở hoa nữa. Nếu trong nhà không có đất thì chăm bằng nước cũng được!"

"Được, cảm ơn nhé!" Lâm Uyển Bạch đón lấy.

Sau khi tan ca, cô tới bệnh viện một chút, cùng bà ngoại trò chuyện một lúc rồi trở về nhà sớm.

Trong tủ lạnh còn một ít rau xanh, cô lấy ra xào qua, ăn xong thì tắm rửa, phát hiện cũng chỉ mới hơn tám giờ tối.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, ngang qua tấm gương, chiếc chìa khóa đang đưa trên xương quai xanh lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn.

Lâm Uyển Bạch đưa tay lên chạm nhẹ vào, trước mắt hiện lên dáng vẻ giận dữ của Hoắc Trường Uyên.

Cô rút cuốn tiểu thuyết tiếng Đức mẹ để lại ra, vì còn quá sớm chưa thể chợp mắt nên cô tìm số trang đã đánh dấu lại để đọc tiếp. Có điều, đọc mãi đọc mãi, cô bỗng cảm thấy mồ hôi lạnh không ngừng túa ra khắp người.

Ban đầu cô chỉ nghĩ mình hơi lạnh bèn kéo cao chăn lên một chút.

Nhưng cô lại càng lúc càng khó chịu, hơn nữa dạ dày đau tưởng chết, ngay cả bụng cũng co thắt lại.

Cuốn tiểu thuyết rơi xuống đất, Lâm Uyển Bạch chẳng buồn nhặt nữa. Con đau đã khiến người cô co giật. Cô lần sò một lúc lâu bên cạnh gối mới tìm ra được di động.

Khi màn hình sáng lên, cô bỗng không biết gọi cho ai.

Người đầu tiên hiện ra trong đầu cô lại là Hoắc Trường Uyên...

Dường như nghĩ như vậy, bàn tay Lâm Uyển Bạch cũng có ý thức của riêng mình, cô cố tìm cái tên ba chữ ấy trong di động rồi ấn xuống.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, cô run rẩy bờ môi gấp gáp nói: "Alô, là tôi..."

"Chuyện gì vậy, tôi đang họp."

Giọng nam trầm của Hoắc Trường Uyên hờ hững vọng tới.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, sầu não vì sự kích động của mình. Khi lên tiếng lần nữa, giọng cô vì đau mà bắt đầu run rẩy: "Không sao..."

"Không sao em còn gọi điện!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng. Đường như đã phát giác được điều bất thường bên cạnh cô, anh hỏi nhanh một câu: "Lâm Uyển Bạch, em sao vậy?"

Bàn tay cầm di động của Lâm Uyển Bạch run lập cập.

Cô há hốc miệng, tốn rất nhiều sức lực, cuối cùng mới nói được một câu hoàn chỉnh: "Tôi... Tôi hơi đau..."

Nói xong, rất lâu không có hồi âm.

Lâm Uyển Bạch nhìn di động, phát hiện chẳng biết màn hình đã đen xì từ lúc nào.

Không còn cách nào khác, cô đành cố gắng tung chăn ra, bước xuống giường. Chân cô còn chưa chạm được vào chiếc dép lê, cả người đã đau đớn lăn xuống đất, rồi cuộn tròn lại như con tôm, trước mắt bắt đầu tối sầm đi.

Cứ như vậy không biết qua bao lâu, ý thức của cô bắt đầu rệu rã.

Trước khi cô nhắm hấn mắt lại chỉ nghe thấy một tiếng ầm rất lớn vang lên.

...

Khi cô mở mắt ra, trời đã sáng.

Lâm Uyển Bạch chậm rãi nhìn một vòng không gian xung quanh, tất cả chỉ có một màu trắng xóa, có lẽ là trong bệnh viện.

Trên mu bàn tay trái có cảm giác đau nhói, chất dịch lạnh lẽo đang nhỏ xuống từng giọt.

Cô đảo đảo đôi mắt khô khốc, liếc nhìn thấy một bóng hình cao lớn. Vì góc nghiêng nên cô nhìn thấy dưới khuôn mặt thẳng băng của anh xuất hiện một lớp râu mới mọc. Không nhiều, chỉ một lớp thưa thưa.

Lâm Uyển Bạch ngơ ngẩn gọi: "... Hoắc Trường Uyên?"

Cô ngỡ mình đang nằm mơ, người tới qua còn ở trong điện thoại sao lại xuất hiện trước mắt.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô từ trên xuống, lạnh lùng hừ một tiếng, khiến cô chắc chắn rằng anh thực sự tồn tại, cũng trong khoảnh khắc hiểu ra anh đưa mình tới đây.

"Tôi sao vậy?" Cô vẫn còn chưa hiểu chuyện gì.

"Ngộ độc thực phẩm." Có người trả lời cô, là một bác sỹ mặc áo blouse trắng đứng một đầu: "Có lẽ là dùng nhầm thủy tiên chưa nở hoa thành hành để dùng, dẫn đến ngộ độc. Tôi qua khi đưa cô vào đây chúng tôi đã tiến hành rửa ruột, bây giờ đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa."

Dường như tôi qua cây thủy tiên được đồng nghiệp đưa đã bị cô ném bừa lên mặt bàn. Sau đó lúc nấu cơm, cô cũng bỏ cả đồ ăn lên bàn. Có thể vì đầu óc quá trên mây, lúc thái hành cô đã không chú ý mà nhầm lẫn...

Chẳng trách, tôi qua lúc ăn hành cô cứ thấy là lạ, đáng đáng.

"Cũng may phát hiện kịp thời, độc tố chưa thấm vào máu, sau này cô phải hết sức chú ý!" Bác sỹ đẩy đẩy gọng kính, dặn dò: "Sau khi rửa ruột, trong vòng ba ngày đừng ăn các món cay dầu mỡ và sinh lạnh, tránh kích thích tới niêm mạc dạ dày. Uống nhiều nước nóng một chút. Còn hai túi dịch phải truyền xong là có thể xuất viện!"

"Cảm ơn anh." Lâm Uyển Bạch cảm kích.

Bác sỹ gật đầu, tiện tay ghi chép một chút rồi rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ và tiếng phì phì của máy tạo sương.

Chuyện ngộ độc thực phẩm không phải chuyện giỡn chơi.

Nghĩ như vậy, Lâm Uyển Bạch bất giác nhìn về phía Hoắc Trường Uyên. Anh vẫn còn đứng đó, một tay đút túi quần, trông rất lạnh lùng.

"Tôi..."

Cô vừa lên tiếng, Hoắc Trường Uyên bèn quát: "Hành và thủy tiên mà em cũng không phân biệt được? Không có đầu óc à, ngu ngốc!"

Lâm Uyển Bạch liếm môi, nhìn anh bằng ánh mắt vô tội.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nhìn cô chằm chằm một lúc rồi đột ngột sai bước đi ra khỏi phòng.

Tiếng bước chân của anh chẳng mấy chốc đã biến mất. Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, trái tim khó tránh khỏi hụt hẫng.

Nửa tiếng sau, cửa phòng bất ngờ bị ai đó đẩy ra.

Hoắc Trường Uyên rời đi trước đó lại bước vào, đôi chân trắng tấp rung rinh theo từng bước chân của anh. Anh xách thêm một chiếc túi nhỏ trong tay, bên trong đựng một hộp cháo nhỏ.

Lâm Uyển Bạch sững sờ.

Cô còn nghĩ anh đã đi rồi...

Cô nhìn thấy anh đi tới bên giường, lấy chiếc hộp trong túi ra, sau đó là một chiếc thìa nhựa dùng một lần.

Ngay sau đó, bả vai của Lâm Uyển Bạch bị anh giơ tay giữ chặt, xem ra dùng rất nhiều sức, nhưng không làm đau cô chút nào. Chiếc gối dựng đứng được anh đặt sau lưng cho cô dựa vào.

Thấy anh kéo ghế qua ngồi, cô vội nói: "Tôi tự ăn được mà..."

"Im miệng!" Hoắc Trường Uyên nạt cô.

"..." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Há miệng!" Sau đó, Hoắc Trường Uyên lại hung dữ lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, dè dặt hỏi: "Rốt cuộc là ngậm miệng hay là há miệng?"

"Còn nhiều chuyện?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Khi chiếc thìa được đưa qua, Lâm Uyển Bạch vội vàng hợp tác há miệng, miếng cháo ấm nóng lan từ trong cổ họng xuống dạ dày.

Động tác của Hoắc Trường Uyên rất cứng rắn, giống như lần đầu tiên vậy. Có mấy lần cháo đã rót xuống chiếc ga giường màu trắng.

Cuối cùng cũng đút hết bát cháo, anh cảm thấy còn một hơi ký hàng chục tập tài liệu.

Anh bỗng nhiên đứng lên với vẻ nhẹ nhàng, thu dọn hộp và thìa vào túi. Khi Hoắc Trường Uyên chuẩn bị đi vứt rác thì bàn tay phải buông thõng của anh bị ai đó nắm chặt: "Tôi đó em thật sự chỉ chăm sóc anh ấy vì anh ấy bị ốm thôi..."

~Hết chương 80~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81

Hoắc Trường Uyên nhìn theo bàn tay phải, Lâm Uyển Bạch nằm trên giường cũng đang nhìn anh.

"Em cũng không biết sợi dây chuyền lại rơi ở chỗ anh ấy. Tối đó anh ấy sốt mãi, chúng em thật sự không làm gì cả..." Vì bộ quần áo bệnh nhân quá rộng, càng khiến cơ thể cô gầy gò đến đáng thương.

Giống như sợ anh không tin, cuối cùng cô còn nhấn mạnh thêm lần nữa: "Thật đấy!"

Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày, nhưng trông anh rất tươi tỉnh.

Anh giờ tay, nắm lại tay cô, dùng sức vân vê, tới mức cô đau đớn nhe răng anh mới hài lòng.

"Không có lần sau." Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng thật mạnh nhưng sắc mặt vẫn không quá căng thẳng.

Ngay sau đó, anh cúi thấp nửa người trên xuống, ngón tay quán lấy hai lọn tóc mai của cô, thờ dài một tiếng rất khẽ: "Những cô gái yếu đuối luôn khiến đàn ông nảy sinh dục vọng bảo vệ. Lâm Uyển Bạch, em càng ngày càng lợi hại đấy!"

"..." Lâm Uyển Bạch thầm kêu oan trong lòng.

Nhưng hòn đá tảng đè nặng trong lòng nhiều ngày qua cuối cùng cũng biến mất.

Chiếc chăn bên cạnh bất ngờ bị nâng lên. Lâm Uyển Bạch thấy anh bỗng dựng còi giày ra, sau đó nhích người chen vào chiếc giường bệnh nhỏ bé.

Cô vừa há hốc miệng đã bị nụ hôn mạnh mẽ của anh bịt kín.

Hơi thở của Hoắc Trường Uyên tràn vào toàn bộ, chẳng mấy chốc đã khiến cơ thể căng thẳng của cô mềm mại hẳn ra.

Sau khi một nụ hôn kết thúc, hơi thở của hai người có phần hỗn loạn.

Hoắc Trường Uyên nâng mặt cô lên bằng hai tay, rồi bỗng nhiên nói một câu: "Từ tối qua đến giờ anh chưa đánh răng đâu."

"..." Lâm Uyển Bạch giật giật khóe môi.

"Trêu em đó." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Lâm Uyển Bạch không biết nên khóc hay cười. Nhưng nghĩ kỹ lại thì hình như cô là người chưa đánh răng mới đúng..

Cô ngước lên, chạm phải đầy mắt sâu hút của anh, nó giống như một miệng giếng khô. Nhưng có vẻ anh không hề chê bai mình.

"Em biết bây giờ anh đang nghĩ gì không?"

"Nghĩ gì vậy?" Lâm Uyển Bạch tiếp lời.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên bỗng trở nên mờ ám hơn, bờ môi mỏng ghé sát vào tai cô, những âm thanh len lỏi vào ốc tai chật hẹp: "Lên giường và quan hệ, em thích cái nào hơn?"

"..." Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch lập tức đỏ bừng.

Người đàn ông này!

Dưới chăn vang lên tiếng sốt soạt, có lẽ bàn tay dày dặn nào đó len lỏi vào giữa những chiếc cúc áo.

Như một con cá trườn dần lên trên, nhanh đến nỗi cô quên cả ngăn cản. Lâm Uyển Bạch hoảng loạn không tưởng, vội vàng nhắc nhở anh: "Chỗ này là bệnh viện..."

"Đừng ồn!" Hoắc Trường Uyên kiềm chế sức mạnh, ngẩng đầu nhìn lên cây truyền dịch: "Còn hai túi dịch nữa, ngủ một giấc vẫn kịp."

Trái tim Lâm Uyển Bạch như nhảy vọt từ trong cổ họng ra.

Bên ngoài các y tá vẫn đang đi qua đi lại, chỉ cần qua lớp cửa kính là có thể nhìn thẳng vào trong phòng bệnh.

Cô căng thẳng quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên lần nữa, phát hiện anh đã nhắm mắt lại. Ngoài bàn tay nghịch ngợm đó đang dè lên một đôi chân của cô ra, anh không còn động thái quá đáng nào khác.

Có vẻ anh rất mệt mỏi, hơi thở cũng dần nhịp nhàng hơn.

Lâm Uyển Bạch nghiêng mặt qua. Anh chưa cạo râu, quần áo có vẻ vẫn còn chỉnh tề, nhưng cổ tay áo và cổ áo đã có những nếp nhăn, chắc tối qua anh cũng ở đây suốt đêm.

Trái tim như được ai nhét vào rất nhiều bông gòn, mềm mại vô cùng.

Cứ ngẫm như vậy một lúc, Lâm Uyển Bạch chẳng biết cũng đã thờ ơ từ lúc nào.

Cuối cùng, hai người họ bị một cô y tá tới rút kim tiêm đánh thức, khung cảnh thật là xấu hổ.

...

Cũng may là cuối tuần, không cần phải lo chuyện đi làm.

Làm xong thủ tục xuất viện, Hoắc Trường Uyên lái xe chở cô về.

Lúc xuống xe, Lâm Uyển Bạch vừa tháo dây an toàn thì đã bị anh bế thẳng từ xe xuống rồi đi vào trong tòa nhà.

"Thật ra em tự đi được..."

Lâm Uyển Bạch nghĩ tới chuyện nhà mình ở tận tầng trên cùng, vội nói.

Hoắc Trường Uyên không để ý tới cô, chỉ đi thẳng lên. Có vẻ như sức nặng của cô với anh không khác gì con kiến, đi mấy tầng mà anh gần như không hề thở dốc.

Ánh nắng chiều hắt vào trong hành lang. Bóng hai người bị kéo dài ra trên những bậc cầu thang. Lâm Uyển Bạch nhớ tới cảm giác muốn bảo vệ mà anh nói. Dù là thật hay giả, nhưng lúc này đây cô thật sự có cảm giác mình được chở che.

Khi sắp đi lên tầng cao nhất, thì có những tiếng ồn ào vọng tới, hình như có không ít người đứng trước cửa nhà.

Sau khi đi lên, Lâm Uyển Bạch hơi ngây ngốc. Ngoài hàng xóm sống đối diện ra, còn có hai vị cảnh sát mặc cảnh phục. Một người đang dò hỏi, một người đang ghi ghi chép chép gì đó vào sổ.

Còn cửa nhà cô thì mở toang, chìa khóa đang đưa chực rơi xuống.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên thoáng qua một chút gượng gạo. Anh hắng giọng: "Khụ... Tối qua quá gấp gáp thôi."

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, nhớ lại tiếng rầm lớn trước khi cô ngất xỉu.

Hàng xóm nhìn thấy cô thì lập tức chạy tới: "Cô Lâm, cuối cùng cô cũng về rồi. Nhà cô bị trộm đấy! Sáng sớm nay tôi tình dậy đã nhìn thấy có người cạy khóa!"

Đâu phải là cạy khóa, rõ ràng là đá banh cửa!

Lâm Uyển Bạch khẩn trương nhảy xuống khỏi vòng tay Hoắc Trường Uyên.

"Gọi điện thoại thì cô tắt máy, tôi đã giúp cô trông suốt cả buổi sáng mà vẫn không thấy cô quay về, nên tôi dứt khoát giúp cô báo cảnh sát!" Người hàng xóm nhiệt tình nói tiếp: "Cô mau vào kiểm tra đi, xem có mất thứ gì đáng tiền không!"

"Hiều lắm, hiểu lắm thôi ạ..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Sau khi đã nói rõ đại khái sự tình, cảnh sát và người hàng xóm đều thở phào nhẹ nhõm. Thì ra ai nấy đều hết hồn một phen.

Tiến họ đi khỏi, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy Hoắc Trường Uyên chẳng biết kiếm đâu ra một ổ khóa mới, đang độ thử lên cửa, bên cạnh còn đặt hai loại dụng cụ.

"Anh còn biết thay ổ khóa?" Cô kinh ngạc.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, cởi áo khoác ra quăng qua: "Nếu không thì sao, em tưởng anh chỉ biết ký tên thôi chắc?"

"... Anh có cần em giúp gì không?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Hơn mười phút, khóa cửa mới đã được sắp xếp xong, đóng lại vang lên một tiếng giòn tan.

Hoắc Trường Uyên xắn tay áo đi vào, đặt dụng cụ lên bàn rồi lắc lắc cổ.

Lâm Uyển Bạch ở bên nhìn anh không chớp mắt, còn có phần không dám tin rằng anh đã thay xong ổ khóa.

Dường như có thể nhìn thấu tâm tư của cô, Hoắc Trường Uyên khẽ giật khóe môi: "Khi còn rất nhỏ, anh đã bị bố ném ra nước ngoài đi học. Trường tư thực ở đó khác với các trường bình thường, gần như không ai lo. Ngoại trừ việc nấu ăn không thể làm nổi thì những việc như thông bồn cầu, thay bóng đèn... các kỹ năng cần có trong cuộc sống đều bắt buộc phải biết."

"Vì sao bố anh lại ném anh ra nước ngoài một mình?" Lâm Uyển Bạch ngờ ngàng.

"Còn có thể có nguyên nhân gì, ngứa mắt." Hoắc Trường Uyên nhếch môi cười, rất khinh bỉ.

Lâm Uyển Bạch nghe xong, không khỏi nhú mày: "Làm gì có ông bố nào ngứa mắt con mình chứ..."

Nói xong cô lập tức hối hận, vì cô nhớ lại lúc còn ở quê, anh từng cảnh cáo cô sau này bớt quan tâm chuyện của mình.

Cô lại vượt giới hạn rồi.

Thấy anh nhú mày, cô những tưởng anh sẽ quát lên, ai ngờ Hoắc Trường Uyên chỉ khẽ nấp máy môi. Rất lâu sau, một giọng nam trầm mới vang lên: "Lúc sinh ra anh, mẹ anh mất quá nhiều máu mà qua đời, bố luôn cảm thấy anh là kẻ hại chết mẹ..."

Khi nói, ngữ khí của Hoắc Trường Uyên rất hồ hững. Cái bóng ngược sáng che đi khuôn mặt anh, khiến nó có chút âm đạm.

Lâm Uyển Bạch chưa từng nhìn thấy một anh như vậy.

Như bị một lưỡi dao cùn xé dần trái tim, cô mềm giọng nói với anh: "Rồi sẽ có một ngày bố anh hiểu ra, hoặc ông chỉ tạm thời không vượt qua được cái hổ trong lòng..."

"Ha ha." Hoắc Trường Uyên bật lên hai tiếng cười chế giễu.

Trong đôi mắt sâu ấy giống như có một tòa thành cô độc đã sống im lìm suốt nhiều thế kỷ.

Đứng ở khoảng cách gần, Lâm Uyển Bạch có thể cảm nhận được rõ ràng từng múi cơ bắp của anh gò lên. Cô khẽ rướn môi: "Hoắc Trường Uyên, thật ra anh tốt hơn em nhiều. Anh thấy đấy, bố anh vẫn còn cần anh, giao cả sản nghiệp cho anh quản lý. Còn em, tám tuổi đã bị bố đuổi thẳng ra khỏi nhà họ Lâm... So với em, anh vẫn còn rất may mắn, đúng không?"

Hoắc Trường Uyên xoay sang, hơi nheo mắt nhìn cô chăm chú.

Đây là thái độ lấy vết thương của mình ra để vỗ về người khác sao?

Thật ngốc, không phải ư?

Có điều, trong đôi mắt ấy vẫn là làn nước tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức anh dần dần hoàn hồn trở lại, dần dần trở về, dần dần bình yên.

Còn cả giọng nói dịu dàng của cô nữa, khi trượt qua trái tim khiến Hoắc Trường Uyên cảm thấy ấm áp.

Anh vươn tay ra, kéo cô ngồi lên chân mình.

Tư thế có phần khiếm nhã, Lâm Uyển Bạch cọ quay một chút, nhưng bị lòng bàn tay anh giữ chặt gáy, kéo gần để bốn cánh môi chạm vào nhau.

Có thể vì cảm xúc trong lòng có chút gợn sóng, nụ hôn của anh khác với bình thường.

Vững vàng và từ tốn.

Lâm Uyển Bạch không kháng cự, ngược lại còn hồi đáp một chút.

Cảm giác mát thẳng băng trào dâng, cô vô thức ôm chặt lấy lưng anh. Mọi đồ vật trong nhà đều di chuyển theo bước chân Hoắc Trường Uyên, cho tới khi cô nằm xuống chiếc giường nhỏ trong phòng ngủ.

Rèm cửa vẫn còn y nguyên như tối qua, có điều vẫn không che được ánh nắng bên ngoài.

"Hoắc Trường Uyên!" Lâm Uyển Bạch kịp thời giữ lấy tay anh lại.

"Hm?" Hoắc Trường Uyên chống tay nâng người lên.

"Bây giờ còn là ban ngày..." Cô cắn môi, mắt nóng ran, hơi thở cũng nóng ran.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, hùng hồn nói: "Ai quy định ban ngày không được làm?"

"..."

...

Lâm Uyển Bạch mở mắt ra nhìn thấy Hoắc Trường Uyên nằm bên cạnh, có vài phần ngơ ngẩn.

Cô suýt thì quên, hôm qua hai người đã lẫn lộn khi trời còn sáng bánh, sau đó anh cũng không đi về.

Không giống như ở nhà anh. Trong căn phòng nhỏ xíu của cô có thêm một người đàn ông say ngủ, luôn tạo ra một cảm giác lạ lẫm, quan trọng là trong không khí, mùi hương hoan ái vẫn còn chưa tan hết.

Đến nỗi Lâm Uyển Bạch suýt thì quên quan hệ giữa hai người họ...

Chiếc chăn màu hồng cô thường đắp giờ đang được anh đắp lên người. Hai cánh tay nhỏ lộ ra ngoài, cho dù trong trạng thái thoải mái, các múi cơ của anh vẫn rắn chắc từng đường.

"Nhìn đủ chưa?"

Hoắc Trường Uyên vẫn còn nhắm nghiền mắt, chỉ hơi nhúc nhích khóe môi.

"À..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, hoảng loạn quay đi: "Ai nhìn anh chứ, em vừa tỉnh..."

"Vậy ư, sao anh cảm thấy trong mơ cứ có ai nhìn trộm mình nhỉ?" Hoắc Trường Uyên giờ cánh tay lên, gối ra sau gáy.

"Tóm lại không phải em!" Lâm Uyển Bạch ban đầu đỏ mặt, bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, vội vàng kéo chăn ra bước xuống giường: "Đã hơn tám giờ rồi, dậy đi, em còn nấu cơm!"

Hoắc Trường Uyên ở phía sau buông một câu: "Ăn cháo."

"Biết rồi!" Lâm Uyển Bạch đáp.

Bỗng nhiên nhớ ra, hình như hôm qua bác sỹ dặn ba ngày này cô phải cố gắng ăn đồ lỏng, dễ tiêu.

Khi cháo được nấu xong, Hoắc Trường Uyên kéo ghế ngồi trước bàn ăn. Anh đã tắm rửa sạch sẽ, mái tóc ngắn còn chưa khô hẳn, mấy lọn tóc trước trán vì ướt mà rũ xuống.

Hôm qua ở bệnh viện, cô còn nhìn thấy khuôn cằm lún phún râu của anh, chỗ này không có đạo mạo. Qua hai đêm, râu đã mọc nhiều hơn, nhưng trông anh không quá lôi thôi, ngược lại còn có phần gợi cảm.

Hoắc Trường Uyên đặt bát cháo xuống: "Hôm nay có kế hoạch gì?"

"Tới bệnh viện thăm bà ngoại." Lâm Uyển Bạch trả lời.

"Sau đó thì sao?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Em muốn tới chùa một chuyến, dâng hương." Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ, trả lời tiếp.

Ban nãy tỉnh dậy cô có xem lịch, ngày mùng 1 Âm lịch. Trước kia khi mẹ còn sống, bà nói cô là một đứa trẻ có duyên Phật. Thế nên mỗi mùng một hoặc ngày rằm mẹ thường đưa cô tới chùa để dâng hương. Sau khi mẹ mất, cô thì thoáng vẫn đi.

Có điều bình thường đa phần không có thời gian, hôm nay vừa hay là cuối tuần rảnh rỗi, cô muốn tới.

Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ uống nốt nửa bát cháo nhỏ còn lại.

Lâm Uyển Bạch dọn dẹp xong trong bếp liền đi ra. Đã gần chín giờ rồi. Cô bất ngờ phát hiện anh chưa đi, chiếc áo vest vẫn còn vắt trên tay vịn sofa. Anh đang vắt chéo chân ngồi hút thuốc, không có gạt tàn, anh bỏ tàn thuốc vào thùng rác.

Nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên đứng dậy dập tắt điếu thuốc: "Anh đi cùng em"

Buổi chiều, chiếc Land Rover đi trên con đường ra ngoại ô. Cho tới khi nó dừng lại ở một chân núi nào đó, nhìn lên lưng chừng núi có một ngôi chùa.

Lâm Uyển Bạch cứ nghĩ anh nói sẽ cùng đi thăm bà, không ngờ còn cô đi tới chùa.

Hơn nữa xem ra anh cũng không định chỉ đưa cô đến rồi đi ngay. "Hoắc Trường Uyên, hôm nay anh không phải làm việc sao?"

"Nghỉ ngơi." Hoắc Trường Uyên lắc lắc chìa khóa xe.

Lâm Uyển Bạch "ồ" lên một tiếng, không hỏi nhiều nữa.

Ngôi chùa được xây trên lưng núi, còn phải đi thêm một đoạn bậc thang.

Hoắc Trường Uyên lần mò muốn hút thuốc theo thói quen.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy vội nhắc nhở: "Không được hút thuốc trong chùa đâu..."

"Viết chỗ nào?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Sẽ không tôn trọng..." Lâm Uyển Bạch cắn môi. Tuy rằng không có quy định rõ ràng nhưng Phật dạy ma túy hay thuốc lá đều quy vào những thứ phải cai, thế nên vào chùa chiền là không được phép.

Cô do dự hỏi: "Hay là... để tụi em lên, anh về trước đi?"

Trở lời cô là một ánh mắt liếc ngang của Hoắc Trường Uyên.

Anh có vẻ không buồn để tâm tới cô, nhưng vẫn bỏ lại thuốc lá vào túi.

Vì hôm nay là mừng Một nên có rất nhiều người tới dâng hương. Có cả những người lớn dẫn theo trẻ con tới. Đi chưa được bao lâu chúng đã kêu mệt, đòi công lên lưng mới chịu.

Lâm Uyển Bạch nhìn ra ra, cũng bất giác nhớ về mình lúc nhỏ. Lúc đó mẹ luôn nhẹ nhàng thủ thủ, nói với cô rằng chỉ cần đi vài bước nữa là đến, kiên trì chính là thắng lợi, Phật tổ sẽ bảo vệ cô.

Hồi ức như được phát lại trong đầu, cô không nhịn được khẽ nói: "Mỗi một đứa trẻ đều được mẹ tặng cho một lá bùa bình an, lúc nhỏ mẹ em cũng thường xuyên dẫn em tới, và cũng tặng em lá bùa bình an."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp rất khẽ.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, nhìn thấy nơi đáy mắt anh không có bất kỳ biểu cảm gì, hơn nữa còn rất ảm đạm.

Hơi thở của cô vọng lại, thanh âm trầm thấp của anh hôm qua dường như vẫn còn văng vẳng bên tai: "Lúc sinh ra anh, mẹ anh mất quá nhiều máu mà qua đời, bố luôn cảm thấy anh là kẻ hại chết mẹ..."

Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng kéo tay anh, dẫn anh tiến lên trên.

"Phía trước là tới rồi, chúng ta vào trong thôi!"

~Hết chương 81~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Hơn nửa tiếng đồng hồ, Lâm Uyển Bạch mới từ điện Quan Âm đi ra.

Chưa cần nhìn quanh ngó quắt, cô đã tìm thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên. Anh đứng dưới gốc cây hòe giữa sân. Cho dù ở nơi đất Phật, anh vẫn độc lập nổi bật, nhìn một lần là không thể rời mắt đi.

Dường như anh đứng ở đó khiến người bất giác chỉ muốn lại gần.

Lâm Uyển Bạch chậm rãi tiến tới, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt thiếu kiên nhẫn của anh: "Lâu quá vậy!"

"Ừm, quý lâu mới thành tâm mà!" Lâm Uyển Bạch xoa xoa đầu gối.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên nhúc nhích, dường như anh muốn mắng cô ngu ngốc nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Đường xuống núi có vẻ nhanh hơn nhiều. Đi tới trước chiếc Land Rover, Lâm Uyển Bạch ngừng lại, rút một thứ từ trong túi ra.

"Hoắc Trường Uyên, cái này tặng cho anh..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong bèn giơ tay đón lấy: "Hử?"

Là một chuỗi tràng hạt bằng gỗ trầm hương, bên dưới có treo một mặt Quan Âm nhỏ.

"Chẳng phải mỗi một đứa trẻ đều có bùa bình an sao. Mẹ của anh..." Lâm Uyển Bạch ngừng một chút rồi nói tiếp: "Đây là bùa bình an em vừa cầu, có thể treo trên gương xe, bảo vệ cho anh bình an!"

Chẳng trách ban nãy cô quỳ trong điện Quan Âm lâu như vậy, anh còn tưởng cô cầu xin điều gì.

Thì ra là xin bùa bình an cho anh...

Đây có thể gọi là tình mẹ bao la ẩn chứa trong mỗi cô gái không?

"Cái quái gì vậy!" Hoắc Trường Uyên nhún mày.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập: "Nếu anh không muốn lấy thì thôi vậy..."

Cánh cửa xe bên cạnh bật mở, Lâm Uyển Bạch cũng âm thầm ngồi vào trong, đeo dây an toàn lên người. Cô nhìn thấy anh treo chuỗi tràng hạt đó lên gương xe. Cuối cùng, mặt Quan Âm rơi xuống và chạm nhẹ vào đó, làm nó rung lắc khẽ khàng.

Cô quay đầu đi, khóe môi chẳng biết thắm rướn lên từ lúc nào.

...

Đường về mất khoảng hơn bốn mươi phút. Ánh nắng sau ba giờ chiều không còn quá nhức mắt mà dịu nhẹ hơn, Lâm Uyển Bạch lơ đãng đi.

Khi xe đỗ hẳn lại, cô mơ màng nhìn xung quanh, họ đang ở trong một bãi đỗ xe dưới mặt đất.

Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên đi từ tầng B2 lên. Cánh cửa thang máy mở ra, họ đi thẳng lên một rạp chiếu phim. Rất nhiều người đang xếp hàng trước quầy phiếu tự động, các bức tường xung quanh chiếu đầy poster các bộ phim đang lên sóng.

"Hử... Chúng ta?" Cô nghi hoặc hỏi.

Hoắc Trường Uyên không trả lời, chỉ nói: "Đợi ở đây, anh đi mua vé."

Sau đó, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh đi về phía quầy bán vé, vừa rút ví tiền vừa chỉ vào màn hình bên trên. Khi anh quay lại, trong tay đã có thêm hai vé xem phim, cùng một hộp bóng ngô to tướng và hai cốc Coca.

Đầu óc cô vẫn còn ù ù cạc cạc, cô hỏi với vẻ không chắc chắn: "Chúng ta... chuẩn bị vào xem phim sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Xem phim? Cô và Hoắc Trường Uyên?

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, rồi lại nhìn chiếc vé xem phim màu đỏ hồng, vẫn còn cảm thấy khó mà tin được.

Cô so sánh lại tên trên vé và trên poster: "Phim tình yêu?"

Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt đen của mình về phía cô, từ tốn nói: "Chẳng phải đám con gái các em đều thích xem mấy bộ phim tình cảm sến sảm hay sao?"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch vuốt vuốt mái tóc, ấp úng tỏ ý: "Thật ra, em thích xem phim hành động của Mỹ hơn..."

"Em có xem không!" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt xuống.

"Xem..." Lâm Uyển Bạch lập tức hèn nhát.

Không đợi quá lâu đã có thông báo nhắc họ có thể qua cửa soát vé rồi.

Lâm Uyển Bạch như một con cún đi theo sau Hoắc Trường Uyên, phát hiện đứng xếp hàng đa phần đều là các đôi đang yêu, rất ít có người đi một mình hay các cặp đồng tính. Họ đang ghé sát vào nhau nói nói cười cười.

Ngồi vào chỗ không lâu, ánh đèn được tắt đi, màn hình lớn bắt đầu sáng lên.

Vì mua vé khá muộn, thế nên họ phải ngồi hàng cuối. Ngoài màn hình tivi rộng lớn ra thì những hàng ghế phía dưới xảy ra chuyện gì họ đều nhìn thấy không sót chút nào.

Khi hai nam nữ chính diễn đến màn thân mật, có rất nhiều đôi tình nhân dựa vào nhau, hoặc nam kéo nữ ôm chặt vào lòng, hoặc nữ ngả đầu vào bờ vai của nam.

Lâm Uyển Bạch vô thức liếm môi, có chút thiếu tự nhiên.

Cô len lén nhìn Hoắc Trường Uyên ngồi bên. Ánh sáng màn hình hắt vào mặt anh khiến nó lúc sáng lúc tối nhưng không che khuất được những đường nét khỏe khoắn, Anh nhìn chăm chú về phía trước, giống như đang tập trung vào bộ phim.

Lâm Uyển Bạch lại lặng lẽ quay về.

Tay vịn giữa hai ghế bất ngờ bị ai đó đẩy lên cao, sau đó bàn tay cô được nắm chặt lấy.

"Hả?" Cô kinh ngạc nhìn qua.

Hoắc Trường Uyên liếc xéo, uể oải cử động bờ môi: "Em nhìn anh một cái chẳng phải là muốn anh nắm tay em ư?"

"Em đâu có..." Lâm Uyển Bạch vừa xấu hổ vừa ngại ngùng.

Cô đỏ mặt định giằng tay mình ra nhưng bị anh đan thật chặt.

"Tập trung xem đi!"

Bộ phim tình yêu kéo dài hơn 100 phút đồng hồ. Khi tiếng nhạc cuối phim cất lên, ánh đèn trong rạp cũng từ từ bật sáng. Có rất nhiều đôi tình nhân lục tục đứng dậy đi ra khỏi cửa, Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên cũng đi lẫn vào đám người ấy.

Cô bắt giắc cúi đầu, cho đến khi rời đi, Hoắc Trường Uyên vẫn chưa hề buông tay.

Đi ra khỏi rạp chiếu phim, Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Có đói không?"

"Một chút..." Lâm Uyển Bạch thành thật đáp.

"Ăn xong rồi về."

"Ừm."

Hoắc Trường Uyên nhìn tấm bảng hướng dẫn của trung tâm thương mại ở đầu thang cuốn, rồi dắt tay cô đi xuống một tầng.

Lâm Uyển Bạch một tay được anh nắm, một tay đút túi áo, bên trong vẫn còn cuống vé của bộ phim ban nãy.

Cô ngẩng lên, nhìn chăm chú khuôn mặt anh.

Cùng cô tới chùa dâng hương, dẫn cô đi xem phim rồi đi ăn...

Lẽ nào... là hẹn hò?

Trái tim Lâm Uyển Bạch như thất lại, rồi nó lập tức nhảy vọt lên, đập dữ dội.

Khi chiếc Land Rover lái vào trong tiểu khu cao cấp, trời đã tối hẳn.

Hoắc Trường Uyên vào tắm trước, Lâm Uyển Bạch vẫn còn ngây ngốc ngồi nhìn tấm vé. Di động chợt đổ chuông làm cô giật nảy mình.

Một dãy số lạ hiện lên, cô nhú mày đặt lên tai. Đầu kia là một giọng nữ đầy mạnh mẽ: "Tiểu Bạch, Hồ Tam Hán đã quay về rồi đây!"

"Cá nhỏ?" Lâm Uyển Bạch bỗng chốc mừng rỡ.

"Chính ta! Mình vừa xuống máy bay, ngồi lâu đến nổi hai chân mình sưng vù rồi!"

"Cậu đang ở đâu vậy? Để mình qua đón!"

Tang Hiểu Du ở đầu kia vẫn cười hi hi như mọi khi: "Không cần, cậu cứ gửi địa chỉ nhà cho mình. Mình sẽ lập ngồi xe buýt của hãng hàng không đến đó là được rồi!"

"Được!" Lâm Uyển Bạch nói ngay.

Ngắt máy xong, cô bèn gửi tin nhắn báo địa chỉ qua, quay đầu lại chợt giật mình.

Hoắc Trường Uyên đã lặng lẽ đứng phía sau cô từ lúc nào, neho mắt lại có phần nguy hiểm: "Gọi điện với ai vậy? Lại là Yến Phong?"

Anh vừa tắm xong đi ra đã nhìn cô ngồi đó gọi điện, ánh mắt tràn ngập ý cười.

"Không phải đâu!"

Lâm Uyên Bạch liên tục lắc đầu, giải thích: "Một người bạn thân của tôi, bạn cùng phòng ký túc đại học."

"Nữ sao?" Hoắc Trường Uyên nghe xong lại hỏi.

"..." Lâm Uyên Bạch á khẩu, bạn cùng phòng ký túc chẳng lẽ còn có thể là nam?

Dường như đã xác định được giới tính của đối phương, sắc mặt Hoắc Trường Uyên không còn khó coi như vậy, anh bèn kéo đai áo khoác vào, thắt một nút giữa hông.

Lâm Uyên Bạch nhìn hai múi cơ rắn chắc của anh, nhớ tới địa chỉ mình vừa gửi, bỗng như rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Cô cắn môi, dè dặt hỏi: "À, tối nay em có thể xin nghỉ phép không?"

"Làm gì nữa?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyên Bạch giải thích: "Chính là cô bạn thân ban nãy vừa gọi điện thoại. Cô ấy vừa từ nơi khác trở về, sẽ sống ở nhà em..."

"Không được." Hoắc Trường Uyên thẳng thừng từ chối.

Lâm Uyên Bạch có phần gấp gáp, biểu cảm trên khuôn mặt có chút khẩn cầu: "Ồ Băng Thành, cậu ấy cũng khá giống em, bà ngoại người thân duy nhất cũng ở trong viện dưỡng lão. Nếu không tới chỗ em, thì cậu ấy không còn nơi nào để đi..."

Bạn thân Tang Hiểu Du và cô ngay từ thời đại học đã rất thân thiết. Về sau bà ngoại nhập viện, rất nhiều không xin được tiền thuốc từ nhà họ Lâm, cuối cùng đều là cậu ấy giúp đỡ thêm cho cô. Bây giờ cậu ấy từ phương xa về không có chỗ ở, dĩ nhiên cô phải giúp đỡ tới cùng.

"Vậy thì làm xong hẵng đi!" Hoắc Trường Uyên giữ cổ tay cô lại, cũng không đợi cô tắm rửa đã dẫn tới giường.

Lâm Uyên Bạch vội giãy giụa thoát khỏi anh: "Không được, giờ này cô ấy đã ngồi xe buýt của hãng hàng không, sắp tới rồi..."

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên dần trầm xuống.

Khi thấy cô cắn môi, anh nhú mày thả cô ra.

Lâm Uyên Bạch cảm lấy di động, đi qua lấy túi xách, cũng không dám nhìn anh mà lầm lũi bước đi.

"Đứng lại!"

Cô còn chưa ra khỏi phòng ngủ thì một tiếng quát vang lên.

Lâm Uyên Bạch khựng lại, tưởng anh đã hối hận thì nghe thấy một câu cứng rắn: "Tôi mặc quần áo đưa em qua!"

Chiếc Land Rover xuyên qua làn xe cộ, bầu không khí trong xe im phăng phắc.

Ngay cả tiếng đài FM cũng không có. Lâm Uyên Bạch nắm chặt dây an toàn, cũng không dám thở mạnh, cố gắng nép chặt vào ghế xe, giảm thiểu sự tồn tại của mình.

Hoắc Trường Uyên vì không được thỏa mãn mà mặt căng ra suốt dọc đường, từng đường nét trên khuôn mặt bị ánh đèn phản chiếu loang lổ màu.

Tốc độ xe không nhanh không chậm, anh vững vàng đỗ dưới tòa nhà.

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ tháo dây an toàn, nhưng khóa xe chưa được mở, cô đành nhìn về phía anh.

"Hôn anh." Hoắc Trường Uyên bất ngờ nói.

"... Hả?" Lâm Uyên Bạch sửng sốt.

Hoắc Trường Uyên nhú mày thúc giục, giọng trầm trầm: "Nhanh chút, nếu không tôi hối hận đó."

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Em có hôn không?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, tay đã đặt lên tấm kính chắn gió với vẻ uy hiếp.

Lâm Uyên Bạch bút rút mấy giây, cuối cùng vẫn ghé qua.

Không phải một cái hôn "chụt" rồi lập tức rời đi như mọi lần. Cô học anh mỗi lần hôn mình, ngốc nghếch cạy mở đôi môi anh, rồi vành tai dần dần đỏ rần

lên.

Mười phút sau, Lâm Uyển Bạch mới được thả xuống.

Chiếc xe biến mất trước mặt cô, cô ôm miệng, lưỡi bị anh cắn cái cuối cùng giờ vẫn còn đau.

Cô vỗ vỗ khuôn mặt nóng bừng, bấy giờ mới quay người đi vào trong tòa nhà. Vừa đi tới cửa cầu thang thì một cô gái trẻ nhảy ra: "Mau khai ra, ban này người đàn ông hôn cậu trong xe là ai!"

...

Hôm sau ở công ty, Lâm Uyển Bạch gần như không có lúc nào rảnh.

Buổi chiều vừa ra khỏi văn phòng, di động liền đổ chuông. Cô nhìn thấy tên người gọi liền bắt máy.

"Tôi nay qua đây."

Bên tai vang lên giọng nói trầm của anh. Lâm Uyển Bạch áp ứng: "E là không được đâu..."

"Bạn thân của em còn chưa đi?" Hoắc Trường Uyên ngữ khí không vui.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy di động, nghĩ kỹ khi nói từng chữ: "Chưa tìm được nhà phù hợp, có thể phải ở thêm mấy hôm..."

Cô vừa nói xong, đầu kia đã thẳng thừng ngắt máy.

Lâm Uyển Bạch nhìn màn hình đen xì, dường như có thể tưởng tượng ra khuôn mặt âm u của Hoắc Trường Uyên.

Buổi tối của ba ngày sau, trong căn nhà cũ ánh đèn ấm áp, chốc chốc lại có tiếng nói cười vang lên như trở lại những ngày tháng đại học.

Trước kia, Tang Hiểu Du và cô một người giường trên một người giường dưới, mỗi lần đi ăn cũng phải đi chung. Hồi đó có rất nhiều bạn học còn trêu chọc họ sắp thành một cặp đồng tính rồi.

Lâm Uyển Bạch rửa bát xong đi ra, Tang Hiểu Du đang ngồi khoanh chân trên sofa, chiếc laptop trước mặt cũng rung rinh theo nhịp rung chân của cô ấy.

Cô cầm cốc nước đi qua, Tang Hiểu Du quay về phía cô: "Tiểu Bạch, người ấy đó hả?"

Lâm Uyển Bạch nuốt nửa thì phun hết nước vừa uống ra ngoài.

"Nhìn cái phản ứng của cậu là đúng rồi!" Tang Hiểu Du càng rung chân mạnh hơn, đặc ý hất hất mái tóc dài ngang vai: "Hôm qua lúc cậu nhận điện thoại, mình nhìn thấy tên một người đàn ông hiện thị trên màn hình. Mình đã lên mạng tra đại một chút, không ngờ bức ảnh của người đó giống y hệt với người tối qua trong xe! Sao hả, bao năm qua mình đọc Conan không uống phí chứ!"

"Cậu không đi làm cảnh sát hình sự thật là đáng tiếc đấy..." Lâm Uyển Bạch chân thành nói.

"Tiểu Bạch, con dao cạo râu đó cậu mua cho anh ấy phải không?" Tang Hiểu Du nheo đôi mắt tròn xoe lại.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch liếc sang bên cạnh.

"Ngắm thừa nhận rồi nhé!" Tang Hiểu Du cười hi hi chỉ vào cô, sau đó chép miệng: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì Hoắc tổng này thật sự không tồi. Vóc dáng đẹp, nhìn ảnh thôi đã thấy men chết người, vài phút là có thể triệt tiêu đám tiểu tiểu thịt tươi!"

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía màn hình máy tính, trên đó là một bức ảnh làm việc.

Hoắc Trường Uyên ngồi trong phòng họp, hai chân tùy tiện vắt vào nhau, một tay cầm bút mực, khẽ nhàu mày đáng vẻ rất tập trung. Ánh sáng góc chụp đều rất ổn, tôn lên khuôn mặt vốn đã đẹp của anh.

Thấy bạn mình nhìn anh không chớp mắt, cô buột miệng hỏi: "Cá nhỏ, cậu cũng thích mẫu này hả?"

"Yên tâm đi! Anh ấy là người đàn ông của cậu mà, mình tuyệt đối chỉ thuần túy tán thưởng!" Tang Hiểu Du nhún vai, cười rất dễ tính.

"Cậu đừng nói bậy..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt nạt.

Tiếng "Người đàn ông của cậu" văng vẳng bên tai, rất lâu không tan đi.

~Hết chương 82~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83

Bị Tang Hiểu Du trêu chọc đến xấu hổ, Lâm Uyển Bạch đứng dậy khỏi sofa. Cô chưa đi được mấy bước thì di động đã rung lên, là Hoắc Trường Uyên gọi tới, cô đỏ mặt che màn hình, chạy thẳng tới phòng ngủ mới bắt máy.

"Xuống nhà đi."

Hoắc Trường Uyên chỉ nói một câu như vậy.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, rồi từ phòng tắm chạy ra tới bên cửa sổ, vén rèm lên, quả nhiên nhìn thấy chiếc Land Rover màu trắng đỗ bên dưới. Cửa xe bên ghế lái hạ xuống một nửa, thấp thoáng còn nhìn thấy bắp tay người đàn ông lộ ra và điều thuốc đang cháy kẹp giữa ngón tay.

Cô vào phòng bếp đi một lượt rồi mới lẻ về phía cửa.

Liếc nhìn người bạn thân đã bắt đầu ngồi cày phim truyền hình dài tập, Lâm Uyển Bạch viện cớ: "Minh đi đổ rác nhé!"

Cô lẳng xăng chạy xuống nhà, đèn cảm ứng từng tầng lần lượt sáng lên.

Tới cửa tòa nhà, Lâm Uyển Bạch đứng lại thờ dốc, ổn định lại nhịp thở rồi mới đi tiếp ra ngoài. Cô quăng chiếc túi trong tay vào thùng rác màu xanh lá trước cửa sau đó từng bước tiến dần về phía chiếc Land Rover.

Cô kéo cửa ghế lái phụ ra và ngồi vào, điều thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên đã hút đến tận lớp nút.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh ném điều thuốc ra ngoài. Khi cánh cửa được nâng lên, vẫn còn một ít mùi thuốc lá chưa tan đi hết.

Vị trí đỗ của chiếc xe vừa hay nằm giữa hai cột đèn đường, khuôn mặt Hoắc Trường Uyên chìm trong khoảng nửa sáng nửa tối, cảm giác lập thể càng trở nên mạnh mẽ.

Những lời Tang Hiểu Du trêu chọc ban nãy lại một lần nữa vang lên.

Bàn tay đặt trên đầu gối bất giác được cuộn chặt lại, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, quay mặt về phía anh.

"Sao anh... Ừm!"

Những lời phía sau đã bị chìm hoàn toàn trong nụ hôn của anh.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, cảm thấy cả vòng eo của mình đã sắp mềm nhũn trong lòng bàn tay anh rồi.

Không khí trước ngực dần trở nên mỏng tang. Còn khí thể tấn công của Hoắc Trường Uyên thì càng lúc càng mãnh liệt, dần dần trở thành sự chiếm hữu bùng bùng.

Cô không ngăn tiếp được nữa, dần dần ngã ra sau, gáy và sống lưng đều dính chặt lên cửa xe.

Hoắc Trường Uyên tựa đầu mình vào trán cô, giọng rất khàn: "Về ngủ với anh đi."

Lâm Uyển Bạch ngước mắt lên, mới phát hiện đôi mắt sâu kia chẳng biết đã dõi sắc từ khi nào, bên trong đó chỉ còn một màu nóng rực. Hơn nữa mỗi lần anh hít thở đều như sắp thiêu cháy da thịt cô.

"Bạn em còn ở đó!" Lâm Uyển Bạch cúi đầu, khi lên tiếng cũng kinh ngạc khi phát hiện giọng mình khàn không kém: "Ngày mai con hai nhà môi giới nữa gọi điện thoại cho cô ấy đi xem phòng, chắc sẽ nhanh tìm được nơi thích hợp thôi..."

"À anh đợi em thêm mấy hôm vậy..."

Hoắc Trường Uyên nghe vậy bèn hạ giọng ngắt lời: "Không được, đợi vài hôm nữa là tới ngày người bà con của em đến rồi..."

Lâm Uyển Bạch liếm môi. Người đàn ông này...

Sao còn rõ kỳ kinh nguyệt hơn cả bản thân mình chứ!

"Không đi cùng anh à?" Hoắc Trường Uyên ngồi thẳng dậy, đuôi mày từ từ nhướng lên.

"Thật sự không được đâu..." Lâm Uyển Bạch rất khó xử.

Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc từ trong bao ra, cũng không vội châm lên ngay mà lấy bụng ngón tay vân về qua thân điều thuốc, sau đó anh bắt ngò lên tiếng: "Vậy thì lên gác hoặc là ở trong xe, em tự chọn một đi!"

Lâm Uyển Bạch hết hồn, bả vai co rụt lại.

Trời đất, anh đang nói cái gì vậy!

Trên gác, Tang Hiếu Du còn đang ngồi cày phim. Hơn nữa trải nghiệm "xe chán" vẫn còn xấu hổ như vậy, sao cô dám thử lại chứ?

Hoắc Trường Uyên gác tay lên vô lăng, vung bật lửa châm thuốc.

Anh bắt đầu chậm rãi đếm: "Ba..."

"Hai..."

"Một..."

Lâm Uyển Bạch sốt ruột nhưng một câu cũng không nói ra được.

Cả hai cách đều không thể chọn, biết không...

Hoắc Trường Uyên rướn môi, ánh mắt thoáng qua một tia đắc thắng: "Ok, đi!"

Ngay sau đó, chiếc Land Rover nổ máy, gần như trong chớp mắt đã lao ra khỏi khu nhà cũ.

Lâm Uyển Bạch nhìn cảnh đường phố lướt qua cửa xe, đành phải rút di động ra, cúi đầu gửi tin nhắn cho bạn. Cô nói dối là có việc gấp phải về muộn một chút, bảo cô ấy ngủ trước đừng đợi mình.

Giữa đường gặp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên bèn đưa tay xoa lên bụng.

"Hoắc Trường Uyên, anh chưa ăn cơm à?" Lâm Uyển Bạch nghĩ ra một khả năng, bất chợt hỏi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch nhủ mảy: "Sao có thể không ăn gì chứ, tôi không ăn dạ dày sẽ khó chịu lắm!"

"Nóng trong, đau răng." Hoắc Trường Uyên lại tiếp tục liếc cô.

Lâm Uyển Bạch bị anh liếc liên tục có phần xấu hổ, nóng trong lẽ nào là vì cô...

Cô cắn môi nói: "... Vậy đợi tôi nôi, em nấu mỳ anh ăn nhé?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, đặt lên bụng mình: "Anh muốn ăn hải quả trứng ốp." "

"Được!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Có điều khi nhìn thấy một nửa gương mặt cương nghị của anh, chẳng hiểu sao cô lại có ảo giác anh đang làm nũng.

Tới nhà, Lâm Uyển Bạch thay dép đi thẳng vào bếp, động tác tay rất nhanh nhẹn. Chỉ khoảng hơn mười phút, cô đã nấu xong một bát mỳ đem ra, vẫn còn nóng hổi, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn.

Hoắc Trường Uyên đã ngồi lên bàn tay cầm đũa như đứa trẻ trong nhà trẻ ngồi đợi ăn.

"Hơi nóng một chút, đợi nguội hẵng ăn!" Lâm Uyển Bạch bê ra trước mặt anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, lấy đũa gạt gạt theo, hơi nóng tan đi không ít, sau đó mới ăn.

Có thể vì quá đói, lại ăn có phần hùng hổ nên chẳng mấy chốc đã thấy đầy bát mỳ.

Lâm Uyển Bạch vào trong bếp dọn dẹp. Cô vừa ấn được mấy giọt nước rửa bát ra bông xốp thì cả người Hoắc Trường Uyên đã nhào tới. Anh như một con thú nhiệt tình, bờ môi mỏng man man lên vành tai cô.

Sau đó lần xuống cổ rồi xuống hõm vai.

Nhưng tất cả đều như chuồn chuồn đập nước, chạm nhẹ rồi thôi.

Hai tay Lâm Uyển Bạch vẫn đang đầy bột xà phòng, cả người đã run lên một cách vô dụng, nhất là khi bàn tay anh men dần xuống cùi bắp áo của cô.

"Hoắc Trường Uyên..."

Bờ môi Lâm Uyển Bạch khô khốc, thanh âm phát ra lại là hai tiếng thờ dốt.

Hoắc Trường Uyên xoay người cô lại, chẳng biết biến hình được từ đâu sản phẩm cần thiết: "Hạ hỏa cơ thể giúp anh đi."

Mặt Lâm Uyển Bạch đỏ rần, quả nhiên độ nóng mà anh nói là ám chỉ...

"Đừng, em còn chưa dọn dẹp xong..."

Bong bóng đã tan hết trên hai bàn tay Lâm Uyển Bạch. Cô đẩy lên áo anh, làm nó ướt một mảng.

Khi cô định lên tiếng thì toàn bộ âm thanh đã vỡ vụn trong động tác của anh.

...

Chập tối ngày hôm sau khi tan làm, cô bạn thân Tang Hiểu Du đã gọi điện rủ cô đi mua sắm từ sớm.

Vừa gặp mặt, quả nhiên vẫn không trốn được: "Tiểu Bạch, tối qua cậu lên sao Hỏa đổ rác đấy à?"

"À... chẳng phải mình đã nhắn tin cho cậu rồi sao?"

"À à, vậy mấy giờ cậu quay lại thế?"

"Chắc là nửa đêm, cậu cũng ngủ rồi..." Lâm Uyển Bạch áp ứng.

"Thế à? Nhưng tối qua mình cày phim cả đêm cơ mà!" Tang Hiểu Du nhướn mày, nheo mắt lại ám chỉ: "Còn định lừa mình, dấu dấu đồ trên cổ cậu sắp không che được nữa rồi kìa!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong vội cúi đầu kiểm tra.

Khi hiểu rõ chẳng có thứ gì cả, cô mới nhận ra mình bị lừa: "Cá nhỏ!"

"Được rồi, ok, tỏ ý thấu hiểu." Tang Hiểu Du vỗ vỗ vai cô ra về đây là chuyện thường tình, rồi đưa mày nháy mắt: "Nhưng mà thanh niên ấy, quá độ dễ ảnh hưởng sức khỏe lắm đó!"

"Cậu rút cuộc còn muốn mua quần áo hay không?" Lâm Uyển Bạch xấu hổ không chịu được.

"Mua mua mua! Mình sai rồi!" Tang Hiểu Du vội cười hi hi, kéo cô chạy tới cầu thang cuốn.

Cuối cùng khi bước vào một cửa hàng, nhìn thấy cả quầy chỉ toàn áo sơ mi nam, Lâm Uyển Bạch mới khó hiểu: "Sao cậu lại mua đồ nam giới?"

"Lát nữa mình sẽ bắt xe khách về quê thăm nhà đi. Đâu phải cậu không biết, mình mà không mua quà gì cho đi ấy hay chú, họ chắc chắn sẽ ăn thịt mình!" Tang Hiểu Du nhún vai.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, cô cũng khá hiểu tính cách dì của cậu ấy.

Vào trong lòng vòng không lâu, Tang Hiểu Du bèn kích động kêu lên: "Oa, cái này thích hợp lắm, mua hai cái còn được giảm những 30%! Tiểu Bạch, cậu cũng mua một chiếc đi!"

Sau nửa tiếng đồng hồ, ngoài hai túi đồ đầy ắp của Tang Hiểu Du, trong tay Lâm Uyển Bạch cũng có thêm một túi đồ khác.

Để gom được đồ giảm giá, Tang Hiểu Du kiên quyết bắt cô cũng chọn một chiếc. Nhưng bên cạnh cô làm gì có người đàn ông nào để tặng, hình như cũng chỉ có Hoắc Trường Uyên, cuối cùng không còn cách nào khác, cô đành bấm bụng báo số đo...

Họ vừa ra khỏi trung tâm thương mại không lâu thì một chiếc Bentley màu đen đỗ ngay bên cạnh.

Mười phút trước, Hoắc Trường Uyên gọi điện thoại cho cô, hỏi cô đang ở đâu, nói là tiện đường qua đón cô.

Giang Phóng đã bước xuống mở cửa xe cho cô. Tang Hiểu Du không làm bóng đèn nữa, trước khi chạy đi còn thì thầm vào tai cô: "Nhớ lời mình dặn nhé, còn trẻ tuổi!"

Lâm Uyển Bạch đỏ bừng mặt, ngồi vào trong xe.

Cửa xe vừa đóng lại, cô bỗng bị một ánh mắt sắc lẹm lướt qua.

"... Có chuyện gì thế?"

~Hết chương 83~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Hoắc trường Uyên lạnh nhạt buông hai tiếng: "Không sao!"

"..." Sóng lưng Lâm Uyên Bạch lạnh toát.

Hình như lúc nói chuyện điện thoại vẫn còn tốt đẹp, bây giờ tâm trạng của anh có vẻ lại rất không vui, đuôi mắt và khóe miệng đều căng ra, cả khuôn mặt sầm xì.

Lâm Uyên Bạch nhìn mũi mũi nhìn miệng, cũng không biết mình đã đắc tội tới vị thần linh này ở chỗ nào.

Bầu không khí lạnh xoay chuyển trong xe, hơn nữa chỉ tăng không giảm, người tài xế trước mặt và Giang Phóng cũng không dám thở mạnh, cũng không ai lên tiếng.

Thế nên khi gặp phải đèn tín hiệu đột ngột phanh xe, cả cơ thể nhào về phía trước theo quán tính, túi đồ để bên cạnh người Lâm Uyên Bạch cũng rung lắc và phát ra những âm thanh giòn tan sắc nét.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh như tên phóng tới của Hoắc Trường Uyên, cô nuốt nước bọt cái ực.

Cô cẩn thận đặt túi đồ từ trên ghế xuống dưới chân.

Khi liếc nhìn thấy túi đồ, đôi đồng tử của Hoắc Trường Uyên chột co lại: "Em đi mua sắm?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Thu hoạch được không ít?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Cũng tạm thôi... chủ yếu là cùng bạn em đi mua quà cho người thân." Lâm Uyên Bạch quan sát sắc mặt anh, trả lời rất thận trọng.

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bèn cười khẩy một tiếng, ánh mắt lạnh hắt: "Ha, thế em mua cho gã quê mùa nào vậy?"

"... Anh là gã quê mùa?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, lí nhí hỏi.

Lúc này cuối cùng cô cũng hiểu nộ khí của anh từ đâu tới.

Hoắc Trường Uyên nghe xong sững người.

Mây mù che đầy trời bỗng chốc tan đi nhường chỗ cho ánh nắng, sắc mặt đang căng thẳng lúc này bất ngờ trở có nét khôi hài: "Tặng cho anh?"

"Phải..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Đưa đây!" Hoắc Trường Uyên chìa tay ra.

"Thương hiệu bình thường thôi, không biết anh có thích mặc hay không..." Lâm Uyên Bạch cầm túi đồ bên cạnh chân lên, áp ứng giải thích: "Bạn thân của em mua cho chú, vừa hay gặp phải đợt sale, mua hai chiếc được giảm giá, thế nên em đã..."

Những lời phía sau cô không nói nữa vì Hoắc Trường Uyên vốn không định nghe tiếp.

Chiếc sơ mi trong túi đồ đã được anh lấy ra. Anh nhìn chăm chăm lên đó, cổ áo màu trắng mới tinh phản chiếu trong con ngươi của anh.

Hoắc Trường Uyên chột ngắc đầu lên dặn dò: "Giang Phóng, tìm một trung tâm thương mại phía trước rồi dừng lại!"

"Vâng, Hoắc tổng!" Giang Phóng lập tức đáp ứng.

Chẳng mấy chốc, chiếc Bentley màu đen một lần nữa dừng lại ở một trung tâm thương mại gần đó.

Hoắc Trường Uyên tay trái xách túi đồ, tay phải kéo cô đi vào trong.

Hai người bảo vệ mặc vest cúi đầu chào khi cánh cửa xoay được đẩy ra. Bước chân Lâm Uyên Bạch có phần chói với, gần như cô phải chạy bước nhỏ phía sau, nhìn chăm chăm bóng lưng rộng lớn của người đàn ông trước mặt, nét mặt cực kỳ khó hiểu. Cô hoàn toàn không hiểu nổi anh cứ nắng mưa thất thường như vậy rốt cuộc định làm gì.

Hình như rất có tính mục đích, cuối cùng anh cũng dừng bước.

Bên trong thi thoảng lại có những đôi nam nữ đi ra, bên trên in hình biểu tượng nhà vệ sinh.

Hoắc Trường Uyên cởi bỏ áo vest, quăng đại cho cô: "Em đứng ngoài cửa đợi anh!"

Lâm Uyên Bạch thấy anh xách túi đồ đi vào nhà vệ sinh nam, tay cầm chiếc cà vạt trên cổ. Rõ ràng anh không định vào giải quyết nhu cầu sinh lý, mà là thay áo.

Cô cầm nín, về nhà thay cũng vậy mà...

Có tin nhắn quảng cáo hiện lên trên di động, Lâm Uyên Bạch cúi đầu rút ra xem.

Nhà vệ sinh nữ bên trái bất ngờ có tiếng cao gót gấp gáp vang lên. Hình như người đó rất vội. Cô không kịp né tránh, bị đâm phải, người lao đảo.

Khi nhìn rõ đối phương, cô cảm giác họ luôn là oan gia ngõ hẹp.

Lâm Dao Dao trừng mắt nhìn cô, phui phui người: "Đừng là xúi quẩy!"

Lâm Uyên Bạch nhú mày, nhưng cảm thấy đây mới là một Lâm Dao Dao đích thực. Lần trước khi bị bắt gặp ở pub, khi không có ai bên cạnh mà cô ta vẫn tiến tới đìu và gọi cô là chị, tuyệt đối là do uống nhầm thuốc.

"Chính cô đâm vào tôi, xin lỗi thì khỏi đi." Lâm Uyên Bạch cũng sửa sang lại quần áo.

"Muốn tôi xin lỗi chị hả, nằm mơ! Cũng không tự nhìn xem thân phận của mình là gì, xứng sao!" Lâm Dao Dao giậm gót giày, dường như còn có việc khác nên không huyền thuyên thêm nữa. Nhưng trước khi đi khuất, cô ta vẫn còn ngang ngược chỉ tay vào mũi cô: "Lâm Uyên Bạch, không phải lần nào chị cũng may mắn thế đâu, chúng ta cứ đợi đó!"

Lâm Uyên Bạch nhìn theo bóng lưng Lâm Dao Dao hống hách bỏ đi, chìm vào suy tư.

Câu nói cuối cùng của cô ta hình như có hàm ý khác.

Cô bất chợt nhớ tới phản ứng khác lạ của Lâm Dao Dao ở Pub hôm đó và liên kết lại...

"Sao vậy?"

Trên đỉnh đầu có một bóng đen đổ xuống, và một giọng trầm quen thuộc vang lên.

Lâm Uyên Bạch quay lại, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên vừa đi ra. Chiếc sơ mi và cà vạt anh vốn đang mặc đều được cởi ra, thay vào chiếc sơ mi trắng cô mua, tay trái được xắn lên một chút, anh đang cài lại cúc tay áo.

Bóng hình cao lớn rắn rỏi, tỷ lệ tam giác ngược hoàn hảo, hoàn toàn là một cái giá treo quần áo di động.

Anh nhìn theo hướng cô vừa nhìn: "Lâm Dao Dao?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Lại bị cô ta ức hiếp?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Không phải." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, rồi hơi ngừng lại: "Nhưng mà..."

Cô chau mày, nói với vẻ không mấy chắc chắn: "Lần trước ở Pub em bị người ta bỏ thuốc, hình như là Lâm Dao Dao làm..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, ánh mắt lạnh đi.

Đội Giang Phóng kéo cửa xe ra, Lâm Uyên Bạch cùng anh lần lượt ngồi vào trong, chỉ coi Lâm Dao Dao như một kẻ xen ngang, không quan tâm nữa.

Chiếc xe lại lăn bánh. Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, quan sát anh một lượt từ cổ áo tới vạt áo.

Chiều rộng của vai hay ngực đều khá vừa, khi anh giơ cánh tay lên cũng không tạo cảm giác căng chật hay quá rộng rãi.

Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng nắm chặt chiếc áo vest trong tay.

Bắt đầu từ lúc nào cô lại nắm rõ số đo của anh trong lòng bàn tay vậy...

"Giang Phóng, cảm thấy thế nào?" Hoắc Trường Uyên hơi hást hàm, nhìn về chiếc gương ở phía trước xe, chỉnh lại cổ áo.

"Hoắc tổng, chiếc sơ mi này quả thực như được làm từ số đo của anh vậy, cực kỳ hợp với khí chất của anh!" Giang Phóng quay đầu, thao thao bất tuyệt khen ngợi như đang báo cáo công việc.

Lâm Uyển Bạch im lặng nghe, chỉ cảm thấy công lực chân chó của Giang Phóng quả không tầm thường.

Hoắc Trường Uyên nghe được, tâm trạng rất vui, nhìn Giang Phóng thuận mắt hơn bất cứ lúc nào. Anh ưỡ oải nói: "Nhớ thu mua toàn bộ sơ mi của hãng này."

"Vậy nếu đã bán ra ngoài thì sao?" Giang Phóng bắt giác hỏi.

"Mua về với giá cao!" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi, thần nhiên đáp.

Lâm Uyển Bạch tròn mắt: "..."

Người đàn ông bá đạo này đã thể hiện dục vọng chiếm hữu của mình đạt tới đỉnh cao rồi.

...

Buổi tối, Lâm Uyển Bạch từ bệnh viện đi ra thì nhìn thấy chiếc Bentley đen đỗ bên đường.

Giang Phóng mở cửa xe cho cô, mỉm cười cung kính: "Cô Lâm, Hoắc tổng bảo tôi chở cô qua."

"Cảm ơn anh." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Xe đi khoảng hơn hai mươi phút thì dừng trước cửa một Pub.

Giang Phóng một lần nữa kéo cửa xe ra cho cô. Lâm Uyển Bạch nhìn kỹ biển tên, bắt giác khẽ mỉm môi. Chính là quán mà lần trước cô và Yến Phong cùng Tiêu Văn Tranh tới...

Bước chân cô hơi chậm chạp, trong lòng ít nhiều có phần né tránh.

Từ thang máy đi ra, Giang Phóng dẫn đường phía trước, cuối cùng dừng lại ở chính căn phòng tối hôm đó.

Đẩy cửa ra, bóng Hoắc Trường Uyên đập vào mắt. Anh ngồi trên sofa, hai chân để song song bằng vai, hai cánh tay cũng tự nhiên đặt trên hai đùi, tay phải kẹp điều thuốc đang cháy. Động tác hít vào nhả ra của anh rất thuần thực.

Chỉ có điều cô không ngờ là Lâm Dao Dao cũng có mặt.

~Hết chương 84~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Vẫn giống như mọi lần trước.

Lâm Dao Dao giống như một con bướm hoa bay lượn xung quanh Hoắc Trường Uyên. Trên bàn bày rất nhiều đĩa hoa quả nhỏ, món nào cũng được cô ta niềm nở mời chào trước mặt anh: "Anh Trường Uyên, anh nếm thử món này đi..."

"Anh Trường Uyên, nếu như không có món nào anh thích ăn thì chúng ta lấy thực đơn ra gọi vài món!"

Cho dù suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên chỉ mãi hút thuốc một mình, không có nửa ánh nhìn nào dành cho cô ta, Lâm Dao Dao vẫn đầy hưng phấn.

Lâm Uyển Bạch quan sát khung cảnh bên trong phòng, nhấc chân lên lại không biết nên tiến vào trong hay lùi ra ngoài.

Sau khi Giang Phóng đi vào, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng quay đầu: "Đến rồi à?"

"Khụ..." Lâm Uyển Bạch gượng gạo đi tới.

Lâm Dao Dao nhìn thấy cô, sắc mặt lập tức thay đổi, nhưng vẫn cố gượng nở một nụ cười, gần như phải nhẫn nhịn nghiền răng nghiền lợi: "Chị gái, sao chị cũng đến đây vậy!"

"Qua đây!"

Hoắc Trường Uyên giơ tay, kéo cô đang đứng đối diện bàn tới ngồi ngay bên cạnh mình.

Sắc mặt của Lâm Dao Dao ở bên đã cực kỳ khó coi rồi. Anh Trường Uyên của cô ta lại phá lệ chủ động mời cô ta, bây giờ cảm giác như mừng hụt một phen.

Lâm Uyển Bạch vừa đặt mông xuống sofa thì cánh cửa phòng lại được đẩy ra. Có ba bốn người đàn ông mặc áo vest đi vào, mặt vô cảm, trông giống như vệ sỹ, theo sau là một người phục vụ nam.

Tuổi tác không lớn, sau khi nhìn thẳng mặt, cô lập tức nhớ ra người này.

Chính là người đã mang trà vào cuối cùng trong buổi tối hôm đó. Khi ấy cô vốn còn thông cảm cho công việc không mấy dễ dàng của đối phương, cười với anh ta, không ngờ anh ta hoảng hốt chạy ra, sau này cô còn tự kiểm điểm lại bản thân...

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên rít một hơi thuốc.

Người phục vụ dường như còn hoang mang hơn cả tối hôm đó. Anh ta cúi gằm đầu xuống, cả người run rẩy, giọng nói cũng lập bập: "Không liên quan tới tôi, là cô gái đây sai tôi làm, nếu không anh cứ báo quản lý đuổi việc tôi đi, mọi việc đều không liên quan đến tôi..."

Lâm Dao Dao bị anh ta chỉ điểm, mặt biến sắc.

"Anh Trường Uyên, thế này là thế nào chứ?" Nụ cười của Lâm Dao Dao sắp không gượng nổi nữa.

Hoắc Trường Uyên không có ý định trả lời, chỉ đánh mắt về phía Giang Phóng.

Giang Phóng tiến lên một bước, cầm ly rượu trên bàn lên, sau đó rót quá nửa cốc trà Yuja, lập tức bỏ gì đó vào trong, lắc đều. Bột cặn màu trắng được hòa tan vào trong cốc trà, rồi đặt trước mặt Lâm Dao Dao.

"Uống hết cái này đi." Hoắc Trường Uyên giơ tay lên.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Dao Dao đã trắng bệch đi, trông rất hoang mang, cũng rất sợ hãi: "Anh Trường Uyên, anh đừng đùa nữa."

"Tôi không hề đùa." Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc, trong đôi mắt không có chút nhiệt độ nào.

Thứ được bỏ vào trong cốc, không nói cũng đủ biết.

Lâm Uyển Bạch quan sát đến bây giờ, cuối cùng cũng hiểu, có vẻ anh đang trút giận thay mình.

Hôm đó cô chỉ buột miệng một cách không chắc chắn. Lúc ấy, ánh mắt Hoắc Trường Uyên cũng chỉ lạnh đi, anh không nói gì quá nhiều, không ngờ mới đó anh đã cho Lâm Dao Dao vào trong.

Thấy Lâm Dao Dao ngồi im, anh thẳng thừng quát: "Giang Phóng!"

Giang Phóng đứng bên cạnh một lần nữa tiến lên, cầm cốc nước, ba bốn người vệ sỹ mặc đồ đen lúc này giờ cũng sai bước đi tới. Hai người trái phải gần như dựng Lâm Dao Dao ngồi thẳng dậy, một người khác bóp miệng cô ta.

"Đừng mà anh Trường Uyên..."

"Em biết sai rồi..."

Lâm Dao Dao sợ hết hồn, làm gì còn dáng vẻ hốc hách thường ngày.

Giang Phóng vẫn giống như hai lần trước không chút nề tình, che đi tầm mắt của cô ta, rồi cầm cốc nước toàn bộ vào miệng cô ta.

Lâm Dao Dao rất muốn né, nhưng không né được, miệng đã bị người ta bóp, ho sặc sụa.

Người vệ sỹ bên cạnh buông tay, Lâm Dao Dao cứ thế ngã ngồi xuống đất, đã mất hết hình tượng, giơ tay móc họng ra nhưng không còn tác dụng gì, cô ta chẳng nôn được gì ra ngoài hết.

"Anh Trường Uyên, hức hức hức..."

Lâm Dao Dao nhào về phía Hoắc Trường Uyên, biểu cảm đầy tố cáo và ảm ức.

Hoắc Trường Uyên không chút dao động, mặc cho cô ta ôm lấy đùi mình nước mắt giàn giụa, cho tới khi sắc mặt cô ta dần dần đỏ hồng về không bình thường.

Lâm Uyển Bạch từng có trải nghiệm về tình huống này, biết nó ra sao, bất chợt nín thở.

"Hoắc Trường Uyên, anh định làm gì..."

Hoắc Trường Uyên vẫn về điều thuốc, nhả ra từng chữ lạnh lùng: "Lấy gậy ông đập lưng ông, tìm đại một phòng nào đó ném cô ta vào!"

Lâm Uyển Bạch sửng sốt.

Lúc này ý thức của Lâm Dao Dao đã trở nên mơ hồ, khi người bảo vệ tiến tới bắt, cô ta thậm chí còn chủ động ôm lấy.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, một lần nữa quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên. Khuôn mặt cương nghị của anh toát ra khí thế bức người, nhưng đồng thời cũng âm hiểm đến đáng sợ, bờ môi hơi rướn chỉ thấy sự lạnh lẽo.

Không phải cô chưa từng được chứng kiến sự lạnh nhạt của anh, cô đã từng cửa cổ tay trước mặt anh mà anh chẳng hề suy suyến.

Có điều, hôm nay, sự lạnh lùng này lại là vì cô.

Thật ra Lâm Uyển Bạch hơi sợ hãi, đồng thời còn có chút ảm áp.

Hoắc Trường Uyên không hề nói giỡn. Trong lúc ấy, Lâm Dao Dao đã bị người ta khiêng ra khỏi phòng, dường như còn loáng thoáng nghe thấy tiếng mở cửa vang lên từ phòng đối diện...

Nói thật cô rất xả tức, hôm đó nếu không có Hoắc Trường Uyên xuất hiện, rất có thể cô sẽ cùng Yến Phong..

Có điều bây giờ cách lấy gậy ông đập lưng ông này đối với con gái là hơi tàn nhẫn, tuy rằng Lâm Dao Dao đáng hận.

Lâm Uyển Bạch đưa tay nắm lấy cánh tay anh: "Thôi bỏ đi..."

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, thầm thờ dài trong lòng: "Hù dọa cho cô ta một bài học là được rồi."

Hoắc Trường Uyên nhíu mày nhìn cô một lúc, dường như đang quan sát xem cô chỉ nói đại hay thật sự nghĩ như vậy. Sau khi xác định đó là suy nghĩ của cô, anh nhìn Giang Phóng. Anh ấy lập tức sải bước đi ra khỏi phòng.

Lâm Dao Dao mới đó đã được đưa trở lại.

Hoắc Trường Uyên không buồn ngược lên nhìn: "Giang Phóng, ném cô ta vào bệnh viện!"

"Vâng!" Giang Phóng cúi đầu.

Từ Pub đi ra, hai người vệ sỹ khiêng Lâm Dao Dao ý thức mơ màng, tay và chân đều bị trói chặt bằng áo khoác, sau đó đặt vào trong taxi, chiếc xe lập tức lao đi.

Lâm Uyển Bạch đứng bên đường quan sát, thở hắt ra một hơi.

Hoắc Trường Uyên kéo cô ngồi vào trong chiếc Bentley, châm một điếu thuốc, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra vậy: "Anh vẫn chưa ăn gì."

"Vậy chúng ta về thôi, em nấu mỳ cho anh..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp khẽ.

Chiếc xe lăn bánh, cảnh vật hai bên đường lướt qua cửa sổ.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu nhìn, trong lòng vẫn còn chút cảm xúc.

Bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện làn khói trắng, Hoắc Trường Uyên sát lại gần cô, lấy ngón tay vén nhẹ lọn tóc mai của cô, hơi cũng theo động tác của anh như xa như gần: "Sau này nếu cô ta còn ức hiếp em, anh sẽ đòi lại giúp em."

"Cảm ơn anh..." Cô nuốt nước bọt.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay đặt bên đùi lại, nơi mềm mại nhất trong trái tim như vừa sụp đổ.

Anh lại một lần nữa nói sau này...

~Hết chương 85~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Trở về nhà, việc đầu tiên Lâm Uyên Bạch làm chính là chui vào bếp.

Vẫn rất nhanh, cô đã bê bát mì còn nóng hổi ra ngoài, đồng thời đặc biệt thêm một quả trứng.

Hoắc Trường Uyên cởi áo vest ngoài, tiện tay quăng sang bên cạnh, cầm đũa lên bắt đầu ăn. Tuy rằng anh vẫn ăn nhanh và nhiều, nhưng tướng ăn không hề thô tục, từng chi tiết nhỏ đều có thể nhận ra một môi trường sống văn minh lịch sự.

Khi Lâm Uyên Bạch nhìn thấy anh bỏ đũa xuống thì nước trong bát mì cũng đã hết sạch.

Một người giống như anh, có lẽ ngày nào cũng được ăn đầy sơn hào hải vị, e là chỉ có thứ anh muốn ăn chứ không có thứ anh không được ăn. Thậm chí anh còn có thể mời một đầu bếp riêng, tóm lại sẽ không phải là một bát mì ngoài nước ra chỉ có một quả trứng và vài cọng hành như trước mắt.

Lâm Uyên Bạch sắp không nhớ nổi mình đã nấu mì cho anh bao nhiêu lần rồi, nhưng lần nào anh cũng ăn hết sạch.

Anh còn không hề cảm thấy ngán...

Dọn dẹp xong, tắt đèn, đi lên gác, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên vẫn còn chưa đi tắm mà đang đứng hút thuốc bên cạnh cửa sổ.

Anh quay lưng lại, tấm lưng vững chắc như một ngọn núi. Một tay anh đút túi quần, tay kia buông thõng kẹp điếu thuốc. Phần đầu đỏ rực một chấm, làn khói trắng từ từ bay lên. Khi nghe thấy tiếng bước chân và quay đầu lại, anh đang đưa điếu thuốc lên miệng, làn khói mờ khiến anh khẽ nheo mắt lại.

Động tác và thần thái đều lan tỏa sức hấp dẫn đầy nam tính một cách vô hình. Lâm Uyên Bạch vô thức quay mặt đi.

"Dọn dẹp xong rồi sao?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sau đó, cô liền nhìn thấy anh đi tới, dường như đang đợi cô: "Cùng tắm đi."

"Thôi đừng..." Lâm Uyên Bạch né sang bên cạnh mấy bước, áp ứng: "Anh tắm xong em sẽ tắm..."

Lời mời gọi thẳng thắn kiểu này cũng quá lộ liễu rồi!

Từng có trải nghiệm trong phòng tắm, chắc chắn không đơn thuần chỉ là tắm rửa, hơn nữa quá trình thực sự khiến cô khó mà mở miệng, đối với một người bảo thủ như cô mà nói, cô vẫn hy vọng được thực hiện chuyện ấy trên giường...

Dường như sợ anh đuổi theo, cô nhanh chóng vòng sang một bên giường, không cho anh cơ hội.

Hoắc Trường Uyên nhướng mày, nhưng hiếm có dịp thấy anh không quát tháo, ánh mắt chỉ lướt qua một tia sáng rồi dập tắt điếu thuốc, một mình đi vào phòng tắm, không làm khó cô nữa.

Nghe tiếng nước ào ào vang lên, Lâm Uyên Bạch thở phào.

Tĩnh tâm lại, bên tai cô dường như lại vang vọng hai chữ đó của anh.

Sau này...

Cô khẽ cắn môi, co quắp ngón tay và ngón chân lại, dường như làm vậy có thể ngăn cản một cảm xúc khác lạ đang dâng lên trong lòng.

Thanh âm của người đàn ông vang lên chân thực hơn bên tai, vọng ra từ phía cửa phòng tắm: "Anh quên lấy quần lót vào rồi, em lấy giúp anh."

"... Ở đâu vậy?" Lâm Uyên Bạch dừng bật dậy.

"Trong ngăn kéo dưới tủ quần áo."

"Ồ."

Không còn cách nào khác, Lâm Uyển Bạch đành đi tới.

Cô kéo ngăn kéo ra, quả nhiên nhìn thấy một loạt các kiểu quần lót, đa phần đều tối màu.

Không kìm chế được, mặt cô đỏ bừng lên, cô cũng không dám nhìn nhiều, tiện tay lấy ra một chiếc.

Đứng dậy nhìn về phía cánh cửa phòng tắm đóng kín, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, bấm bụng đi tới. Tới trước cửa, cô gõ lên, phát hiện giọng mình cũng lấp bắp: "Em... mang đến rồi đây..."

"Đưa cho anh!"

Cánh cửa được kéo ra một khe, một tay cánh thò ra.

Bên trong hơi nước nghi ngút, vì dính nước nên cơ bắp anh như gồ lên.

Lâm Uyển Bạch đưa chiếc quần lót vào trong, đang định thu tay về thì đột ngột bị giữ chặt, sau đó cả người cô bị lôi vào trong: "Áy, anh đừng..."

Cô chỉ kịp bật ra vài tiếng, những lời còn lại chẳng biết đã chìm ngấm trong tiếng nước xối xả hay giữa nụ hôn của Hoắc Trường Uyên.

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch đau nhức khắp người, chân tay mềm oặt.

Chủ yếu là vì trong đầu vẫn còn hồi tưởng lại cảnh tối qua. Cuối cùng cô đâu cần tắm rửa nữa, hoàn toàn được anh bế ra ngoài.

Ra khỏi cửa, chiếc Bentley đen đã đợi sẵn từ lâu.

Theo lệ, nó sẽ đưa Lâm Uyển Bạch tới công ty trước. Có thể vì hôm nay đã là thứ Sáu nên đường khá thông thoáng.

Lâm Uyển Bạch len lén nhìn Hoắc Trường Uyên ở bên. So với cô, dường như sau mỗi lần tiêu tốn nhiều thể lực như vậy, trông anh càng sáng khoái và phần chần hơn, hơn nữa rõ ràng anh là người nhọc sức...

Cô sâu nảo nhủu mầy, rốt cuộc chuyện quá độ ảnh hưởng sức khỏe có phải sự thật không!

Khi định quay đi, cô chợt dừng lại trên cổ áo sơ mi trắng của anh.

Là chiếc mà cô mua, hơn nữa nếu cô nhớ không nhầm thì anh đã mặc liên tục ba ngày rồi...

Giang Phóng ngồi phía trước đang báo cáo lịch trình cả ngày với Hoắc Trường Uyên. Dường như đọc được suy nghĩ của cô, anh ấy cười và lên tiếng: "Cô Lâm, thương hiệu sơ mi mà cô mua đã được Hoắc tổng mua lại rồi, sau này chỉ có một mình anh ấy mặc!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch á khẩu.

Khi nhìn sang Hoắc Trường Uyên ở bên, cô trầm mặc, không ngờ anh làm thật...

Chú ý thấy Giang Phóng khi nói chuyện cứ ấn tay lên môi, cô tò mò hỏi: "Trợ lý Giang, miệng anh sao vậy?"

"Tôi bị nhiệt bên trong, lúc nói chuyện răng cứ cọ vào!" Giang Phóng cười ngượng ngập.

"Trợ lý Giang, tôi phát hiện anh có hai chiếc răng nanh!" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, dường như mới phát hiện ra, cô tiện miệng nói: "Lúc cười trông đáng yêu lắm..."

"Thế sao?" Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt qua.

Giang Phóng sợ đến nỗi ngậm chặt miệng không dám há ra nữa.

Cho đến khi xuống mở cửa xe, anh ấy vẫn còn im bất, sợ bị yêu cầu đi nhổ răng...

Quả nhiên là "hồng nhan họa thủy!"

...

Sáng sớm ngày thứ Bảy, có tiếng gõ cửa vang lên.

Nói chính xác phải là tiếng đập cửa, Lâm Uyển Bạch đang ngủ mơ màng bị đánh thức.

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng Tang Hiểu Du chạy ra mở cửa, âm thanh có phần ồn ã, sau đó là tiếng quát tháo của Tang Hiểu Du.

"Này này... mấy người đang đột nhập trái phép nhà riêng công dân đây!"

Lâm Uyển Bạch vội tung chăn ra, dụi mắt đi ra ngoài: "Cá nhỏ, sao vậy..."

Có mấy người đứng chặn trước cửa, sau khi nhìn rõ họ, con buồn ngủ của cô lập tức tan biến.

"Lâm Uyển Bạch!"

Người đi đầu chính là Lý Huệ, cảm giác như muốn ăn thịt cô tới nơi.

Theo sau là Lâm Dao Dao với sắc mặt ảm ức và Lâm Dũng Nghị phần nộ bùng bùng, hoàn toàn mang dáng vẻ tới cửa hỏi tội.

Lâm Uyển Bạch nhũn mày. Quả nhiên, cô luôn có cảm giác Lâm Dao Dao sẽ không cho qua, chỉ có điều không ngờ cả Lâm Dũng Nghị cũng hạ mình chạy tới khu nhà xập xệ này. Có thể thấy cô ta nhất định đã thêm mắm dặm muối khá khá.

"Làm sao, làm sao, thích cạy đông bắt nạt ít à!" Tang Hiểu Du đứng sang bên cạnh Lâm Uyển Bạch.

"Chuyện gia đình chúng tôi, phiền cô tránh sang một bên!" Lý Huệ thẳng thừng đẩy cậu ấy ra, ngữ khí hung hăng.

Tang Hiểu Du không phòng bị nên loạng choạng một chút. Lâm Uyển Bạch vội đỡ cô ấy lại. Ngay sau đó cô bậm môi hỏi: "Mấy người tới đây làm gì?"

"Mày còn dám hỏi à!" Lý Huệ đã kẻ mặt, khi trừng lên trông càng ác độc: "Lâm Uyển Bạch, bình thường thấy mày thật thà chân chất, tao không ngờ bụng dạ mày chứa toàn suy nghĩ thâm độc, đến cả em gái mà mày cũng ác như vậy!"

"Mày phải nuôi thù hận lớn đến thế nào. Lần trước chỉ là tranh chấp nhỏ thôi đã gọi điện báo cảnh sát bắt Dao Dao vào đồn, bây giờ lại bỏ thuốc cho Dao Dao!"

"Hức hức..." Lâm Dao Dao đứng bên gạt nước mắt đầy hộc tác...

~Hết chương 86~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.